

சங்க காலச் சேரர் அரசியல் நெறிமுறைகள்

DIGITISED

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
பிஎச். டி. பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்பட்ட ஆய்வேடு

ச. குருசாமி, எம்.ஏ.,
தமிழ் முதுநிலை விரிவுரையாளர்,
பச்சையப்பன் ஆடவர் கல்லூரி,
காஞ்சிபுரம் - 631 503.

தமிழ்த்துறை
பச்சையப்பன் கல்லூரி,
சென்னை - 600 030

டிசம்பர் 1989

பேராசிரியர்

டாக்டர் கோ. இராமச்சந்திரன்,

எம். ஏ., எம். லிட., பிஎச்.டி.,

தமிழ்த்துறைத் தலைவர் (ஒய்வு),

பச்சையப்பன் கல்லூரி,

சென்னை-600 030.

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

"சங்க காலச் சேரர் அரசியல் நெறிமுறைகள்"
என்றும் தலைப்பில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பிஎச்.டி.
பட்டத்திற்காகத் திரு. ச. குருசாமி, எம். ஏ. அவர்கள்
என் மேற்பார்வையில் 1980 ஏப்ரல் முதல் 1986
செப்டம்பர் வரை ஆய்வுநிகழ்த்தி, தேர்வாளர்களின்
கருத்துகளை உட்கொண்டு செம்மைப்படுத்தி, மறுமுறை
எழுதி அளிக்கும் இவ்வாய்வேடு (Resubmission)
ஆய்வாளர்தம் சொந்த முயற்சியால் உருவானது
என்பதற்கும், இஃது இதற்குமுன் வேற எந்தப்
பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்பதற்கும்
நான் சான்றிதழ் வழங்குகிறேன்.

சென்னை-600 030.

15 - 12 - 1989

கோ. இராமச்சந்திரன்.

(கோ. இராமச்சந்திரன்)

மேற்பார்வையாளர்

Retd. Post-Graduate Professor and
HEAD OF THE DEPARTMENT OF TAMIL
PACHAIAIPPA'S COLLEGE, MADRAS 30.

*

ச. குருசாமி, எம்.ஏ.,
தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்,
பச்சையப்பன் ஆடவர் கல்லூரி,
காஞ்சிபுரம்-631503.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

"சங்க காலச் சேரர் அரசியல் நெறிமுறைகள்"
என்றும் தலைப்பில் பிஎச்.டி. பட்டத்திற்காகச்
சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரித் தமிழ்த்துறைத்
தலைவர் டாக்டர் கோ. இராமச்சந்திரன் அவர்கள்
மேற்பார்வையில் 1980 ஏப்ரல் முதல் 1986
செப்டம்பர் வரை ஆய்வுநிகழ்த்தி, தேர்வாளர்களின்
கருத்துகளை உட்கொண்டு செம்மைப்படுத்தி, மறுமுறை
எழுதி அளிக்கும் (Resubmission) இவ்வாய்வேடு
என் சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும்,
இதற்கு முன் இது வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கும்
அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் உறுதி கூறுகின்றேன்.

சென்னை-600 030)
15-12-1989)

(ச.குருசாமி)
ஆய்வாளர்

மு ன் னு னை ர

"சங்க காலச் சேரர் அரசியல் நெறிமுறைகள்" என்றும் இவ்வாய்வேட்டினை முதற்கண் மதிப்பீடு செய்த தேர்வாளர்கள் சுட்டிக் காட்டிய குறைபாடுகள் மறுமுறை அளிக்கப்பெறும் இந்த நிலையில் நீக்கப்பட்டுள்ளன; குறிக்கப் பெற்ற பிழைகள் அனைத்தும் திருத்தப்பட்டுள்ளன.

இம்முறை செய்யப்பட்டுள்ள திருத்தங்களும் மாற்றங்களும் பின்வருமாறு அமைகின்றன:

சுருக்கவிளக்கம் என்றும் தலைப்பில் உள்ள குறியீட்டுச் சொற்கள் அனைத்தும் அகரநிரல் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வேட்டின் இறுதியில் உள்ள குறையூற் பட்டியலும் சில சேர்க்கைகளுடன் அகரநிரல் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பொருளடக்கத்தில் தலைப்பின்கீழ் அமைந்த விளக்கங்கள் நீக்கப்பட்டு ஆய்வேட்டிலுள் தரப்பட்டுள்ளன. உட்பிரிவுகளுள் முக்கிய-மாணவை மட்டும் பொருளடக்கத்தில் இடம்பெற்றள்ளன.

தேர்வாளர்கள் குறிப்பிட்ட நெறிமுறைக்கேற்ப ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் அடிக்குறிப்புகள் ஒவ்வோர் இயலின் இறுதியிலும் குறிக்கப் பட்டுள்ளன.

ஆய்வேட்டில் தேர்வாளர்கள் குறித்த ஒற்றப்பிழை, வேண்டா ஒற்ற, இலக்கணப் பிழை, ஒருமைப் பன்மை மயக்கம், சொற்பிழை, சொற்றொடர்ப்பிழை, மேற்கோள் பிழை, அடிக்குறிப்பிடாமை, சொல் அலங்காரம் முதலியன அனைத்தும் இம்முறை நீக்கப்பட்டுள்ளன.

வியப்புத் தொடர்கள், வினாத் தொடர்கள், பெயர்களுக்கு முற்றும் பின்னும் அடைமொழி கூறதல், புலவர் பெயர்களை ஆகும்போத உண்டான தவறுகள் ஆகியன யாவும் நீக்கப்பெற்ற ஆய்வேடு செம்மைப் படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மதிப்பீட்டாளர் குறிப்பிட்டதற்கேற்பப் பாடல் வரிகள் என்னும் வழக்கு நீக்கப்பெற்றப் பாடல் அடிகள் என்றே ஆய்வேட்டில் இம்முறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஒவ்வோர் இயலக்கும் இடத்தில் முடிப்புரை என்னும் புதிய பகுதி மதிப்பீட்டாளர் கருத்துப்படி இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

மதிப்பீட்டாளர் கருத்தினை ஏற்றச் சேர மரபினரின் தொன்மை ஆராய்ந்த கூறப்பட்டுள்ளது.

சேர மரபினர் வானவரம்பர், பொறையர் என இரு பிரிவினராக இயங்கிக் கோலோச்சினர் என்றும் கருத்து டீப்பழுடன் ஆய்ந்த வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

நான்காம் இயலில் உள்ள கருத்துக்கள் மதிப்பீட்டாளரின் கயத்திற்-கேற்ப மிகவும் சுருக்கிச் சில பக்கங்களில் தரப்பட்டுள்ளன.

கூறியன கூறல், மிகைபடக் கூறல் ஆகியவை நீக்கப்பட்டுள்ளன. சிறகுறிப்பு வரைதல் பாங்கில் அமைந்தவை இம்முறை மாற்றப்பட்டு ஒன்றொரு மற்றொன்ற தொடர்புறம் வகையில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வேட்டில் நேர்ந்த தவறுகளையும் குறைபாடுகளையும் சுட்டிக் காட்டி, அது செம்மையாக அமைவதற்குப் பேருதவி புரிந்த மதிப்பீட்டாளர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ந ஷ் றி யு ளை

இலக்கியத்தின் அடிப்படையில் இவ்வாய்வு நிகழ்த்தப் பெறதலான், இவ்விலக்கியத்திற்கு உரையெழுதிய உரையாசிரியர் - கட்டும், வரலாறு எழுதிய வரலாற்றாசிரியர்கட்டும் முதற்கண் என் மனமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வுக்கு வேண்டிய ஸ்ரீ லக்ஷணத் தந்து உதவிய காஞ்சிபுரம் பச்சையப்பன் ஆடவர் கல்லா றி ஸ்ரீ லக்ஷணக்கும், ஈரோடு சித்தைய நாயக்கர் கல்லா றி ஸ்ரீ லக்ஷணக்கும் என் அன்பு நன்றி!

இவ்வாய்விற்குப் பின்னிணைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சங்க கால நாயக்கரைப் பற்றி நேர்முக விளக்கம் தந்து உதவிய ஈரோடு சித்தைய நாயக்கர் கல்லா றித் தமிழ்த்துறைத்தலைவர் பேராசிரியர் திரு. க. ஆ. திருஞானசம்பந்தம், எம். ஏ. , எம். பில். அவர்களுக்கு என் அன்பு கெழுமிய நன்றியினை உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆய்வுக்குரிய நெறிமுறையினைக் கூறியும், ஆய்வுக் கட்டுரையினை எழுதும்போது ஏற்படும் குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டியும் உதவிபுரிந்த காஞ்சிபுரம் பச்சையப்பன் ஆடவர் கல்லா றித் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் திரு. சி. அ. விமலானந்தம், எம். ஏ. , எம். பில். , பி. எசி. , பி. டி. அவர்களுக்கு என் இதயங்கனிந்த நன்றி!

ஆய்வுப் பணிக்கு அமைய அளித்த பச்சையப்பன் அறங்காவலர் குழுவிற்கும், பச்சையப்பன் கல்லா றி முதல்வர் டாக்டர் சுப. சண்முக-நாகன் அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைத்தலைவர்கள் டாக்டர் ரா. சீனிவாசன், டாக்டர் வெ. தெ. மானிக்கம் ஆகியோர்க்கும் என் நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றி!

நல்லதோர் வாய்ப்பினை வழங்கி, இவ்வாய்வு செம்மையும், செறிவும், வனப்பும், வளமும் பெறப் பேருதவி புரிந்த என் ஆய்வு மேற்பார்வையாளர் சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரித் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் டாக்டர் கோ. இராமச்சந்திரன், எம். ஏ., எம். லிட்., பிஎச். டி. அவர்களின் அன்பு வாழ்நாள் முழுதும் என் மனத்தில் நிலைத்து நிற்கும்.

முதன்முறை பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெற்ற ஆய்வேட்டினை தனது ஆய்ந்து, அதிற் காணப்பெற்ற குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டி, ஆய்வேடு திருத்தம்பெற்றுச் செம்மையுற அமைவதற்கு வழிகாட்டிப் பரிந்துரை செய்த தேர்வாளர்களாகிய அறிஞர் பெருமக்களுக்கு என் உளங்கனிந்த நன்றி!

சுருக்க விளக்கம்

அகம்.	. .	அகநானாறு
இளம். உரை	. .	இளம்புரனர் உரை
உ.வே.சா.உரை	. .	உ.வே.சாமிநாதையர் உரை
ஐங்.	. .	ஐங்குறுநூறு
ஒளவை உரை.	. .	ஒளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை உரை.
கம்ப.	. .	கம்பராமாயணம்
கலி.	. .	கலித்தொகை
கழகம்	. .	திருநெல்வேலி, கெண்கிந்திய சைவ சீத்தாந்த ஸாற்பதிப்புக் கழகம்
குறள்	. .	திருக்குறள்
குறு.	. .	குறுந்தொகை
சிலம்பு.	. .	சிலப்பதிகாரம்
சீவக.	. .	சீவக சிந்தாமணி
த.க.	. .	தனிக் கட்டுரை
தொல். எழுத்து.	. .	தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்
தொல். சொல்.	. .	தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
தொல். பொருள்.	. .	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
நச். உரை	. .	நச்சினார்க்கினியர் உரை.
ந.மு.வே. உரை	. .	ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை
நற்.	. .	நற்றிணை
நா.தி.பி.	. .	நாலாயிரக் திவ்வியப் பிரபந்தம்
ப., பக்.	. .	பக்கம், பக்கங்கள்.
பட்டின.	. .	பட்டினப்பாலை

பதிர்த் .	.. பதிர்துப்பக்த
பரி. உரை	.. பரிமேலழகர் உரை
புறம் .	.. புறநாள் து
பு. வெ. மா .	.. புறப்பொருள் வெண்பா மாலை
பெரும் .	.. பெரும்பாணாற்றுப்படை
பேரா. உரை	.. பேராசிரியர் உரை
பொ. வே. சோ. உரை .	பொ. வே. சோமசுந்தரனார் உரை
மணி .	.. மணிமேகலை
மதுரை .	.. மதுரைக் காஞ்சி
மலைபடு .	.. மலைபடுகடாம்
மூல்லை .	.. மூல்லைப்பாட்டு
மு.ரு.நா.	முருகன் குறிஞ்சிநூல்
மே.கு.நா.	.. மேலே குறித்த நூல்
மொ-நீ .	.. மொழிபெயர்ப்பாளர் .

சங்க காலச் சேரர் அரசியல் நெறிமுறைகள்

பொருளடக்கம்

முன்னரை	..	i - ii
நன்றியுரை	..	iii - iv
பெயல் எண்		பக்கம்
1. <u>முழுவாயில்</u> அடிக்குறிப்புகள்		1 - 8
2. <u>குலத்தொன்மையும் ஆள்நிலமும்</u> (நாட்டெல்லைகள்) அ. <u>அரசின் தோற்றம்</u> ஆ. <u>ஆள்நிலம்</u> முடிப்புரை அடிக்குறிப்புகள்		9 - 30
3. ✓ <u>சேரர் மரபு</u> ..		31 - 107
அரசியல் - அரசமரபு - அரசன் - சேர மரபின் தொன்மை - வானவரம்பர் - பொறையர் - சேரமன்னர் தொகை - தாயமுறை - முடிசூடும் இடைக்கால ஆட்சியும் - முடிப்புரை அடிக்குறிப்புகள்		
4. <u>அவையோரும் அரசியல் வினைகளும்</u> (சங்க மருவிய காலம்) அ. <u>அவையோர்</u> ஆ. <u>அரசியல் வினைஞர்</u> முடிப்புரை அடிக்குறிப்புகள்		108 - 114

5. ஐட்சிமுறை

115 - 128

அரசாட்சி முறை

ஊராட்சி

முடிப்புரை

அடிக்குறிப்புகள்

6. அரண்நிலைகள் (பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள்) 129 - 175

மறம் - படைப்பிரிவு - படைக்கருவிகள் -

படைபயிற்சி - அரண் - அரண்பொறிகள் -

காவல்மறம் - முரசு - பாசறை - /சேரர்

மறமாண்பு - நாடுகவிழித்தல் - வஞ்சினம்

மொழிதல் - முடிப்புரை.

அடிக்குறிப்புகள்

7. போர்கள் (பொருதல்) - சேரர் புரிந்த போர்

176 - 221

பொருதல் - போருக்குரிய காரணங்கள் -

போரின் தொடக்கம் - போரின் வகைகள்

- போருக்குப் பின் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் -

சேரர் புரிந்த போர்கள் - முடிப்புரை.

அடிக்குறிப்புகள்

8. நெறிமுறைகள்

222 - 320

அ. அரண்மனை நெறிமுறை

ஆ. நீதி நெறிமுறை

இ. போர் நெறிமுறை

ஈ. வரி நெறிமுறை

முடிப்புரை

அடிக்குறிப்புகள்

9. நிறைவுரை

321 - 327

பின்னிணைப்புகள்

1. சேரநாடு (படம்)
2. சேரவேந்தர் அட்டவணை
3. அரண்பொறிகள்
4. காசு (படம் 1-2)
5. காசுகள் (பேராசிரியருடன்
ஒரு நேர்முகம்)

மேற்கோள்_தூ_ல்கள்

* இ ய ல் - 1 *

* த ன ழ வ ர யி ல் *

இ ய ல் - 1

த னை ம ன ன்

உள்ளதை உள்ளவாறு கூறுவது வரலாறு; உள்ளதை உணர்ந்தவாறு கூறுவது இலக்கியம். ஒரு நாட்டின் வரலாற்றை அறிய மூலக்கூறுகளாக அமைவன இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள், நாணயங்கள், தொல்பொருள்கள், அயல்நாட்டுக் குறிப்புகள் முதலியனவாகும். சங்க காலத் தமிழக வரலாற்றினை அறிய இவற்றுள் இலக்கியமே பெரிதும் துணைபுரிகின்றது.

தமிழக வரலாற்றினை வரலாற்றுக்கு முந்திய காலம், சங்க காலம், பல்லவர் காலம், பிற்காலச் சோழர் காலம், பிற்காலப் பாண்டியர் காலம், நாயக்கர் காலம், ஆங்கிலேயர் காலம், தற்காலம் என எட்டுவகையாகப் பிரிக்கலாம். இவற்றுள் சங்க காலம் தமிழகத்தின் பொற்காலம் ஆகும். முச்சங்கங்களிலே இருந்த, மூவேந்தரால் வளர்க்கப்பட்ட மொழி தமிழ். அகத்தியமும் தொல்காப்பியமும் எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் இயற்றப்பட்ட காலம் சங்க காலம் ஆகும்.

காலம் வரலாற்றின் உயிர்நாடி. இன்ன நிகழ்ச்சி, இன்ன இடத்தில், இன்னவர்க்கு, இன்ன காலத்தில் நடந்தது என்று இயம்புவது வரலாறு. தமிழக வரலாற்றினைப் பொறுத்தவரையில் நிகழ்ச்சிகளை அறிந்தகொள்ள ஓரளவு வாய்ப்புண்டு. இடத்தையும் காலத்தையும் சிறிதே அறிய முடிகிறது; அவற்றிலும் கருத்த வேறுபாடுகள் பல உள்ளன. இடத்திலும் காலத்தைக் கணக்கிட்டுக் கூறுவது மிகவும் அரிது. இந்த நிலைக்குக் காரணம் போதுமான அடிப்படை ஆதாரங்கள் கிடைக்கப் பெறாமையே ஆகும்.

சங்க காலம் என்றால் கடைச்சங்க காலத்தையும், சங்க இலக்கியம் என்றால் கடைச்சங்க காலத்தில் உருவான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகியவற்றையும் கருதுவது மரபு. இக்கடைச்சங்க காலத்தில் தமிழகத்தை ஆட்சி புரிந்தோர் முடியுடை மூவேந்தர்கள் ஆவர்.

சேரன் செங்குட்டுவனைக் குறிப்பிடும் சிலப்பதிகாரம் முதல் ஞாற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்ற பொதுவாகக் கருதப்படுகிறது. சங்க இலக்கியமான எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் மக்கள் வாழ்வில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை மட்டும் குறிப்பிடும் பாடல்களின் தொகுப்புகள் ஆகும். ஆயின் சிலப்பதிகாரம் வணிகக் குடியிலே பிறந்த கோவலன்-கண்ணசி ஆகியோரின் முழு வாழ்க்கையினைக் கூறும் காப்பியமாக அமைந்த, சங்க இலக்கிய அமைப்பிலின்றும் வேறபட்டு நிற்கிறது. அதனால் சங்க காலம் கி.பி.முதல் ஞாற்றாண்டோடு முடிகிறது எனல் பொருந்தும். வி.கனகசபை,¹ எம்.எஸ்.பூரணலிங்கம் பிள்ளை² ஆகியோரும் இக்கருத்தையவர்கள். ஒளவை சு.தரைசாயிப் பிள்ளை "சங்க இலக்கியங்களின் கீழெல்லை கி.பி.முதல் ஞாற்றாண்டென்ற கொண்டொழிவதே தக்கது"³ என்ற தமது ஞா லில் குறிப்பிடுகிறார். எனவே, சங்க காலம் என்பது கி.மு. 400-கி.பி. 100 எனக் கூறுவது மிகவும் ஏற்புடைத்த.

"சங்க காலச் சேரர் அரசியல் நெறிமுறைகள்" என்பது இவ்வாய்வேட்டின் தலைப்பு ஆகும்.

நானில அமைப்பின் அடிப்படையே அரசியல் அமைப்பு உருவாவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது. அரசாட்சியின் தலைவன்

அரசன் ஆவான். அரசன் முறைசெய்தமையான் இறைவன் எனப்பட்டான். அவன் புரிந்த ஆட்சியே அரசியல். மன்னவன் கோலே நாகரிகத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது.

"அறநெறி முதற்றே யுரசின் கொற்றம்" ⁴ என்பது சங்க கால அரசர்தம் கொள்கை. "மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்" ⁵ என்பதை அறிந்த அரசுபுரிதல் அவர்தம் கடமை. இது, சங்க கால அரசியல் நிலை ஆகும்.

இளமை நாணிமுதமையெய்தி உரைமுடிவு காட்டிய உரவோன் கரிகால் பெருவளத்தான் ஆவன். தனக்குப் பின் அரியணை ஏறவிருக்கும் தன் மகனை ஆழியில் மடித்து நீதியினை நிலைநாட்டியவன் மறந்திச் சோழன். இது சோழர்தம் அரசியல் முறைமை.

பொற்கைப் பாண்டியன் எனும் மன்னன் தனக்குத் தானே கரியாக நின்று தண்டனையினைக் கொடுத்துக் கொண்டவன் ஆவான். அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறமே கூற்றாகும் எனும் அரசியல் கொள்கையினைத் தனதாக்கிக் கொண்டவன் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன். இது பாண்டியர்தம் அரசியல் முறைமை.

பொதுமொழி பொறாது வடவரை வென்ற தமிழகத்திற்கு ஏற்பட்ட பழியினைத் துடைத்தவன் சேரன் செங்குட்டுவன். முரசு வைக்கும் கட்டிலில் உறங்குபவன் புலவர் என அறிந்ததும், அவர் குயிலெழும்வரையும் வெண்சாமரை வீசி நின்றவன் தகடு ரெறிந்த பெருஞ் சேரலிரும்பொறை. சேரமான் கணக்காலிரும்பொறை என்பான், மானமே பெரிதென மாற்றான் சிறைக்கோட்டத்தே உயிர்விட்டவன். இது சேரர்தம் அரசியல் முறைமை.

இவ்வரசியல் நிகழ்வுகளே இவ்வாய்வுக்குத் தூண்டுகோலாக அமைந்தன.

எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, திருக்குறள் ஆகியவற்றோடு முற்கால நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சான்று பகரும் பிற்காலத்து எழுந்த சில தால்களும் இவ்வாய்வேடு எழுததற்குத் துணைநின்றனவாம்.

✓ சேரர் பற்றிய ஆய்வுக்கு அடிப்படையாக அமையும் தூலிகள் பதிற்றுப்பத்துப் புறநானுறுமே ஆகும். பதிற்றுப்பத்து என்பது பத்துச் சேர மன்னர்களைப் பற்றிய வரலாற்று இலக்கியம். இஃது ஏனைய வேந்தர்க்கு இல்லாது, சேரர்க்கே உரிய சிறப்பு.

சங்க இலக்கியமான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகியவை பல்வேறு காலகட்டத்தில் புலவர்கள் பலரால் எழுதப்பட்டுப் பின்னர்த் தொகுக்கப்பட்டவை. பொருளின் அடிப்படையிலும், அடிவரையறையின் அடிப்படையிலும், பாவகை அடிப்படையிலும் பகுத்துத் தொகுக்கப் பட்டவை ஆகும். இந்நிலையில் இலக்கியத்தில் காணப்படும் சேர மன்னர்களைத் தொகுத்துக் கூறவே முடிந்தது; காலத்தின் அடிப்படையில் வரிசைப்படுத்திக் கூற இயலவில்லை. இருப்பினும், பதிற்றுப்பத்தில் காணப்படும் சேர மன்னர்கள் மட்டும் வரிசைப்படுத்திச் சொல்லப் பட்டுள்ளனர்.

இவ்வாய்வேடு ஒன்பது இயல்களைக் கொண்டது. அவை,
1. தழைவாயில், 2. குலத்தொன்மையும் ஆள்நிலமும், 3. சேரர் மரபு, 4. அனையோரும் அரசியல் வினைஞரும், 5. ஆட்சிமுறை, 6. அரண்நிலைகள் (பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள்), 7. போர்கள் (பொருதல்) - சேரர்புரிந்த போர், 8. நெறிமுறைகள், 9. நிறைவுரை என்பன.

முதல் இயல் 'தழைவாயில்' என்னும் தலைப்பினைக் கொண்டது. இவ்வியல் சங்கம் விளங்கிய காலத்தின் மேலெல்லையையும் கீழெல்லையையும் ஆய்ந்த கூறுகிறது. மேலும், ஆய்வேட்டின் பிற இயல்களின் கருத்துகளையும் பகுத்துக் கூறுகிறது.

'குலத்தொன்மையும் ஆள்நிலமும்' என்பது இரண்டாம் இயல். இவ்வியல் அரசின் தோற்றம், ஆள்நிலம் என்னும் இரண்டு உட்பிரிவுகளைக் கொண்டது. தமிழக அரசின் தோற்றத்தையும், தமிழகத்தில் முதல் வேந்தன் தோன்றிய நிலம் நானிலத்தில் யாது என்பதையும், சேரர்தம் தொன்மையையும் முதல் பிரிவு ஆராய்கிறது. தமிழகத்தின் ஆள்நிலம், சேரநாட்டின் ஆள்நிலம், அதன் தலைநகரான வஞ்சி இருந்த இடம் ஆகியன இரண்டாம் பிரிவில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

அரசாட்சியின் பண்புநலன்களையும்கூறும் அரசியல். பழைய சமுதாய அமைப்பின் முகிழ்த்ததே இவ்வரசியல். சங்க காலத் தமிழக அரசியல் முடியுடை முவேந்தர் பற்றியது ஆகும். முவேந்தருள் சேரர் அடங்குவர். அவர்தம் மரபினைக் கூறுவது 'சேரர் மரபு' என்னும் மூன்றாம் இயல். ஆள்வோர் மரபு அரசமரபு ஆயிற்று. இவ்வியலில் சேரர் மரபு கூறப்படுவதோடு இலக்கியத்தின்வழி அச்சேரமன்னர் வழிமுறையும் கூறப்படுகிறது. சேரர்தம் தாய் முறை மக்கள் தாய்-முறையா, மருமக்கள் தாய்முறையா என்பது பற்றியும், மன்னன் இல்லாத காலத்தும் அவன் இளையோனாக இருந்த காலத்தும் இடைக்கால ஆட்சி எவரால் நடத்தப்பெற்றது என்பது பற்றியும் இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

ஆட்சியின் அனைத்து அதிகாரங்களையும் பெற்றவன் அரசன் ஆவான். எனினும், அவன் அவையினர் குணங்கொண்டு அரசு புரிந்தமை,

அக்கால அரசியல் சிறப்பினைக் காட்டுகிறது. இகனை உட்கொண்டு அமைந்த நான்காம் இயலின் தலைப்பு 'அவையோரும் அரசியல் வினைஞரும்' என்பது. இவ்வியல் அவையோர், அரசியல் வினைஞர் என்றும் இரண்டு உட்பிரிவுகளைக் கொண்டது. அரசுக்குரிய ஆறு அங்கங்களுள் அவையும் ஒன்று. அவையோர் யாவர், அவர்தம் பணிகள் யாவை, ஒவ்வொரு குழுவிற்கும் இருந்தவர் எண்ணிக்கை யாது ஆகியன பற்றி முதற் பிரிவு ஆராய்கிறது. அரசியல் வினைஞர் தலைவியெனில் ஆட்சி நடைபெறாது. எனவே, அரசியலில் அவர்தம் பணிகள் எத்தகையன என்பது பற்றி இரண்டாம் பிரிவு ஆராய்கிறது.

ஐந்தாம் இயல் 'ஆட்சி முறை' என்றும் தலைப்பினைக் கொண்டது. இவ்வியலில், ஆட்சி நடந்த முறை, அரசர்தம் பணி, அரசாட்சிக்குத் துணைபுரிந்த ஊராட்சி முறை, ஊராட்சி உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்த முறை, உறுப்பினர்தம் பணி ஆகியன ஆய்ந்து சொல்லப்படுகின்றன.

மக்களைக் காப்போன் மன்னன்; மக்களையும் மன்னனையும் காப்பது படை. படையானே நாடு விரியும்; நாட்டில் அமைதியும் நிலவும். இதன் அடிப்படையில் அமைந்தது ஆறாம் இயல். இஃது, 'அரண் நிலைகள் (பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள்)' என்றும் தலைப்பினைக் கொண்டது. படைகவரைத் தடுத்த நிறத்தம் படை, அரண், அதில் அமைந்த பொறிகள், வீர முரசின் சிறப்பு, படை தங்கும் பாசறை, சேரர்தம் மறத்தன்மை ஆகியன பற்றி இவ்வியல் விளக்குகிறது.

சங்க கால மாந்தர் காதலையும் வீரத்தையும் தம் இரு கண்களாகக் கருதினர். விழுப்புண் படா நாள்களை வீணாள்

என்ற வெறுத்தனர். இத்தகைய வீரத்தின் விளைநிலமாக விளங்கியது சேரநாடு; போர் எவில் அஞ்சா உள்ளம் கொண்டோர் சேரநாட்டு வீரர்; வஞ்சினம் மொழிந்த எண்ணியது முடிக்கும் மறத்தகையோர் சேர நாட்டு மன்னர்கள். இக்கருத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தது, 'போர்கள் (பொருதல்) - சேரர் புரிந்த போர்' என்னும் ஏழாம் இயல். இது, போருக்குரிய நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் கூறுகிறது. சேரர் படையமைத்துப் போர்புரிந்த திறத்தை ஆராய்வதோடு, சேர மன்னர்கள் புரிந்த போர்களையும் தொகுத்துத் தருகிறது.

எட்டாம் இயல் 'நெறிமுறைகள்' என்னும் தலைப்பினைக் கொண்டது. இஃது அரசியல் நெறிமுறை, நீதி நெறிமுறை, போர் நெறிமுறை, வரி நெறிமுறை என்னும் நான்கு உட்பிரிவுகளை உடையது. இதில் ஆய்வின் விரிவஞ்சியும், காலம் கருதியும், பொருள் கருதியும் சில கருத்துகளோடு மட்டும் ஒப்புமை காணப்பட்டுள்ளது.

சங்க கால அரசியல், அறத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த அரசியல் ஆகும். இத்தகைய அரசியலுக்கு அடிப்படை பண்புநலன் எனலாம். எனவே, இவ்வெட்டாம் இயலின் முதற்பிரிவில் சேர அரசர்தம் பண்பும், அவர் புரிந்த அரசியல் பண்பும், செங்கோன்மைக்குத் துணைநின்ற அவையோர் பண்பும், அவர்தம் அறிவுரைகளும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

வேந்தன் தன் திருவோலக்கமே செங்கோன்மையினை நிலைநிறுத்தும் நீதிமன்றமாக விளங்கினமை, நீதிபதிகளின் பண்பு, நீதிமூங்கும் முறை, குற்றம் புரிந்தோர்க்குத் தண்டனை அளித்த முறை முதலானவற்றைப் பற்றி இரண்டாம் பிரிவு ஆராய்கிறது.

அழிவை ஏற்படுத்தும் போரில் அறம் இலங்குவதை மூன்றாம் பிரிவு காட்டுகிறது. 'போர் நெறிமுறை' என்னும் இப்பிரிவு

போருக்குரிய காரணத்திலும், போர்புரிந்த முறையிலும் அறம் நிலைத்து நின்றமையினைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

'வரி நெறிமுறை' என்னும் நான்காம் பிரிவு சேரநாட்டு வளச்சிறப்பு, செல்வச் சிறப்பு, வனிகச் சிறப்பு ஆகியனவற்றைத் தொகுத்த ஆராய்கிறது. மேலும் வேந்தனுக்கு உரிய பொருள்கள் பற்றியும், வரிபெறும் முறை, வரி பெறுவதில் அரசர் காட்டிய அறப்பண்பு, வரிப்பொருளை அறத்தின் அடிப்படையில் வகுத்தமை ஆகியன பற்றியும் இப்பிரிவு ஆராய்கிறது.

நிறைவுரை என்பது இறுதி இயல். இதில் இவ்வாய்வின் முடிபுகள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. இனி, மேற்கொள்ளுதற்குரிய சில ஆய்வுக் களங்களும் இதில் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இயல்-1.

தமிழவாயில்

அடிகூறிப்புகள்

1. வி.கனகசபை, 1800 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம், கழகம்,
சென்னை, 1962, ப.6.

2. M.S. Purnalingam Pillai, Tamil India, p.47.

3. ஓளவை சு.தரைசாமிப் பிள்ளை, சேர மன்னர் வரலாறு, சாந்தி
நிலையம், சென்னை, 1960, ப.47.

4..புறம். 55/10.

5. புறம். 186/2.

* இ ய ல் - 2 *

 * குலத் தொன்மையும் ஆன்மீகமும் *
 * (நாட்டெல்லைகள்) *

இயல் - 2

குலத்தொன்மையும் ஆள்நிலமும் (நாட்டெல்லைகள்)

1. அரசின் தோற்றம்

பண்டைக் காலத்தில் சமுதாயம் மக்கள் வாழ்ந்து வந்த நில அமைப்பின் அடிப்படையிலும், அவர்கள் புரிந்துவந்த தொழில்களின் அடிப்படையிலும் பல குழுக்களாகப் பிரிந்து நின்றது. இத்தகைய குழுக்கள் உலகிற்கு நிலவிய எல்லா நாட்டுப் பழைய சமுதாய அமைப்புகளிலும் காணப்பட்டன. இதற்குத் தமிழகமும் விதிவிலக்கன்று. இதன் அடிப்படையில் தமிழகமும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிந்திருந்தது; இதனால் 'நாநிலம்' என்னும் வழக்கு உண்டாயிற்று. மக்கள் பல காரணங்களால் அயலே அமைந்த நில மக்களோடு போரிட வேண்டிய நிலைமை எழுந்தது. அதனால் அவ்வநிலத்த மக்கள் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளத் தம்முள் அறிவாலும் ஆற்றலாலும் சிறந்தவனைத் தம் தலைவனாகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாயிற்று. இங்ஙனம் தோன்றிய தலைவனே அரசனாக மதிக்கப்பட்டான். அவனால் உருவாக்கப்பட்டதே அரசு அல்லது அரசாங்கம் எனப்பட்டது.

எனவே, பழைய சமுதாய அமைப்பே நாளடைவில் அரசியல் அமைப்பாக உருவானதற்குரிய நிலைக்களமாக அமைந்தது. இக்கருத்தினை டி.வி.மகாலிங்கம் தமது தூலில் வலியுறுத்துகின்றார்.¹

தமிழக அரசின் தோற்றம்

ஒன்றாம் உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் அமைப்பானது தமிழகத்தில் எப்போது தோன்றிற்று என்னும் வினா எழுகிறது. தமிழகத்தில் முதன்முதலாக மூவேந்தருடைய ஆட்சி எப்பொழுது கால்கோள் கொண்டது என்பதற்கே விடை காணமுடியாத நிலை உள்ளது; இருப்பினும் இலக்கியத்தின் குணகொண்டு மூவேந்தர் ஆட்சியின் தொன்மையினையும், அவர்கட்கு முன்பிருந்த ஆட்சியையும் ஒருவாறு அறியலாம். தொன்மை மிக்க ஞான லாசன தொல்காப்பியத்தில் தமிழகத்தை ஆட்சிபுரிந்த சேர, சோழ, பாண்டிய வேந்தர்கள் மூவரும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.² இதனால் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னரே மூவேந்தராட்சி உண்டு என்பதனை உறுதிப்படுத்த முடிகின்றது. படைப்புக்காலந் தொட்டே சேர, சோழ, பாண்டியரென்ற மூவேந்தரும் தமிழகத்தை ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர் என்று பரிமேலழகர் குறிப்பிடுவர். இதனை,

"தொன்றுதொட்டு வருதல் சேர சோழ
பாண்டியரென்றாற் போலப் படைப்புக்
காலந்தொடங்கி மேம்பட்டு வருதல்"³

என்னும் அவர் உரையால் அறியலாம்.

கி.மு. 272-232ல் ஆட்சிபுரிந்த அசோகர் தமது காலத்தில் பல கற்றாண்களை நாட்டி, அவற்றில் பௌத்த தருமக் கொள்கைகளைப் பொறித்தார்; அவற்றுள் இரண்டு ஞான்களில் தமிழகத்தைப் பற்றிய குறிப்பு இடம்பெற்றுள்ளது.

"என் நண்பர்களான சேர சோழ பாண்டிய
சத்திய புத்திரர் நாடுக்கும் பௌத்த
பிரசாரகரை அனுப்பியுள்ளேன்" ⁴

என்பதே அசோகரின் கல்தூ னில் உள்ள குறிப்பு.

தமிழ் இலக்கியம் மட்டுமன்றி, வடமொழி நூல்களான
இருக்குவேதம், தைத்திரீயம், வியாச பாரதம் ஆகியனவும்
சேர அரசர்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. ⁵ மேற்கூறிய எடுத்துக்-
காட்டுக்களான் தமிழக அரசின் தொன்மை அறியப்படுகிறது.
வி. கணகசபை, ⁶ மு. ஆரோக்கியசாமி ⁷ ஆகியோர் மூவேந்தர் ஆட்சிக்
காலத்திற்கு முன்னர் நாகராட்சி இருந்தமையினைத் தம் நூல்களில்
குறிக்கின்றனர்.

தமிழகத்தின் முதல் வேந்தன்

சமுதாய அமைப்பிலின்று உருவாக்கப்பட்டதே அரசியல்.
ஆகவே, அரசன் முல்லை நிலத்திலிருந்து தோன்றியிருக்கலாம்
என்றும், செல்வமும் வளமையும் கொண்டு விளங்கும் மருத நிலத்திலிருந்து
தோன்றியிருக்கலாம் என்றும், மலைநாட்டு வேடர்த் தலைவனே
தமிழகத்தின் முதல் வேந்தன் என்றும் வேறுபட்ட கருத்துகள்
நிலவுகின்றன. இப்பற்றி ஆய்ந்த பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார்,
"முல்லை நிலத்திலிருந்துதான் அரசியல் அமைப்பு தோன்றியிருக்க
முடியும்" என்ற கூறுகிறார். ⁸

ஆனால், மா. இராசமாணிக்கனார் அதனை மறுத்து,
"மருத நிலத்தில் நிலையான அரசு ஏற்பட்டது" ⁹ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"சேர நாட்டின் மன்னின் அடையாளமாக
 இருந்தது வில் என்பதை இங்கு எண்ணும்போது
 ஆதியில் வேடனாத இருந்தவன் நாளடைவில்
 மன்னனாகத் திகழ்ந்திருக்கலாம் என்று கருத
 இடமுண்டு" ¹⁰

என்று கே.கே.பிள்ளை கருதுகிறார்.

இங்ஙனம் அறிஞர்கள் காரணங்களைக் காட்டிப் பல
 கருத்துகளை வெளியிடுகின்றனர். தமிழகத்தில் முதல் வேந்தன்
 யாவன் என்ற வினாவிற்கு விடையிறுத்தல் இயலாது. அங்ஙனமே
 ஸ்வேந்தரில் முதல்வன் யாவன் என்பதற்கும் விடைகாணல் முடியாது.
 மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாகப் பிரிந்து வாழ்ந்தனர் என்பது உண்மை.
 ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் தலைமைநிலை உருவாயிற்று என்பதும்
 உண்மை. அதனால் ஒவ்வொரு கூட்டத்தினின்றும் ஒவ்வொரு வேந்தன்
 தோன்றியிருக்கலாம். சங்க காலத்திலும் சேர, சோழ, பாண்டிய-
 ரோடு கடையெழு வள்ளல்கள் முதலான பல குறுநில மன்னர்கள்
 ஆட்சி புரிந்தனர் என்பதை இலக்கியச் சான்றுகள் உணர்த்துகின்றன.

எனவே, முல்லை நிலத்திலிருந்தோ, மருத நிலத்திலி-
 ருந்தோ, குறிஞ்சி நிலத்திலிருந்தோ வேந்தராட்சி உருவாயிற்று
 என்ற வேறுபடுத்திக் கூறுவதைவிட, நால்வகை நிலத்தினின்றும்
 வேந்தராட்சி உருவாயிற்று எனக் குறிப்பிடுவதே பொருத்த-
 முடையதாக அமைகிறது.

இருப்பினும் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தலென்றும்
 நானில அடிப்படையில் குழுத்தலைமைகள் முதற்கண் தோன்றியிருக்க முடியும்
 அதுகாண் இயற்கையின் நியதி. மருதநிலம் நீர்வளமும் நிலவளமும்

27 "திருக்கலம்புரம்" மிகுந்த
தூய்மை
புறந்திருந்த திருக்கலம்புரம்"

ஏ.ம.நா.ப.க. குடியேற்றவாசகர்களின் உதவியுடைய மனம் பூரண
 உதவியை அளித்துள்ளதால் உதவியை அளிக்கின்ற உதவிகள்
 அதிகமாகப் பெறப்பட்டுள்ளதால் உதவியை அளிக்கின்ற

[illegible]

13

தெற்கு உரைதரும் இளம்பூரணர் ,

"கடல்கொள்வதன் முன்பு பிறநாடும் உண்மையின்
தெற்கும் எல்லை கூறப்பட்டது. சிழக்கும்
மேற்கும் பிறநாடு இண்மையின் கூறப்படாவாயின்" ¹³

என்பர். வடவெல்லை முடியுடை முவேந்தரால் வேங்கடத்தினின்றும்
விரிந்தது; தெற்கெல்லை தென்பாலிழை வரை பரவியிருந்தது என்பது
வரலாறும் இலக்கியமும் கூறும் செய்தியாகும்.

வடவெல்லை
----- ✓

சேர வேந்தருள் ஒருவனான நெடுஞ்சேரலாதன் என்பான்
'இமயவரம்பன்' என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றவன் ஆவான்.
இச்சிறப்புப் பெயரிலிருந்தே இவன் காலத்தில் தமிழகத்தின் வடவெல்லை
இமயம்வரை விரிந்திருந்தது எனத் தெரிகிறது. குமட்டுர்க் கண்ணனார்
என்னும் புலவர் தம் பாடலில்,

"ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை யிமயம்
தென்னங் குமரியொ டாயிடை
மண்மீக் கூறநர் மறந்தபக் கிடந்தே" ¹⁴

என்ற பாடியிருப்பது இதற்குச் சான்றாக அமைகிறது. சேரனைப்
போன்ற சோழனும் பாண்டியனும் முறையே புலிக்கொடியினையும்
மீள்கொடியினையும் இமயத்தில் நாட்டினர்.

எனவே, தமிழகத்தின் வடவெல்லையினை 'வடவேங்கடம்'
என்ற பாயிரம் குறிப்பிட்டாலும், சங்க காலத்தில் இமயம்வரை
தமிழ்நாடு விரிந்திருந்தது என்பது பிற சான்றுகளால் உறுதிப்படுத்தப்
படுகிறது. ¹⁵

தென்னெல்லை

தென்குமரி என்பது கடல்கோவீனால் அழிந்த போன மலையா, ஆறா என்னும் கருத்த ஆராய்தற்குரியது. பனம்பாரனார் குறிப்பிடும் தென்குமரி என்பதற்கு 'ஆற' என்றே உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் பொருள் குறிப்பர்.¹⁶ தென்னெல்லையாகக் குறிப்பிடப்படும் தென்குமரியைக் கறுங்கால் காரி கிழார் என்னும் புலவர்,

"தெனாஅ ஐருகெழு குமரியின் தெற்கும்"¹⁷

என்ற தம் பாடலில் குறிப்பிடுவர். இதற்கு "உட்கும் திறம்பொருந்திய கன்னியாறு" என்ற உ.வே.சாமிநாதையர் பொருள் தருவர்.¹⁸

"குமரியம் பெருந்தறை"¹⁹ என்ற பிசிராந்தையாரும் பாடியிருக்கிறார். மேலும்,

"தமிழில் யாப்பிலக்கண னா ல் செய்த பெருங்காக்கை-
பாடியியார் என்ற பெண்பாற் புலவர் தொல்காப்பியர்
காலத்தவர் ஆவார். அவர் தாம் செய்த யாப்பிலக்-
கண னா லில்,

'வடக்கும் தெற்கும் குணக்கும் குடக்கும்
வேங்கடம் குமரித் தீம்புனற் பெளவமென்ற
இந்நான் கெல்லை அகவயிற் கிடந்த
நா லதன் உண்மை வாலிதின்'

என்ற தமிழகத்தின் எல்லைகளை வரையறை செய்த
விளக்குவதைக் காணுகிறோம்.

குமரியாறு தென்னெல்லையாக விளங்கியது.
அந்தக் காலத்தவரான சிணங்கியார் என்ற இசைநாற்
புலவர்,

'வேங்கடம் குமரித் தீம்புனல் பெளவமென்
றிந்நான் கெல்லை தமிழது வழக்கே'

என்ற குறிப்பிடுவர். இதனால் இயற்றமிழ் வழக்கிற்
கொப்ப இசைத்தமிழ் வழக்கின் மூலமாகவும்
இவ்வெல்லைகளே குறிக்கப்பட்டமை காண்க"²⁰

என்றும் கருத்து ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

மேற்குறிப்பிட்ட இலக்கணம், இலக்கியம், இசைத் தலை
ஆகியன தரும் கருத்துகளை நோக்கும்போது, தென்குமரி என்பது
'ஆறு' என்பது தெள்ளிதின் விளங்கும்.

ஆயின், ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, "தென்குமரி என்பது
தென்கோடியிலுள்ள குமரி மலையாகிய தென்னெல்லை" ²¹ என்ற
கருவர். இவர் குமரியாறு தோன்றி ஓடக் காரணமான குமரி
மலையினைக் குறிக்கின்றாரோ என்ற எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

குமரியென்றும் ஆற்றினொடு பஃறளியாறு என்ற ஆறும்
இருந்தமையினைப் புறநானு நூல் பாடலால் அறியலாம். இதனை,

"முந்நீர் விழவி நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறளி மணலினும் பலவே" ²²

என நெட்டிமையார் என்றும் புலவர் பாடுவர். இதன்கண்
பாண்டியன் நெடியோன் காலத்திருந்த பஃறளியாற்றை எடுத்தோதி,
அதன் மணலினும் பல்லாண்டு வாழ்க என வாழ்த்துதலால், அப்பஃறளி
யாறு நெட்டிமையார் காலத்து உளதாதல் பெறப்படும். இவ்வாறு
பாடப்பெற்ற பாண்டியனும் கடல்கோள் காலத்துக்கு முற்பட்டவன்
என்பது விளக்கமாகும். ஆகவே, கடல்கோளுக்கு முன்பு குமரியாறும்
பஃறளியாறும் இருந்தமையினை உணரலாம்.

இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும் வகையில் சிலப்பதிகாரப் பகுதி
ஒன்றும் அமைந்துள்ளது. சேரர் குலத்தோன்றல் இளங்கோவடிகள்,

"நெடியோன் குன்றமுந் தொடியோன் பெளவமும்
தமிழ்வரம் பறத்த தன்புன னன்னாட்டு" ²³

என்ற பாடுவர். இதற்கு உரைவரைந்த அடியார்க்குநல்லார்,

"அக்காலத்திற் அவர்நாட்டுத் தென்பாலி முகத்திற்கு வடவெல்லையாகிய பஃறளி யென்னமாற்றிற்கும் குமரியென்ன மாற்றிற்குமிடையே எழுதா ற்றிக் காவத வாரும் இவற்றின் நீர்மலிவானென மலிந்த ஏழ்தெங்க நாரும், ஏழ்மதரை நாரும் ஏழ்முன்பாலை நாரும் ஏழ்பின்பாலை நாரும் ஏழ்குன்றநாரும் ஏழ்குண்காரை நாரும் ஏழ்குறம்பனை நாரும்மென்னும் இந்த நாற்பத்தொன்பது நாரும் குமரி கொல்ல முதலிய பன்மலை நாரும் காரும் நதியும் பதியும் கடநீர்க் குமரி வடபெருங் கோட்டிண்காறும் கடல்கொண்டொழிதலாக்" 24

என்ற விளக்கம் தருவர்.

இதனால் பஃறளியாறு, குமரியாறு, நாற்பத்தொன்பது நாடுகள், குமரி, கொல்லம் முதலிய பன்மலைநாடு ஆகியன கடல்கோளால் அழிந்தமையை அறிய முடிகிறது. மேலும், பஃறளியாறு என்பது தென்பாலி முகத்திற்கு வடக்கே அமைந்திருந்த ஆறு என்பதும், இவ்வாற்றிற்கும், இதற்கு வடக்கே ஓடிய குமரி யாற்றிற்கும் இடையே நாற்பத்தொன்பது நாடுகளும், குமரி, கொல்லம் முதலான மலைகள் நிறைந்த நாடுகளும், காரும், நதியும், பதியும் இருந்தன என்பதும் பெறப்படுகின்றன.

எனவே கடல்கோளுக்கு முன்பிருந்த நிலப்பகுதிகளைத் தென் பாலிமுகம்-பஃறளியாறு-நாற்பத்தொன்பது நாடுகள்-குமரி, கொல்லம் முதலான பன்மலைநாடு-குமரியாறு என வடக்குநோக்கி வரிசைப்படுத்திக் கூறலாம்.

பஃறளியாறு - தென்பாலி முகத்திற்கு வடக்கே உள்ள ஆறு அல்லது குமரியாற்றிற்குத் தெற்கேயுள்ள ஆறு.

பன்மலையடுக்கம் - குமரி, கொல்லம் முதலான பன்மலை
நாடு (பஃறனியாற்றக்கும் குமரி
யாற்றக்கும் இடைப்பட்ட பகுதி).

குமரிக்கோடு - பஃறனியாற்றிற்கு வடக்கே ஓடிய ஆறு.

இவை யாவும் அழிந்தமையான் நெடியோன் குன்றமும், தொடியோன்
பெளமும் தமிழக எல்லைகளாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் குறிக்கப்
பட்டன. அடியார்க்குநல்லார் தம் உரையில்,

"நெடியோன் குன்றம்-வேங்கடமலை. தொடியோன் -
பென்பாற் பெயராற் குமரி என்பதாயிற்று; ஆகவே
தென்பாற் கண்ணோர் ஆற்றிற்குப் பெயராம்.
ஆனால், நெடியோன் குன்றமும் தொடியோன்
நதியுமென்னாது, பெளமென்றது என்னையெனின்
முதலா ழியிறதிக்கண்... தடநீர்க்குமரி வடபெருங்
கோட்டின்காறும். கடல்கொண்டாழிதலாற் குமரி
யாகிய பெளமென்றார் என்றனர்" ²⁵

என்ற கூறுவர். இதனால் இவ்ருடைய காலகட்டத்தில் ஒப்போதுள்ள
குமரி முனையே தெற்கெல்லையாக அமைந்து இருந்தமையினை அறியலாம்.

எனவே, தமிழகத்தின் தென்னெல்லையினைக் காலத்தின்
அடிப்படையில் மூன்று வகையாகப் பிரித்துக் காணலாம்:

1. தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பு தமிழகத்தில்
தென்னெல்லையாகத் தென்பாவி இருந்துள்ளது.
2. தொல்காப்பியர் காலத்தில் பஃறனியாறு தென்னெல்லை
யாக அமைந்துள்ளது.
3. இளங்கோவடிகள் காலத்தில் குமரிமுனை தெற்கு
எல்லையாய் இருந்தது.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் பஃறனியாறு தென்னெல்லையாக
இருந்தும், தொல்காப்பியர் பாயிரம் முதற்கொண்டு சங்க இலக்கியம்

வரை குமரியையே தென்னெல்லையாகக் குறித்தமை புலப்படுகிறது. இருப்பினும், இளம்புரனர் உரையினை ஏற்ற, கே.கே.பிள்ளை,

" ஒரு நாட்டிற்கு அகப்பாட்டு எல்லை என்றும், புறப்பாட்டு எல்லை என்றும் இருவேறு எல்லைகள் உண்டு. பனம்பாரனார் கூறும் எல்லைகளான வேங்கடமும் தென்குமரியாரும் அகப்பாட்டு-
டெல்லைகள் என்பது இளம்புரனரின் கருத்து.

குமரியாற்றிற்குப் புறம்பாய் விரிந்த கிடந்த தென்னிலப் பகுதிக்குக் குறம்பனை நாடு என்ற பெயருண்டு என்றும், செந்தமிழல்லாத திரிந்த தமிழ் அங்கு வழங்கி வந்ததால் குறம்பனை நாட்டைப் பனம்பாரனார் தமிழ்நாட்டு எல்லைக்குப் புறம்பாக ஒதுக்கினர் என்றும், கடல்கொள்ளப் படுவதன் முன்பு பிறநாடும் உண்மையின் தெற்கும் எல்லை கூறப்பட்டது என்றும் இவ்வுரையாசிரியர் கருதுவர்" ²⁶

என்ற தம் கருத்தினைத் தெரிவிப்பர்.

பொதுவாக, ஒரு நாட்டின் எல்லையானது இயற்கையின் விளைவினாலும், வீரத்தின் சிறப்பினாலும் காலந்தோறும் மாறாத நிலையுடையது. ஈண்டு,

"ஆரியர் வருகைக்கு முன்னர் இந்தியா முழுவதும் வழங்கிய மொழி தமிழேயாகும் என்பதை ஆரியமொழி ஞானிகளும் பிற வட இந்திய மொழிகளும் தெற்றென விளக்குகின்றன" ²⁷

என்ற சி. இலக்குவனார் குறிப்பிடும் கருத்து நினைவுகூரத் தக்கது. அரசாட்சித் துணையின்றி ஒருமொழி இங்ஙனம் செல்வாக்கு அடைதல் இயலாது.

எனவே, வடக்கே வேங்கடம் முதல் தெற்கே குமரி வரை
எனத் தமிழகத்தின் எல்லையைக் குறிப்பிடவும், வடக்கே இமயம்
முதல் தெற்கே தென்பாலி வரை பண்டைத் தமிழகம் பரவி
இருந்தமையினை அறிய முடிகின்றது.

சேர நாடு

தமிழகம் சேர சோழ பாண்டிய ரென்ற மூவேந்தரின்
ஆளுகைக்கு உட்பட்டு முறையே சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டிய
நாடு என்ற மூப்பெரும் பிரிவாகப் பிரிந்த இருந்தது. இதனை,

"வண்புகழ் மூவர் தன்பொழில் வரைப்பு" ²⁸

என்றும் தொல்காப்பிய னாற்பாவும்,

"பொதுமை சுட்டிய மூவ ருலகம்" ²⁹

என்றும் புறநானு ற்றப் பாடல் அடியும் உறுதிப்படுத்தும். கொங்கை
நாடாகிய சூரு நாடு, கொங்கு நாடு, தொண்டை நாடு முதலான
சிறு நாடுகள் குறநில மன்னர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தன. இவை
மூப்பெரும் பிரிவினாள் அடங்கிய உள்நாடுகள் ஆகும். சூருநாட்டை
நன்னர் என்றும் பெயருடைய வேளிரும், கொங்கு நாட்டையும்
தொண்டை நாட்டையும் வேறு குறநில மன்னர்களும் ஆட்சி புரிந்தனர்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் இம்மூப்பெரு நாடுகளும்
பன்னிரு பகுதிகளாகப் பிரிந்திருந்தன என்பதும், அப்பகுதிகளில்
செந்தமிழே மொழியாக விளங்கியது என்பதும் அவர்தம்,

"செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்திலும்" ³⁰

என்றும் தற்பாவால் விளங்குகின்றன.

1. பொதுங்கர் நாடு
2. தென்பாண்டி நாடு
3. ஒளிநாடு
4. குட்டநாடு
5. பன்றி நாடு
6. கற்கா நாடு
7. சீதநாடு
8. பூழி நாடு
9. மலைநாடு
10. அருவா நாடு
11. அருவா வடதலை நாடு
12. குடநாடு

என அப்பன்விரு நாடுகளையும் தம் உரையில் இளம்பூரணர் குறிப்பர். ³¹.
மேலைக் கடற்கரைப் பகுதி தென்பாண்டி நாடு, வேணாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பூழிநாடு, கற்காநாடு (இதனைக் கொண்காண நாடு எனவும் வழங்குவர்) என ஐந்து பிரிவுகளைக் கொண்டது என்பர். ³²
குட்டுவன் கோதை, குடவர் கோ, பூழியர் மெய்ம்மறை என்றும் தொடர்கள் சேர மன்னர்களைக் குறிப்பதற்குப் புலவர்களால் வழங்கப் பட்டமை இங்கு நினைவில் கொள்ளத்தக்கது. ³³

சேரநாட்டின் நிலப்பகுதி பதிற்றுப்பத்து என்றும் தொகை நா லிஸ்ஸுலம் ஒருவாறு அறியப்படுகிறது சேரநாடு குறிகள் பல உடைய, கடலை ஆடையாகக் கொண்ட நிலப்பகுதி என்றும், கிழக்கு நோக்கியும் மேற்கு நோக்கியும் செல்லும் மேகக் கூட்டத்தைக் குறுக்கே நின்று தடுக்கும் உயரமான மலைத்தொடரினை உடையது என்றும் ³⁴ பதிற்றுப்பத்து தெரிவிக்கிறது. இதனால், மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்கு மேற்கேயும் அரபிக் கடலுக்குக் கிழக்கேயும் இடைப்பட்டதாய் அமைந்த நிலப்பகுதியினைச் சேரநாட்டு நிலப்பகுதி எனலாம்.

சேரநாட்டு நிலப்பகுதியினை ஒளவை ச. துரைசாமிப்
பிள்ளை தமது தூ வில் விளக்கமாகக் கூறுகிறார் :

"தென்கண்டம் ஜில்லாவிலுள்ள குதிரை மலையும்,
ஏழில்மலையும், குடகு நாட்டிலுள்ள நறவுக்கல்
பெட்டாமலையும், நீலகிரியிலுள்ள உம்பற்காரும்,
மலையாள மாவட்டத்திலுள்ள வயநாட்டுப் பாயல்
மலையும், குறும்பர்நாடு தாலுகாவிலுள்ள
கொண்டியும், கொச்சி நாட்டிலுள்ள கருவூர்ப்
பட்டினமும், திருவஞ்சைக்களமும், கொடுங்கோளூரும்,
பேரியாறும் பிறவும் சேரர்க்குரியவாகக்
கூறப்படுகின்றன" ³⁵

என்பது அவர் விளக்கம். சேரர்தம் ஆள்நிலத்தை வரையறுத்தக்
கூற இயலாமையினைப் 'பிறவும் சேரர்க்குரியவாகக் கூறப்படுகின்றன'
எனக் கூறுவதனால் அறியலாம்.

சேர நாட்டினைக் கடல்மலைநாடு எனவும், கொங்குநாடு
எனவும் இருபெரும்பிரிவுகளாகப் பிரித்தலும் உண்டு. இக்கொங்கு
நாடானது சேரர்களால் சேர்க்கப்பட்டதே யொழிய வழியழியாக
இருந்தவரும் உரிமையுடைய நாடன்ற. ஆயினும் சேரர்கள் கொங்கு
நாட்டை ஓடையிடையே சிலகாலம் ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர் என்பது
மறக்க முடியாத உண்மையாகும். ஞா. தேவநேயப் பாவாணர்
சேரநாட்டு அமைப்பினைக் குறிப்பிடும்போது கொங்கு நாட்டையும்
சேர்த்துக் கூறியுள்ளார் :

"1. மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்கு மேற்கிலுள்ளது -
கடல்மலைநாடு.

2. மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்குக் கிழக்கில்
உள்ளது - கொங்குநாடு.

கடல்மலைநாடு: வடபாகம் குட்டம், குடம், துறும், ஸொங்நுளம்என்றும் பல பகுதிகளைக் கொண்டது.

கொங்கு நாடு: குடகொங்கு (மேல்மண்டலம்), குண கொங்கு (கீழ்மண்டலம்) என இருபிரிவாகப் பிரிந்த, மீண்டும் குடகொங்கு - குடகு, கருநாடு, கட்டி நாடு முதலிய பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்த போயிற்று. குடகையாண்ட கோசர் கொங்கிளங்கோசர் எனப்பட்டனர். குடகொங்கு பல நாடுகளாய்ப் பிரிந்து போனபின், கொங்குநாடு எனச் சிறப்பாக அழைக்கப்பெற்றது கருங்கரைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்த குணகொங்கே. அதனின்றும் பூழிநாடு பிரிந்த போனபின் கொங்குநாட்டென எஞ்சியிருந்தது கோவை சேலம் மாவட்டங்கள் கூடிய பகுதியே யாகும்" 36

என்பது அவர் கருத்து. இதிலிருந்து, சேரர்கள் தம் ஆள்நிலத்தைப் பெரும்பிரிவுகளாகவும், சிறு உட்பிரிவுகளாகவும் பிரித்து ஆண்டுவந்தனர் என்பது தெரிகிறது.

"கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் மேலைக் கடற்கரைப் பகுதிக்கு வந்து சென்ற யவன அறிஞரான தாலமி என்பாரது குறிப்பால் அப்போது சேரநாட்டுக்கு வடக்கில் வாணவாழம் (Hondawar), கிழக்கிற் கருங்குடும், தெற்கில் கொல்லத்த ஆறம், மேற்கில் கடலும் எல்லைகளாய் இருந்தன" 37

என ஆராய்ச்சியாளர் உரைக்கின்றனர்.

இங்ஙனம், வரையறுத்தக் கூறுதல் என்பது அக்காலத்திற்கு மட்டும் பொருந்தமே தவிர எக்காலத்திற்கும் பொருந்தாது; ஏனெனில், ஒரு நாட்டின் ஆள்நிலமானது நிலையானதன்று; மாறுந் தன்மையுடையது.

எனவே, மேற்குத் தொடர்ச்சி-மலைக்கும் அரபிக் கடலுக்கும் இடைப்பட்டதாய் அமைந்த நிலப்பகுதியே சேரநாடாக அமைந்திருந்தது. அஃதாவது இன்றைய கேரள மாநிலம் அன்றைய சேரநாடாகும். பின்பு, சேரர்கள் தங்கள் வலிமையால் கொங்கு நாட்டையும் கொண்காண நாட்டையும் தம் ஆளுகைக்கு உட்படுத்தி ஆண்டு வந்தனர். ஆதலின் மேற்குறிப்பிட்ட அறிஞர்கள் கருத்துகளை ஆராயுங்கால், கி.பி. இரண்டாம் ஞாந்நாண்டில் சேர நாடானது கொங்கு நாட்டையும் கொண்காண நாட்டையும் சேர்த்து மிகப்பெரிய ஆள்தலைமையாக இருந்தது³⁸ என்ற அறிய முடிகிறது.

தலைநகரம்

சேர நாட்டின் தலைநகரம் வஞ்சி ஆகும். இவ்வஞ்சி மாநகரம் கடன்மலைநாடு (சேரநாடு) என்றும் இன்றைய கேரள நாட்டிலுள்ள வஞ்சியே என்றும், கொங்கு நாட்டிலுள்ள - இன்றைய திருச்சி மாவட்டத்துக் கருவூரே என்றும் இருவேறு கருத்துக்கள் உள்ளன. கே.ஜி.சேனையார், தி.வை.சதாசிவப் பண்டாரத்தார், எஸ்.கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார், கே.என்.சிவராஜ பிள்ளை, வி.கனகசபை, ஓளவை க.குமாரசாமிப் பிள்ளை முதலானோர் பண்டைய சேரநாட்டிலும் இன்றைய கேரளத்தில் உள்ளது என்ற கருவார். மு.இராகவையங்கார், ரா.இராகவையங்கார், வி.ஆர்.இராமச்சந்திர தீட்சதர், கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி முதலானோர் திருச்சி மாவட்டத்திலுள்ள கருவூரே என்பர்.

மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி சேரநாட்டிற்கு இரண்டு தலைநகரங்கள் இருந்தன என்றும், அவை சேரநாட்டிலுள்ள பழைய வஞ்சியும் கொங்கு

நாட்டிலுள்ள புதிய வஞ்சியும் ஆகிய இரண்டு என்றும் கூறுவர். ³⁹

இந்நிலையில் சேரநாட்டின் தலைநகரம் எதுவென ஆராயப்பட வேண்டியதாகிறது. சேர மன்னர்களின் வரலாற்று இலக்கியமான பதிற்றுப்பத்து சேரநாடு, கொங்குநாடு ஆகிய இரண்டு நாடுகளின் தன்மையினையும் வளமையினையும் பற்றித் தனித்தனியே குறிப்பிடுகின்றது. சேரநாட்டின் தன்மையினைக் 'கடலை ஆடையாகக் கொண்டு குன்றகள் பல உடைய நாடு' என்றும், 'நின் மலையிலே பிறந்து நின் கடலிலே கலக்கும் மலிபுனல் நாடு' என்றும், 'வளம்பல நிகழ்தரு நனந்தலை நன்னாடு' என்றும் ⁴⁰ பதிற்றுப்பத்து கூறுகிறது.

கொங்கு நாட்டின் தன்மையினைக் குறிப்பிடும்போது, 'சிறிய அளவே நீரினையுடைய, ஆநிறை மேய்த்தலே தொழிலாகக் கொண்டு விளங்கும் கொங்கரின் கொங்குநாடு' ⁴¹ என்ற சேரநாட்டினின்றும் வேறுபடுத்திக் கூறுகிறது. இது, கொங்கு நாட்டைக் கொங்கர் எனும் இனத்தவர் ஆட்சிபுரிந்து வந்தமையினைத் தெளிவுற உணர்த்துகிறது. மேலும் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்கு மேற்கேயும், அரபிக்கடலுக்குக் கிழக்கேயும் உள்ள நிலப்பகுதியே சேரநாட்டின் ஆள்நிலமாக முன்னர்க் கண்ட கருத்தினை உறுதிப்படுத்தும். இவ்வாள்நிலமே பண்டைய சேரநாடாகும். அவ்வாறாயின், சேரநாட்டின் தலைநகரம் அந்நாட்டின்கண் அமைந்திருப்பதே இயல்பு; கொங்கு நாட்டிலுள்ள கரூர்தான் சேரநாட்டின் தலைநகரம் என்ற கூறுவது பொருந்தாது.

மேலும் இக்கொங்கு நாடு சேரநாட்டின் தாயகமன்று; சேரர்தம் ஆளுகைக்கு உட்படுத்தப்பட்ட நாடு ஆகும். சேர மன்னர்களில் முதன்முதல் ஆட்கொண்டவர்கள் இமயவரம்பளம், பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவளம் ஆவர். பின்னர், ஒள்வாட் கோப்பெருஞ் சேரலிரும்பொறை ஆட்கொண்டமை,

கருவூரேறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ் சேரலிரும்பொறை எனும் அவன்தன் சிறப்புப் பெயரான் அறியப்படும். இவர்கள் இந்நாட்டை வெல்லும் முன்பு சேரநாட்டிற்கு ஆள்நிலமோ, தலைநகரமோ இல்லை என்ற கற இயலாது.

மற்றும், கொங்குநாடு ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொரு பேரரசின்கீழ் இருந்தமையையும் அறிய முடிகிறது. அது மட்டுமன்றிக் குறநில மன்னனான ஆய் அண்டிரனும் இதனை ஒரு காலத்தில் தன்னடிப்படுத்தி ஆண்டான். கொங்கு நாட்டினைச் சோழன் குளமுற்றத்துத் தஞ்சைய கிள்ளி வளவன் வென்றமையினை,

"மைந்த ராடிய மயங்குபெருந் தானைக்
கொங்குபுறம் பெற்ற கொற்ற வேந்தே" 42

என்றும் புறநானு நிறப் பாடல் அடிகளாலும், பசும்பூட் பாண்டியன் எனும் பாண்டிய மன்னன் தன்னகப்படுத்தினமையினை,

"வாடாப் பூவிற் கொங்கர் ஒட்டி
நாடுபல தந்த பசும்பூட் பாண்டியன்" 43

எனும் அகநானு நிறப் பாடல் அடிகளாலும், ஆய் அண்டிரன் வென்றமையினை

"கொங்கர்க்கு
குடகட லோட்டிய ஞான்றை" 44

என்றும் புறநானு நிறப் பாடல் அடிகளாலும் அறியலாம்.

ஆதலின், வெவ்வேறு நாட்டு ஆளுகைக்கு உட்படுத்தப்பட்ட கொங்கு நாட்டுப் பகுதி சேரநாட்டின் தாயமாக இருப்பதற்கு வாய்ப்பேதும் இல்லை. சேர மன்னர்கள் இடையிடையே சிலகாலம் கொங்குநாட்டைத் தம்வயப்படுத்தி ஆண்டனர் என்பதே இலக்கியம் தரும் கருத்தாகும்.

அடுத்து, கடன்மலை நாட்டிலுள்ள வஞ்சியும், கொங்கு நாட்டிலுள்ள கருவூரும் அமைந்திருக்கும் இடங்கள் ஆய்தற்குரியன. வஞ்சிமாநகரம்

தன்பொருதை பாயும் இடத்தில் அமைந்துள்ளது. இதனை,

"தன்பொருதைப் புனல்பாயும்
விற்பொருபுகழ் விறல்வஞ்சி" 45

என்றும்,

"புல்லிலை வஞ்சிப் புறமதி லலைக்கும்
கல்லென் பொருதை மணலிழ மாங்கண்" 46

என்றும் வரும் புறநானு நற்பு பாடல் அடிகளால் அறியலாம்.

கொங்குநாட்டுக் கருவூரானது தன்னான் பொருதைக் கரையில்
அமைந்திருந்தது என்பதனை,

"திருமா வியனகர்க் கருவூர் முன்றறைத்
தென்னீர் உயர்கரைக் குவைஇய
தன்னான் பொருதை மணலிழும் பலவே" 47

என்றும் அகநானு நற்பு பாடல் அடிகளாலும்,

"தன்னான் பொருதை வெண்மணல் சிதைய" 48

என்றும் புறநானு நற்பு பாடல் அடிகளாலும் அறியலாம்.

இவற்றால், வஞ்சி, கருவூர் ஆகிய இரண்டு தலைநகரங்கடும்
முறையே சேர நாட்டிலும் கொங்கு நாட்டிலும் இருந்தமையினை அறிய
முடிகிறது. இவ்விரண்டு ஆறுகளையும் ஒன்றெனக் கருதினமையான் கொங்கு
நாட்டுக் கருவூரே சேரர் தலைநகரம் என்ற சிலர் கூறினர். இக்கருத்து,
தவறானது என்பதற்குக் கல்வெட்டாராய்ச்சியாளர் டி.வி. சதாசிவப்
பண்டாரத்தார் கற்றினைச் சுட்டலாம்:

"புறநானு நற்றையாசிரியர் இவ்விரண்டு ஆறுகளையும்
ஒன்றென மயங்கி உரை கண்டமையின், கொங்கு
நாட்டுக் கருவூரே சங்க காலத்த வஞ்சி என்ற சிலர்
கூறுவராயினர். வஞ்சி குடமலை நாட்டில் உள்ளது;
கருவூர் கொங்குநாட்டில் உள்ளது. வஞ்சி தன்பொருதை

யாற்றங்கரையில் உள்ளது. கருவூர் ஆன்பொருதை
யாற்றங்கரையில் உள்ளது. வஞ்சி கடற்கரைப்
பட்டினம்; கருவூர் உள்நாட்டிலுள்ளதோர் ஊர். எனவே
கருவூர் சங்க காலத்து வஞ்சி எனல் பொருந்தாது" 49

என்பர் அவர்.

எனவே, சேரநாட்டுத் தலைநகராயிருந்த வஞ்சி சேர நாட்டில்
இருந்ததுவே ஆகும்.

இரண்டு தலைநகரங்கள்

குடமலை நாட்டு வஞ்சிமாநகர் மட்டுமன்றிக் கொங்குநாட்டுக்
கருவூரும் சேரரின் தலைநகரமாய் விளங்கியது என்ற கூறக் காரணம்
யாதென்பதும் ஆராய்தற்குரியது. கொங்குநாடு சேரநாட்டோடு
சேர்ந்த காலத்தில் கொங்குநாட்டுக் கருவூரும் சேரரின் தலைநகர
மாயிற்று. சேர மன்னர்களில் ஒருகால் வழியினர் (இளைய வழியினர்)
கருவூரைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு கொங்குநாட்டை ஆட்சி செய்தனர்.
இதனைப் புகழார் அருகே அமைந்த ஆறநாட்டார் மலையிலுள்ள
தமிழ்க்கல்வெட்டு ஒன்றான் அறியலாம்.

" 'மூதா அமணன் யாற்று ர் செங்காயபன் உறைய்
கோ ஆதன் செல்லிரும்பொறை மகன்
பெருந் குடங்கோன் மகன் இளங்
குடங்கோ இளங்கோ ஆக அறத்த கல்'

- இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ள மூன்று சேர
அரசர்களும் பதிற்றுப்பத்தில் 7, 8, 9 ஆம் பத்தில்
பாட்டுடைத் தலைவர்களான செல்வக் குடங்கோ
வாழியாதன், தகூரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை,
சூடக்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறை ஆகிய மூவரும் தாம்
என்பது ஆய்வாளர்கள் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்ட
கருத்தாகும். இவர்களின் தலைநகராகிய கொங்கு
நாட்டுக் கருவூரும் இங்குள்ள ஒரு கல்வெட்டில்
குறிக்கப்பெறுகின்றது" 50

என்பது அவர் கருத்து.

இதனால், ஒரு காலத்தில் சேர அரசர்களுக்கு இரண்டு தலைநகரங்கள் இருந்தன என்பது தெளிவாகிறது. சேரர் குடியினர், உதியன் மரபினர், இரும்பொறை மரபினர் எனும் இருமரபினர் ஆவர். இவ்விரு மரபினரும் சேர மண்டலத்தின் தனித்தனிப் பகுதிகளிலிருந்து முறையே வஞ்சியினையும் தொண்டியினையும் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாண்டனர். கொங்கு நாடு சேரநாட்டோடு சேர்ந்த பின்னர் இரும்பொறை மரபினர் கொங்குநாட்டுக் கருவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசு புரிந்தனர். கருவூர்க்கு வஞ்சி மாநகர் என்னும் பெயர் வழங்கியமையினை,

"வீரசோழ மண்டலத்து வெங்கால நாட்டுக்
கருவூரான வஞ்சி மாநகர்" 51

என்பதனால் அறியலாம். இச்சான்று மேற்குறிப்பிட்ட கருத்திற்கு அரண் செய்கிறது.

எனவே, சேரநாட்டு வஞ்சியே ஆதிகாலந் தொடங்கிச் சேரநாட்டுத் தலைநகரமாய் இருந்தது; கொங்குநாடு சேர நாட்டின் ஆளநிலமாக மாறிய காலத்தில கொங்குநாட்டுக் கருவூரும் சேரர்களின் மற்றொரு தலைநகரமாயிற்று. சேரரின் தலைநகரமாக வஞ்சியோடு கருவூரும் விளங்கியது என்பது உண்மை. கொங்கு நாட்டுக் கருவூரே சேரரின் தலைநகரம் எனக் கறல் பொருந்தாது. சோழநாட்டின் தலைநகரங்களாகப் புகாரும் உறையூரும், பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரங்களாக மதுரையும் கொற்கையும் இருந்தமை போலவே சேர நாட்டின் தலைநகரங்களாக வஞ்சியும் கருவூரும் இருந்தன என்ற கொள்வனவு பொருத்தமுடைத்த.

முடிப்புரை

அரசு என்பது பழைய சமுதாய அமைப்பிலின்று தோன்றியது ஆகும். தமிழகத்தை ஆண்ட முடியுடை மூவேந்தரும் படைப்புக் காலந்தொட்டு ஆட்சிபுரிந்து வந்துள்ளனர்.

மூவேந்தரில் மூத்தோர் சேரர் ஆவர். மூவேந்தராட்சிக்கு முன்பு நாகராட்சி இருந்துள்ளது.

தமிழகத்தின் எல்லையினை 'வடவேங்கடம் தென்குமரி' எனக் குறினாலும், ஒரு காலத்தில் வடக்கே இமயம் முதல் தெற்கே தென்பாலை வரை அது பரவியிருந்தது.

சேரநாடு என்பது மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்கு மேற்கேயும் அரபிக்கடலுக்குக் கிழக்கேயும் அமைந்த நிலப்பகுதி ஆகும். தொல் காப்பியர் காலத்தில் சேர சோழ பாண்டிய நாடுகள் பன்னிரு பகுதிகளாகப் பிரிந்திருந்தன. இவற்றில் சேரநாடு ஆற பிர்வுகளைக் கொண்டது. இதன் தலைநகர் வஞ்சியே ஆகும்; கருவூர் சேரரின் மற்றொரு தலைநகரம் ஆகும்.

அடுத்த இயலில், சேரநாட்டை ஆண்ட சேர மன்னர்கள் பற்றியும், சேரர் மரபு பற்றியும் ஆராயப்படுகின்றது.

1. "In the earliest phases of human history the tribes into which society was divided were very often fighting with one another; and for that purpose each tribe submitted to the leadership of a person. Thus way begot leadership, which in due course developed into Kingship." - F.V. Mahalingam, South Indian Polity, p.11
2. தொல். பொருள். 60/4. -
3. குறள் 955, பரி. உரை, ப. 360.
4. மா. இராசமானிக்கனார், 'தமிழ்நாட்டு வடவெல்லை', ப. 4.
5. P.T. Srinivasa Iyengar, History of the Tamils, pp.29-32.
6. "Tamil people who lived eighteen hundred years ago - there was no kingdom older than that of the Nagas." - V. Kanagasabai, The Tamils Eighteen Hundred Years Ago, p.41.
7. "The first historical rulers known to South India seem to have been the Nagas." - M. Arokiaswami, The Kongu Country, p.60.
8. "That the Institution of kingship in the Tamil country first arose among the pastoral tribes in Mullai land..". - P.T. Srinivasa Iyengar, History of the Tamils, p.10.
9. மா. இராசமானிக்கனார், தமிழக ஆட்சி, ப. 19.
10. கே. கே. பிள்ளை, தமிழக வரலாறு-மக்களும் பண்பாடும், ப. 166.
11. தொல். பொருள். 60/4.
12. " சிறப்பப் பாலிரம்.
13. " " , இளம். உரை, ப. 6.
14. பதிற்று. 11/23-25.
15. புறம். 6/17; ஆகம். 396, 127.†

16. தொல்.சிறப்புப் பாயிரம், இளம்.உரை, ப.6.
17. புறம்.6/2.
18. புறம்.6/2; உ.வே.சா.உரை.
19. புறம்.67/6.
20. மா.இராசமாணிக்கனார், தமிழ்நாட்டு வடவெல்லை, ப.2.
21. ஒளவை சு.தரைசாமிப் பிள்ளை, சேரமன்னர் வரலாறு, ப.1.
22. புறம்.9/10-11.
23. சிலம்பு.8/1-2.
24. " " , அடி.உரை, ப.228.
25. " " " ப.228.
26. கே.கே.பிள்ளை, மு.ஞ.உ., ப.22.
27. சி.இலக்குவனார், பழந்தமிழ், ப.29.
28. தொல்.பொருள்.391/3.
29. புறம்.357/2.
30. தொல்.சொல்.394/1.
31. " " , இளம்.உரை, ப.175.
32. ஒளவை.சு.தரைசாமிப் பிள்ளை, மு.ஞ.உ., ப.9.
33. புறம்.54; பதிற்று.22/27; 29/14; புறம்.17/40;
பதிற்று.55/9; 73/9; 21/23; 84/6; புறம்.387/28.
34. பதிற்று.31/1; 31/16-17; ஒளவை.உரை, பக்.135, 137.
35. ஒளவை சு.தரைசாமிப் பிள்ளை, பண்டநாளைச் சேரமன்னர்கள்,
நாங்காப் பதிப்பு, 1968, ப.3.
36. ஞா.கேவநேயகி, பழந்தமிழாட்சி, பக்.4-5.

37. ஓளவை க.குரைசாமிப் பிள்ளை, சேரமன்னர் வரலாறு, பக். 3-4.
38. பின்னிணைப்பு 1இல் காண்க.
39. மயிலை சீனிவேங்கடசாமி, சேரநீ செங்குட்டுவன், பக். 126-128.
40. புதிற்று. 31/1; 48/13-14; 15/17.
41. " 22/12-15.
42. புறம். 373/7-8.
43. ஆகம். 253/4-5.
44. புறம். 130/5-6.
45. " 11/5-6.
46. " 387/33-34.
47. ஆகம். 93/21-23.
48. புறம். 36/5.
49. டி.வி.சதாசிவப் பண்டாரத்தார், புறநானுற்றுச் சொற்பொழிவுகள், ப. 130.
50. செ.இராசு, ஐந்தாவது உலகத்தமிழ் மாநாடு விழாமலர், மதுரை, "நெடும்புகழ்க் கொடுமணம்", ப. 395. (ந-க)
51. புறம். 373, ஓளவை உரை, ப. 365.

* இ ய ல் - 3 *

* ச ஈ ர ன் ம ரு *

இ ய ல் - 3

சே ர ர் ம ர பு

அரசியல் - ஓர் அறிமுகம்

மனித சமுதாயத்தினைப் பேணும் முறையே அரசாட்சி; அரசாட்சியின் பண்பினை இயம்புவது அரசியல். அரசியல் அமைப்புகளை ஆங்காங்கே உள்ளபடி ஆராய்வது அரசியல் நூல். அவ்வாறன்றி, அரசியலின் அடிப்படை உண்மைகளைக் கால, இட வேற்றமையின்றிக் குறிப்பிடுவது அரசியல் தத்துவ சாத்திரம் அல்லது அரசியல் உண்மை நூல் (Philosophy of State) எனப்படும். இவ்வரசியல் நூல், குடி, இவற்றான் அமையும் அரசு ஆகிய மூன்றன் அடிப்படையில் அமைவது. ஆட்சி எனப்படுவது ஆளப்படும் பொருள் உரிமையோடு கலந்து கலக்கப்படும் பொருளுக்கும் தனக்கும் பிறவற்றிற்கும் நாளும் நன்மைசெய்து வளர்ச்சியுற்றப் பெருகி வாழத் துணைசெய்வது. இவ்வுண்மையினைக் குடியாண்மை, ஊராண்மை, நாட்டாண்மை, இல்லாண்மை, அருளாட்சி, பொருளாட்சி முதலிய பயின்றவரும் சொற்களான் நன்கு அறியலாம். இதன் தத்துவத்தை இயம்பிய அரசியல் ஞானிகளும் உளர். கிரேக்கத்தில் பிளேட்டோவும் அரிசுடாடிஸும், சீனாவில் கன்பூசியசும் அரசியல் ஞானிகளாக விளங்கினர். நமது நாட்டில் அரசியல் ஞானிகளாகச் சாணக்யியரையும் வள்ளுவரையும் குறிப்பிடுவர். திருக்குறளில் அரசியல், அமைச்சியல் ஆகிய இரண்டுமே அரசியல் சாத்திரமாக விளங்குபவை. இதன் தத்துவம் எக்காலத்திற்கும் எந்நாட்டிற்கும் பொதுவானது ஆகும்.

மக்கள் நலம் பெறுவதற்கும், முன்னேற்றம் அடைவதற்கும், இன்ப வாழ்க்கை மேற்கொள்வதற்கும் கட்டுப்பாடு வேண்டும். கட்டுப்பாட்டினை நல்குவது சட்டம் ஆகும். மனிதனை மாண்புள்ளவனாக மாற்றுவது சட்ட நெறியினைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கும் அரசாட்சி எனலாம். எக்காலத்தில் அரசியல் உருவாகியதோ அக்கால முதல்தான் மக்கள் சமுதாயம் நாகரிக நெறியிலே முன்னேறிச் செல்லத் தொடங்கியது. இது வரலாறு கண்ட உண்மை. ஆதலின் அரசாட்சியே நாகரிகத்தின் அடிப்படை எனலாம்.

"அரசாங்கம் ஏற்படாத இடத்திலும் (எஸ்கிமோ சமுதாயம்) சமுதாயத்தைக் காணலாம். அரசாங்கத்தினுடைய இன்றியமையாச் சிறப்பு 'அரசியலமைதி'. அதனுடைய முக்கியக் கருவியே மன்னற முறை (அரசநீதி). இவற்றின் மூலம் அரசியல்-பரப்பின் வரம்புகளை எளிதில் அறிந்த கொள்ளலாம். செங்கோல் முறை (அரசியற் சட்டங்கள்) அரசின் உரைகல் அல்லது அறிஞர்-யாகும். மன்னற முறையின்றி மன்னவனில்லை; அரசியல் சட்டங்களின்றி அரசில்லை"¹

என்ற இலட்சுமிரதன் பாரதி தம் ஸூலில் குறிப்பிடுவர்.

அரசுக்குச் சட்டம் இன்றியமையாதது; இதனை, பிளேட்டோ நன்கு விளக்குவர்*.

"சட்டங்களில் முற்றிய ஞானி கிடைப்பது அருமை-யாதலின் சட்டங்கள் இன்றியமையாதவை என இயம்புகிறார் பிளேட்டோ. மேலும், இவர் சட்டம் இன்றியமையாதது என்பதற்கு இரண்டு காரணங்களைக் கூறுவர். (க) சமூக வாழ்விற்குச் சிறந்ததெது என்பதை அறியும் ஆற்றல் பலருக்கில்லை.

(உ) அப்படி அறிந்த இடத்தும் அக்குறிக்கோளைப் பலர் அடைய விரும்புவதில்லை; அல்லது அதை அடைவதற்கு வேண்டிய மனவலி பலருக்கில்லை. பொதுப்பணியே தனிப்பட்டவரின் நன்மைக்கு அடிப்படை என்ற உணர்வது மிகக் கடினம். அதனாற்றால் சட்டம் இன்றியமையாததாகின்றது"²

என்றும் கருத்து அரசியலில் சட்டம் எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பதை இனிது உணர்த்துகின்றது.

இத்தன்மைத்தான் சட்டத்தினைக் கொண்டு ஆட்சி புரிதல் வேண்டும். நாட்டின் உயிர் ஆட்சி. ஒழுங்கான ஆட்சியுள்ள நாடுதான் உயர்ந்த நிற்கும். நல்ல ஆட்சியற்ற நாட்டிலே எந்த நன்மையும் நிலவாது. "ஆட்சியில் செம்மையற்ற நாடு இருண்டு கிடக்கும்; சுதிரவன் அற்ற பகலைப்போல் ஆகும்; நட்சத்திரங்கடும் சந்திரனும் இல்லாத இரவைப்போல் விளங்கும். இன்றும் எண்ணிப் பார்த்தால் உயிரற்ற உடம்பு போலவும் ஆகும்"³ என்ற கம்பர் கூறுவர். மேலும், உழவுத் தொழில் வளராது; ஒழுக்கம் நிலவாது; கலைகள் தோன்ற மாட்டா; காவியங்கள் பிறக்க மாட்டா. இதனால் ஆட்சியின் இன்றியமையாமை நன்கு விளங்கும்.

அரசியலமைப்பு என்பது ஒரு நாட்டின் அரசாங்கம் எவ்வாறு இயங்க வேண்டும், எவ்வாறு கட்டுப்பாட்டிற்குக் வேண்டும் என்பதை விளக்கும் சட்டங்களின் தொகுப்பாகும். இதனால் அரசியலமைப்பினை ஒரு நாட்டின் ஆதாரச் சட்டம் எனலாம். ஒரு நல்ல அரசியலமைப்பு கீழ்க்கண்ட பொருள்களைப் பற்றிய சட்டங்களைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும்:

1. சட்ட மன்றம்
2. செயற்குழு
3. நீதித்துறை

இம்முற்ற பிரிவுகளுக்கும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கடும், அவற்றைப் பயன்படுத்தும் முறைகளைப் பொறுத்தன்த. மேலும் சட்டங்களின் பொதுவான தொகுப்பு அரசியலமைப்பு ஆகாத. மக்களால் ஒப்புக்கொண்டு ஏற்றக்கொள்ளப்பட்ட வழக்குகடும் வழக்காறுகடும் அரசியலமைப்பில் இடம்பெறுகின்றன. வழக்காறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைவதே எழுதப்படாத அரசியலமைப்பு ஆகும். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இங்கிலாந்த இன்றும் உள்ளது. எழுதிய அரசியல் அமைப்பாக இருந்தாலும் சமுதாய வழக்காறுகடும் இடம் பெறுவதுண்டு.

பிளேட்டோவின் கருத்துகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு,

"அரசாங்க அமைப்பில் கோனாட்சி, குடியாட்சி இரண்டையும் விழுயாத ஒரு நடுப்பாதையை வகுக்கிறார். இவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடான அதிகாரம் (Authority), சுதந்திரம் (Liberty) இவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. இவ்விரண்டு கொள்கைகடும் அளவுக்கு மீறிக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டால், அவற்றால் அரசாங்கத்துக்கு அழிவு விளையும் என்பதைப் பாரசீகம், ஏதென்ஸ் வரலாறுகளிலிருந்து எடுத்துக் காட்டுகிறார். எதிலும் மிதமாக இருத்தலே (Moderation) ஆள்வோருக்கும் ஆளப்படுவோருக்கும் இடையே நல்லுணர்ச்சிகள் வளர வழி செய்யும். இதை நட்புக்கொள்கை (Principle of Friendship) என்று நவில்கிறார். அரசாங்கம் என்பது சம்மதமுள்ள குடிகளின் மீதுள்ள சட்ட ஆட்சி; கட்டாயம் அன்ற என்ற பிளேட்டோவின் கற்ற, அரசாங்கம், ஆளப்படுவோரின் உடன்பாட்டைப் பொறுத்தது என்ற தற்காலத்திய கொள்கையுடன் ஒப்புநோக்கற்பாலது" 4

என்ற ஆய்ந்து உரைப்பர்.

இவ்வகை அரசியற் பொதுப் பண்புகள் சில ஆராயப்பட்டன. இனி, சங்க கால அரசியலில் சிறந்த பண்புகள் நோக்குதற்குரியன.

சங்க காலத் தமிழகத்தில் மன்னர் ஆட்சி நிலையான இடம் பெற்றிருந்தது. இதனை 'முடியாட்சி' என்பர். மன்னர்கள் ஆளும் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள். ஒரு வகையில் அனைத்து அதிகாரங்களையும் கொண்ட 'சர்வாதிகாரி' களாகவே விளங்கினர். இருப்பிலும் நாட்டு மக்களின் நன்மைக்காகவே உழைத்தனர். இதனால் மக்களின் மதிப்பைப் பெற்றனர். மக்கள் மன்னர்களை இறைவனாக எண்ணினர். அதிகாரங்கள் அனைத்தும் அவர்களிடம் இருந்தாலும் அவையின் குணங்கொண்டே ஆட்சி நடத்தினர். கொடுங்கோன்மைக்கு அஞ்சினர். மக்களைத் தம் உயிராகக் கருதினர்.

"நெல்ல முயிரன்றே நீரு முயிரன்றே
மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்
அதனால் யானுயி ரென்ப தறினக
வேன்மீது தானை வேந்தற்குக் கடனே" 5

என்றும் பாடல் ஆட்சியாளனுக்கும் ஆளப்படும் மக்களுக்குமிடையே உள்ள உறவினையும், அவன் தன் உயிரினும் மேலான கடமைவினையும் உணர்த்துகின்றது. அரசியல் குறைபாடுகளையெல்லாம் அரசனாக அமைய வேண்டும் என்பது சங்க கால அரசியல்; அரசியல் அறிவுகளை ஆள்பவனாக விளங்க வேண்டும் என்று விரும்பும் பிளேட்டோவின் கருத்தோடு இஃது ஒப்புநோக்கத் தக்கது. இதற்கென்று மன்னர்கள் தம் இளங்கோக்-
களுக்கு அரசியல் அறிவினையும் போர்முறைகளையும் கற்றுத் தந்தனர்.

இவ்வாறு தனியதிகாரமும், வழியழியாக ஆளும் உரிமையும் பெற்று அரசு நடத்திய மன்னராட்சியினைத் 'தனியாட்சி' எனலாம்.

அறத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த அனாதை வழக்காறுகளே மன்ன-
ராட்சியின் அரசியல் அடிப்படை ஆகும். தனியதிகாரம் படைத்த
தனியோர் அரசனால் நேர்மையாக ஆளமுடியும் எனும் அரசியற்
பிழைகள் நிகழ வாய்ப்புண்டு. அறிஞர்களின் குணகொண்டு ஆகுகின்ற
மன்னவனே நல்ல ஆட்சியை நடத்த முடியும் என்ற மக்கள் எண்ணம்.
இதனால் வள்ளுவர்,

"இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பா ரிலாளும் கெடும்" ⁶

என்ற அச்சுறுத்திக் கூறுவர். அறிஞரின் குணகொண்டு புரியும்
ஆட்சியினைத் 'குணையாட்சி' எனலாம். இதற்குத் தமிழறிஞர் சாமி.
சிதம்பரனார் கூறும்,

"அரசனடைய சர்வாதிகார ஆட்சியைத் தனியாட்சி
என்ற கூறலாம். அறிஞர்களின் கட்டுறவுடன்
ஆளும் ஆட்சியைத் குணையாட்சி என்ற கூறலாம்" ⁷

என்றும் கருத்து அரண் செய்கிறது. தனியாட்சியைவிடத் குணையாட்சியே
சிறந்தது என்ற கொள்கையைத் தமிழகத்தில் முதலில் பரவச் செய்த
பெருமை திருவள்ளுவருக்கே உண்டு. சங்க காலத்திலேயே இக்கொள்கை
வலிமை பெற்ற விளங்கியது. அவையின் குணகொண்டே ஆட்சி
நடைபெற்ற தன்மையினை,

"அறமறக் கண்ட நெறிமா னவையத்து" ⁸

என்றும்,

"சிறந்த கொள்கை அறங்கு றவையம்" ⁹

என்றும் வரும் பாடல்களால் அறியலாம். இங்ஙனம் அவையோரின்
குணகொண்டு 'கட்டாட்சி' நடத்தினார் சங்க கால மன்னர்கள்.

முதலில் மன்னராட்சி என்ற தனியாட்சி; அதன்பின், அறிஞர்களின் குணகொண்டு நடந்த குணயாட்சி; அதன்பின், அவையின் குணகொண்டு நடந்த கூட்டாட்சி - என்று சங்க கால மன்னராட்சியை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம். இந்த அரசியல் மாற்றங்களே இன்றைய மக்களாட்சிக்குப் படிப்படியே வித்திட்டு வளர்த்து வந்தன எனலாம்.

சட்டத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்து ஒருவர் ஆள்வதை அரசு (Royalty) என்றும், சிலர் ஆள்வதைப் பிரபுநாயகம் (Aristocracy) என்றும், பலர் ஆள்வதை மக்களரசு (Democracy) என்றும் கூறுவர்.

இன்று நடைபெறும் மக்களரசு சட்டத்தின் அடிப்படையில் அமைவது ஆகும். ஆயின், சங்க கால அரசு, அரசியல் ஞானிகள் உருவாக்கிய அறநா ளம் நீதிநா ளம் கூறும் கருத்துகளின் அடிப்படையில் அமைந்தது ஆகும். மேலும் மக்களிடையே வழியழியாக நிலவி வரும் பழக்கவழக்கங்களின் அடிப்படையிலும் அமைந்தது அது. அரசியல் தோன்றாது இருந்தால் மக்கள், வாழ்வின் முன்னேற்றம் இல்லாது விலங்கினத்திற்கு ஒப்பாக இருந்திருப்பர். மிகப் பழைய காலத்தில் அறிவாலும் ஆற்றலாலும் வன்மையாலும் சிறப்புடையவனே தலைவன் ஆனான். இதன் படிப்படியான வளர்ச்சியே சங்க காலத்தில் நிலவிய அரசு மரபு ஆகும்.

அரசு மரபு

அரசு குலத்தில் பிறந்தோர் அரியனையேறும் உரிமை முறையினைக் கூறுவது அரசு மரபு ஆகும். இவ்வரசு மரபு

எப்பொழுது தோன்றிற்ற எப்பதைக் கூற இயலாது. அரசனுக்குப் பின் அவன் மகன் அரியணையேறும் மரபு சங்க காலத்திலிருந்தே இருந்தமையினைச் சங்க இலக்கியத்தின் வாயிலாக நன்கு அறியலாம். அதிலும் மூத்த மகனே அரியணையேறும் பேறு பெற்றவன் ஆவான். மூத்த மகன் பேரரசனாகவும், இளையவன் இளவரசனாகவும் இருந்து ஈட்சிபுரிந்து உள்ளனர். கந்தைக்குப் பின் மகன் அரியணையேறும் அரசு மரபு இருந்தது என்பதையும், மூத்த மகனே பேரரசனாகும் உரிமையினைப் பெற்றவன் என்பதையும் புறநானு நிறுப்பாடல் ஒன்று குறிப்பாகச் சுட்டுகிறது:

"ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்கும்
மூத்தோன் வருக" ¹⁰

என்றும் புறப்பாடல் அடிகள் மூத்தோனாகியிருந்த உரிமையினைக் குறிப்பாகச் சுட்டுகின்றன. இதனைப் பாடியவன் அரசகுலத்தில் பிறந்த பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் ஆவான்.

இத்தகைய அரசு மரபானது பிற்காலத்தே நிலைத்து விட்டதேயொழிய பண்டைக்காலத்தில் இல்லையென்பதை,

"அரசாள்வோன் மகன் அரசனாக அமரும்
வழிமுறைக் கொள்கை பிற்காலத்தே நிலைத்து
விட்ட. போதிலும் பண்டைத் தமிழகத்தில் அரசு
மரபு என்ற ஒரு மரபு இருந்திலது. அரசாள்வோர்
அரசர் எனப்பட்டனரே யன்றி அரசாகும்
மரபிற் பிறந்தோர்க்குத்தான் அரசு உரியது
எனக் கருதினாரிவர்" ¹¹

என்ற சி. இலக்குவனார் தம் நூலில் விளக்குவர். இதன்கண் இவர் குறிப்பிடும் பண்டைத் தமிழகம் என்பது முடியுடை மூவேந்தர்

காலத்திற்கும் முந்திய காலத் தமிழகம் ஆகும். அக்காலத்தில் உலகமயமாதல் எவ்வளவு வேகமாக வந்திருக்கிறது என்பதை, சங்க காலத்தில் அரச மரபு என்றும் வழிமுறைக் கொள்கை நிலைத்திருந்தது என்றும் இலக்குவனார் கருதினார்.

தொல்காப்பியத்தில் முவேந்தா பற்றிய தரப்பு வருவதால் தொல்காப்பியர் காலத்திலும் அதற்கு முன்பும் அரச மரபு இருந்தமை தெரிய வருகிறது.

"சங்க காலத்திற்கு முன்னதாகவே அரசாட்சி, தலைமுறை தலைமுறையாகத் தகப்பன் பின் மைந்தன் அரசாகும் முறை அமைந்திருக்க வேண்டும்"¹²

என்று கே.கே.பிள்ளை தெளிவுபடுத்துகிறார்.

அரசனுக்குப் பின் அவன் மூத்த மகன் அரியணையேறும் பேற்றினைப் பெற்றவன் என அரச மரபினைப் பொதுப்படக் கூறும், அரசனுடன் பிறந்தோர் நால்வர் எனில் அந்நால்வரும் பேரரசர்களாக முடிசூடிய பின்பே அரசனின் மூத்த மகன் அரியணையேறான். இதற்குப் பதிலாகப் பத்தின்வழிச் சேர அரசர்களை நிரல்படுத்திக் தொகுத்த அமைத்துள்ள அமைப்பு முறையே காட்டாக அமையும். இம்முறை இடைக்காலத்துச் சோழ வேந்தரிடமும் இருந்துள்ளது.

மேலும், அரசனுக்கு மனைவியர் பலர் இருப்பின், அவருள் மூத்தவன் மகனே பட்டத்திற்கு வருதல் மரபு. மூத்தவனுக்குப் பிள்ளை இல்லையாயின் எந்த மனைவிக்குப் பட்டத்திற்குரிய மகன் உளானோ அவனைப் பட்டத்து இளவரசனாக ஏற்றுக் கொள்ளுதல் மரபு.

தந்தைக்குப் பின் அரியணையேற இருப்பவன் அறிவுடை-
யோனாக இருக்க வேண்டும் என்பதை,

"மூத்தோன் வருக வெண்ணாது அவருள்
அறிவுடை யோனா றரசுஞ் செல்வம்" ¹³

என்றும் அடிகள் உணர்த்தும்.

ககருரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின் நறபன்புகளைக்
கூறுங்கால்,

"என்னியன் முற்றி வீரறிவு புரிந்த
சாற்பும் செம்மையும் உளப்படப் பிறவும்
காவற் கமைந்த வரசுகறை போகிய
வீரசால் புதல்வன்" ¹⁴

என்ற பாடுவர் அரிசில் கிழார். இப்பகுதி, அரியணையேற இருக்கும்
இளவரசனின் பண்புநலனையும் அரசியல் திறத்தையும் தெளிவுறக்
காட்டுகின்றன. இதனால், அரசர்கள் தம் புதல்வர்களுக்கு
இளமையிலேயே கல்வி அறிவிகளையும், கலையறிவிகளையும், அரசியல்
அறிவிகளையும் அளித்தனர் எனலாம். போர்ப் பயிற்சியும் இளமை-
யிலேயே அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்தது. முடிசூடும் முன்பே
அரசியல் திறம் முழுமையும் பெற்றவர்களாகி அரசர் விளங்கவேண்டும்.
இக்கருத்தினை டி.வி.மகாலிங்கம் தம் ஞாநி வலியுறுத்திக் கூறுகிறார். ¹⁵

இதிகாறம் கண்ட அரச மரபுமுறை முவேந்தருக்கும்
பொதுவானது ஆகும்.

அரசன்

அரசாள்வோன் அரசன் எனப்பட்டான்; இவன் தன் கீழுள்ள
உயிரினங்களைப் புரத்தலால் புரவலன் ஆனான்; கோலேந்தியதால்

'கோ' என்றும், 'கோன்' என்றும் ஆனான். முறை செய்தலால் இறைவனும் ஆனான். பட்டாடை தரித்துப் பல்வகை அணிகலன்களை அணிந்து, மனிமுடியும் கழலும் புண்டு, கையிலே செங்கோலேந்தி, வெண்மேகம் அன்ன வெண்கொற்றக் குடையின் நீழலிலே அமர்ந்து, கருவறையிலே வீற்றிருக்கும் கடவுளைப் போலக் காட்சியளிக்கின்றவன் ஆனான். வேந்தன் என்றும், மன்னன் என்றும் பெயர் பெற்றான். இளவரசன் 'இளங்கோ' என்ற அழைக்கப்பட்டான். 'வேற்றமை தெரிந்த நாற்பாலில்' இவனும் ஒருவன் ஆவான். இத்தகைய அரசர் கோற்றத்தை அரசர் குலம், அரசர் குடி, அரசர் மரபு என்ற அழைத்தார்கள். முடியணிந்த பேரரசர்களாக மூவர் தமிழகத்தை ஆண்டதால் முடியுடை முவேந்தர் எனப்பட்டனர். இம்முவேந்தரில் சேரனும் ஒருவன்.

சேர மரபின் தொன்மை

சேர மரபு தொன்மையானது; நீண்ட வரலாற்றை உடையது. சங்க காலச் சேரமன்னர் அரசியல் பற்றிய இவ்வாய்வில் அவர்தம் தொன்மையை ஆய்ந்து காண்பது இன்றியமையாதது ஆகும்.

"வண்புகழ் மூவர் தன்பொழில் வரைப்பு"¹⁶

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. இதில் 'மூவர்' என்பது தமிழகத்தை ஆண்ட முவேந்தர்களையே ஆகும். அவர்களுள் ஒரு பிரிவினர் சேரர் ஆவர். எனவே பழந்தமிழ் இலக்கணம் போற்றிய சிறப்பிற்றாய் மரபினர் சேர மரபினர் என்பது தெளிவாகிறது.

சேர மன்னர்களின் செம்மையான ஆட்சியால் தொன்றதொட்டு அவர்களின் நாடு வளமுடையதாகவே இருந்தது. அதனால் அங்கு

விளைந்த பொருள்கள் பலவும் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு நிலவழியாகவும் கடல்வழியாகவும் சென்றிருக்கின்றன. சேரர் ஆள்தலத்தில் விளைந்த தேக்குமரம் இந்திய நாட்டில் வேதமொழி பரவுவதற்கு முன்பாகவே பழமை வாய்ந்த சாலதியர்களின் நகரமாகிய 'ஊர்' என்றும் நகருக்கு ஏறத்தாழ கி.மு. 4000 ஆண்டில் அனுப்பிவைக்கப்பட்டது; இந்த 'ஊர்' பாபிலோனியாவின் குறைமுகப் பட்டினமாகவும், சுமேரிய மன்னர்களின் தலைநகரமாகவும் விளங்கியது. இந்தக் குறிப்பினைத் தரும் டி.ஆர்.சேஷ ஐயங்கார்¹⁷ "இந்தக் குறிப்பிட்ட மரம் தென்னிந்தியாவில் மலபார் கடற்கரைப் பகுதியில் வளர்வதன்றி வேறெங்கும் இல்லை; குறிப்பாக விந்தியத்திற்கு வடக்கே அவ்வகை மரம் வளர்வதில்லை"¹⁸ என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இதனால் சேர நாட்டின் தொன்மையும் அதனை ஆண்ட மன்னர்களின் சிறப்பும் விளங்குகின்றன. சேரரது வானிக வரலாற்றின் பெருமையினையும் தொன்மையினையும் இவரே யன்றி, சேய்சு (Sayce) என்பவரும், ஈவிட் (Hewitt) என்பவரும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இவர்கள் குறிப்பின்படி,

"கிறித்த பிறப்பதற்கு மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்தே சால்டியர், கிரேக்கர், யவனர், எகிப்தியர், சிரியர், பாபிலோனியர், கோசியர், பாரசிகர் முதலிய மேனாட்டவரும் வடபுல ஆரியரும் வந்து மக்களிடையே கலந்து கொண்டதனால் சேர நாட்டவர்களுடைய மொழியும் நடையும் உடற்கூறும் திரிந்து தமிழ்நாட்டின் கூறு என்ற குறிப்பே தோன்றாதவாறு பெரிதும் மாறிவிட்டன"¹⁹

என்றும் செய்தி அறியப்படுகிறது. இக்கருத்தும் சேர மரபின்

தொன்மையை உணர்த்துகிறது.

தமிழ்நாட்டின் மேலைக் கடற்கரையினின்றும் (சேரர் நாடு) கி.மு. 2000 ஆண்டு அளவில் ஐரோப்பாவிற்குச் சென்ற தமிழர்கள் 'போனீசியர்கள்' என்ற தங்களை அழைத்துக் கொண்டனர் என்றும், அவர்கள் வானிகத்தில் வல்லவர்களாக விளங்கினர் என்றும் அரங்கநாத பஞ்சா எப்பவர் தெரிவிக்கிறார்.²⁰

உதியன் சேரலாதன் என்றும் சேர வேந்தன் மாபாரதப் போர் நிகழ்ந்த காலத்தில் இரு பிரிவினருக்கும் பெருஞ்சோத அளித்த செய்தி புறநானு நூற்றில் கூறப்படுகிறது.²¹ இவ்வேந்தன் இக்குறிப்பின்படி மாபாரதப் போர் நடந்த காலத்தில் வாழ்ந்தவன் ஆகிறான். அறிஞர்களின் கருத்துப்படி பாரதப்போர் கி.மு. 1194ஆம் ஆண்டளவில் நிகழ்ந்ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது.²² இஃது உண்மையானால் சேர அரச மரபின் தொன்மை கி.மு. 1200க்கும் முற்பட்டது என்பது தெளிவாகும்.

வரலாற்றறிஞர் கே.கே.பிள்ளை,

"எகிப்திலுள்ள கி.மு. 15ஆவது நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் இலவங்கப்பட்டை சேரநாடாகிய கேரளத்திலிருந்து சென்றதாகவே இருக்கலாம்"²³

என்ற கூறுவர். இதனாலும் சேரரின் தொன்மை உணர்த்தப்படுகிறது.

விவிலிய நூல் தமிழ்நாட்டின் மேலைக் கடற்கரையில் வாழ்ந்த சேரர் சாலமனாடைய (கி.மு. 962-930) கலங்கள் மூலம் அழப்பிவைத்த மயில்கள், குரங்குகள், யானைத்தந்தம் முதலான பொருள்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுவதும்²⁴ சேர மரபினரின் தொன்மையைச் சாற்றுகிறது.

கி.மு. 400 முதல் கி.பி. 100 வரை சேர மன்னர் ஆட்சி இருந்தமை பற்றிச் சங்கநூற் பாடல்கள் இனிதே எடுத்துரைக்கின்றன.

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது என்று பொதுவாகக் கூறப்படும் சிலப்பதிகாரம் சேர வேந்தர்களுள் சிறந்தவனான செங்குட்டுவனைக் குறிப்பிடுகிறது.

இப்படித் தொடர்ந்து வரும் சேர மரபு காலத்தால் மேலும் நீண்டு சென்றது. ஏறத்தாழ கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் சேரமான் பெருமான் நாயனார் அரசனாகச் சேரநாட்டில் விளங்கினார் என்ற வரலாற்றுக் குறிப்பு அறிவுறுத்துகிறது.²⁵

மேற்காட்டிய சான்றுகளின் வழி, கி.மு. 4000 முதல் கி.பி. 1200 வரையிலான காலப் பகுதி - ஏறத்தாழ 5000 ஆண்டுகள் சேர மரபினரின் வரலாறு, ஆட்சியியல், சமுதாய இயல், வானிக இயல் முதலானவற்றை உணர்த்துவது எனலாம்.

சேர மன்னர்கள்

சேர நாட்டைத் தொன்மையி்க சேர மரபினர் ஆண்டு வந்தனர். சேர மன்னர்கள் உதியன், குடகன், குட்டுவன், குடக்கோ, கேரளன், கொங்கன், கொல்லி வெற்பன், கோதை, சேரலன், பனந்தாரன், பூழியன், பொருதைத் துறைவன், பொறையன், போந்தின் தாரோன், மலையன், மலையமான், வஞ்சி வேந்தன், வானவன், வானவரம்பன், வில்லவன் முதலான பெயர்களால் வழங்கப்பட்டனர்.²⁶

சேர மரபினர் மூத்த வழியினர் என்றும், இளைய வழியினர் என்றும் இரு பிரிவினர் ஐவர். மூத்த வழியினர் உதியன் என்ற அந்நவன் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்; இவர்களை 'வானவரம்பர்' என்றும் வழங்குவது உண்டு. இளைய வழியினர் இரும்பொறை என்றும் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்; இவர்களைப் 'பொறையர்' என்று வழங்குவர்.

வானவரம்பர்

சேர மரபினருள் மூத்த பிரிவினரை 'வானவரம்பர்' என்றும், 'வானவர்' என்றும் வழங்குவது பெருவழக்கு.

"வென்றி நல்வேல் வான வரம்பன்" ²⁷

என்று அகநானு ற்றிலும்,

"வான வரம்பனை நீயோ பெரும" ²⁸

என்று புறநானு ற்றிலும் வரும் தொடர்கள் சேரர் வானவரம்பர் என்று வழங்கப்பட்டமைக்குச் சான்ற பகர்கின்றன.

"வெல்போர் வானவன் கொல்லிக் குடவரை" ²⁹

"வில்கெழு தடக்கை வெல்போர் வானவன்" ³⁰

என்றும் அகநானு ற்றுத் தொடர்கள் சேரரை 'வானவன்' என்று குறிப்பிடக் காணலாம்.

சேரர் வானவரம்பர் என்றும், வானவர் என்றும் வழங்கப் பட்டமைக்கான காரணம் பலவாறாக உள்ளது.

"இவரை வானவர் என்ற பெயரால் பண்டை நூல்களும் நிகண்டுகளும் குறிக்கின்றன; இதனால் இவ்வமிசம் தெய்வ சம்பந்தம் பெற்றதென்பது மட்டும் தெளிவாகும்" ³¹

என்பர் மு. இராகவையங்கார்.

வாணவர் அப்பன் என்னும் இருசொற்களால் ஆன ஒரு தொடரே திரிந்த 'வாணவரம்பன்' என்ற கறி, அது 'தேவனாம் பிரிய' என்ற அசோக மண்ணுக்கு வழங்கும் விருது போன்றதோர் சிறப்பு என்ற கருதுவாரும் உளர். இது குறித்த விளக்கும் கே. ஜி. சேனையர்,

" 'தேவனாம்பிரிய' என்ற தொடர் 'தடித்த முட்டான்' என்றும் பொருள்படத் துறவிகளை வைதகரக்கும் வைதிக மொழியுமாகலின், வசை மொழியைச் சேரர் தமக்குச் சிறப்புப் பெயராகக் கொண்டனர் என்பது பொருந்தாது" ³²

என்பர்.

"வாணவன் என்பது வாணமலையை உடையவன் என்றும், வாணவரம்பன் என்பது வாணமலையை வரம்பாக வுடையவன் என்றும் நேரே பொருள் படுவது காணலாம்" ³³

என்ற விளக்கம் தருவர் ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளை. இஃது ஏற்கத் தக்கதாக உள்ளது. மேலும் அவர்,

"மேலை வாணமாமலைத் தொடருக்கு உரிமையும் அதனைத் தன் நாட்டுக்கு எல்லையுமாகக் கொண்டமையின் சேரமன்னன் வாணவரம்பனானான் என்பதும் உண்டு. சங்கத் தொகைகளில் பாடிய ஆசிரியர்கள் காலத்துக்குப் பல்லாண்டுகட்கு முன்னர் இது நிகழ்ந்த மருவினமையால், வாணவன் என்றும் வாணவரம்பன் என்றும் சேரமன்னர்களைத் தாம் பாடிய பாட்டுக்களில் அவர்கள் சிறப்பித்துப் பாடினார்கள்" ³⁴

என்ற அத்தொடரின் பொருளையும் வழக்காற்றையும் விளக்கிக் காட்டுவர்.

பதிற்ப்பத்தில் குறிப்பிடப்படும் மன்னர்களுள் வானவரம்பர் மரபைச் சார்ந்தவர்கள் முதற்கண் இடம்பெறுகின்றனர். அவர்கள்,

பெருஞ்சோற்றதியன் சேரலாதன்

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்

பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்

களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல்

கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன்

ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்

ஆகியோராவர். வானவரம்பர் மரபில் முதல்வனாக விளங்குபவன் பெருஞ்சோற்றதியன் சேரல் ஆவான்; அவன் மக்களே இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும் பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனும் ஆவர். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் மக்கள் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல், கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் ஆகிய மூவர். இவ்வறவரோடு இம்மரபு நிறைவு பெறுகிறது. பொறையர்

சேரர் மரபில் இளைய வழியினரை இரும்பொறை அல்லது பொறையர் மரபினர் என்று கூறுவர். மூத்த வழியினருக்கு உதியன், இமயவரம்பன், வானவரம்பன், குட்டுவன் முதலான பட்டப் பெயர்கள் விளங்கின; அதுபோல், இளைய வழியினரை அந்தவன், கடுங்கோ, மாந்தரன், பொறையன், இரும்பொறை முதலான பட்டப்பெயர்களால் வழங்கினர். ஆதன், கோதை, சேரல், சேரமான் முதலியன இரு மரபினரையும் குறிக்கும் பொதுப் பெயர்களாகும்.

பொறையர் என்போர் பொறைநாட்டை ஆண்டுவந்த சேரர் ஆவர்; இவர்கள் தொண்டி நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த சேர மன்னர்கள். குட்ட நாட்டின் வடபகுதியும், குடநாட்டின்

தென்பகுதியும் சேர்ந்ததே பொறைநாடு ஆகும். சேரராண்ட
பொறைநாடு யாது என்பது குறித்து ஆராய்ந்த ஒளவை சு.
துரைசாமிப் பிள்ளை,

"பொறைநாடு இப்போது மலையாள மாவட்டத்தில்
உள்ள பொன்னாணி, பாலக்காடு, வைநாடு,
வள்ளுநாடு, குறும்பர் நாடு, கோயிக்கோடு,
ஏர்நாடு ஆகிய வட்டங்களைத் தன்னைக் கொண்-
டிருந்தது. பொன்னாணி வட்டத்தில் உள்ள
இரும்பொறைநல்லூர், வடக்கில் குறும்பர்நாடு
முதல் தெற்கில் பொன்னாணி வட்டம் வரையில்
பொறைநாடு பரந்திருந்தமைக்குச் சான்ற
பகருகிறது. மேலும் இந்நாடு கிழக்கிற் கொங்கு
நாட்டில் புவானியாறு வரையில் பரந்திருந்தது.
வவானிக்கருகில் காவிரியொடு கலக்கும் புவானி
யாறும் அவினாசி வட்டத்திலுள்ள இரும்பொறை
யென்றும் ஊரும் பொறைநாட்டின் பரப்புக்கு
வரம்பு காட்டுகின்றன. இப்பொறை நாட்டில்,
குறும்பர் நாட்டுப் பகுதியில், மாந்தரம் என்றொரு
மலைமுடியும், அதனையடுத்த மாந்தரம் என்றோர்
மூளரும் உண்டு" 35

என்ற விளக்கம் தருவர். இதில் குறிக்கப்பெறும் மாந்தரம் 'மாந்தை'
எனவும் வழங்கப்படும். எனவே, இப்பகுதிகளை ஆண்ட சேரர்கள்
பொறையன், மாந்தரம் பொறையன், மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை
என்ற பல பட்டப்பெயர்களால் வழங்கப்பட்டனர்

பொறையரும் வானவரம்பர்கள் போலத் தொன்மை வாய்ந்த
குடியினரே ஆவர். இவர்களுள் மிகவும் பழமையானவன் மாந்தரம்
பொறையன் கடுங்கோ என்பவன் ஆவான். இங்னைப் பரணர் பாடி
மகிழ்ந்திருக்கிறார். 36

பொறையர் வழியில் வந்த சேர மன்னர்கள் பலர்.

அவர்களை வரிசைப்படுத்திய மு. ஆரோக்கியசாமி,

கடுங்கோ

ஒள்வாள் இரும்பொறை

அந்நவஞ் சேரல்

கடுங்கோ வாழியாதன்

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை

யானைக்கஞ்சேய்

கணைக்கால் இரும்பொறை

ஆகியோரைப் பொறையர் மரபினராகக் கூறவர்.³⁷ ஆனால்,

ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் தம் நூலில்,

மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ

ஒள்வாள் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை

அந்நவஞ் சேரல் இரும்பொறை

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்

தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை

சேரமான் குடக்கோச் சேரல் இரும்பொறை

குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை

சேரமான் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ

யானைக்கஞ்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை

சேரமான் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை

சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை

ஆகிய பதினொருவரைப் பொறையர் வழியினராகக் குறிப்பிடுகிறார்.³⁸

சேர மன்னர் தொகை

சேர நாட்டை ஆண்ட மன்னர்கள் எத்தனைபேர் என்பதில் கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன.

"பெருஞ்சோற்றதியன் சேரலாதன் முதலாகச் சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை ஈறாகக் குறிப்பிடும் பதினாறு சேர மன்னர்களைப் பதிற்ப் பத்தில் அடிப்படையிலும், குடக்கோ நெடுஞ் சேரலாதன் முதலாகக் கோட்டம்பலத்தத் தஞ்சைய சேரமான் மாக்கோதை ஈறாகக் குறிப்பிடும் எட்டுச் சேர மன்னர்களைப் பிற இலக்கியங்களின் அடிப்படையிலுமாக இருபத்த நான்கு சேர மன்னர்கள்"³⁹

என்ற ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிடுவர்.

பேராசிரியர் மு. இராகவையங்கார் "இருபத்தேழு சேர மன்னர்கள் (பாடல் பெற்ற சேரவேந்தர் 19; பாடிய சேர வேந்தர் 8)" சேர நாட்டை ஆண்டதாகக் கூறுவர்.⁴⁰

ஆயின், துடிசைசிழார் அ. சிதம்பரனார் சேர மன்னர்களைப் பற்றிய தம் ஆய்வில்,

"உதியன் குடும்பம் என்றும், பொறையன் குடும்பம் என்றும் இரு பிரிவாகப் பிரித்த, இமயவரம்பன் முதலாக முன்றாம் சேரமான் பெருமான் ஈறாகக் குறிப்பிடும் முப்பத்த நான்கு அரசர்-களை உதியன் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்றும், அந்நுவல் சேரலிரும்பொறை முதலாகச் செங்கோற் பொறையன் ஈறாகக் குறிப்பிடும் பதினெட்டு அரசர்களைப் பொறையன் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்றும்"⁴¹

கூறுவதாக டூ லின் முன்னுரை கூறுகிறது. இவர், ஐம்பத்திரண்டு சேர மன்னர்களைக் குறிப்பிடுகிறார்.

அ. சிதம்பரனார் பிறமொழி இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ள கேரள மன்னர்களையும், பிற்காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த சேர மரபினரையும் சேர்த்துக் கொண்டமையான் எண்ணிக்கை அதிகமாயிற்று. ஆனால், மு. இராகவையங்காரும், ஓளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளையும் தமிழ் இலக்கியத்தின் துணைகொண்டு சங்க காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த சேர மன்னர்களை மட்டும் கருத்தில் கொண்டனர். சங்க இலக்கியப் பின்னணியில் இவ்விருவரின் கருத்துகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது சேர மன்னர்கள் மூப்பதின்மர் நாடாண்டமை புலப்படுகின்றது. அவர்களின் பட்டியல் வருமாறு:

பதிற்றுப்பத்தின்வழி அறியப்படும் சேர மன்னர்கள்:

1. பெருஞ்சோற்ற உதியன் சேரலாதன்
2. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்
(சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன்)
3. பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்
4. களங்காய்க்கண்ணி நாரமுடிச்சேரல்
5. கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன்
6. ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்
7. சேரமான் அந்தவஞ் சேரலிரும்பொறை
8. செல்வக் கடுங்கோ வாயியாதன்
9. தகடு ரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை
10. சேரமான் இளஞ்சேரலிரும்பொறை
(சேரமான் குடக்கோச் சேரலிரும்பொறை)

புறநானூறு முதலான இலக்கியங்களின் வழி அறியப்படும்
சேர மன்னர்கள் :

11. மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ
12. சேரமான் கருவூரேறிய ஒன்வாட் கோப்பெருஞ்
சேரலிரும்பொறை
13. சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்
சேரலிரும்பொறை
14. சேரமான் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை
15. சேரமான் கணக்காலிரும்பொறை
16. சேரமான் கோக்கோதை மார்பன்
17. சேரமான் குட்டுவன் கோதை
18. சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் தூத்சிய மாக்கோதை
19. சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன்
20. சேரமான் முடக்கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்
21. சேரமான் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ
22. மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ
23. சேரமான் இளங்குட்டுவன்
24. சேரமான் நம்பி குட்டுவன்
25. சேரமான் மாவன்கோ
26. சேரமான் வஞ்சன்
27. சேரமான் எந்தை
28. கருவூர்ச் சேரமான் சாத்தன்
29. ஆதன் அவினி
30. குட்டுவன் கண்ணன்

- இவ்வாறு முப்பதின்மர் சேர நாட்டை யாண்ட பண்டை நானைச்
சேர மரபினர் என்று முடிவாகக் கொள்ளலாம்.

சேர மன்னர்களைத் தொகுத்துக் கூறவதிலும், அவர்களை நிரல்பட வைத்துக் கூறவதிலும் இடர்ப்பாடு மிக உண்டு. சேரர் வரலாற்றினை அறிவதற்குப் பெரிதும் உணவுபுரிவது இலக்கியமே; அதவும் பதிற்றுப்பத்தம் புறநானுறு ஆகிய இரண்டுமே. அவற்றிலும், சேரர் வரலாற்றினை நிரல்படுத்தி, அவர்களுடைய வரலாற்றினை அறியுமாறு கூறும் அளவில் அமைந்தள்ள ஒரே இலக்கியம் பதிற்றுப் பத்த ஆகும். அந்நூலும் அகத்தொகுதி சேர மன்னர்களின் வரலாற்றி-
னையும் கூறவில்லை; அதன் மூலமாகப் பத்தச் சேர மன்னர்களைப் பற்றி மட்டுமே அறிய இயலும். அதிலும் முதற்பத்தம் இறுதிப்பத்தம் இல்லாமையால் எட்டுச் சேர மன்னர்களின் வரலாறு மட்டுமே ஓரளவு தெளிவாகிறது.

புறநானுறு முதலான இலக்கியங்கள் மூலம் காணப்பெறும் மன்னர்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்ட ஓரளவு கருத்துகளே அறிய முடிகின்றன. அதனால் காலத்தின் அடிப்படையில் அகத்தொகுதி சேர அரசர்களையும் வரிசைப்படுத்திக் கூற இயலவில்லை. மன்னர்களைத் தொகுத்துக் கூறும் நிலையே இருக்கிறது. நிரல்படுத்திக் கூற இயலாமையின், சேர மன்னர்கள் பற்றி விரிவான தா லெழுதிய ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை "ஒருவாறு நிரல்பட வைத்துக் கண்டு வந்தோம்" ⁴² என்ற எழுதினார்.

இனி, சேர மன்னர்கள் முப்பதின்மரின் ⁴³ வரலாறு தனித்தனியே ஆராயப்படுகிறது.

1. சேரமான் பெருஞ்சோற்றதியன் சேரலாதன்

இலக்கியம் குறிப்பிடும் சேர மன்னருள் இவனே மிகவும் பழமையானவனாகக் கருதப்படுகிறான். இவனைப் பெருஞ்சோற்ற

உதியஞ் சேரலாதன் என்ற புறநாணு ந்ற இரண்டாம் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இதனைப் பாடியவர் முரஞ்சியூர் முடிநாகனார் என்றும் புலவர் ஆவர். இவனை 'உதியன்' என்ற நற்றிணைப் பாடல் ஒன்றும்,⁴⁴ 'உதியஞ் சேரல்' என்ற அகநாணு ந்றப் பாடல்கள் இரண்டும்⁴⁵ குறிப்பிடுகின்றன. இவன் காலத்தில், வேணாட்டில் வெளியன் என்னும் வேளிர் தலைவன் வாழ்ந்து வந்தான்; அவன் மகள் வேண்மான் நல்லிளி என்பவளை உதியன் மணந்தான். இவர்களுக்குப் பிறந்தவர்களே இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனும் ஆவர்.

பாரதப் பெரும்போர் நடந்த காலத்து, அப்போரில் ஈடுபட்ட பாண்டவர் கௌரவர் ஆகிய இருதிறத்துப் படையினர்க்கும் பெருஞ்சோறிட்டு உதவியமையால் இவன் 'பெருஞ்சோற்ற உதியஞ் சேரலாதன்' என்றும் சிறப்புப் பெயரினைப் பெற்றான்.

உதியன் தென்குமரிகையச் சூழ்ந்திருந்த தென்பாண்டி நாட்டை வென்று, தென்கடற் கோடியைத் தன்னாட்டுக்கு எல்லையாக்கிக் கொண்டான். அந்நாட்டுக் கீழ்க்கடற்கரையும் சேரர்க்குரியதாயிற்று. இதனால், சான்றோர் இவனை,

"நாடுகண் அகற்றிய உதியஞ் சேரல்"⁴⁶

என்ற பாராட்டினர்.

பாண்டவ-கௌரவப் படைகளுக்குப் பெருஞ்சோறு அளித்த காரணத்தால் இவனும் அவர்கள் காலத்தைச் சார்ந்தவன் என்பது விளங்கும். இவனைப் பாடிய முடிநாகனார் என்றும் புலவரைத் தலைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவராக இறையனார் களவியலரைப் பாயிரம் பகரும்.⁴⁷ இவ்வரசனும் இவனைப் பாடிய புலவரும் பழமையராதலால்

புறநாணு ற்றினைத் தொகுத்த ஆசிரியரும் இவனை முதற்கண் வைத்துச் சிறப்பிக்கின்றார். இச்செய்திகளால் உதியன் சேரலாதனே சேர வேந்தருள் மிகவும் பழமையானவன் என்பது தெளிவாகிறது.

இருப்பினும், பெருஞ்சோற்ற உதியஞ் சேரலாதன் வேறு; உதியன் சேரலாதன் வேறு என்ற கருதுவர் மு. இராகவையங்கார்.⁴⁸ பெருஞ்சோற்றதியஞ் சேரலாதன் பாரத காலத்தவன்; ஆயின், உதியன் சேரலாதன் அவன் வழியின் வந்த வேறொருவன் ஆவன். இவ்வுதியன் சேரலாதனின் மக்களே பதிற்றுப்பத்தில் இரண்டு மூன்றாம் பத்துக்களின் தலைவர்களான நெடுஞ்சேரலாதனும் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனும் ஆவர் என்று இராகவையங்கார் கருதுவர்.

மாமூலனார் பாடிய இரு பாடல்களுள் முதற் பாடலில் "உதியஞ் சேரல் பெருஞ்சோறு கொடுத்த ஞான்றை"⁴⁹ என்றும், இரண்டாம் பாடலில், "உதியஞ் சேரல் பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல"⁵⁰ என்றும் குறிப்பிடுவர். முதற்பாடலைப் பெருஞ்சோற்றதியஞ் சேரலாதனுக்கும், இரண்டாம் பாடலை உதியஞ் சேரலாதனுக்கும் எனப் பிரித்துக் காண்பர் பேராசிரியர். மு. இராகவையங்கார். ஆயின், இரண்டு பாடல்களையும் பாடிய புலவர் ஒருவரே யாதலின் அவர் குறிப்பிடும் 'உதியஞ் சேரல்' என்பாறும் ஒருவனே ஆதல் வேண்டும்.

"பெருஞ்சோற்றதியன் வேறு, இமயவரம்பன் தந்தையான உதியஞ்சேரல் வேறு என்றதற்குக் காரணம் உண்டு. இமயவரம்பன் தந்தையை, 'மன்னிய பெரும்புகழ் மறவில் வாய்மொழி, இன்னிசை மூரசின் உதியஞ் சேரல்' என்ற பதிற்றுப் பத்தின் இரண்டாம் பதிகம் கூறுகிறதேயன்றிப் பெருஞ்சோற்றதியஞ் சேரலாதன் என்ற கூறவில்லை.

பழந்தமிழ் வேந்தரின் வரலாறுகளை ஆங்காங்குப்
பெய்து கறம் இயல்பினரான மாமூலனார் பாட்டு,
'குறக்கம் எய்திய தொய்யா நல்லிசை, முதியர்ப்
பேனிய உதியஞ் சேரல், பெருஞ்சோற கொடுத்த
ஞான்றை' என்று பொதுப்படக் கறுவதனால்,
பாரதப் போரில் பெருஞ்சோற அளித்த குறிப்பு
மாமூலனார்க்கு இல்லை என்பது விளங்குகிறது⁵¹

என்ற ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை கறுவது இங்கு நினைக்கத்தக்கது.
சங்க காலப்புலவர்கள் அவர்கள் காலத்து வாழ்ந்த சேரன் உதியஞ்
சேரலாதனை ஒப்புமை கருதி முன்னோன் ஒருவன் செயலை அவன்மேல்
ஏற்றிக் கூறினர் என்ற கொள்வதே பொருத்தவதாகும். ஈண்டு,
'முன்னோன்' என்ற குறிப்பிடுவது பாரதப் போரில் பெருஞ்சோற
கொடுத்த உதியஞ்சேரல்; அவன் மரபின் வந்தவனும், வெற்றிகுறித்துச்
செய்த விழாவில் 'பெருஞ்சோற்றநிலை' என்னும் புறத்துறைச் செயலை
மேற்கொண்டவனும் ஆன உதியஞ்சேரல் பாரதகாலச் சேரனாகிய
உதியனோடு ஒப்புமை காணப்பட்ட சங்க கால வேந்தனாவான்.

அகநானூற்றில் இரு பாடல்களில் உதியஞ்சேரலைப் புகழ்ந்து
பாடிய மாமூலனார் பதிகிற்ப்பத்தில் கிடைக்கப்பெறாத முதற்பத்தில்
உதியன் சேரலாதனைப் பாடியிருக்கலாம் என்ற உய்த்துணர வாய்ப்பு
உள்ளது.

2. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்

இவன், உதியஞ் சேரலாக்கும் வெளியன் வேண்மாள் நல்லிக்கும்
பிறந்தவன் ஆவன். வெளியன் வேண்மாள் நல்லிவி என்பதற்கு
'வெளியன் என்ற வேளிரின் மகளான நல்லிவி'⁵² என்று பொருள் கொள்வர்.

இவன் இமயத்திலே விற்பொறித்துக் தமிழகம் முழுவதையும் தன்னகத்தே கொண்டு ஊட்சி புரிந்தமையால் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்னும் சிறப்புப் பெயரினைப் பெற்றான். பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனுக்குத் தமையன் இவன். பதிற்ப்பத்தில் இரண்டாம் பத்து இவனைப் பற்றியது ஊகும்.

இச்சேரமானுக்குக் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் என்ற பெயரும் உண்டு. இதனைப் பதிற்ப்பத்து,

"குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதற்கு வேள்
ஆவிக் கோமான் நேனி யின்றமகன்" 53

என்றும் ஆறாம் பத்தில் பதிகப் பகுதியால் உணர்த்தும். அதனால், புறநானு ற்றியம், 54 அகநானு ற்றியம் 55 குறிப்பிடப்படும் சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும் இவனே எனலாம்.

ஆயின், ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை அவை ஒருவனையே குறிப்பதாகக் கொள்ளவில்லை. 56 இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் வேறு; சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் வேறு என்பது அவர் கருத்து. இது மேற்காட்டிய பதிகக் கருத்துக்கு மாறுபட்டு நிற்பதால் ஏற்புடைத்காகப் புலப்படவில்லை. மேலும், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனையும், அவன் மைந்தன் சேரன் செங்குட்டுவனையும் பாடிய பரணரே சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனையும் பாடியிருத்தலையும் அறிதல் வேண்டும்.

எனவே இருவரும் ஒருவரே ஆவர். மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி தம் 34 லில் 57 குறிப்பிடும் கருத்து மேற்குறிப்பிட்ட முடிவிற்கு அரண் செய்கிறது.

அடுத்த, "பதிற்றுப்பத்து ஆறாம் பத்தின் பதிகம் கூறும்
சேரமான் இவனாயின் இவனுக்குப் பின் அரசு கட்டிலேறியவன்
ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் ஆவன்"⁵⁸ என்று ஒளவை ச. துரைசாமிப்
பிள்ளை தம் உரையில் கூறுவர். இவரே, பதிற்றுப்பத்தின் ஆறாம்
பத்தின் பதிகம் கூறும் சேரமான் (குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன்),
இவனாயின் (சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன்) என்று
கூறுவதனான், மேற்குறிப்பிட்ட முடிவிற்கு இவரும் உடன்படுகிறார்
எனலாம்.

இச்சேர மன்னன் ஆரிய அரசரை வென்று, அக்கால மரபின்படி,
அவர்தம் தலையில் நெய்யினைப் பெய்து கையினைக் கட்டிக் கொண்டு
வந்தான். அத்துடன் அவர்தம் அணிகலன்களாகிய வயிரம் முதற்கொண்டு
உள்ள விலையுயர்ந்த பொருள்களையும் வஞ்சிக்குக் கொண்டு வந்தான்.
கடம்பர்களை வென்று அவர்தம் கடம்பறத்து முரசினைச் செய்து
கொண்டான். இவன் மாந்தை என்றும் நகரினைத் தலைநகராகக்
கொண்டு அரசாண்டான். சேரலாதனின் வன்மையினைக் கண்டு பகைவர்
பணிந்து தந்த நன்கலம், பொற்பாவை, வயிரம் முதலியன மாந்தை
நகர்க்கண்ணே குவிந்து இருந்தமையினை,

"நன்னகர் மாந்தை முற்றத்து ஒன்னார்
பணிதிறை தந்த பாருசால் நன்கலம்
அபான்செய் பாவை வயிரமொ டாம்பல்
ஒன்றுவாய் நிறையக் குவைஇ அன்றவன்
நிலந்தினத் துறந்த நிதியத் தன்ன"⁵⁹

என்னும் அகநாளை ற்றடிகளால் அறியலாம். இவனைப் பாடிய குமட்டுர்த்

கண்ணாரர் என்ஐம் புலவருக்கு உம்பற்காட்டில் ஐந்தா ற ஊர்களைப் பிரமதேயமாகக் கொடுத்தான்; மேலும் மூப்பத்தெட்டு ஆண்டிற்குத் தென்னாட்டின் வருவாய்தனில் பாகம் கொடுத்தான்.

இவன் போர் பல புரிந்து ஐம்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் ஆட்சி நடத்தினான்.

3. பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்

இவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் தம்பியாவான். குடநாட்டின்கண் மாந்தை நகரினின்ற இமயவரம்பன் ஆட்சிபுரிந்து வருகையில் குட்ட நாட்டில் வஞ்சி நகர்க்கண் இருந்த பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் ஆட்சி செய்து வந்தான். இவனைப் பற்றிப் பாலைக் கௌதமனார் பாடிய பாடல்கள் பதிற்ப்பத்தின் மூன்றாம் பத்தாக அமைந்துள்ளது. இவன், யானைகளை அதிகமாக வைத்திருந்ததமையான் 'பல்யானை'ச் செல்கெழு குட்டுவன் என்ஐம் சிறப்புப் பெயரினைப் பெற்றான். இதனைப் பதிகம்,

"கருங்களிற் றியானைப் புனர்நிறை நீட்டி
இருகட னீரு மொருபக லாடி" 60

என்ற கூறுவதனால் அறியலாம்.

இவன் உம்பற்காட்டைத் தன்னகப்படுத்தி 'அகப்பா' என்ஐம் பேரரன் கொண்ட நகரினையும் கைக்கொண்டான். உம்பற்காடு என்பது இப்போது யானைமலை என்ற வழங்கப்படும் பகுதியாகும். உம்பல் என்றால் யானை என்ற பொருள்படும். இது சேரநாட்டுக்கும் கொங்கு நாட்டுக்கும் இடையில் உள்ளது. "உம்பற்காடு என்பது திருவிதாங்கூர் ராஜ்யத்தின் வடமேற்கிலுள்ள பகுதி; வைக்கத்திலுள்ள

ஒரு வீட்டிற்கு உம்பற்காட்டு வீடு என்ற வழக்கும் உள்ளது" ⁶¹
என்றும் கே.ஜி. சேனையர் கருத்தினை மூ.இராகவையங்கார்
எடுத்துக்காட்டுவர்.

இக்குட்டுவன் கொங்கர் இனத்தவர் வாரும் கொங்குநாட்டுப்
பகுதியினைத் தன் காலத்தில் வென்றமையினை,

"ஆகெழு கொங்கர் நாடகப் படுத்த
வேல்கெழு தாண வெருவரு தோன்றல்" ⁶²

என்றும் பாடல் அடிகளான் அறியலாம். தன் குருவான நெடும்பார-
தாயனார் குறவுபூண்டு வனம் சென்றதைக் கண்ட மன்னனும் பெற்றற்கரிய
அரச்ச் செல்வத்தை விட்டுத் தானும் வனம் சென்றான். இங்ஙனம்
சிறந்த வீரனாகவும், உயர்ந்த கேள்வி ஞானியாகவும் விளங்கிய
சேரமானைப் புகழ்ந்து பாடிய பாலைக் கௌதமனார் அவனிடம்
சிறந்த பரிசிலைப் பெற்றார். 'நீர் வேண்டியது கேண்மின்' என்ற
மன்னன் புலவரை வேண்டி, அவர் "யானும் என் மனைவியும் சுவிர்க்கம்
புகல் வேண்டும்" என்ற கேட்டுக்கொண்டார். உடனே ஒன்பது
பெருவேள்விகளை வேட்டித்து இருவரும் சுவிர்க்கம் புக வழி வகுத்தான்.
இவ்வாறு இவர்கள் குறக்கம் பெற்ற செவ்மியானது இக்காலத்தும்
மலைநாட்டில் கர்ண பரம்பரைவராக வழங்குகின்றது என்ற கூறுவர். ⁶³

இம்மன்னன் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தான் என்ற
பதிகம் கூறுகிறது.

4. களங்காய்க்கண்ணி நார்டுடிச்சேரல்

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் ஆட்சியிலிருந்த போது
வேளாவிக்கோமான் பழமன் என்பவன் மகளான பெருந்தேவியையும்,

சோழன் மணக்கிள்ளி மகள் நற்சோனையையும் திருமணம் செய்து கொண்டான். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதலுக்கும் வேளாவிக் கோமான் பழமன் மகள் பெருந்தேவிக்கும் மகனாகப் பிறந்தவர்கள் களங்காய்க்கண்ணி நாரீமுடிச்சேரலம், ஆடுகோட்டாட்டுச் சேரலாதலம் ஆவார்கள்; சோழன் மணக்கிள்ளி மகள் நற்சோனைக்கு மகனாகப் பிறந்தவர்கள் செங்குட்டுவனும் இளங்கோவடிகளும் ஆவார்கள்.

வேளாவிக் கோமான் பழமன் தேவி என்பதில் வரும் 'தேவி' என்ற சொல்லுக்கு 'மனைவி' என்ற பொருள் கூறவாரும் உண்டு. இக்கருத்தினைத் தவிர்த்து அறுதியிட்டுக் கூறும்வகையில் டி.வி சதாசிவப் பண்டாரத்தார் கருத்து அமைந்திருக்கக் காணலாம்:

"பதிற்றுப்பத்தில் நான்காம் பத்த எட்டாம் பத்துக்களின் பதிகங்களில் 'வேளாவிக் கோமான் பழமன் தேவி' என்றும், ஆறாம் பதிகத்தில் 'வேளாவிக் கோமான் தேவி' என்றும் பயின்று வரும் : தொடரிகள் வேளாவிக் கோமான் பழமன் என்பவனுடைய மகள் எனவே பொருள்படும் என்பது ஈண்டறியத் தக்கதொன்றாகும்" ⁶⁴

என்பது அவர் கருத்து.

எனவே, இவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதலுக்கும் வேளாவிக் கோமான் பழமன் என்பவனுடைய மகனுக்கும் மகனாகப் பிறந்தவன் ஆவான். களங்காயாலான கண்ணியினை அணிந்து, நாராலான முடியினைக் கவித்து அரசு புரிந்தமையான் இவனுக்குக் களங்காய்க்கண்ணி நாரீமுடிச்சேரல் என்றும் பெயர் வந்தது. முடிசூடுங் காலத்து முடியினையும் மாலையினையும் பகைவர் கவர்ந்து சென்றமையான் இங்ஙனம் அணிந்துகொண்டான் என்றும், ⁶⁵ இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்

சோழனொரு பொருது களத்திலேயே மாண்டதனால் அவன் முடியும் மாலையும் சிதைவ அதன் காரணமாக இவன் இங்ஙனம் அணிந்து கொண்டான் என்றும்⁶⁶ கூறுவர். இவை அனுமானத்தால் சொல்லப் படுவனவே யொழிய வேற சான்றகள் இல்லை. இருப்பிலும் இவன் இங்ஙனம் அணிந்து அரசு பூண்டமையினை மட்டும் பெயரைக்கொண்டு அறிய முடிகின்றது.

இந்நிலை அவன் வாழ்நாள் நெருக்கியும் இல்லை; 'நவமணிகள் பதிந்த முத்தவடம் சூழ்ந்த மணிமுடியைத் தரித்து' ஆண்டமையினைப் பதிற்றுப்பத்தின் வாயிலாக அறியலாம்.⁶⁷ இவன் தானிழந்த பூழி நாட்டோடு பகையெடுத்துச் சென்ற வென்ற மீண்டும் தன்னைப்படுத்திக் கொண்டவன் ஆவான். மேலும் சேரநாட்டுக்கு வடக்கேயிருந்து ஆண்ட சூரநாட்டு மன்னன் நன்னன் என்பானொரு 'வாகைப் பெருந்திறை' என்னுமிடத்தே போரிட்டு வெற்றி கொண்டான். பொலம்புன் நன்னன் இப்போர்க்களத்திலேயே மாண்டான்.⁶⁸ இப்போர் நீண்ட காலம் நிலைச்செருவாக நின்று முடிந்தமையான் மிகவும் சிறப்புடைத்தது. "உருள்புங் கடம்பின் பெருவாயில் நன்னனை"⁶⁹ என்று பதிகம் கூறுவதால் 'கடம்பின் பெருவாயில்' என்னும் இடத்திலும் போர் நடந்தமையினை அறிய முடிகின்றது.

நன்னனை வென்ற நார்டுடிச்சேரல் அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி மரபில் வந்த நெடுமிடல் என்பானை வென்ற தகடுரையும் கைப்பற்றித் தன் ஆள்நிலத்தைப் பெரிதாக்கினான் என்பர்.⁷⁰ இவனைப் பாடிய காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் என்னும் புலவருக்குப் பரிசாக இவன் னா றாயிரம் பெரானும் தன்னாட்டிற் பாகமும் கொடுத்தாள்ளான். இவன் இருபத்தைந்த ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்தான் என்ற பதிகம் கூறும்.

5. சேரன் செங்குட்டுவன்

குடவர் கோமான் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்கும் சோழன் மணக்கிள்ளி மகளான நற்சோனைக்கும் மகனாகப் பிறந்தவன் செங்குட்டுவன்; களங்காய்க்கண்ணி நாரீழுடிச்சேரலாக்குத் தம்பி; ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனுக்கும் இளங்கோவடிகளுக்கும் தமையன் ஆவான். இவனை வேல்கெழு குட்டுவன் என்றும், கடற் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் என்றும் வழங்குவர். பதிற்றுப்பத்தில் ஐந்தாம் பத்து இவனைப் பற்றியது.

இவன் இளவயது முதற்கொண்டே சிறந்த வீரனாகத் திகழ்ந்த போர்கள் பல புரிந்து வெற்றி வாகை குடியவன் ஆவான்; தந்தையைப் போன்ற ஆரியரை வென்றான். இப்போர் இவன் செய்த போர்களில் சிறப்புப் பெற்றது ஆகும். ஆரியரொடு இவன் மும்முறை போர் செய்தான். இருமுறை தனித்தும், ஒருமுறை துணைப்படை யமைத்தும் போரிட்டுள்ளான். தந்தை இமயவரம்பன் சோழன் பெருவிறற் கிள்ளியுடன் பொருது இறந்த பிறகு, இவன் குடநாட்டுத் தலைவனாக அரசுரிமை பெற்றான். அப்போது தன் தாயைக் கங்கைப் பேர்யாற்றில் நீராட்டக் கொண்டுபோன போது, வடநாட்டு ஆரிய அரசர் ஆயிரவர் ஒன்று சேர்ந்த போரிட வந்தனர். இவ்வாயிர-வரையும் அவன் ஒருவனாகவே நின்று போரிட்டு வெற்றி கண்டான்.

இப்போரைப் பற்றிச் சிலப்பதிகாரத்தில் மிகவும் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பிலும் இவ்வரலாற்றுச் செய்தியினைப் "பொய்யான கட்டுக்கதை" என்ற கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார் கூறுவர். 71

"கங்கைப் பேர்யாற்றக் கடும்புனல் நீத்தம்
எங்கோ மகளை ஆட்டிய அந்நாள்" ⁷²

என்றும் பகுதிக்கு அரும்பதவுரையாசிரியர் "எங்கோ மகளென்றது
செங்குட்டுவன் மாதாவை; அவளை இவன் தீர்த்தமாட்டினதொரு கதை"
என்ற உரைதருவர். ⁷³ இதனையே நீலகண்ட சாஸ்திரியார் "அது
பொய்க்கதை" என்ற அரும்பதவுரையாசிரியர் கூறியதாகப் பொருள்
கொண்டார். இங்ஙனம் கதை என்பதற்குப் பொய்க்கதை எனக்
கொள்ளோமானால் இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடும் முப்பது காதையும்
(கதையெனப் பொருள்தந்து) பொய்க்கதையாகவே முடியும்.
போர்ச் செய்தியினைத்தான் அரும்பதவுரையாசிரியர் கதை என்ற
இளங்கோவடிகளின் பின்னணியில் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்ற அறிதல்
வேண்டும். எனவே, நீலகண்ட சாஸ்திரியார் குறிப்பிடும் கருத்து
ஏற்புடையதாகப் புலப்படவில்லை. இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும்
வகையில்

"அரும்பதவுரையாசிரியர் கதை என்ற எழுதியதன்
கருத்து ஒரு வரலாறு என்றும் பொருளுடையது.
சாஸ்திரியார் கருளுவதுபோல் பொய்க்கதை
என்ற பொருள்கொள்வது தவறு; அஃது உண்மைச்
செய்தியே" ⁷⁴

என்ற மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி குறிப்பிடுவர்.

கண்ணகிக்கு இமயத்தில் கல்லெடுக்கச் சென்றபோது ஆரிய
அரசரொரு புரிந்த போர் செங்குட்டுவன் அவர்களை எதிர்த்துச்
செய்த இரண்டாவது போராகும். அருத்த, இவனையொத்த
சோழ பாண்டியர்களோடு சேர்ந்து ஆரியரொரு போரிட்டது ஆகும்.

ஒருகால் கொங்கனார், கலிங்கர், கருநாடர் முதலானவரோடு ஆரியர் சேர்ந்த தமிழகத்தை எதிர்த்தனர். அப்பொழுது இவன் புரிந்த போரைப் பற்றிச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது. இங்ஙனம் இவன் ஆரியரோடு மூன்று முறை போர் புரிந்துள்ளான்.

தன் மைத்துனன் கிள்ளிவளவன் என்னும் சோழ மன்னனுக்காகச் சோழ மன்னர் ஒன்பதின்மரோடு இவன் போர்புரிந்து வென்றான். இப்போர் உறையூரின் தெற்கு வாயிலில் அமைந்துள்ள நேரிவாயில் என்னுமிடத்தே நடந்தது. தன் நண்பனான அறகை என்பாறுக்காக மோகூர்ப் பழையனோடு போரிட்டு வென்ற நாட்டை மீட்டுக் கொடுத்தான். கொங்கர் கடம்பர்களோடும் போர்புரிந்து வெற்றி வாகை குடினான். இரும்பில், வியனார், கொடுகர் முதலான இடங்களிலும் இவன் வெற்றி பெற்றுள்ளான் என்ற பதிகம் கூறுகிறது.

இங்ஙனம் இவன் பல போர்கள் புரிந்து சேரமன்னர் பலரினும் சிறப்பு மிக்கவனாகத் திகழ்ந்து ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தான்; தன்னைப் பாடிய பரணுக்கு உம்பற்காட்டு வருவாயினையும் தன் மகன் குட்டுவன் சேரலையும் பரிசாகக் கொடுத்தான்.

6. ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்கும் வேளாவிக் கோமான் பழமன் மகன் தேவிக்கும் பிறந்த மக்களுள் முன்னவன் களங்காய்க்கண்ணி நாரீழுடிச்சேரல் ஆவன்; பின்னவன் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் ஆவன். இவன் செங்குட்டுவனுக்கும் இளையோனாதலின் அவனுக்குப் பின் அரியணை ஏறினான். இவன் தொடக்கத்தில் தொண்டியினைத் தலைநகராகக் கொண்டு பொறைநாட்டை ஆண்டு வந்தான் என்ற

பதிகம் தெரிவிக்கிறது. சேரன் செங்குட்டுவன் இறந்த பிறகு வஞ்சி நகரிலிருந்து ஆட்சி புரிந்துள்ளான். பதிற்ப்பத்தில் ஆறாம் பத்து இவனைப் பற்றியதாகும்; இதனைப் பாடியவர் காக்கைபாடியியார் நச்செள்ளையார் என்றும் புலவர் ஆவர்.

தொண்டை நாட்டுக்கும் கொண்காண நாட்டுக்கும் இடையிலிருந்த தண்டகரணியத்தில்⁷⁵ வாழ்ந்த வேந்தருக்கும் இச்சேரமாதாக்கும் போர் உண்டாயிற்று. இப்போரில் வெட்சிப்போர் புரிந்து ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வந்தான். அவற்றைத் தன் தொண்டி⁷⁶ நகரின் கண்ணே நிறுத்தினான்; கவர்ந்தவற்றில் ஆடுகளே மிகுந்திருந்தமையான் இவன் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் என்றும் பெயர் கொண்டான். இந்நிரைகளைப் போரிலே ஈடுபட்ட வீரர்களுக்கும் ஒற்றர்களுக்கும் அந்தணர்களுக்கும் பரிசிலாகப் பகுத்தளித்தான். இதனை,

"தண்டா ரணியத்துக் கோட்பட்ட ஊருடையத்
தொண்டியுட் டந்து கொடுப்பித்து"⁷⁷

என்றும் பதிக அடிகளான் அறியலாம்.

வானவரம்பன் என்றும் பெயரினைப் பெற்ற இவன் வஞ்சியில் இருந்தபோது, கிழக்கில் கொல்லி மலைக்கும் காவிரிக்கும் இடையிலுள்ள நாட்டில் வாழ்ந்து வந்த மழவரென்பார், தெற்கில் வாரும் வேளிர் நாடுகளைச் சூறையாடிக் குறம்புசெய்யத் தலைப்பட்டனர். நெடும்பொறை நாட்டை யடுத்திருக்கும் மீகொங்கு நாரும் குறம்புநாரும் சேரர் ஆட்சியில் இருந்தன. மழவரது குறம்பு நாளடைவில் மீகொங்கு நாட்டிலும் பொறை நாட்டிலும் பரவத் தலைப்பட்டது. அதனால் இச்சேரலாதன் மழவரது குறம்பை அடக்க வேண்டியதாயிற்று. இம்மழவர்களது வலியுழித்து

இவன் வென்றமையினை ,

"ஏனை மழவரைச் செருவிற் சுருக்கி" 78

என்றும் பதிகக் குறிப்பு அறிவிக்கிறது.

சேரநாடு மலைநாடாகியதனால் மலைநாட்டைச் சார்ந்துள்ள பகைவர் நாடுகளை யல்லாம் பொருது வென்றான். பகைவர் தமது னா சிப் படையினை இழந்த ஆற்றாது புலம்பும்படியாகப் போரிட்டான். பகைவரின் மதில்களைக் கடத்தல் அல்லது உண்ணுவமல்லோம் என வஞ்சினம் மொழியும் வீரர்களுையுடையவன். இவன் ஒருகால் நறவு என்றும் ஊரின் கண் இருந்தமை பதிகப்படுத்தின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. அதனால் நறவு என்றும் பேரூர் இவன் காலத்தில் தலைநகராய் விளங்கியிருக்கலாம் என என்னத் கோன்றுகிறது.

"வருங்கூட னா தையிற் பனிக்கும்

துவ்வா நறவின் சாயினத் தானே" 79

என்றும் பதிகப்படுத்தப் பாடல் இதனை உணர்த்தும். கடல் ஊதையிற் பனிக்கும் நறவு என்றதனால் இஃது ஓர் கடற்கரைப் பட்டினம் என்பதை அறியலாம். பெரிபுரம் என்றும் யவன ஆசிரியர் குறிப்பிடும் நெளரா (NOUR) என்றும் மேல் கடற்கரையூரே இஃது என்றும், அப்பக்கத்திலுள்ள மங்கூராக இதனைக் கருதத்தகும் என்றும் குறிப்பிடுவர் கே. ஜி. சேனையர். 80

இவன் தன்னாட்டைக் குழுவியைக் காக்கும் தாயினைப்போல் காத்த வந்தான். தன்னைப் பாடிய காக்கைபாடியியார் நச்செள்ளையாருக்கு ஒன்பது தலாம் பொன்னும் ஐ நாயிரம் காணும் கொடுத்ததிக் தன் அவைக்களத்தே அமர்த்திக் கொண்டான். இவன் முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்தான்.

7. சேரமான் அந்தவஞ் சேரலிரும்பொறை

இவன் இரும்பொறை மரபினைச் சேர்ந்த சேர மன்னன். இம்மரபினருள் தொன்மை வாய்ந்தவன் மாந்தரன் பொறையன் கடுங்கோ என்பவன்; அவனுக்குப் பின் அரியணையேறியவன் கருவூரேறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ் சேரலிரும்பொறை என்பவன்; இவ்வேந்தனுக்குப் பின் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றவன் அந்தவஞ் சேரலிரும்பொறை ஆவான்.

அந்தவஞ் சேரல் ஒருதந்தை எனப் பெயர்பெற்று விளங்கிய வேந்தனின் மகள் பொறையன் பெருந்தேவி என்பாளை மணந்து கொண்டான். இவ்விருவருக்கும் மகனாகப் பிறந்தவனே செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் ஆவான். சேரர் பெருமைகளும் பதிற்புப் பத்தில் வாழியாதனைப் பற்றிய பாடல்கள் உள்ளனவே ஒழிய, தந்தை அந்தவஞ் சேரலிரும்பொறை பற்றிய பாடல்கள் இடம்பெறவில்லை. இவன் குறுகிய காலமே ஆட்சி புரிந்ததனால் இவனைப் பற்றிப் புலவர்கள் பாடாதொழிந்தனர் என அமைதி காணவேண்டிய நிலை உள்ளது. புறநானுற்றில் இவனைப் பற்றிய பாடலொன்று⁸¹ காணப் பெறுகின்றது. இதுவும் இவனைப் பற்றித் தனித்த முறையில் பாடப் பட்டது அன்று; சோழன் முடித்தலைக் கோப்பெருநற் கிள்ளியினைப் பாடிய பாடலில் இவன் இடம்பெறுகிறான்; இப்பாடலைப் பாடியவர் ஏனிச்சேரி முடமோசியார் ஆவர்.

சேரமான் அந்தவஞ் சேரலிரும்பொறைக்கும் சோழன் முடித்தலைக் கோப்பெருநற் கிள்ளிக்கும் யாது காரணத்தாலோ பகைமை உண்டாயிற்று. சோழன் தன்னொரு பகைமை கொண்ட சேரனொரு போருடற்றம் எண்ணங்கொண்டு கருவூரை

முற்றுகை யிட்டான். அப்போது சோழனது யானை மதம் படுவதாயிற்று. இதனைச் சேரமான் உறையூர் ஏனிச்சேரி முடமோசியாரும் வேண்மாடத்திலிருந்து கண்டனர். சேரமான் புலவரை நோக்கி 'யார் இவன்?' என வினவ, இவ்வினாவிற்கு விடை நல்கும் வகையில் புலவர், "இவனியா ரென்குனை யாயி லிவனே" என்றும் பாடலைப் பாடிச் சேரனின் சினத்தை அடக்கினார்.⁸²

இவன் அரச வாழ்வு பெற்றிருப்பிலும் புலமையினைப் பெரிதும் விரும்புகின்றவன்; தன் புலமை நலத்தால் மற்றவர் உள்ளங்களைப் பிணிக்வும் தன்மை பெற்றிருந்தான். சான்றோர் பலரும் வந்து இவனது புலமையினை நுகர்ந்து பரிசில் பெற்று மகிழ்ந்தனர். இதனை,

"மடியா லுள்ளமொடு மாற்றோர்ப் பிணித்த
நெடுதண் கேள்வி யந்நவந் கொருதந்தை"⁸³

எனவரும் ஏழாம் பத்தின் பதிக அடிகள் உளர்த்துகின்றன.

8. செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்

சேரமான் அந்நவஞ் சேரலிரும்பொறைக்கும் பொறையன் பெருந்தேவிக்கும் மகனாகத் தோன்றியவன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் ஆவன். இவனைச் 'சேரமான் கடுங்கோ வாழியாதன்' என்றும், 'சிக்கற்பள்ளித் தஞ்சிய செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்' என்றும் வழங்குவர். பதிற்றுப்பத்தின் ஏழாம் பத்து இவனைப் பற்றியதாகும். இஃது கபிலராற் பாடப்பெற்றது ஆகும்.

இவன் பொறையர் மரபினருள் ஒருவன். "பொறை நாட்டில் உள்ள வள்ளுவ நாட்டுப் பகுதியில் இருந்த ஒரு கிளையினர் 'கடுங்கோ' எனப்பட்டனர்"⁸⁴ என்றும் கருத்து ஈண்டு நினைக்கற்பாலது.

"நாடுபதி படுத்த நன்னா ரோட்டி

வெருவரு தானைகொடு செருப்பல கடந்து" ⁸⁵

என்றும் பதிகக் குறிப்பு இவன் போர்பல புரிந்த வெற்றி வாகை குடியவன் என்பதை நன்கு உணர்த்துகிறது.

இவன் 'உன்னம்' என்றும் மரத்திற்குப் பகைவன் ஆவான் என்றும், இவனது வீரர்கள் மதில்கடத்தல் அல்லது உணவுண்ணோம் என வஞ்சினம் மொழியும் தன்மையுடையவர் என்றும் பதிற்படுத்த அறிவுறுத்துகிறது. ⁸⁶ சேரநாட்டின் வடபகுதியில் வாழ்ந்த சதகண்ணர வேந்தன் மற்றொரு வடநாட்டு வேந்தனைத் துணையாகக் கொண்டு இவனொரு போரிட முற்பட்டான். ஆயின், இவன் இருவரையும் குடநாட்டிற்குள் துழையாவண்ணம் முற்றுகையிட்டுப் பெருவெற்றி கண்டான். இதனை,

"ஒருமுற் றிருவ ரோட்டிய வொன்வாட்

செருமிது தானை வெல்போ ரோயே" ⁸⁷

என்றும் பாடல் அடிகளான் அறிய முடிகிறது. 'இருவ ரோட்டிய' என்பதனால் 'சோழ பாண்டியர் இருவரையும் ஒட்டியவன்' என்ற பதிற்பப் பத்தின் பழைய உரைகாரர் கூறுவர்; 'தண்டமிழ் செறித்து' என்ற வருவதனால் "இருவர் தமிழரல்ல ரென்பது பெற்றாம்" ⁸⁸ என உரை வகுப்பர் ஒளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை.

இவன் வன்மைக்கஞ்சிப் பகைப்புல மன்னர், பணிந்த திறப்பொருள் தருதலோடு, இவனுடைய நகைப்புல வாணராகிய பாணர், சுத்தர், பொருநர், கோடியர் முதலானோரின் வறுமையினையும் போக்கினர். இரவலர் வரும் வழியில் பகைவேந்தர் எதிர்ப்படின, 'யாம் கடுங்கோ வாழியாதனால் புரக்கப்படும் புலவர்' என்ற சொன்னால், அவர்கள் தம் வெண்கொற்றக் குடையினைத் தாழ்த்தித் தம்மிடம் இருக்கும்

பொருள்களைப் பரிசிலாக நல்கி வழிவிட்டு விலகிச் செல்வர்.

இதனை,

"பகைப்புல மன்னர் பணிதிறை தந்தநின்
நகைப்புல வானர் நல்குர வகற்றி" ⁸⁹

என்றும்,

"என்னாத் தெவ்வ ருயர்குடை பணித்திவன்
விடுவர் மாதோ" ⁹⁰

என்றும் புலவர் குறிப்பிடுவர்.

இவன் நிலந்திறம்பிழம் சொல்திறம்பா வாய்மையுள்ளம்
கொண்டவன்; வேள்விகள் பல புரிந்து அறத்துறை போகியவன்;
தன் அவைக்கண்ணே வீற்றிருக்கும் புரோகிதனைவிட அறநெறியிற்
சிறந்தவனாக விளங்கியவன்; தன்னைப் பாடிய புலவர் கபிலருக்குப்
பரிசாக னா றாயிரம் பொற்காசுகளும், 'நன்றா' என்றும்
குன்றேறி நின்று கண்ணிற்கண்ட நாடுகளையும் கொடுத்தான்; அரிய
அனிகலன்கள் செய்யும் பணியிற் பெயர் பெற்ற கொடுமனம் என்றும்
ஊரையும், முத்துக்கள் நிறைந்திருக்கும் பந்தர் என்றும் ஊரையும்
தன்னகத்தே கொண்டவன்; அயிரை, நேரி, நன்றா முதலான
மலைகளும் இவன் நாட்டில் உள்ளன. இச்சேரமான் திருமால்
பக்தியில் சிறந்து விளங்கினமையால், அதற்காக 'ஒகந்தா ர்' என்றும்
ஊரினைத் தானமாகக் கொடுத்தான்; வேள்பாரியின் உயிர்த்
தோழனாக விளங்கிய இவன் இருபத்தைந்தாண்டுகள் ஆட்சி
செய்துள்ளான்.

9. தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை

புலவர் போற்றும் புலமை நலமும், பொய்ம்மையின்றி மெய்யினையுடையவனுமான சேரமான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனக்கும் வேளாவிக் கோமான் பதுமன் மகனான பெருந்தேவிக்கும் மகனாகத் தோன்றியவன் இவன். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் மனந்துகொண்ட இரு மனைவியருள் ஒருத்தி வேளாவிக் கோமான் பதுமன்மகள் பெருந்தேவி என்றதனால், இருவரும் தமக்கை-தங்கையராய் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்ற எண்ண வேண்டியுள்ளது. தமக்கையினை இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும், தங்கையினைச் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனும் திருமணம் செய்து கொண்டனர் எனலாம்.

"இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும் அவனுடைய தாயாதித் தம்பி செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனும் தமக்கைத் தங்கையரைத் திருமணம் செய்தனர் என்பது விளங்குகின்றது" 91

என்றும் மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி அவர்களின் கருத்து இதற்கு அரண்செய்யும் வகையில் அமைகிறது; குடிசைசுழார் அ. சிதம்பரனாரும் இக்கருத்தினை உடன்படுவர். 92

சேரமான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனுக்குப் பிறகு அரியனையேறி ஆட்சி புரிந்தவன் தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை ஆவான். கொங்கு நாட்டின் ஒரு பகுதியாய் அமைந்த தகடூரினைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டுவந்த அதிகமான் என்பவனை வென்று தகடூரினைக் கைக்கொண்டமையான் இவன் 'தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை' என்னும் சிறப்புப் பெயரினைப் பெற்றான்.

தகடூர் என்னும் ஊர் இன்று தர்மபுரி என்னும் பெயர் கொண்டு விளங்குகிறது. இப்பகுதியினை அதிகமான் என்னும் அரசு பரம்பரையினர் ஆண்டு வந்தனர். அதிகமான் அரசர்களில் முதன்மையாகக் கருதப் படுகின்றவன் நெடுமிடல் அஞ்சி என்பவன் ஆவன். இவனுக்குப் பிறகு அரசு புரிந்தவன் அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி என்பவன். 'அதிகமான் கோட்டை' என்னும் பெயர்கொண்ட கோட்டையினை அமைத்துக்கொண்டு ஊட்சிபுரிந்தான் இவன். இப்பொழுது அக்கோட்டை 'அதமன் கோட்டை' எனப் பெயர்பெற்ற விளங்குகிறது. இவ்வதிகமான் கடுமையான காப்புடைய மதிலரன் பல கடந்தவன்; கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனும் ஆவான். இவனொரு போரிட முற்பட்டுத் தகடூர்க் கோட்டையை முற்றுகை யிட்டான் பெருஞ்சேர லிரும்பொறை. அதிகமானுக்குத் துணையாகச் சோழனும் பாண்டியனும் துணைபுரிந்தனர். இதனால் இப்போர் நிலைச் செருவாகப் பலகாலம் நடைபெற்றது. இறுதியில் அதிகமானையும் அவனுக்குத் துணையாக வந்த சோழ பாண்டியரையும் வென்ற தகடூரைக் கைப்பற்றினான். மேலும், கொல்லிக் கூற்றத்து ஓரியையும், காழூர்த் தலைவனான கழுவுள் என்பானையும் வென்ற தன் ஆள்நிலத்தைப் பெரிதாக்கினான்.

நாட்டை விரிவாக்குவதில் சிறந்து விளங்கினாற் போன்ற தமிழ்ப் புலமையிலும் சிறந்து விளங்கினான். இதனை, இவனைக் காணப்போந்த மோசி கீரனார் பாடல் மூலம்⁹³ அறியலாம். முரசுகட்டில் என்ற அறியாத படுத்த உறங்கியவர் புலவர் என அறிந்ததும் வானோச்சும் கையில் கவரிகொண்டு அவர் துயிலெழும் வரையும் வீசி நின்றான். துயிலெழுந்த புலவர் அஃதறிந்து அவனது தமிழுணர்வினைப் பெரிதும் பாராட்டினார்.

இங்ஙனம் தமிழனார்வும் வீரனார்வும் கொண்ட சேரமானைப் பற்றி அரிசில் கிழார் என்஁ம் புலவர் பாடிய பத்துப் பாடல்கள் பதிற்றப்பத்தின் எட்டாம் பத்தாக அமைந்துள்ளது. தன்னைப் பாடிய புலவருக்குத் தானும் தன் கோயிலாகும் புறம்போந்து நின்று, "கோயில் உள்ளவெல்லாம் கொன்மீன்" என்ற ஒன்பது தூ நாயிரம் பொற்காசும் அரசு கட்டியும் ஈந்தான். ஆயின், புலவர் "அரசினை நீயே ஏற்பாயாக" என இரப்ப, ஏற்றுக்கொண்ட மன்னன் அவரைத் தன் அமைச்சராக்கிக் கொண்டான்; இவன் பதினேழாண்டுகள் ஆட்சி புரிந்து சிறப்பான பல பெருமைகளைப் பெற்றான்.

10. இளஞ்சேரலிரும்பொறை

குட்டுவன் இரும்பொறைக்கும் மையூர்கிழான் மகளான வேண்மாள் அந்நவஞ் செள்ளைக்கும் மகளாகப் பிறந்தவன். இவனைக் 'குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறை' என்றும் வழங்குவர். இவன் தந்தை குட்டுவன் இரும்பொறை என்பவன் யாவன் என்பதிலே பல கருத்த நிலைகள் உள்ளன. "தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறைக்குப் பின் அரசு கட்டிலேறியவன் சேரமான் குடக்கோ சேரலிரும்பொறை" என்றும், "அவன் தம்பி குட்டுவன் இரும்பொறை" என்றும் ஓளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை குறிப்பிடுவர்.⁹⁴

ஆயின் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, "சேரமான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள்; அவ் விரண்டு பிள்ளைகளில் மூத்தவன் பெயர் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை; இளையவன் பெயர் குட்டுவன் இரும்பொறை" என்ற கூறுவர்.⁹⁵

தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்பவனே குட்டுவன் இரும்பொறை ஆவான் என்பது மூன்றாவது கருத்தநிலை. இதனை

மு. இராகவையங்கார், ⁹⁶ முடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனார், ⁹⁷ கே. என். சிவராஜ பிள்ளை, ⁹⁸ கே. ஜி. சேனையர் ⁹⁹ ஆகியோர் தத்தம் ஸ்கூல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

இவ்வாறு மூன்று கருத்த நிலைகள் உள்ளன. ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை கூறுவது போலத் தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேர-
லிரும்பொறைக்குப் பின் அரசு கட்டிலேறியவன் சேரமான் குடக்கோ
சேரலிரும்பொறைதான் என்பதற்கோ, அவன் தம்பி குட்டுவன் இரும்-
பொறை என்பதற்கோ இலக்கியச் சான்ற இல்லை. மேலும்
தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேர லிரும்பொறைக்கும் சேரமான் குடக்கோ
சேரலிரும்பொறைக்கும் எவ்வகை உறவு என்பதையும் அவர் சுட்டவில்லை.

சேரமான் குடக்கோ சேரலிரும்பொறையின் தம்பி குட்டுவன்
இரும்பொறை என்றால் குடக்கோ சேரலிரும்பொறை தம்பி என்ற
பதிகத்தில் பாடியிருத்தல் வேண்டும். பல்யானைச் செல்கெழு
குட்டுவனைப் பாடும்பொழுது 'இமயவரம்பன் தம்பி' என்ற மூன்றாம்
பத்தின் பதிகத்தில் பாடியிருத்தலைக் காணலாம். எனவே, இக்கருத்த
ஏற்புடைத்தாக இல்லை.

அடுத்து, மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி கூறுவதுபோல் செல்வக்
கருங்கோ வாழியாதனுக்கு இரண்டு மகன்கள் இருந்திருப்பரேல்
பதிகத்திலே பாடியிருப்பர். மேலும், ஏழாம் பத்தின் இறுதிப்
பாடலைக் கொண்டு ¹⁰⁰ இவர் கூறும் கருத்த (இளந்தனைப் புதல்வர் -
இரண்டு மகன்கள்) உண்மையாயின் அதன் பதிகத்தில் உறுதியாக
இடம்பெற்றிருத்தல் வேண்டும்; ஆயின் பதிகம் அவ்வாறு அமையவில்லை.
எனவே இக்கருத்தும் ஏற்புடைத்தாகப் புலப்படவில்லை.

மூன்றாவது கருத்து, தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்-
பொறையின் மகன் இளஞ்சேரலிரும்பொறை என்பது. இக்கருத்து
மிகவும் ஏற்புடைத்தாக அமைந்துள்ளது. இதற்குத் தகடுரெறிந்த
பெருஞ்சேரலிரும்பொறையினைப் பாடிய அரிசில் கிழாரின் பாடலே
குணையாக அமைகிறது.

"காவற் கமைந்த வரசுகுறை போகிய
வீரசால் புதல்வற் பெற்றனை" ¹⁰¹

என்றும் பதிர்த்துப்பத்தின் பாடற்பகுதி இதனைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.
மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி கூறுவதுபோல் செல்வக் கடுங்கோ
வாழியாதனின் இளைய மகனாகிய குட்டுவன் இரும்பொறையின் மகன்
இளஞ்சேரலிரும்பொறை என்றால், தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்-
பொறையின் மகன் யாவன் என்பதற்கு விடைகாணல் இயலாது.

பதிர்த்துப்பத்தின் பகுதிகள் தந்தை-மகன் என்றும் உறவு-
முறையில் ஒன்றோடொன்று தொடர்புபடுத்தித் தொகுக்கப் பட்டது.
இவ்வுறவு முறையிலும், தொகுப்பு முறையிலும் பொருந்தி, தகடுரெறிந்த
பெருஞ்சேரலிரும்பொறைக்குப் (எட்டாம் பத்து) பின்னர் அவன் மகன்
இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் புகழமைந்த பாடல்கள் (ஒன்பதாம்
பத்து) அமைந்துள்ளன. பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின் மகன் இளஞ்சேர-
லிரும்பொறை என்றும் பெயர்ப் பொருத்தமும் இதனை வலியுறுத்தும்.

அடுத்து, புகழார் அருகேயுள்ள ஆறநாட்டார் மலைத் தமிழ்க்
கல்வெட்டொன்ற மூன்ற சேர மன்னர்களைக் குறிக்கின்றது. ¹⁰²
இதிலிருந்தும் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் மகன் தகடுரெறிந்த
பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்றும், இவன் மகன் இளஞ்சேரலிரும்பொறை
என்றும் அறியப்படுகின்றன.

"இவன் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்னும் சேரர் தலைவனுக்கு, மையூர்சிழான் வேண்மான் அந்நவஞ் சென்னையெனும் மனைவியிடம் பிறந்தவன்"¹⁰³ என்ற அபிதான சிந்தாமணி கருவதும் இங்குக் கருதத்தக்கது.

எனவே, தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின் மகனே இளஞ்சேரலிரும்பொறை என்பது உறுதிப்படுகிறது. தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை ஒன்பதாம் பத்தின் பதிகத்தில் 'குட்டுவன் இரும்பொறை' என்ற குறிக்கப்படுகின்றான். இஃது, இரண்டாம் பத்தின் தலைவனான இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனை, ஆறாம் பத்தின் பதிகத்தில் 'குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன்' என்ற குறித்தமை போன்றது ஆகும். அதனால் இரு பெயர்க்கும் ஒருவரையே குறிப்பதாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இவனைப் பற்றிப் பதிற்றுப்பத்தில் பாடிய பெருங்குன்ற ரீசிழார் என்னும் புலவரே புறநானு நற்றிபும் இவனைப் பற்றி இரு பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.¹⁰⁴ அவற்றின் அடிக்குறிப்பு இம்மன்னனைச் சேரமான் குடக்கோச் சேரலிரும்பொறை என்றே குறிக்கிறது. மு.இராகவையங்கார்,¹⁰⁵ குடிசைசிழார் அ.சிதம்பரனார்¹⁰⁶ ஆகியோர் கருத்தும் இதற்குத் துணைநிற்கின்றன.

இவன் சோழ பாண்டியர்களோடு விச்சி என்னும் குறநிலத் தலைவனும் போர்க்களத்திலே வீரம்படிச் செய்து வெற்றி வாகை குடினான். வஞ்சின மொழிக்கேற்பக் காவற்றன்மை பொருந்திய காவற்காட்டினையும், ஐந்து எயில்களையுடைய அரணையும் எறிந்து வென்றது அவனது மறத்தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. வெற்றிக்குப் பின்பு பகைவரிடமிருந்து கொணர்ந்த பொருளை இரவலர்க்குப் பரிசிலாக நல்கினான்.

இவன் உண்மையின் உருவமாகத் திகழ்ந்தான். மெய்யர் சிழான் என்பான் இவனது அமைச்சன். புரையறு புரோகிதனைவிட அறநெறியிற் சிறந்தவனாக விளங்கினான் மன்னன். வெருவரு தானையினையும் அமைச்சரவையினையும் துணையாகக் கொண்டு இவன் பதினாறாண்டுகள் ஆட்சி செய்தான். தன்னைப் பாடிய புலவர் பெருங்குள்ளர் சிழாருக்கு முப்பத்தீராயிரம் பொற்காசுகளைப் பரிசிலாகக் கொடுத்தான்.

11. மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ

இவன் இரும்பொறை மரபினருள் மிகவும் பழமையோனாகக் கருதப்படுகிறான். பொறையன், கடுங்கோ என்னும் இரு பெயர்க்கும் இரும்பொறை மரபினரைக் குறிக்கும் பெயர்களாகும். மாந்தரம் என்பது இவன் இயற்பெயர். அறவோர் மகிழ்ந்து வாழ்த்த நல்லாட்சி புரிந்த மாந்தரன் என்னும் சேரமாவின் வழியில் வந்தவனே என்னும் பொருள்பட,

"விறன் மாந்தரன் விறன்மருக"¹⁰⁷

என்ற குறிப்பிடும்போது, 'மாந்தரனை முதன்மையாக வைத்துக் குறித்தல் கருதத்தக்கது.

கொங்கு நாட்டைத் தம் ஆட்சிக்கு உட்படுத்தலில் உதியன் மரபினரைவிடப் பொறையன் மரபினர் மிக்க உணர்வும் வேகமும் கொண்டிருந்தனர்.

"மாந்தரன் பொறையன் கடுங்கோவை முதன்மையாகக் கொண்டு கணக்காலிரும்பொறை வரையிலுள்ள எட்டுப் பொறையரசர் ஏதோ ஒருவகையில்

கொங்குநாட்டைத் தன்னகத்தே கொண்டு ஆண்டனர்"¹⁰⁸

என்பர் மு. ஆரோக்கியசாமி.

இரும்பொறையரசர்களுள் மிகவும் பழமையோனாக இருந்தும் இவனைப் பற்றிய புறப்பாடல்கள் ஏதும்இல்லை; அகப்பாடல் ஒன்றே ஒன்ற மட்டும் இவனைப் பற்றிக் குறிக்கிறது.¹⁰⁹ இது பரணரால் பாடப்பெற்றது. இவ்வொரு பாடலில் மட்டும் இவன் குறிக்கப்படுவதால் இவன் குறுகிய காலமே ஆட்சி புரிந்திருக்கலாம் என்ற எண்ணத் தோன்றுகிறது.

"இலவமலர் போன்று செந்நாவியையுடைய
புலமைமிக்க புலவரால் பாராட்டப்பெறும்
மேலோர்கள் புகழ்ந்தேத்த, வன்மையான்
பலரினும் மேம்பட்டு உயர்ந்த விளங்கப் போரிலே
வெற்றியினைக் காணும் நிறுத்ததற்கரிய சேனை-
யினையுடைய மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ
என்றும் சேர மன்னனைப் பாடிச் சென்ற
வறியோரது கொள்கலம் போலப் பெரிதும்
நிறைவினைப் பெறுவான்"¹¹⁰

என்றும் பொருள்படப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

இதனால், இவன் புலவராலும் மேலோராலும் பாராட்டப் பெறும் பெருமையினையுடையவன் என்பது புலப்படுகிறது. இவனது நல்லாட்சி இவனுக்குப் பெருமை தந்திருக்க வேண்டும். வரையறை யின்றி எப்போதும் கொடுத்தலால் கவிந்தே இருக்கும் கைகளை உடையவனாதலான் இவனைப் புலவர் 'கவிகை வள்ளல்' எனப் பாராட்டுகிறார்.¹¹¹

12. சேரமான் கருவூரேறிய ஒன்வாட் கோப்பெருஞ்சேரலிரும்பொறை

மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோளுக்கு அடுத்த விளங்குபவன் இவ்வேந்தன் ஆவான். புறநானூறு தொகுத்த புலவர் சேரமன்னருள் ழுன்னோனான பெருஞ்சோற்றதியஞ் சேரலாதனுக்கு அடுத்தஇவனைப் பற்றிய பாடலை வைத்திருக்கிறார்.

இவனது இயற்பெயர் கோப்பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்பது.

இவன் வாளான்மையால் கொங்குநாட்டுக் கருவூரை வென்றமையான்
'கருவூரேறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ்சேரலிரும்பொறை' என்ற
அடைகொடுத்தச் சிறப்பிக்கப் பெற்றான். இதனால் இவன் குடநாட்டோடு
கொங்கு நாட்டையும் தன்னகப்படுத்தி ஆண்டமை அறியப்படுகிறது.

நரிவெருஉத்தலையார் என்றும் புலவரால் பாடப்பெற்ற
புறநானு ற்றுப் பாடல் ஒன்று மட்டுமே இவனைப் பற்றியதாக உள்ளது.¹¹²
இவ்வேந்தனது தோற்றப் பொலிவினைக் கண்ட புலவர் தம் மெய்
வேறபாடு நீங்கிப் பண்டை நலத்தினைப் பெற்றார். தொல்காப்பியத்-
திற்கு உரைநலம் தரும் பேராசிரியர் "நரிவெருஉத்தலையார்
தம்முடம்பு பெற்ற வியந்து கூறிய பாட்டு" என்ற கூறுவர்.¹¹³ இங்ஙனம்
தமக்குச் செய்தது போலப் பிறர்க்கும் இன்பம் செய்யும் இயல்பு
குன்றாதிருப்பதனைக் கண்டு புலவர் இப்பாடலைப் பாடினார்.

இவன், நாற்படையிலே வலிமைமிக்க யானைப் படையினை
மிகுதியாக உடையவன் என்றும், காணக நாடனாதலான் செவ்வமிகுதி
உடையவன் என்றும், குழந்தையைக் காக்கும் தாயினைப் போன்ற
நாட்டு மக்களைப் பாதுகாக்கும் பண்பினை உடையவன் என்றும் பாராட்டப்
பெறுகிறான்.

13. சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை

சகலரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறைக்குப் பின் அரியனை
ஓரியவன் அவன் மகன் இளஞ்சேரலிரும்பொறை ஆவன். இவனுக்குப் பின்
அரசுகட்டிலேறிச் சேரநாட்டை ஆண்டவன் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்
சேரலிரும்பொறை என்பவன் ஆவான்.

இவனது இயற்பெயர் 'சேய்' என்பது. யானையின் நோக்குப் பெற்றிருந்தமையாலும், பொறை மரபில் பிறந்தமையாலும் இவன் யானைக்கஞ்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை என்றும் பெயரினைப் பெற்றான்.

இவ்விரும்பொறை அரசுபுரிந்த காலத்தே சேரநாடு நிலவளமும் செல்வ வளமும் மிக்கிருந்தது. எனவே,

"மாந்தரஞ் சேர லிரும்பொறை ஒம்பிய நாடே
புத்தே ஞலகத் தற்ற" ¹¹⁴

என்ற புலவர் இவன் காவற்றன்மையைச் சிறப்பித்தக் கூறுகின்றார். இவனைப் பாடிய புலவர், மேலும் பொருள்வேண்டிப் பிறர்பால் சென்று அவர்தம் இசையினைப் பாடாதவாறு பெருங்கொடையினை நல்கும் வன்மையுடையோன் இவன். அம்பு குஞ்சும் காவல்மிக்க அரசையுடைய இவனுக்கும் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்தச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கும் ஒருமுறை போர் நடந்தது. இப்போரில் சேரன் தோற்கடிக்கப்பட்டுச் சோழனால் சிறைப் படுத்தப்பட்டான். சிறைப்படுத்தப்பட்ட இச்சேரமான் தன் வலிமையினால் சிறைக்காவலரை வென்ற, தன் தாயகம் சென்ற அரசு கட்டிலேறினான்.

இவன் அறத்தின் அடிப்படையில் ஆட்சி புரிந்து தன் முன்னோர் போலப் புகழுடன் விளங்கினான். 'குடவர் கோவே' என்றும், 'தொண்டியோர் அடுபொருந' என்றும் குறிக்கப்படுவதால் ¹¹⁵ இவன் குடநாட்டு வேந்தனாகவும், தொண்டிநகர்த் தலைவனாகவும் விளங்கியமை புலப்படுகிறது.

கடனா ரீகிழார் என்னும் புலவரைக் கொண்டு எட்டுத் தொகையில் ஒன்றான ஐங்குறுநாற்றைத் தொகுப்பித்த பெருமை இவனையே சாரும்.¹¹⁶ இதனால் இவன் மொழியுணர்வும் புலமை நயமும் வெளிப்படுகின்றன.

14. சேரமான் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை

சேரமான் யானைக்கஞ்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறைக்குப் பின் அரசு கட்டிலேறியவன் இவன். ஆனால், இவ்விருவரும் ஒருவரே என்ற கே. ஜி. சேகரையர், மு. இராகவையங்கார், மயிலை. சீனி வேங்கடசாமி ஆகியோர் கூறவர். ஆயின் ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை இருவரும் வெவ்வேறானவர் என்ற குறிப்பிடுவர்:

"சேரமான் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை காலத்தில் சோழநாட்டில் இராயகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும், பாண்டிநாட்டில் காணப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதியும் ஆட்சி செய்தனர். சேரமான் யானைக்கஞ்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை காலத்தில் பாண்டியன் தலையாலங்காணத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன் ஆட்சி செய்தான். ஆகவே சேரமான்கள் இருவரும் வேறவேற காலத்தவர் என்பது தெளியலாம்"¹¹⁷

என்பது அவர் கருத்து.

பொறைவேந்தருள் இவனும் ஒருவன் ஆவன்; மாந்தரன் என்பது இயற்பெயர். இரும்பொறை என்பது சேரமரபில் உள்ள பொறைக் குடியினைக் குறிப்பது. இவனைப் பற்றிப் பொருந்தில் இளங்கீரனார் பாடிய பாடலொன்ற புறநானுற்றில் உள்ளது.¹¹⁸ அதில்,

"செறத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்
வெறத்த கேள்வி விளங்குகழ்க் கபிலன்
இன்றுள னாயி னன்றமன்" ¹¹⁹

என்ற பாடியிருப்பதனால் இவன் புலவர் பாட்டுகளில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தான் என்பது தெரிகிறது. இவன் காலத்தில் கபிலர் இன்மையான், கபிலரால் சிறப்பிக்கப்பெற்ற செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் முதலிய சேர மன்னர்களுக்கெல்லாம் காலத்தாற் பிற்பட்டவன் இவன் என்பதை அறியலாம்.

பொருந்தில், கிடங்கில் என்பது போல விளங்கில் என்பதும் ஓர் ஊர்; இவ்வூர் இச்சேரமானது ஆட்சிக்கு உட்பட்டது; பகைவர் இவ்வூர் மக்களுக்குப் பல்வகைத் தன்பங்களை இழைத்த வந்தனர். இவன் தன் யானைப்படை, குதிரைப்படை ஆகியன கொண்டு பகைவரை வென்று விலங்கில் ஊரைக் காப்பாற்றினான். மேலும், இவன் சோழமன்னன் இராயகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியோடும் போர் புரிந்துள்ளான்.

இவன் புரிந்தது அரசாட்சி; ஆயின், விரும்பியது புலமைநயம். இவன் புலவரின் பாடல்களைப் பாராட்டுவான்; ஆனால், இவன் புலவராலும் முழுமையாகப் பாராட்ட முடியாப் புகழினையுடையவன்.

15. சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை

இரும்பொறை மரபில் இறுதியில் ஆண்ட மன்னன் இவன். இச்சேரன் தொண்டியினைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தான். சேரநாடு வீரத்தின் விளைநிலம் என்பதற்கும், மாணத்தின் உறைவிடம் என்பதற்கும் இவன் பாடலே சான்றாக விளங்குகிறது. ¹²⁰

இவன் நாட்டைக் காக்கும் புரவலன் மட்டும்ல்லன்; பாவலர் போற்றும் பாவலனும் ஆவான்; இவனைப் பாவலர்க்குத் தலைவன் என்றும் கூறலாம். பாவலன் அரசு நடத்தலாம்; ஆயின், அரசன் 'பா' நடத்தல் அரிது. இதற்கு விதிவிலக்கானவருள் இவனே தலைசிறந்தவன். பாவலனைப் பாவலனால் பாட முடியாதென்பதால், இச்சேரமானை எவரும் பாடவில்லை என்று கருத வேண்டியுள்ளது; இருப்பிலும் இவன் புகழ் பரவ, இவன் பாடிய பாடலொன்றே போதமானது ஆகும்.

இவன் காலத்தில் மூவன் என்றும் குறநிலத் தலைவன் ஒருவன் இவனொரு போருடற்றினான். இவன் அப்போரிலே வெற்றிபெற்ற மூவனது பல்லைப் பிடுங்கித் தன் கோட்டை வாயிற்கதவில் பதித்தான் என்று நற்றிணை நவில்கிறது. ¹²¹

இவனுக்கும் சோழன் செங்கணர்னுக்கும் திருப்போர்ப்புறம் என்னுமிடத்தே போர் நடைபெற்றது. இப்போரில் சேரமான் தோற்கடிக்கப்பட்டுக் குடவாயிற் கோட்டம் என்னுமிடத்தே சிறையிலடைக்கப்பட்டான். அப்போது சேரமான் நீர்வேட்கையுற்று நீர் கொணருமாறு சிறைக்காவலர்களைப் பணித்தான். அவர்கள் அவன் பணியை உடனே ஏற்காது சில நாழிகைகள் கழித்துக் கொணர்ந்து கொடுத்தனர். அதனைப் பொறாத மன்னன் மாணம் மிக்குற்ற நீரினைப் பருகாது வெறுத்துப் பாடலொன்று பாடினான். ¹²²

"குழந்தை இறப்பிலும், ஊற்றடி பிறப்பிலும் அவர்கள் மார்பில் வாளால் புண்செய்து, வீரனாக்கி, அதன்பின் அடக்கம் செய்யும் வழக்கம் உண்டு. இத்தகைய மறக்குடியரான எம் பெற்றோர்

இரந்தண்டு உயிர்வாரும் மக்களைப் பெறவில்லை.
ஆயின், நானோ சிறைப்பட்டிக் கிடந்து, இரந்தண்டு
உயிர்வாரும் நிலையில் உள்ளேன். மாற்றான்
கோட்டத்தில் சிறைப்பட்டி உயிர்வாழ்தல் தீது;
இரந்தண்டு உயிர்வாழ்தல் அதனிலும் தீது. எனவே,
என்னைப் போலும் மக்களை இனிப் பெறாதீர்"

என்பது அப்பாடலின் பொருள். இதனால் இவ்வுதவி வீரத்தின் சிறப்பும்,
குடிப்பெருமையும், மாண உணர்வும் நன்கு விளங்கும்.

16. சேரமான் கோக்கோதை மார்பன்

சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறைக்குப் பின் அரசுகட்டி வேறியவன்
சேரமான் கோக்கோதை மார்பன் ஆவன்; கணைக்காலிரும்பொறை
காலத்தில் இருந்த அவன் இறந்த பிறகு அரியணை ஏறியவன். சேரமான்
கணைக்காலிரும்பொறைக்கும் சோழன் செங்கணாங்குமும் இடையே நடந்த
போர் பற்றிக் கறும் களவழி நாற்பது என்னும் தூலை இயற்றிய
பொய்கையார் என்னும் புலவரே இவனையும் பாடியுள்ளார். இருவருக்கும்
என்ன உறவு என்பது தெரியவில்லை. இருப்பினும், கணைக்காலிரும்பொறைக்குப்
பின் அரசுகட்டில் ஏறியவனாதலான் இரும்பொறைக்கு இவன் மகனாக
அல்லது பங்காளியாக இருந்திருக்க வேண்டும். இவனைக் 'காணலந்
தொண்டிப் பொருநன்'¹²³ என்ற குறிப்பதனால் தொண்டி நகரினைத்
தலைநகராகக் கொண்டு இவன் ஆட்சி புரிந்தான் எனலாம்.

"சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை என்பவனே புறநானுற்றுக்
கோக்கோதை மார்பனாக இருந்திருக்கலாம் என்பதில் ஐயமின்று"¹²⁴
என்று கே.கே.பிள்ளை தம் தூலில் குறிப்பிடுவர். இருவரையும்
ஒருவரே பாடியிருப்பதனாலும், தொண்டியினைத் தலைநகராகக் கொண்டு

ஆண்டமையாலும் இருவரும் ஒருவரே என்று இவர் கொள்வர்.

ஆயின், மு. இராகவையங்கார், ஓளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, துடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனார் ஆகியோர் இருவரும் வெவ்வேறானவர் என்றும் கருத்தினைத் தத்தம் ஸ்தலங்களில் குறிப்பிடுவர்.

"இரும்பொறை இறந்த பிறகு, அரசியற்குரியாரை
ஆராய்ந்து, சேரமான் கோதை மார்பன்
உரியனாதல் கண்டு அவனை ஏனைச் சேரர்க்
குடிக்குரியோர் முன்பு சேரமானாய் முடிசூட்டினர்"¹²⁵

என்று ஓளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை விளக்கம் தருவர்.

களவழி நாற்பது பாடிய பொய்கையார் இவன் காலத்தும் இருந்தமையான் இவனையும் பாடினார் என்பதே பொருந்தும். எனவே, இருவரும் வெவ்வேறானவர் என்றும் கருத்தே மிகவும் ஏற்புடைத்தாகத் திகழ்கிறது. இதற்கு இருவர்தம் பெயரும் ஒன்றோடொன்று தொடர்பின்றி வேறபட்டு நிற்பதையும் காரணமாகக் கூறலாம்.

கோதை மார்பன் என்பது இவன் இயற்பெயர் ஆகும். இவனைப் பற்றிப் பொய்கையார் பாடிய இரண்டு பாடல்களும்,¹²⁶ நக்கீரர் பாடிய ஒரு பாடலும்¹²⁷ சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளன. இவன் பொய்கையாரிடம் மிக்க அன்பு கொண்டிருந்தான். அறிந்தவர்க்கு மட்டுமன்றி மற்றவர்க்கும் பரிசில் நல்கும் வன்மையுடையவன். இவன் நாடு கடன்மலைநாடாகிலும், குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நானிலப் பயன்களும் உடையவனாக விளங்கினான்.

17. சேரமான் குட்டுவன் கோதை

கோதை என்பது இவனது இயற்பெயர் ஆகும். சேர நாட்டின் ஒரு பகுதியாகிய குட்ட நாட்டை ஆண்டமையான் சேரமான் குட்டுவன்

கோதை என்னும் பெயரினைப் பெற்றான். கோதை மார்பன் என்றும், குட்டுவன் கோதை என்றும், மாக்கோதை என்றும் பெயர்கள் வருவதனால், கோதை என்பது சேரர் குடியில் தோன்றிய கிளைப் பெயராக இஃது இருக்கலாம். இன்றும் குட்ட நாட்டில் கோதை நல்லூர், கோதைக் குளங்கரை, கோக்கோதை மங்கலம் என ஊர்களும், கோதையாறு என ஆறும் இருப்பதனை அறியலாம். இவன் காலத்தில் சோழ நாட்டில் இவ்வந்திகைப் பள்ளித் தஞ்சிய நலங்கிள்ளி சேட்செவ்வியும் குராப்பள்ளித் தஞ்சிய பெருந்திருமா வளவனம் ஆட்சி புரிந்தனர்.

கோனாட்டு எறிச்சூர், மாடலன் மதுரைக் குமரனார் என்றும் புலவர் பாடிய புறநானுற்றுப் பாடல் ஒன்றே¹²⁸ இவனைப் பற்றியதாக அமைந்துள்ளது. குட்டுவன் கோதையினைப் பாடும்போது உரிமையோடு 'எம்கோன்' என்ற புலவர் பாடுவர். இது புலவர்க்கும் அரசர்க்கும் இடையே இருக்கும் நட்பினைப் புலப்படுத்தும். இரவலர்கள் வாயிற் காப்போரின் அழமதியின்றியே எந்நேரத்திலும் மன்னனை அணுகிப் பரிசில் பெறலாம். இவன் வன்மையினை,

"வான நாண வரையாது சென்றோர்க்கு
காணா தீயுங் கவிதை"¹²⁹

என்றும் பாடற்பகுதியினாலும், இவன் வன்மையினை,

"புலிதஞ்ச வியல்புலத் தற்றே
வலிதஞ்ச தடக்கை யவனுடை நாடே"¹³⁰

என்றும் பாடற் பகுதியினாலும் அறியலாம். இவன் தன் நாட்டிடத்தே இரவலர்கள் அண்ணாந்து செல்லலாம்; ஆயின், இவனொரு மாறப்பட்டோர் புகுதலென்பது, இடையன்தன் ஆட்டு நிரையுடன் புலிதஞ்சம் காட்டிடையே புகுதற்கு ஒப்பானதாகும்.

18. சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் தஞ்சிய மாக்கோதை

இவன் கோட்டம்பலம் என்னுமிடத்தே இறந்தமையான் 'கோட்டம்பலத்துத் தஞ்சிய மாக்கோதை' எனப் பெற்றான். கோட்டம்பலம் என்பது சேரநாட்டு ஊர்களில் ஒன்றாகும். "அஃது இப்போது கொச்சி நாட்டு முகுந்தபுரம் தாலுகாவில் அம்பலக்கோடு என்ற பெயரைத் தாங்கிக்கொண்டு உள்ளது" என்பர்.¹³¹ இதனை அம்பலப்புழை என்றும் கூறுவர். மேலும், கடற்கோட்டில் உள்ள அம்பலமாதலின், இது கோட்டம்பலம் எனப் பண்டைநாளில் பெயர்பெற்றுப் பிற்காலத்தே அம்பலப்புழையென மாறிற்றாதல் வேண்டும் என்றும் கருதுவர்.¹³²

இச்சேரமான் காவலன் மட்டுமல்லன்; பாவலனும் ஆவன். இவனைப் பற்றிப் பாடப்பெற்ற பாடலொன்றும் இல்லை; இவன் பாடிய பாடலொன்றும் மட்டும் உள்ளது.¹³³ தன் மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு பேரிளமைப் பருவம் எய்துவதற்கு முன்பே இறந்தமை கண்டு மிகவும் வருந்திப் பாடிய இப்பாடலான் இவனது உள்ளத்துணர்வினை அறியலாம்.

19. சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன்

இவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்குப் பின் தோன்றியவன் என்ற கருத இடமுண்டு. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்ற சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனைப் பாடிய கழாத்தலையார் இவனையும் பாடியுள்ளார். இவ்விருவர் காலத்தும் கழாத்தலையார் இருந்தமையான், பெருஞ்சேரலாதன் மிகவும் பழமையோன் ஆவான். இவன் காலத்தில் சோழநாட்டை ஆண்டவன் கரிகால் வளவன் ஆவன். இருவருக்குமிடையே யாது காரணத்தாலோ வெண்ணிப்பறந்தலை என்று மிடத்தே பெரும்போர் மூண்டது.

இப்போரில் கரிகாலன் செலுத்திய வேலாடை பெருத்-
சேரலாதலின் மார்பிற்பட்டு ஊருவிச் சென்றது. மார்பில்
விரும்புடன் உண்டாயினும், முதுகிலும் புன் ஏற்பட்டதனால் இவன் நானி
வான் வடக்கிருந்தனன்.

காவலன் இல்லாததனால் 'ஞாயிற்றையுடைய பகலாயினும்
எமக்கு இனி முன்பு கழிந்த நாள்போல் கழியாது' எனப் புலவர்
வருந்துவர். இதனால் கழாத்தலையார் பெருஞ்சேரலாதனோடு கொண்ட
நட்பின் சூழத்தை உணரலாம். இதனை,

"வாள்வடக் கிருந்தன நீங்கு
நாள்போற் கழியல ஞாயிற்றப் பகலே" ¹³⁴

என்றும் பாடலடிகள் தெரிவிக்கும். பெருஞ்சேரலாதன் வளவனிடம்
தோற்றாலும் புறப்புண்ணிற்காத நானி வான் வடக்கிருந்தனன். அதனால்
"உண்ணும் சேரமான் பெருமையுடையவன் ஆவன்" என வளவனைப் பாடும்
வெண்ணிக்குயத்தியார் என்றும் புலவரும் பாராட்டுவர். ¹³⁵

20. சேரமான் முடக்கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்

இவன் இயற்பெயர் நெடுஞ்சேரலாதன் என்பதாகும்; நோயினால்
பீடிக்கப்பட்டு முடமானதால் இவன் 'முடக்கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்'
என அழைக்கப்பட்டான். இவன் காவலனாக மட்டுமன்றிச் சிறந்த
பாவலனாகவும் இருந்தான். இவனைப் பற்றிய பாடலேதும் இல்லை;
இவன் பாடிய பாடலொன்று மட்டும் கிடைத்துள்ளது. ¹³⁶

21. பாலை பாடிய பெருங்குங்கோ

பெருங்குங்கோ என்பது இயற்பெயர்; சேரவேந்தருள் ஒருவன்
இவன். நல்லிசைச் செய்யுள் பாடும் புலவன்; அகப்பாடல் பாடுவதில்

சிறந்தவன்; அதுவும் பாலைத்திணை பாடுவதில் வல்லவன். அதனால் பாலை பாடிய பெருங்குங்கோ என்னும் சிறப்புப் பெயரினைப் பெற்றான். கலித்தொகையில் உள்ள பாலைக்கலி முழுதும் இவன் பாடியதாகும். நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு முதலிய தொகை நூல்களில் உள்ள பாலைத்திணைப் பாடல்களுள் பல இவன் பாடியன ஆகும். பெருங்குங்கோவினை அரசன் என்று சொல்லுவதைவிடப் புலவன் என்று சொல்லுவது மிகவும் பொருத்தமாகும். பாடல் பல பாடிய இக்குங்கோனைப் பேய்மகள் இளவெயிலியார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார்.¹³⁷ இதில், அரண் பல கடந்த பகைவரை வென்ற அவர் நாட்டுப் பொருள்கள் பல கொணர்ந்த ஸ்ரீபாணர்க்குப் பரிசிலாக வழங்குவான் என்று குங்கோ பாராட்டிப் பெற்றுள்ளான்.

22. மருதம் பாடிய இளங்குங்கோ

இளங்குங்கோ என்பது இவன் இயற்பெயர் ஆகும்; மருதம் பாடுவதிலே வல்லவனாதலின் மருதம் பாடிய இளங்குங்கோ என்னும் பெயரினைப் பெற்றான். இளங்குங்கோ என இவனைக் குறிப்பதால், இவன் பெருங்குங்கோவின் இளவலாக இருப்பனோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. கடைச்சங்கப் புலவருள் இவனும் ஒருவன் ஆவன். அகநானூற்றில் இரண்டு பாடல்களையும்,¹³⁸ நற்றிணையில் ஒரு பாடலையும்¹³⁹ இவன் பாடியுள்ளான். குங்கோ எனப் பெயர் பெற்றமையால் பெருங்குங்கோ, இளங்குங்கோ ஆகிய இருவருமே பொற்றையன் மரபைச் சார்ந்தவர் என்பது புலப்படும். இவன் கருவூரினைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாண்டவன் ஆவன்.

இக்கூங்கோ, இவன் காலத்தில் அரசுபுரிந்த பாண்டிய மன்னனுடன் சேர்ந்து சோழரொடு போரிட்டமையினை அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று¹⁴⁰ தெரிவிக்கின்றது. இப்போர் 'பருவூர்ப்பறந்தலை' என்றமிடத்தே நடைபெற்றது. இருபெரு வேந்தரும் அப்போர்க்களத்தில் பட்டொழிந்தனர்.

23. சேரமான் இளங்குட்டுவன்

சேரர் குடியில் பிறந்த இளங்குட்டுவன் பாவலனாகவும் விளங்கினான். இளஞ்சேரலிரும்பொறை, இளங்கூங்கோ என்பது போல இவன் இளங்குட்டுவன் எனக் குறிக்கப்பட்டான். சேர நாட்டின் ஒரு பகுதியாகிய குட்ட நாட்டினை ஆட்சி புரிந்தமையான் சேரமான் இளங்குட்டுவன் என்றும் பெயரினைப் பெற்றான். இவனைப் பற்றிய பாடலொன்றும் இல்லை; ஆயினும் இவன் பாடிய பாடலொன்றே உளது.¹⁴¹ அப்பாடல் அகநானூற்றில் உள்ள பாவலத்தினைப் பாடல் ஆகும். நானலம் வாய்ந்த நல்லிசைப் புலவன் இவன் என்பதை இவனது பாடல் இனிது உணர்த்துகிறது.

24. சேரமான் நம்பி குட்டுவன்

நம்பி என்பது இவன் இயற்பெயர். இவனும் குட்ட நாட்டினை ஆண்டமையான் சேரமான் நம்பி குட்டுவன் எனப் பெயர் பெற்றான். செல்கெழு குட்டுவன், வேல்கெழு குட்டுவன், இளங்குட்டுவன் என்பதுபோல் இச்சேரமான் நம்பிகுட்டுவன் என்றும் பெயர் பெற்றான். சேரர் குடியில் பிறந்தவனாயினும் நானலம் வாய்ந்த பாவலனாக விளங்கினான். இவன் பாடல்கள் யாவும்¹⁴² காதல் ஒழுக்கத்தைக் கூறும் அகப்பாடல்கள் ஆகும். இச்சேரமானின் வரலாற்றினைப் பற்றிய பாடலொன்றும் இல்லை.

25. சேரமான் மாவன்கோ

இச்சேரமான் வாரி வழங்குவதில் மாரியனைப் போன்றவன். ஆதலால் இவனை மாரிவன்கோ என்று அழைத்தனர். இவனைப் பற்றி ஔவையார் புறநானூற்றில் பாடியுள்ளார்.¹⁴³ இவன் ஆட்சி புரிந்த காலத்தில் பாண்டி நாட்டில் காணப்பெரையில் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதியும் சோழநாட்டில் இராயகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் அரசு புரிந்த வந்தனர். இம்மூவேந்தரும் ஒருங்கிருந்த காலத்துக் கண்ட நல்லிசைப் புலவர் ஔவையார் மகிழ்வு மிகக்கொண்டு பாடலொன்ற பாடினர். மூவேந்தர் தம்முள் புகைத்துப் பொருவரேல் வேற்ற நாட்டவர் புகுந்து தமிழியற் பண்பாட்டைச் சிதைப்பர் என்பதை அறிவர். ஆதலின், மூவரும் பகையின்றி ஒருங்கிருந்தமை கண்ட புலவர், "வேந்தர்களே, நிலவுலகம் வேந்தர்க்குரித்தாயினும், அவர் இறந்து போன்கால், உலகமும் உடன்போவதில்லை; அரசியல் புரிபவர் வேற்ற நாட்டவராயின், பெருமையாலும் அவர்க்குரியதாய்ச் சென்றொழியும்; ஆதலால், அரசியல் அறநெறியில் தெனத்திப் பொருளிட்டி இரவலர்க்கு வழங்கி உங்கள் வாழ்நாள் முழுமையும் இன்பமுற வாழ்வீர்களாக" என வாழ்த்தினார்.

எனவே, இச்சேரமான் ஏனையரோடு நண்பனாய் இருந்து போரின்றி அமைதியாக நல்லாட்சி புரிந்தான் என்பது தெரிகிறது. இவனொரு இராயகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி இருந்தமையால், இவனும் சேரமான் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை காலத்தவன் என்பதை அறியலாம்.

26. சேரமான் வஞ்சன்

வஞ்சன் என்பது இவன் இயற்பெயர்; இப்போது வைநாடு என வழங்கும் பாயல் நாட்டினை முனா ர் என்றும் ஊரினைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தவன்.

"சேரரது வஞ்சிக்களம் அஞ்சைக்களமென்றானது போலச் சேரமான் வஞ்சன் பெயர் பிற்காலத்தே அஞ்சன் என்றாயிற்று. வஞ்சனது பாயல்நாடு பின்னர் வயநாடென்றாகி இப்போது வைநாடு என வழங்குகிறது. பாயல் மலைப்பகுதியில் வஞ்சனக்-சூரியதாயிருந்த சூன் அஞ்சனக் குன்றென்றிருந்த இப்போது அஞ்சகுன்ற என்ற பெயருடன் வைநாடு தாங்காவில் உள்ளது. இவனது ஆட்சியின் கீழிருந்த நாடு வடக்கே பாயல் நாட்டிலிருந்த தெற்கே திருவிதாங்கு ர் அரகைச் சேர்ந்த அஞ்சனாடு முடிய இருந்தது. வடபகுதியில் அவன் பெயர் மறைந்த-தாயினும் தெற்கில் அப்பெயர் மறையாத அஞ்சனாடு என்ற இப்போதும் வழங்குகிறது" ¹⁴⁴

என இவனது பெயர் குறித்தும், இவன் ஆண்ட பகுதிகள் குறித்தும் ஐய்ந்துரைக்கின்றார் ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை.

வஞ்சனுக்குத் தலைநகராக அமைந்தது 'பெரும்பெயர் முனா ர்' என்றும் ஊராகும்.

"பெரும்பெயர் முனா ரென்றது, அவன் பெயரே பெற்ற அஞ்சன்குன்ற என்றும் நகர்போலம். குடகு நாட்டுக் கல்வெட்டொன்று 'அஞ்சனகிரி மாளிகை' என்ற ஒன்றைக் குறிக்கிறது. சென்ற ஊர் நூற்றாண்டு இறதிகாறும் பாயல்நாடாகிய வயனாடு குடநாட்-டோடே சேர்ந்திருந்ததென அந்நாட்டு வரலாறு

கறகிறது. இப்போதுள்ள நீலகிரி ஜில்லாவும் வயனாட்டோடு சேர்ந்திருந்த, கி.பி. 1887இல்தாக் பிரிந்தது. இது நீலகிரியெனப்படுவதும் இடைக்-காலக் கல்வெட்டு அஞ்சலகிரி என்பதும் நோக்கின் இந்நீலகிரி ஒரு காலத்தில் சேரமான் வஞ்சனக்கு உரியதாயிருந்த பெரும்பெயர் மூலர் எனச் சிறப்பிக்கப் பெற்றமை தெரிகிறது¹⁴⁵

என்ற வஞ்சன் தலைநகர் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார் ஓனவ சு. துரைசாமிப் பிள்ளை.

இவன் இரவலரின் வறமையினை வெறுமையாக்கும் முன்பு, இன்முகத்தோடு வரவேற்றத் தானும் அமர்ந்த அவர்களோடு உண்டு பசியினைப் போக்குவான்.

27. சேரமான் எந்தை

இவன் இயற்பெயர் எந்தை என்பது; அந்தை என்றும் குறிப்பிடுவர். பண்டை நாளில் அந்தை, ஆந்தை என்பன மக்கட் பெயராக இருந்தன. 'கோட்டையூர் நல்லந்தையார்' என்றொரு சங்கப் புலவர் இருந்தள்ளார். சேரநாட்டு வேந்தருள் இவனும் ஒருவன் ஆவன். இவன் பாடிய பாடல் ஒன்று¹⁴⁶ குறந்தொகையுள் உள்ளது; அதுவும் அகப்பாடல் ஆதலால் அவனைப் பற்றி மிகுதியாக அறிகற்கில்லை.

தலைவன் பிரிந்து செல்வானோ என ஐயுற்ற வருந்திய தலைவியை, அவன் உன்னைப் பிரிந்து செல்லும் வண்ணென் அல்லன்; உன்னையும் உடனழைத்துச் செல்வன் என்ற தோழி வற்புறுத்திக் கறுவதாக அமைந்த பாடல் அது.

இவனைப் பற்றிய வரலாற்றுக் கருத்தேதும் கற இயலவில்லை.

28. கருவூர்ச் சேரமான் சாத்தன்

சாத்தன் என்பது இவன் இயற்பெயர் ஆகும். கருவூரிலிருந்து ஊட்டமையான் கருவூர்ச் சேரமான் சாத்தன் என வழங்கப்பட்டான். இவன் பாடிய பாடலொன்று குறந்தொகையில் உள்ளது. ¹⁴⁷

தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைவிக்குத் தோழி கூறும் கூற்றாக அமைந்தது அப்பாடல். இவனைப் பற்றிய பாடலொன்று- மின்மையான் இச்சேரமான் பற்றிய வரலாறு ஏதும் அறிதற்கில்லை.

29. ஆதன் அவினி

ஆதன் என்னும் பெயர் பெருஞ்சேரலாதன், நெடுஞ்சேரலாதன் என்னும் பெயர்வழி அமைந்த பெயராகும். அவினி என்பது இவன் இயற்பெயராக இருக்கலாம். ஆதன் என்னும் பெயர் பெற்றிருப்பதால் இவனும் சேரவேந்தருள் ஒருவன் ஆவன். இவனைப் பற்றி ஓரம்-போகியார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய பாடல்கள் ஐங்குறுநூற்றில் மருகத்தினைப் பகுதியாக அமைந்துள்ளன. "நாடு காத்தற் பொருட்டு அரசன் வாழ்க; விருந்தாற்றற் பொருட்டு நெற்பல பொலிக; இரவலர்க்கு ஈதற்பொருட்டுப் பொன் பெரிதும் சிறக்க" என்ற பாடுகிறார் புலவர். இதிலிருந்து இவன் அரசாட்சிச் சிறப்பும், விருந்தோம்பும் பண்பும், ஈகைக் குணமும் வெளிப்படுகின்றன.

30. குட்டுவன் கண்ணன்

குட்டுவன் என்னும் பெயரிலின்றே இவன் சேரவேந்தருள் ஒருவன் என்பது அறியப்படுகிறது. இவன் இயற்பெயர் கண்ணன் என்பது. குட்டுவன் கண்ணன் என்பது குட்டுவனுக்கு மகன் கண்ணன் என்றும் பொருள்

தரக்கூடியது. இவன் பாடிய பாடலொன்றை குறந்தொகையுள் உள்ளது. ¹⁴⁸ இப்பாடல்வழி இவனைப் பற்றிய வரலாற்றைக் குறிப்புகள் ஏதும் அறிதற்கில்லை.

இதிகாறம், சேரநாட்டை யாண்ட முப்பது சேர மன்னர்கள் பற்றிக் காணப்பட்டது. பதிற்றுப்பத்தின்வழி அறியப்படும் சேர மன்னர்களை மட்டும் நிரல்படுத்திக் கூற முடிந்தது; புறநானுறு முதலிய பிற இலக்கியங்கள்வழி அறியப்படும் சேர வேந்தர் இரண்டாம் பிரிவில் அடங்குகின்றனர். உதியன் மரபு, பொறையன் மரபு என்னும் இரு மரபுகளோடு கோதை மரபு, கடுங்கோ மரபு ஆகிய இரு மரபுகளும் இருந்தமையினை அறிய முடிகிறது.

இனி, சேர மரபினரின் தாய முறையினைப் பற்றி ஆராயப்படுகிறது.

தாய முறை

தாய முறை என்பதற்கு உரிமைமுறை என்பது பொருள். "தொன்றதொட்டு வழிவழியாக வரும் அரசரிமை பெற்றொருகிய பெருவேந்தரைப் பொருதழித்த நிலவுலகத்தை ஆண்டவன் சேரன் செங்குட்டுவன்" என்பர் பரனர். ¹⁴⁹ இவ்வரச உரிமை முறையினைத் 'தாயம்' என்ற கூறுவர். இத்தாய முறையினைப் 'பழுவிறல்தாயம்' என்றும், 'புதுவிறல்தாயம்' என்றும் இரண்டு வகையாகப் பிரிப்பர். முவேந்தர்கள் தாயம் பழுவிறல் தாயமாகவும், குறநில மன்னர்கள் தாயம் பழுவிறல்தாயமாகவும் புதுவிறல்தாயமாகவும் இருந்து வந்தனர்.

இதனை,

"மூத்தோர் மூத்தோர்க்கு கற்ற முய்த்தெனப்
பாறர வந்த பழவிறற் றாயம்"¹⁵⁰

என்றும் பாடலடிகளான் அறியலாம். தந்தை மூத்துக் கழிந்தவழி, அவன் வழித்தோன்றல் அரசமுறையெனும் தாய முறையை ஈண்டுப் பழவிறல் தாயம் என்றும், மூத்தோர் இறந்த பின்னே வரும் உரிமையுடைத்தென்றற்கு 'மூத்தோர் மூத்தோர்க்கு கற்றம் உய்க்தென' என்றும் சோழன் நலங்கிள்ளி பழவிறல் தாயத்தைப் பற்றிக் கூறுகின்றான். "பழைய வெற்றியாலுண்டாகிய அரச உரிமை" என்று பழவிறல் தாயம் என்றும் தொடருக்குப் பொருள் காண்பர் ஓளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை.¹⁵¹

இத்தாயமுறை மகன்வழி வருமாயின் மக்கட்டாய முறை எனவும், மகன்வழி மருகற்கு உரிமை வருமாயின் மருமக்கட்டாய முறை எனவும் கூறப்படும். மூவேந்தரில் சோழ பாண்டியர்களின் அரச முறை மக்கட்டாய முறையாகத் தொன்றதொட்டு மரபாகி நிலவி வந்தது என்பதில் கருத்த வேறுபாடு எவருக்கும் இல்லை. ஆயின், கடன்மலை நாட்டையாண்ட சேரர் அரச உரிமையில் நிலவிவந்த தாயமுறை பற்றி இருவேறு கருத்துகள் உள்ளன. பொதுவாக, மூவேந்தர் அரசி. ளம் ஒரே முறையான ஆட்சிமுறை நடந்துள்ளமையினைக் காணுங்கால், ஆட்சிக்கு இன்றியமையாததாக அமையும் அரச உரிமையில் மட்டும் வேறுபாடு காண்பது கருத்தீதக்கது.

சேரநாட்டில் நிலவிய அரச உரிமையானது 'மக்கட்டாய முறை' ஆகும். "தாயத்தின் அடையா"¹⁵² என்றும் தொல்காப்பியத்

தொடருக்குத் "தந்தையின் சொத்துக்களை மக்கள் வழிவழியாக அடைதல்" என உரைவிளக்கம் தருவர். தந்தைக்குப் பின் தன் மூத்த மகன் அரியணையேறும் பேற்றினைப் பெற்ற அரசாகும் உரிமை தொன்றுதொட்டு வந்த மரபாக இருந்தது. தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்னும் சேர மன்னன், தன்னிலும் நல்லாட்சி நிலவ வேண்டி, "வேள்வி செய்து அரசியல் துறைபோகிய நன்மகனைப் பெற்றான்"¹⁵³ என்ற அரிசில்கிழார் குறிப்பிடுவர்.

மேலும், சேரர் வரலாற்றினைத் தெள்ளிதின் காட்டும் பதிற்றுப்பத்தின் பதிகத்தில் மக்கட்டாயமுறை பற்றிய கருத்து உள்ளது. பதிகமானது பிற்காலக் கல்வெட்டுகளில் பொறிக்கப்பட்ட மெய்க்கீர்த்தி போன்றதாகும். பதிகம் கண்டே மெய்க்கீர்த்தி உருவாயிற்று எனலாம். சேரநாட்டில் தந்தைக்குப் பின் மகன்வழி வரும் மக்கட்டாய முறையே நிலவிற்று என அறதியிட்டுக் கறம் நிலையில்,

"இன்னிசை முரசின் உதியஞ் சேரற்கு
வெளியன் வேண்மான் நல்லினி யீன்றமகன்"¹⁵⁴

என்றும்,

"பொய்யில் செல்வக் கடுங்கோ டுக்கு
வேளாவிக் கோமான் பழமன்றேவி யீன்றமகன்"¹⁵⁵

என்றும் வரும் பதிக அடிகள். இவற்றிற் காணப்படும் 'மகன்' என்னும் சொல்லே மக்கட்டாய முறையினை வலியுறுத்தப் போதுமானது ஆகும்.

வஞ்சியின் மணிமண்டபத்திலே தந்தையொடு செங்குட்டுவனும் இளவல் இளங்கோவும் வீற்றிருந்தபொழுது, "அரைகவீற் றிருக்குந் திருப்பொறி யுண்டன்"¹⁵⁶ இளையோனைக் கண்டு சொல்வதும்,

செங்குட்டுவன் சினம்கொள்வதும், இளங்கோ தறவியாக மாறவதும் சிலப்பத்காரத்தின் மூலம் அறியப்படுகின்றன. இந்நிகழ்ச்சி, செங்குட்டுவன் காலம் வரையில் சேரர் தாயமுறை மக்கட்டாய முறையே என்பதைக் காட்டுகிறது.

அடுத்து, சேரன் செங்குட்டுவனுக்கும் அவனால் உதவப்பெற்ற சோழன் கிள்ளிவளவனுக்குமிடையே உள்ள உறவுமுறையினை, "நின், மைத்துன வளவன் கிள்ளியொடு பொருந்தா"¹⁵⁷ என்னும் பாடல் அடிகூறும். இஃது இருவருக்குமிடையே உள்ள மைத்துனன் உறவினை நன்கு தெளிவாக உணர்த்துகிறது. இங்ஙனம் மைத்துனன் உறவை வேறபடுத்திக் கூறும்போது, மருமக்கட்டாய முறை இருந்திருப்பின் தெளிவுபடப் புலவர்கள் பாடியிருப்பர்.

இறதியாக, புகளார் அருகேயுள்ள ஆறநாட்டார் மலையில் உள்ள தமிழ்க்கல்வெட்டு தரும் செய்தியின்பூலம் சேரநாட்டில் நிலவியது மக்கட்டாய முறையே என்பதை அறியலாம். இதனை.

"பெருங் கடுங்கோன் மகன் இளங்
கடுங்கோ இளங்கோ ஆக அறத்த கல்"¹⁵⁸

என்னும் கல்வெட்டுத் தொடர் அறிவுறுத்துகிறது.

எனவே, மேற்காட்டிய இலக்கண, இலக்கிய, கல்வெட்டுக் கருத்துக்களால் சேரநாட்டில் நிலவியது மக்கட்டாய முறையே என வலியுறுத்திக் கூறமுடிகிறது. இம்முடிவிற்கு அரண்செய்யும் வகையில் மு. இராகவையங்கார் கருத்து அமைந்திருக்கிறது. அவர்,

"படைப்புக் காலந்தொட்டுப் பழந்தமிழ்க்
குடியினராய முடிசெழு வேந்தர் மூவரும் வழக்க
வொழுக்கங்களாலும், மனோபாவனைகளாலும்
பெரிதும் ஒற்றுமையும் தொடர்புந் கொண்டிருந்தவரே

என்பது பண்டை நூல்களில் தெனிய அறியப்
படுதலின், அவருள் சோழ பாண்டியரை விலக்கிச்
சேரராகிய ஒரு பிரிவினர்க்கு மட்டும் பிற்-
காலத்தில் உண்டாகிய புதிய தாயமுறையினைப்
புகுத்துவது கற்பனையாகுமேயன்றிச் சரித்திர
வுண்மைக்குச் சிறிதும் உரியதன்று என்பது தெனிய
அறியத்தக்கது" 159

என்று ஆய்ந்து கூறுவர்.

"சங்க காலத்திலேயே சேர மன்னரிடை மருமக்கள்
தாயமுறை வழக்கிலிருந்ததா என்ற ஐயப்பாடு
தோன்றி உள்ளது. ஆனால் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்தால்
அவ்வழக்கம் மிகப் பிற்காலத்திலேயேதான்
வந்திருக்க வேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது" 160

என்று கே.கே.பிள்ளை கூறுவது இக்கருத்துக்கு மேலும் வலிமை சேர்க்கிறது.

ஆதலின், சேர நாட்டில் தொன்றுதொட்டு வந்த தாயமுறை
மக்கட்டாய முறையே எனவும், மருமக்கட்டாயமுறை மிகப் பிற்பட்ட
காலத்தில் உருவானது எனவும் வலியுறுத்திக் கூறலாம்.

முடிசூட்டும் இடைக்கால ஆட்சியும்

அரசாட்சியில் 'முடிசூட்டுதல்' என்பது மிகவும் இன்றியமையாதது.
மன்னன் மகன் இளவரசனாகப் பட்டம் கட்டப்படுவது; மன்னனுக்குப்
பின் மன்னனாக உருவாக்க ஏற்பட்ட ஒரு மரபு ஆகும். ஒருவன்
முடிசூடிய பின்புதான் ஆட்சி உரிமையினைப் பெறுகிறான்; அந்நாட்டு
அரசனாகத் திகழ்கிறான். 'முடியுடை முவேந்தர்' என்றும்
வழக்காறே முடிதரித்த ஆட்சிபுரிந்தனர் என்பதனைத் தெளிவாக்கும்.
அரசன் முடிசூடும் போதும், ஆண்டுதோறும் வரும் முடிசூடிய நாளிலும்

கொண்டாடப்படும் விழாவினை 'மண்ணு மங்கலம்' என்பது வழக்கு.
நீராடி முடிசூடும் மங்கல வினையாதலால் மண்ணு மங்கலம் எனப்பட்டது.
இதனைச்,

"சிறந்த சீர்த்தி மண்ணு மங்கலம்"¹⁶¹

என்ற தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. மாற்றரசனைக் கொண்டு
அவன் முடிக்கலம் முதலியன கொண்டு முடிபுனைந்து நீராரும் மங்கலம்

"குடுமி கொண்ட மண்ணு மங்கலம்"¹⁶²

என்ற குறிப்பிடப்படுகிறது.

இவற்றால், முடிசூட்டு விழா தொன்றுதொட்டு நடைபெற்ற
வருவதை அறியலாம். முடிசூடிய பின்புதான் அரசாட்சி உரிமையினைப்
பெற முடியும் என்பதை, முதலாம் இராசாதிராசன் கொப்பம்
போர்க்களத்தில் இறந்தபோது இளவரசனான அவன் தம்பி இரண்டாம்
இராசேந்திரன் அப்போர்க்களத்திலேயே முடிசூட்டிக் கொண்ட
நிகழ்ச்சியிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். இது பிற்கால நிகழ்ச்சி
யாயினும் முற்கால நிகழ்ச்சியின் வழிமுறைதான் என்பதை அறிதல்
வேண்டும். டி.வி.மகாலிங்கம் தம் ஞாலில் இக்கருத்தினை வலியுறுத்திக்
குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.¹⁶³

முடிசூட்டிக் கொள்பவனுக்கு இன்ன வயது இருக்கவேண்டும் என்ற
வயது வரம்பு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. கரிகாற்சோழன்
இளவயதில் முடிசூட்டிப் பெற்றான். வென்ற அரசன் கோற்ற அரசனின்
முடிபோல் செய்த பொண்ணுருக்களை மாணையாகக் கோத்து அணிந்து
கொள்வதும் உண்டு. சேரன் செங்குட்டுவனும் அவன் முன்னோரும்
சோழ பாண்டியருடன் ஐம்பெரு வேளிரை வென்றமைக்கு அடையாளமாக
எழுமுடி மாணையொன்றை அணிந்திருந்தனர் என்பது இங்குக் கருதத்தக்கது.¹⁶⁴

முடிஞ்சுதலோடு ஆட்சியைத் துறத்தலும் தொடர்புடையதே.

ஆட்சிதுறத்தல் என்பது அரசு பதவியைவிட்டு விலகுதல் ஆகும். இதனைத் தொல்காப்பியம் "கட்டில் நீத்தல்"¹⁶⁵ என்ற கூறுகிறது. மக்களின் எதிர்ப்பினால் அரசன் ஆட்சி துறந்தான் என்பது சங்க கால மன்னராட்சியில் நிகழ்ந்ததாக எந்தக் குறிப்பும் இல்லை. பெண்கொலை புரிந்த மன்னரையினும், வாய்ப்பாய்த்து நாடு வளமையிழந்ததைக் கண்டு வரிவாங்கும் மன்னரையினும், காமவின்பத்தையே பெரிதெனத் திளைத்துக் காவலைக் கட்டியங்காரனிடம் கொடுப்பவனரையினும் மக்கள் அரசனைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தனரே யொழிய எதிர்த்துத் தாக்கியதாக இலக்கியச் சான்று இல்லை.

ஆதலின் தொல்காப்பியம் கூறும் கட்டில் நீத்தலாவது, அரசன் நோயுற்று அல்லது முதுமை அடைந்து தன் மகனையோ, பிறரையோ அரசனாக்கிவிட்டு முடிதறப்பது ஆகும். மூப்பு அடைந்த தயரதன் இராமனுக்கு அரசாட்சியினை நல்கிப் பிறப்பினை நீக்கும் மாதவத்தில் ஈடுபட விரும்பியதனை,

"இராமனுக்கு அரசை நல்கிஇப்
பேதைமைத் தாய்வரும் பிறப்பை நீக்குற
மாதவம் தொடங்குவான் வனத்தை நண்ணுவான்"¹⁶⁶

என்றும் பாடலால் அறியலாம்.

மன்னர்தம் மார்பிலும் முகத்திலும் படும் விழுப்புண்ணை வீரப்புண் என்று எண்ணிப் பெருமை கொள்வர். அதற்கு மாறாகப் படும் புறப்புண்ணிற்கு நானி, உண்ணாமலும் உறங்காமலும் இருந்து, உடலையும் உள்ளத்தையும் வருத்தி வடக்கிருந்து உயிர் விடுவர். இதனைச் சான்றோர் 'வடக்கிருத்தல்' என்ற கூறுவர். இத்தன்மையிலும் ஆட்சிதுறத்தல் நிகழ்வது உண்டு.

சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் என்பவன் சோழன் கரிகால் வளவனொரு வெண்ணியென்றுமிடத்தே போர் நிகழ்த்தியபோது, வளவன் எய்த நெடுவேல் சேரமானின் மார்பிற்பட்டு ஊருவிப் புறப்புன் உண்டாக்கிற்ற. மார்பிற் பட்டுப் பின் புறப்புண்டாயினும் அதற்காகவே நானி வான் வடக்கிருந்தான் அம்மறத்தகை மன்னன்.¹⁶⁷ இது வடக்கிருந்து ஆட்சிதறத்தலுக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு ஆகும்.

தந்தையை எதிர்த்துத் தம் மக்களே (மகன்) ஆட்சியினைப் பெறுதற்குப் போரிட விரும்புவரேல், அதற்காக ஆட்சியைத் துறத்தலம் உண்டு. சோழ மன்னன் கோப்பெருஞ்சோழனை எதிர்த்து அவன் புதல்வர்கள் இருவர் போரிட முற்பட்டனர். அதனையறிந்த மன்னன் போரைவிட்டு வடக்கிருந்து உயிர்விடத் துணிந்தான்.¹⁶⁸

பிற்காலச் சோழராட்சியில் இளவரசனுக்குப் போதிய அரசியல் அனுபவம் வந்தவுடன் முடிதறத்தலை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

எனவே, முடிசூடுதலைப் போன்ற ஆட்சி துறத்தலம் சங்க காலத்திலிருந்தே நடந்து வந்துள்ளது என்பதை அறியலாம். இவ்விரண்டும் தொல்காப்பியத்தில் குறிக்கப்படுவதால், சங்க காலத்திற்கு முன்பிருந்தே இவ்வழக்கங்கள் இருந்தமையினை உணரலாம்.

இடைக்கால ஆட்சி

இளவரசர் இன்றி எதிர்பாராத வகையில் மன்னன் இறந்த பட்டாலோ, எதிர்பாராத வகையில் இறந்தபோது இளவரசன் தக்க வயதுடையவனாக இல்லாமல் இருந்தாலோ ஆட்சியில் முக்கிய இடம்பெறும் தலைமை அமைச்சனும், பிறரும் இடைக்கால ஆட்சி நடத்தியுள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

மன்னன் வாரிசின்றி இறந்துபடின அவன் பட்டத்து யானையினை
ஏவி மன்னனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வழக்கமும் இருந்துள்ளது. ¹⁶⁹
இதனால் தலைமை அமைச்சரும் பிறரும் மன்னன் இல்லாதபோது
வேறு மன்னரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பொறுப்பேற்றிருந்தனர் என்பதும்,
அதுவரை அவர்களே ஆட்சி நடத்தியுள்ளனர் என்பதும் தெரிய வருகின்றன.
ஓது பிற்கால வரலாற்று நிகழ்ச்சியாயினும் சங்க வரலாற்று நிகழ்ச்சிக்குத்
துணைநிற்கிறது.

அதேபோன்று, இளவயதிலேயே அரியணை யேறிய கரிகால் வளவன்,
தன் தாய்மாமன் இரும்பிடர்த்தலையார் துணைகொண்டு அரசு புரிந்தான்
என்பது வரலாறு.

மேலும், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் இறந்த பிறகு, கொற்கையை
ஆண்டுவந்த வெற்றிவேற் செழியன் மதுரைக்கு வந்து பொற்கொல்லர்
ஆயிரவரைப் பலியிட்டு அரசுகட்டில் ஏறினன் என்பது சிலப்பதிகாரம்
கூறும் செவ்தியாகும். ¹⁷⁰ வெற்றிவேற் செழியன் அரியணையேறு முன்பு
அமைச்சரும் பிறரும் ஆட்சி நடத்தியிருக்கலாமென எண்ணத் தோன்றுகிறது.
டி.வி.மகாலிங்கம் இக்கருத்தினைத் தம் ஸூலில் குறிப்பிடுவது நினைக்கத்
தக்கது. ¹⁷¹

சேரன் செங்குட்டுவன் கனகவிசயரை வென்ற கண்ணகிக்குக்
கல்லெடுக்க வஞ்சியினின்றும் நீங்கி இமயம் சென்றான். அவன்
வஞ்சியினின்றும் நீங்கியிருந்த காலம் முப்பத்திரண்டு திங்கள் என்பதனை,

"எண்ணாங்கு மதியம் வஞ்சி நீங்கியது
மண்ணாள் வேந்தே வாழ்க" ¹⁷²

என்றும் மாடலன் வாழ்த்தால் அறியலாம். இம்முப்பத்திரண்டு திங்கடும்
சேரநாட்டை ஆண்டவர் யார் என்றும் வினாவிற்கு விடைகாண இயலவில்லை.

இருப்பிலும் சேரன் வஞ்சியினின்ற நங்கும்போத ஐம்பெருங்குறையும்
என்பேராயமும் மற்றைய ஆட்சி அவ்வலரும் வாழ்த்துவதைச்
சிலம்பு செப்புகிறது. அதனால், வில்லவன் கோதையோடு
வென்ற வினைமுடித்து வஞ்சி சேரும்வரை மேற்குறிப்பிட்ட ஆட்சிக்குழு
இடைக்கால ஆட்சிக் குழுவாக அமைந்து ஆட்சி புரிந்திருக்கலாம்
என்பதை அறிய முடிகிறது.

மன்னன் அரசியலில் துறைபோகியவனாய் இருப்பிலும், அரசு
முறை பிறழும்போத, அஞ்சாத அரசியற் பண்புகளை எடுத்தார்த்த
நல்வழிப்படுத்திய புலவர்கள் பலரைச் சங்க இலக்கியத்திற் காணலாம்.
சங்க கால நல்லாட்சிக்கு இன்றியமையாத அரசாட்சி உறுப்பாக
இருந்தது 'அவை' என்பதை எவரும் மறக்கவியலாது. பேரரசனுக்குரிய
அனைத்துச் சிறப்புக்களையும் பெற்றிருந்தவனே அவையோரின்
துணைகொண்டு ஆட்சிபுரிந்தான் என்றால், இளவயதில் முடிசூட்டிக்கொண்டு
அரியனையேறும் நிலையில் அரசாட்சி எங்ஙனம், எவரால் நிகழும்
என்றும் வினா எழுகிறது. இதற்கு 'அவையோரால் நடைபெறும்'
என்பது தக்க விடையாக அமைகிறது.

அவையோரால் ஆட்சி நடைபெற்றமையினைச் சிந்தாமணி
தெரிவிக்கிறது. சச்சந்தன் என்னும் மன்னன், காமவிற்பத்தையே
பெரிதென எண்ணி, அரசியற் பொறுப்பனைத்தையும் தன் முதலமைச்சன்
கட்டியங்காரனிடம் அளித்து ஆட்சி நடத்தச் செய்கிறான். மன்னன்
இருக்கும்போதே தலைமை அமைச்சனிடம் அரசியற் பொறுப்பினை
ஒப்படைத்தான் என்றால், அவை ஆட்சி புரிந்திருக்கிறது என்றால்,
மன்னன் இல்லாத காலத்தேயும், மன்னன் வலியனாக இருந்த காலத்தும்
அவையானது ஆட்சி நடத்தியது என்ற தனிய முடியும்.

இம்முடிப்புக்குப் பிற்கால நிகழ்ச்சி துணைபுரிவதைக் காணலாம். இரண்டாம் இராசாதிராசன் இரண்டாண்டுச் சிறுவனாக இருந்தபோது முடிசூட்டப் பெற்றான். 'பல்லவராயர்' என்றும் முதலமைச்சரே அப்போது பொறுப்பேற்றச் சோழப் பெருநாட்டை ஆட்சிபுரிந்தார். மதுரையை ஆண்ட நாயக்கருள் மூன்ற மாதக் குழந்தைக்கு முடிசூட்டப் பெற்றது. அப்பிள்ளையின் பாட்டியான இராணி மங்கம்மாள் தலைமை அமைச்சர் நிலையில் நின்று அரசன் சார்பில் நாட்டை ஆண்டாள்.¹⁷³ இவை பிற்கால நிகழ்ச்சிகளாலிலும் சங்க கால நிகழ்ச்சியை அடியொற்றியன எனலாம்.

ஆயின், "மன்னவன் இல்லாதபோது அரசனின் அவ்வலரும் ஆட்சியும் நின்று விடுகிறது. அரசியல் பொறுப்பினை ஆட்சிக்குழு ஏற்றுக்கொள்வதற்குரிய ஏற்பாடேதும் கிடையாது"¹⁷⁴ என்ற ந. சுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுவர். இதகாரும், அரசன் இல்லாதபோதும், இளையோனாக இருந்தபோதும், இறந்தபோதும், போர்மேற் சென்றபோதும், வலியவனாக இருந்தபோதும் அவையோர் ஆட்சி நடந்துள்ளதெனக் கண்டமையான் ந.சுப்பிரமணியன் கருத்த ஏற்புடையதாக அமையவில்லை.

முடிப்புரை

அரசியல் தோன்றிய பிறகே மக்கள் சமுதாயம் நாகரிகம் அடையத் தொடங்கியது. பழைய சமுதாயத்தில் அறிவாளும் ஆற்றலாளும் சிறந்தவனே தலைவன் ஆனான். அதன் பின்னர், அரசனுக்குப் பின் அவன் மகன் அரியணையேறும் அரச மரபு தோன்றியது.

அரசன் இன்ன வயதில்தான் அரியணை ஏறவேண்டும் என்றும் வரம்பு இல்லை. ஆயினும், அரியணையேறதற்கு முன்பு கல்வி, கலை,

பேர் , அரசியல் முதலாளவற்றில் திறம்பெற்றவனாக இளவரசன் இருக்கவேண்டும் என்னும் நிலை இருந்தது.

அரசன் முடிசூடிய பின்பே ஆட்சி உரிமையினைப் பெறும் நிலையும் இருந்தது.

சேர நாட்டை முப்பதினமர் மன்னர்களாக இருந்த ஆட்சி புரிந்துள்ளனர்.

இவர்கள் உதியன் மரபு (இமயவரம்பன் மரபு), பொறையன் மரபு என்று இரு பிரிவினராக விளங்கினர்.

கோதை மரபு, கடுங்கோ மரபு என்னும் பிரிவுகளும் சேரரிடையே நிலவின.

சேரர்தாம் தாயமுறை மக்கட்டாய முறையே ஆகும்.

அரசன் இல்லாதபோது அவையோரால் ஆட்சி நடைபெற்றது.

அவையோர் பற்றியும் அரசியல் வினைஞர் பற்றியும் அடுத்த இயலில் ஆய்வு நிகழ்த்தப்படுகிறது.

இயல்-3.

சேரர் மரபு

1. இலட்சுமிரதன் பாரதி, இறைமாட்சி-அல்லது-அரசியல், ப.57.
2. ரெ.சேஷாசலம், அரசியலறிவு, பக்.29,31, (த.க.).
3. தம்ப.2250.
4. ரெ.சேஷாசலம், அரசியலறிவு, பிளேட்டோ (த.க., ப.39.
5. புறம்.186.
6. குறள், 448.
7. சாயி சிகம்பரனார், பழந்தமிழர்-அரசியல், ப.15.
8. புறம், 224/4.
9. மதுரை.492.
10. புறம்.183/5-6.
11. சி.இலக்குவனார், இலக்கியம்-கறம்-தமிழர்-வாழ்வியல் (சங்க-காலம்), ப.37.
12. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக-வரலாறு-மக்களும்-பண்பாடும், ப.166.
13. புறம்.183/6-7.
14. புதிற்று.74/18-21.
15. "The king, while he was a prince, was usually given good education and training in administration and the art of war to enable him to shoulder the responsibilities of administration at a later stage."
- F.V.Nehlingam, South Indian Polity, p.14.
16. தொல்.பொருள்.செய்யுளியல்.391/3.
17. "The Dravidian speaking races of India traded with the ancient chaldeans before the Vedic language found its way into India. Indian teak was found in the ruins of Ur, and it must have reached there from India in the fourth millennium B.C., when it was the sea port and the capital of the Sumerian Kings."
- F.R.Sesha Iyengar, Dravidian India, p.133.

18. "This particular tree grows in Southern India where it advances close to the Malabar Coast and nowhere else; there is none to the north of the Vindhya."
- T.R. Seshaiyengar, The Ancient Dravidians, p.67
19. ஓனவ.சு.தரைசாமிப் பிள்ளை, சேரமன்னர் வரலாறு, ப.375.
20. P.R.Ranganatha Punja, India's Legacy: The World's Heritage - Dravidian. Vol.I, p.259.
21. புறம் 2/15-16.
22. கு.சா.தரைசாமிப் பிள்ளை, தமிழ் இலக்கியம் (சங்க காலம்), ப.29.
23. கே.கே.பிள்ளை, தென் இந்திய வரலாறு (முதற்பகுதி), ப.30.
24. T. R.Sesha Iyengar, The Ancient Dravidians, p.69.
The Holy Bible (I Kings, Chapter X : 22, King James Version),
Collins, London, 1946.
25. "The Cera portion of Tamilakam thus became Kerala, a separate region with its own distinctive culture and mode of life." - "It is true that with the disappearance of the Ceraman rule of old political unity of Kerala broke down."
- P.K.Narayana Pillai, Kerala Studies, Prof.A Gopala Menon Commemoration Volume, p.37.
26. சு.சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதான சிந்தாமணி, பக்.739-740.
27. அகம் 45/16-17.
28. புறம்.2/12.
29. அகம்.213/15.
30. " 159/15
31. ஓனவ.சு.தரைசாமிப் பிள்ளை, சேரமன்னர் வரலாறு, பக்.50-51.
32. மே.கு.நா., ப.51.
33. ஓனவ.சு.தரைசாமிப் பிள்ளை, பண்டநாளைச் சேரமன்னர்கள், நான்காம் பதிப்பு, 1968, பக்.46-47.
34. மே.கு.நா., ப.49.
35. " ப.181.
36. அகம், 142.

37. "Kadungo, Olval Irumporai, Antuvan Cheral, Kadungo Valiyathan, Peruncheral Irumporai Ilancheral, Yanaiikkansey, Kanaiikal Irumporai "
- M.Arokiaswami, The Kongu Country, Footnote:10, p.64.
38. ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, சேரமன்னர் வரலாறு, பக்.201, 202; 206; 212; உள்குறை, ப. XI.
39. மே.கு.நா., உள்குறை, ப. XI.
40. மு. இராகவையங்கார், சேரவேந்தர் செய்யுட்கோவை, முதல்தொகுதி, ப. IX-XXI.
41. குடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனார், சேரர் வரலாறு, உள்குறை, பக்.V-VII.
42. ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, சேரமன்னர் வரலாறு, ப. 351.
43. பிள்ளைப்பி 2இல் காண்க.
44. நற். 113.
45. ஆகம். 65; 235.
46. ஆகம். 65/5.
47. மு. இராகவையங்கார், சேரவேந்தர் செய்யுட்கோவை, முதல்தொகுதி, உரை, ப. 2.
48. மே.கு.நா., ப. IX.
49. ஆகம். 235/8-9.
50. ஆகம். 65/5-6.
51. ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, பண்டநாளைச் சேரமன்னர்கள், நான்காம் பதிப்பு, 1968, ப. 70.
52. மு. இராகவையங்கார், சேரவேந்தர் செய்யுட்கோவை, ப. IX.
53. புதிற்று. 6ஆம் பதிகம்/1-2.
54. புறம். 62, 63, 368.
55. ஆகம். 396
56. ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, சேரமன்னர் வரலாறு, உள்குறை, ப. XI.

57. மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி, சேரன் செங்குட்டுவன், ப. 7.
58. புறம். 62; ஒளவை உரை, ப. 160.
59. ஆகம். 127/6-10.
60. புதிற்று. 3ஆம் பதிகம்/6-7.
61. மு.இராகவையங்கார், சேரவேந்தர் செய்யுட்கோவை, பக். 33-34.
62. புதிற்று. 22/15-16.
63. மு.இராகவையங்கார், சேரவேந்தர் செய்யுட் கோவை, ப. xi.
64. டி.வி.சதாசிவப் பண்டாரத்தார், பதிற்றுப்பத்தம் பதிகங்களும் (த.க.),
புதிற்று., ப. 52.
65. மு.இராகவையங்கார், சேரவேந்தர் செய்யுட்கோவை, ப. xi.
66. மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி, சேரன் செங்குட்டுவன், ப. 20.
67. புதிற்று. 39/14-17.
68. ஆகம். 199/19-20.
69. புதிற்று. 4ஆம் பதிகம்/7.
70. புதிற்று. 32/10-14.
71. K.A.Nilakanta Sastri, A Comprehensive History of India,
Vol II., p.524.
72. சிலம்பு. 25/160-161.
73. மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி, சேரன் செங்குட்டுவன், ப. 37.
74. மே.கு.நா., ப. 37.
75. "ஆரிய நாட்டிலுள்ளதோர் ஊர்", மு.இராகவையங்கார், சேரவேந்தர்
செய்யுட்கோவை, ப. 154.
76. "மேல் கடற்கரைப் பட்டினம். கீழ்க்கடலில் பாண்டி நாட்டைச்
சேர்ந்த தொண்டி என்ற பட்டினமும் உண்டு. அது ஒப்போது
காயல்பட்டினம் என்ற வழங்குகிறது."
- ஈழகவிசிழார் அ.சிதம்பரனார், சேரர் வரலாறு, ப. 87.
77. புதிற்று. 6ஆம் பதிகம்/3-4.

78. பதிற்று. 6ஆம் பதிகம்/7.
79. " 60/11-12.
80. மு. இராகவையங்கார், சேரவேந்தர் செய்யுட்கோவை, ப. xiii.
81. புறம். 13.
82. " 13/1.
83. பதிற்று. 7ஆம் பதிகம்/1-2.
84. ஞானை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, சேரமன்னர் வரலாறு, ப. 201.
85. பதிற்று. 7ஆம் பதிகம்/4-5.
86. " 61/6; 68/5-6.
87. " 63/11-12.
88. " " ஞானை உரை, ப. 299.
89. புறம். 387/12-13.
90. " 387/31-32.
91. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, சேரன் செங்குட்டுவன், ப. 8.
92. துடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனார், சேரர் வரலாறு, ப. 170.
93. புறம். 50.
94. ஞானை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, சேரமன்னர் வரலாறு, பக். 259; 265.
95. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, கொங்குநாட்டு வரலாறு, ப. 94.
96. மு. இராகவையங்கார், சேரவேந்தர் செய்யுட்கோவை, ப. xvi.
97. துடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனார், சேரர் வரலாறு, ப. 179.
98. K.N. Sivaraja Pillai. The Chronology of Early Tamil.
p. 124.
99. K.G. Sessa Iyer. Chera Kings of Sangam Period, p. 44.
100. பதிற்று. 70/21.
101. " 74/20-21.

102. செ. இராகு, ஐந்தாவது உலகத் தமிழ் மாநாடு விழாமலர்,
'நெடும்புகழ்க் கொடுமணி' (த.க.), ப.395.
103. ஆ.சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதாஸ சிந்தாமணி, ப.218.
104. புறம்.210,211.
105. மு.இராகவையங்கார், சேரவேந்தர் செய்யுட்கோவை (முதல் தொகுதி),
ப. xvii
106. குடிசைசிழார்ஆ.சிதம்பரனார், சேரர் வரலாறு, ப.183.
107. புதிற்று.90/13.
108. "The poetical works of this period mention eight rulers of this family beginning from Mantharam Porayan Kadungo and ending with Kanaikal Irumporai all of whom are said to have been connected with Kongu in one way or other.
- M. Arokiaswami, The Kongu Country, pp.63-64.
109. துகம்.142.
110. துகம்.142/1-7.
111. துகம்.142/3.
112. புறம்.5.
113. தொல்.பொருள்.255, பேராசிரியர் உரை, ப.12.
114. புறம்.22/34-35.
115. புறம்.17.
116. மு.இராகவையங்கார், சேரவேந்தர் செய்யுட்கோவை(முதல் தொகுதி),
ப. xviii
117. ஞானை சு.குரைசாமிப் பிள்ளை, சேரமன்னர் வரலாறு, பக்.314-315.
118. புறம்.53.
119. புறம்.53/11-13.
120. புறம்.74.
121. நற்.18/2-5

122. புறம். 74.
123. " 48/4.
124. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக வரலாறு-மக்களும் பண்பாடும், ப.108.
125. ஞானை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை, சேரமன்னர் வரலாறு, ப.349.
126. புறம். 48, 49.
127. அகம். 346.
128. புறம். 54.
129. " 54/6-7.
130. " 54/13-14.
131. ஞானை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை, சேரமன்னர் வரலாறு, ப.372.
132. புறம். 245, ஞானை உரை, ப.96.
133. புறம். 245.
134. " 65/11-12
135. புறம் 66.
136. அகம். 30.
137. புறம். 11.
138. அகம். 96, 176.
139. நற். 50.
140. அகம். 96. 141. அகம். 153.
142. நற். 236, 245, 345 ; குற. 109, 243.
143. புறம். 367.
144. " 398, ஞானை உரை, ப.458.
145. புறம், ஞானை உரை, ப.461.
146. குற. 22.

147. குறு. 268.
148. குறு. 179.
149. பதிற்று. 44/20-22.
150. புறம். 75/1-2.
151. புறம். 75, ஓளவை உரை, ப.190.
152. தொல். பொருள். 221.
153. பதிற்று. 74/20-21.
154. " 2ஆம் பதிகம்/2-3,
155. " 8ஆம் பதிகம்/1-2.
156. சிலம்பு. 30/175.
157. " 27/118.
158. செ.இராக, ஐந்தாவது உலகத்தமிழ் மாநாடு விழாமலர்,
'நெடுமுகழ்க் கொடுமனம்', (த.க.), ப.395.
159. மு.இராகவையங்கார், தராய்ச்சித் தொகுதி, ப.397.
160. கே கே.பிள்ளை, தமிழத வரலாறு-மக்களும் பண்பாடும், ப.166.
161. தொல். பொருள். 90.
162. " " 68.
163. "In all Hindu Kingdoms coronation was an important ceremony and it had great political and constitutional significance. Though a prince might succeed to the throne immediately after the death of the previous ruler, it was his coronation that gave him the legal title to govern."
- I.V.Mahalingam, South Indian Polity, p.38.
164. பதிற்று. 45/6.
165. தொல். பொருள். 76.
166. தம்பு. 1343.

167. புறம். 65.

168. " 213.

169. பெரிய புராணம், மூர்த்தி நாயனார் புராணம், பாடல்கள் 27-44.

170. சிலம்பு. 27/127-134.

171. "The administration of the kingdom was temporarily in the hands of a body of five, consisting of the aṣan (purohita), the great astrologer (perungani), Brahmins in charge of court of justice (arakkalattu antanar), ministers in charge of accounts (kavidi), and the learned who constituted the council (mantira kanakkar).

- I.V. Mahalingam, South Indian Polity, p.102.

172. சிலம்பு. 27/149-150.

173. மா. இராசமானிக்கனார், தமிழக_தட்சி, பக். 37-38.

174. "In his absence, the workman (i.e. the king's officers), and the machinery (i.e. the government in the abstract) would automatically come to an end. There was no arrangement for the worker's council (i.e. regency) to take charge of the factory (i.e. government). "

- N. Subramanian, Sangam Polity, p.69.

* இ ய ல் - 4 *

* அவையோரும் அரசியல் விளைகும் *
* (சங்க மருவிய காலம்) *

இயல் - 4

அவையோரும் அரசியல் வினைகளும் (சங்க மருவிய காலம்)

அ. அவையோர்

அரசாட்சி நடைபெற இன்றியமையாத அங்கங்கள் பல. அவற்றுள் ஒன்ற 'அவை'. இதனை அரசவை, ஒலக்கம், இருக்கை, வேட்டவை முதலிய பெயர்கள் கொண்டு வழங்குவதண்டு. நாட்பொழுது அவை தொடங்குதலால் நாளவை, நான்மகிழிருக்கை, நாளோலக்கம், நாளிருக்கை, பெருநாளிருக்கை என்றும் கூறுவதண்டு. அவையோரைச் சுற்றத்தினர் என்றும், சான்றோர் என்றும் வழங்குவர். 'காவிதி மாக்கள்' என மதரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது.¹ 'அமைச்சன்' என்ற வள்ளுவரும்,² 'அமைச்சன்' என்றும்³ 'மந்திரி' என்றும்⁴ இளங்கோவடிகளும் குறிப்பிடுவர்.

இவ்வவையினை "எட்டுவகை ததலிய வவையத் தானும்"⁵ என்ற தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது. இதனால் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே 'அவை' என்றும் அமைப்பு இருந்த வந்தமையினை அறியலாம். சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்படும் 'அவை' என்றும் உறுப்பே சிலப்பதிகாரத்தில் 'ஐம்பெருங்குழு' என்றும், 'என்பேராயம்' என்றும் உருவம் பெற்றது எனலாம்.

ஐம்பெருங்குழு

சிலப்பதிகாரம்தான் முதன்முதலில் "ஐம்பெருங் குழுவும் என்பேராயமும்"⁶ என இரு அவைகளைப் பற்றிக் கூறுகின்றது.

இருப்பினும் 'நாற்பெருங்குழு',⁷ 'பொலம்பூன் ஐவர்',⁸ என்னும் பெயரால் அவை இருந்தமையினை மதரைக்காஞ்சி குறிப்பிடும். ஐம்பெருங்குழு என்னும் சொல்லுக்கு "ஐந்து குழுவாரின் பெருங் தொகுதியே ஐம்பெருங்குழுவாம்"⁹ என்ற ஞா.தேவநேயன் பொருள் கூறவர். இதனால், ஒவ்வொரு குழுவினுக்கும் பலர் இருந்தனர் என அறிய முடிகிறது. அமைச்சர், புரோகிதர், சேனாபதியர், தூதர், சாரணர் என்னும் ஐவர்¹⁰ இக்குழுவில் இடம்பெற்றவர் ஆவர்.

அமைச்சரின் பணிகள் இன்னவை என எந்த இலக்கியமும் தெள்ளிதின் குறிப்பிடவில்லை. இருப்பினும் இவர்கள் ஆட்சியில் முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தனர் என்றும், பொதுவாக அரசாட்சியின் முக்கிய பணிகளை இவர்களே கவனித்து வந்தனர் என்றும் அறிய முடிகிறது. இவர்கள் எப்போதும் அரசுதான் இருந்து, வேண்டுக காலத்துப் பெரிதும் துணைபுரிந்தனர். எனவே இவர்களை 'மெய்யார்த்த சுற்றம்'¹¹ எனப் பதிற்றுப்பத்துக் கூறுகின்றது.

நாட்டின் வருவாயையும், அரசாங்கச் செலவையும் நீதி முறைகளையும் அமைச்சரே கவனித்து வந்தார்களர். நாட்டின் நிலைமைகளையும், மக்களின் குறைகளையும் அவ்வப்போது வேந்தனுக்கு எடுத்துரைத்து நிலைமைக்கேற்றவாறு அரசாட்சி புரிவதில் இவர்கள் துணையாக இருந்தனர். அரசாட்சியில் வரும் வினைகளுக்கேற்ப, "பகைவர்க்குத் துணையாயிருப்பவரைப் பிரிக்க வேண்டிப் பிரித்தும், தம்மிடம் உள்ளோரைப் பிரியவிடாமல் கொடை இன்சொற்களால் பேணிக் காத்தும், தம் முன்னோராலும் தம்மாலும் பிரிந்தாரை

மீண்டும் பொருந்த வேண்டிப் பொருந்தியும் வினையாற்றப்பவனே சிறந்த அமைச்சன்¹² ஆவான். அரசன் இரண்டாருக்கும் விழுப்புன் எய்திய வீரர்க்கும் பரிசிலினை வழங்கும்போது, அவற்றை வரிசைப் படுத்தி நல்குவதில் அமைச்சரே துணைபுரிந்தனர். முடிசூடுதலாயினும், போர் நிகழ்ச்சியாயினும் அவையோரைக் கலந்த பின்பே முடிவு செய்யும் மரபு இருந்தது.

சேரன் செங்குட்டுவன் பத்தினி வழிபாட்டின் பொருட்டு ஆரிய அரசராகிய கனக விசயரைச் சிறையினின்றும் விடுத்த, வேள்வி முடியும்வரை வேளாவிக் கோ மாளிகையில் தங்கச் செய்தான். அவர்களுக்கு வேண்டுவன செய்யுமாறு அமைச்சன் வில்லவன் கோதைக்கு ஆணையிட்டான். ஆதலின், பேரரசாயினும் சிற்றரசாயினும் வந்த மன்னர்களைக் கவனிப்பதும் அமைச்சர்களின் பணியாக அமைவதை இங்குக் காண முடிகிறது. அரசனுக்கு அடுத்த நிலையில் நிற்பவன் அமைச்சன் ஆவான். அரசன் இல்லாத போதும், இறந்த போதும், இளையோனாக இருந்த போதும், இடைக்கால ஆட்சித் தலைவனாக நின்று அரசாட்சி முழுமையினையும் நடத்தியுள்ளான். இதிலிருந்து அமைச்சனின் இன்றியமையாமையினையும் சிறப்பினையும் அறியலாம்.

சமயக் கருத்துகளின் அடிப்படையில் கணக்கிட்டுக் கூறும் சமயப் பிரதிநிதிகளாகவும், நல்ல நேரத்தைக் கணக்கிட்டுக் கூறும் கணியராகவும், பருவ காலங்களையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் எண்ணிக் கூறவோராகவும் புரோகிதர்கள் இருந்துள்ளனர்.

தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரலும்பொறை என்னும் சேரமன்னன் "உணரத்தகுவனவற்றை முழுதும் உணர்ந்து பிறர்க்கும் உணர்த்தி நன்னெறி

யொழுக்கும் நரையும் முதமையும் உடைய புரோகிதனை, நாட்டின் நன்மையைக் கருதிக் காட்டிற்குத் தவம் செய்யப் பணித்தமை கண்டு மருட்கையடைந்தேன்".¹³ என்ற அரிசில்கிழார் கூறமாறு செயல்பட்டமை இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

நாற்படைக்கும் தலைவர் சேனாபதியர் ஆவர். இவர்களை 'மறப்படை கொள்குநர்' என்ற பதிலிறுப்பத்தும்,¹⁴ 'தலைமக்கள்' என்ற குறும்¹⁵ கூறும். 'தானைத் தலைவர்' என்றும்,¹⁶ 'தண்டத் தலைவர்' ¹⁷ என்றும் இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுவர். நாற்படையினையும் நடத்திச் செல்லுகின்ற பெரும்பொறுப்பினைப் பெற்றவர்கள் இவர்கள். போரைப் பற்றிய நிகழ்ச்சி நடைபெற மாயின் அவையின்கண்ணே தானைத்தலைவர் இடம்பெறுவது மிகவும் இன்றியமையாதது ஆகும். சேரன் செங்குட்டுவன், தனது வடநாட்டுச் செலவினைக் குறித்து வடதிசைக்கண் உள்ள மன்னருக்கு அறிவிக்க வேண்டும் என்றபோது, படைத்தலைவன் அரும்பில்வேள், "நம்பகைவர் களின் ஒற்றர்கள் நம் காவல் நகரான வஞ்சியினை நீங்காது காத்துக் கிடப்பர். அவர்களின் ஒற்றர்களே அவ்வேந்தர்க்குத் தெரிவித்த விடுவர். ஆதலின் வடநாட்டுச் செலவினைக் குறித்து வஞ்சி நகரில் பறையறைதலே போதுமானது"¹⁸ என்று தெரிவித்தான்.

வேந்தரிடையே செய்தியினைக் கொண்டு செல்பவன் ஞாநுவன் எனப்பட்டான். தாண்டவகுத்துக் கூறுவான், கூறியது கூறுவான் எனத் ஞாநா இருவகைப்படும். அவருள் முன்னோன் அமைச்சனோடு ஒப்பான்; பின்னோன் அவனிறு காற்குற குணம் குறைந்தோன் ஆவன்.¹⁹ ஞாநுவரைப் போலுக்கு அன்பு, அறிவு, ஆராய்ந்த சொல்வன்மை ஆகிய மூன்று

பண்புகள் இன்றியமையாதனவாகும். இவன் அரசரிடையே சென்று அவர்தம்முள் பிணக்கொழியச் சந்தா செய்விக்க முயல்பவனாகவும், தவிர்க்க முடியாமல் போர் எழின் போரிச் செய்தியினை அரசனுக்கு அறிவிப்பவனாகவும் அமைவான். இவனைக் கஞ்சக முதல்வன் என்ற சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடும். சேரன் செங்குட்டுவனின் தூ தரீத் தலைவனைப் பற்றி,

"எஞ்சா மன்னர் இறைமொழி மறக்கும்
கஞ்சக முதல்வர்"²⁰

என்ற சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

சாரணர் என்போரை ஒற்றர் எனவும் வழங்குவர். தம் நாட்டிலும் வேற்ற நாட்டிலும் நடைபெறும் அரசியல் நிகழ்ச்சிகளை அறிந்து தத்தம் மன்னனுக்குத் தெரிவிக்கும் பணியினைச் செய்பவர்கள் இவர்கள். மன்னர்கள் பகைநாட்டின் படைவலிமையினையும், அரசியல் நிலைமையினையும் அறிவதற்கு எல்லா நாடுகளிலும் ஒற்றர்களை நியமித்து இருந்தனர். வேந்தனே ஒற்றனைப் போன்ற மாறுவேடம் புனைந்து மக்களின் நிலைமையை அறிவதும் உண்டு.

என்பேராயம்

ஐம்பெருங்குழுவிற்கு அடுத்த நிலையில் ஆட்சிக்குத் துணைபுரிந்த பேரவை என்பேராயம் ஆகும்.

கரணத்தியலவர்
கருமகாரர்
கனகச் சுற்றம்
கடைகாப்பாளர்
நகர மாந்தர்

படைத்தலைவர்
யானை மறவர்
இவுளி மறவர்

என்றும் என்மர் என்பேராயத்தின்கண் இடம்பெறுவோர் ஆவர். ²¹

இவர்களுள் கரணத்தியலவர், கடைகாப்பாளர், படைத் தலைவர், யானை மறவர், இவுளி மறவர் முதலானோரைப் பற்றிச் சிலப்பதிகாரம் தெளிவாகக் கூறுகிறது.

"ஐம்பெருங்குழு அரசனாடைய நிர்வாக சபை;
அதாவது செயற்குழுவாகும். மந்திரிசபை என்றும்
கூறலாம். என்பேராயம் என்பது பொதுமக்கள்
சபையாகும். இந்த என்பேராயம் என்றும்
சபையிலே அரசாங்கத்தை நடத்தும் பொறுப்புள்ள
ஒவ்வொரு துறையின் பிரதிநிதிகளும் இருந்தனர்" ²²

இதனால் இரு அவைகளின் சிறப்புகளை அறியலாம்.

ஆ. அரசியல் வினைஞர்

அரசவையில் இடம்பெறும் ஐம்பெருங்குழு, என்பேராயம் ஆகியவற்றினோடு 'உறுதிச்சுற்றம்' என்றொரு குழு இருந்தது. இக்குழுவில்,

நட்பாளர்
அந்தணாளர்
படைத்தொழிலாளர்
மருத்துவக் கலைஞர்
நிமித்திகப் புலவர்

ஆகிய ஐவர் ²³ இருந்தனர். அரசவைக் குழுக்களில் இடம்பெறாத வினைஞர்க்கும் உண்டு. அவர்கள் அரசியல் வினைஞர்கள் ஆவார்கள். அரசியல் வினைஞரின்றி அரசாட்சி நடத்த இயலாது என்பது உண்மை.

இவர்களைக் 'கோத்தொழிலாளர்' என்ற சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடும்.²⁴ அவர்கள், "கரும வினைஞர், கணக்கியல் வினைஞர், தரும வினைஞர், தந்திர வினைஞர், மாகதப் புலவர், வைதானிகர், சூதர், ஆயக் கணக்கர், மந்திரக் கணக்கர், கண்ணெழுத்தாளர், வள்ளுவர், நாழிகைக் கணக்கர், ஊர்காப்பாளர், பெருவழிக் காவலர்" முதலானோர் ஆவர்.²⁵

முடிப்புரை

சங்க கால மன்னர்கள் அரசு நடத்த அவைகளைத் துணையாகக் கொண்டனர்.

தொல்காப்பியருக்கு முன்பே அரசவைகள் இருந்துள்ளன என்பது தெளிவு.

அவைகள் சிலப்பதிகாரக் காலத்தில் ஐம்பெருங்குழு என்றும், என்பேராயம் என்றும் அமைந்தன.

ஒவ்வொரு குழுவினுக்கும் உறுப்பினர் பலர் இருந்துள்ளனர். அரசனுக்குத் தோன்றாத துணையாக அமைந்த செங்கோன்மை நடைபெறப் பெரிதும் உதவி புரிந்துள்ளனர்.

இவ்விரண்டு அவைகளோடு 'உறதிச் சுற்றம்' என்றும் ஒரு குழுவும் இருந்தது. அரசியல் வினைஞர் பலரும் அரசனுக்குத் துணையாக இருந்துள்ளனர்.

அவையோரையும், அரசியல் வினைஞரையும் கொண்டு அரசன் மேற்கொண்ட 'ஆட்சிமுறை' அடுத்த இயலில் ஆராயப்படுகின்றது.

இயல்- 4 .

அவையோரும் அரசியல் வினைஞரும் (சங்க மருவிய காலம்)

அடிக்குறிப்புகள்

1. மதுரை . 449 .
2. குறள் . 631, 633, 634 .
3. சிலம்பு . 26/3; 5/130 .
4. " 16/137 .
5. தொல் . பொருள் . 76 .
6. சிலம்பு . 5/157 .
7. மதுரை . 510 .
8. " 775 .
9. ஞா . தேவநேயன் , பழந்தமிழாட்சி , ப . 30 .
10. ஆ . சிங்காரவேலு முதலியார் , அபிதான சிந்தாமணி , ப . 80 .
11. பதிற்று . 12/24 .
12. குறள் . 633 .
13. பதிற்று . 74/24 .
14. " 31/33 .
15. குறள் . 770 .
16. சிலம்பு . 26/4 .
17. " 26/80 .
18. " 25/173-177 .
19. குறள் . அதிகாரம் 69 , பரி . உரை , ப . 258 .
20. சிலம்பு . 27/187-188 .
21. " 5/157 , ந . மு . வே . உரை , ப . 123 .

22. சாமி. சிதம்பரனார், பழந்தமிழர்_அரசியல், ப.21.
23. ஆ. சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதான_சிந்தாமணி, ப.80.
24. சிலம்பு.11/60.
25. கரும வினைஞர், கணக்கியல் வினைஞர், தரும^{வினைஞன்}தந்திர வினைஞர்:
சிலம்பு.26/39-42.

மாகதப் புலவர், வைதாளிகர், சூதர்: சிலம்பு.26/74-75.

ஆயக்கணக்கர்: சிலம்பு 28/205.

மந்திரக் கணக்கர்: 22/9.

கண்ணெழுத்தாளர்: சிலம்பு.26/170-171; ^{துள்ளுவர்:} மணி.1/31.

இயவர்: பதிற்று.17/7;19/7.

நாழிகைக் கணக்கர்: சிலம்பு.5/49.

ஊர்காப்பாளர்: சிலம்பு.16/150.

பெருவழிக் காவலர்: பெரும்.39-41.

* இ ய ல் - 5 *

* த ட் சி மு ன ற *

இ ய ல் - 5

ஆ ட் சி மு ற ற
=====

அரசாட்சி முறை

சங்க காலத்தில் முடியாட்சியே நிலவியது. மகளிர் ஆட்சி செலுத்தியதாக இலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை. முடியாட்சியே யாயினும் மான்பினை முதன்மையாகக் கொண்டு ஆட்சி நடந்தது. அரசனக்குப் பின் மைந்தன் ஆகும் மக்கட்டாய முறையின் அடிப்படையில் அரசன் அமைந்தான். தமிழகம் முற்ற பெருநிலப் பகுதிகளாகவும், சில சிறநிலப் பகுதிகளாகவும் பிரிந்திருந்தது. பெருநிலப் பகுதிகளைப் பேரரசரான மூவேந்தரும், சிறநிலப் பகுதிகளைச் சில குறநில மன்னரும் ஆண்டனர். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி, பாரி, ஓரி, காரி, பேகன், ஆய், நள்ளி முதலியோர் சிற்றரசருள் சிலராவர். முடியுடை மூவேந்தர் தம் ஆட்சிக்குட்பட்ட தமிழகத்தின் பகுதிகளை ஆள்வினையின் பொருட்டுப் பல பிரிவுகளாகப் பிரித்த ஆட்சி செய்தனர்.

முடியரசனின் புதல்வர்களுள் மூத்தோன் அரசனாகவும், ஏனையோர் உட்பிரிவுகளின் தலைவர்களாகவும் அமைந்து ஆளுமை செய்தது இவர்தம் ஆள்வினையின் சிறப்புத்தன்மை எனலாம். இவர்-களுக்கு இளங்கோ, இளங்கோசர், இளஞ்செழியன், இளஞ்சேரன், இளவெளிமான், இளவிச்சிக்கோன் எனப் பல பெயர்கள் வழங்கினமையும் அறியலாம்.

சிறநிலப் பகுதிகளைக் கொண்ட குறநில மன்னர்களுள் பெரும்-பான்மையோர் தன்னாட்சி பெற்றவராகவே ஆண்டனர். குறிப்பாகக்

கடையெழு வள்ளல்கள், மோகர்ப் பழையன், கொண்காண நாட்டு நன்னன் முதலானோரைக் குறிப்பிடலாம். பேரரசின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு அருமைபுரிந்த குறநில மன்னர்களும் உண்டு. பின் காலப் போக்கில் பேரரசின் ஆட்சியோடு சேர்ந்ததும் உண்டு. தனிநாடாக விளங்கிச் சேரநாட்டோடு சேர்க்கப்பட்ட கொங்கு நாட்டினை இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம்.

பேரரசர்கள் ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம், அரசியல் வினைஞர்கள் ஆகியோரின் துணைகொண்டு செங்கோன்மை புரிந்த வந்தனர். ஆட்சி புரிவதற்காகத் தலைநகரினையும், அதற்கு வலிமை பயக்கும் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்குவதற்காகத் துறை முகங்களையும் உருவாக்கினர். சேர மன்னர்கள் கடன்மலை நாட்டிலுள்ள வஞ்சியினைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தனர். கொங்கு நாடு சேர்ந்த பின்னர்க் கொங்குநாட்டுக் கருவூரும் சேரரின் தலைநகரமாயிற்று. வளங்கெழு முசிறியும், தொண்டியும் வனிகத் துறைமுகங்களாயின. சேரநாடு, அரபிக் கடலை ஒட்டியவாறு தெற்கிருந்து வடக்காக வேண்டாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பூழிநாடு, கற்கா நாடு எனப் பல பிரிவுகளைக் கொண்டது. சேர நாட்டிற்கும் கொண்காண நாட்டிற்குமிடையே நடந்த போர் நிகழ்ச்சிகள் மேற்குறிப்பிட்ட கருத்தினை உறுதிப்படுத்தும்.

இப்போரில் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் மக்கள் மூவரும் போரிட்டனர். "குருநாட்டின் தெற்குப் பக்கத்திலிருந்து களங்காய்க்கண்ணி நாரமுடிச்சேரல் தாக்கினான். கிழக்குப் பக்கத்திலிருந்து அவன் தம்பி ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் தாக்கினான்"¹ என்பர். இதிலிருந்து

சேரநாட்டினை இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் மக்கள் மூவரும் அரசு புரிந்து வந்தனர் என்பதைத் தெள்ளிதின் உணரலாம்.

அதேபோன்று பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரான மதுரையில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனும், கொற்கையில் வெற்றிவேற்செழியனும் ஒரே காலத்தில் ஆட்சி புரிந்தமையினைச் சிலம்பு தெரிவிக்கிறது. இதனால் பாண்டிய நாடும் பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஆட்சி நடத்தப்பட்டமையினை அறியலாம்.

சோழநாடும் நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி என்னும் மன்னர்களால் ஒரே காலத்தில் ஆட்சி செய்யப்பட்டமையினைப் புறநானுற்றின்² வாயிலாகத் தெளியலாம். மேலும், "செங்குட்டுவனின் மைத்துனன் கிள்ளிவளவன் அரியனையேறும்போது, சோழநாட்டின் சிற்றரசர்களாக ஒன்பதிர்மர் இருந்தனர்; இவர்கள் சோழர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்"³ என்பதனைப் பதிற்றுப்பத்தின் பதிகமொன்று உணர்த்துகிறது.

எனவே, மூவேந்தரும் தத்தம் ஆள்தலைதலைப் பல உட்பிரிவுகளாகப் பிரித்து மைநகர்க்கும் உடன்பிறந்தார்க்கும் தம் ஆட்சிக்குத் தலைவனங்கும் குறநில மன்னர்க்கும் ஆகும் உரிமையினை நல்கி ஆட்சி நடத்தினர் என்பது புலனாகிறது.

தலைநகரின் நடுவே அரசன் காவல்மிக்க மனையொன்றை அமைத்துக் கொண்டான். அரசன் வதியவும் ஆட்சி செய்வதவும் ஏற்புடைய காப்புமிகு மனையாதலின் அஃது அரண்மனை என்னும் பெயர் பெற்றது. இம்மனை பல பிரிவுகளைக் கொண்டது. பெரிய அளவில் அமைந்த இம்மனையின் உறுப்புகளை வேத்தியல் மண்டபம் என்றும், திருவேலக்க மண்டபம் என்றும், கோமகள் கோயில் என்றும் வழங்கினர். வேந்தன் அவையில் வீற்றிருந்து ஆட்சிநடாத்த

வேத்தியல் மண்டபமும், அரசனும் அரசமாதேவியும் ஆடலும் கத்தும் கண்டு களிப்பதற்காகப் பொன்னாற் செய்யப்பட்டு மணிகள் பதித்த உருவாக்கிய அணிமணி அரங்கமும், அரசமாதேவிக்கென்று தனிப்பட்ட கோயிலும் இருந்துள்ளன. இதனை வடநாடு சென்று வாகைகூடி வஞ்சிக்கு வந்த சேரன் செங்குட்டுவனும் வேண்மாரும் அணிமணி அரங்கிலே அமர்ந்து கத்தச் சாக்கையன் என்பவனால் நடத்தப் பெற்ற சிவபெருமானின் 'கொடுகொட்டி' என்னும் ஆடலைக் கண்டு களிக்கும் நிகழ்ச்சியிலிருந்து அறியலாம்.⁴

அதன் பின்னர் அரசன் 'அரசு நடாத்தும் வேத்தியல் மண்டபத்திற்குச் சென்று வீற்றிருந்ததையும்'⁵ சிலப்பதிகாரம் பகரும்.

இவ்வேத்தியல் மண்டபத்தின் அரியணையிலே வேந்தன் வீற்றிருக்க, வேந்தனுக்கு அருகில் தேவியும் அவன் மக்களும் உடன் அமர்ந்திருப்பர். அவையோரும் மற்றோரும் அவரவர் இருக்கையிலே இருப்பர். வாயிற்புறத்தே வாயிற்காப்போன் காத்த நிற்பான். பெரும்பாலும் வேந்தன் தேவியர்கள் ஆட்சியில் பங்கு கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும், சேரன் செங்குட்டுவன் மலைவளம் காணச் சென்றபோது, குன்றக் குறவரும் சாத்தனாரும் சொன்னதைக் கேட்டு, "நம் நாட்டை வந்தடைந்த இப்பத்தினிக் கடவுளைப் போற்றி வழிபடுதல் வேண்டும்"⁶ என வேண்மான் கூறினான். தேவி கூறியதை ஏற்று மன்னன் நடத்தலைச் சிலம்பில் காண்கிறோம். இதனால் கலை, பண்பாடு, நாகரிகம் பற்றியனவாய் இருப்பின் தேவியரும் பங்குகொண்டனர் எனலாம்.

வேந்தரவை நாட்காலத்தே நடைபெறும். அன்றாட அரசியல் நிகழ்ச்சிகளோடு கலைநிகழ்ச்சிகளும் நடைபெறுவது உண்டு.

அரசர்தம் தொழிலாக "ஓதல், பொருதல், நாடு புரத்தல், ஈதல், வேட்டல், படைபயிற்சி" என்றும் ஆறனைப் பகுத்துக் கூறுகிறது பிங்கல நிகண்டு.⁷ இவற்றில் சில நாள்தோறும் நடைபெறுவன; சில வெவ்வேறு காலத்தில் நடைபெறுவன. வேந்தர்கள் நாள்தோறும் நடாத்தும் அரசியல் நிகழ்ச்சியினைப் புறநானுற்றுப் பாடல் மூலம் காணலாம். சோழ மன்னன் நலங்கிள்ளியைப் பாடும் உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் பாடலில்⁸ அவைபற்றிச் சொல்லப் படுகின்றன:

"பொன்னாலான தாமரையினையும் பொன்மாலை-
யினையும் அணிந்திருக்கும் பாணர்கள் மகிழ்வு நல்கும்
நின் திருவோலக்கத்தைச் சுற்றி முற்றுகையிட்டிருப்பர்.
வேண்டுவன வேண்டியாங்குப் பெற்ற பாணர்கள் சென்ற
பின்னர், உரிமை மகளிரின் தோள்களைத் தழுவித்
கொண்டு மகிழ்வுறுவாயாக.
அதன்பின் எப்போதும் வெறுப்பில்லாத அலங்காரத்தை-
யுடைய கோயில் முற்றத்தின்கண்ணே இனிதாக முரசு
ஒலிக்கும். தன்னை நாடிவரும் வழக்கினை ஆய்ந்து
நன்மை தீமைகளைச் சீர்தூக்கி உண்மை பொய்களை
றுணுகி அறிந்து முறைசெய்தலில் சிறிதும் சோம்பலின்றி
இருப்பாயாக.
உன்னைக் காண வருவோரில் நல்வினையால் நன்மையும்
தீவினையால் தீமையும் இல்லை என்பாரோடு
சேராது ஒழிவாய்.
உன் படைவீரர்கள் இன்புற வாரும்படியும் உனது
சுற்றத்தினர் இன்புற வாரும்படியும் வேண்டியாங்கு
வழங்குவாய்.
நீ, பாதுகாத்த பொருள்களைப் புகழ்நல்கும் வழியில்
பயன்படுத்துவாயாக"

- என்றும் அப்பாடற் கருத்துக்கள் யாவும் அரசனுக்கு அறிவுறுத்தும்

பண்புகளாக விளங்கினாலும், நாள்தொறும் நடைபெறும் அரசியல் நிகழ்ச்சிகளையும் குறிக்கின்றன.

கிள்ளிவளவனைச் சிறப்பித்துப் பாராட்டும் ஆலத்தூர் கிழார் என்னும் புலவர் "கடும்பகல், தேர்வீ சிருக்கை"⁹ என்ற கூறவர். இதற்கு உரைநலம் தரும் ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை,

"ஒரு நாகுள் முதலான பத்து நாழிகையும் அறத்தின் வழியொழுது பின் பத்து நாழிகையும் இறையின் முறைமை கேட்டுச் செய்த பொருளைப் பரிசிலர்க்குக் கொடுத்து மகிழ்ந்திருத்தலால் 'கடும்பகல் தேர்வீ சிருக்கை' எனப் பாடினார்"¹⁰

என்ற விளக்கம் தருவர். இதனை, அரசனின் ஒருநாள் பணியினைச் சுட்டுவதற்குச் சான்றாகக் கொள்ளலாம்.

வேந்தர் அவையின்கண்ணே நடைபெறும் அன்றாட நிகழ்ச்சிகளை முறைப்படுத்தி வரையறுத்துக் கூறவியலாது. ஆயினும் ஒருவாறு ஈகித்துக் கொள்ளல் இயலும் என்பதற்கு மேற்குறித்தவை சான்றாகும்.

அரசியல் நிகழ்ச்சிகள் நாகுக்குநாள் மாறும் தன்மையுடையன என்பதையும் உரை முடிகிறது. இலக்கியத்தின் வாயிலாக சில நிகழ்ச்சிகளை மட்டுந்தான் அறிய முடிகிறதே தவிர முழுமையாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இங்ஙனமிருக்க, அன்றாடப் பணிகளில் முறைசெய்தலும், பரிசளித்தலும் இடம்பெற்றன எனக் கூறல் தகும்.

காலை முரசுமானது வாயிற்புறத்தே ஒலித்தலும், இவ்வொலி கேட்ட மன்னரெல்லாம் தத்தம் திறைப்பொருளை மன்னனுக்குச் செலுத்தவர் என்பதனை,

"ஞாலம் காவலர் நாட்டிறை பயிரும்
காலை முரசும் கடைமுகத் தெழுதலும்"¹¹

என்னும் அடிகளால் அறியலாம். இவ்வாறு சில நிகழ்ச்சிகளை மட்டும் அறிய முடிகிறது.

மிகவும் பழமை வாய்ந்த இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியம்,

"ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்"¹²

என்ற அரசர்தம் பணியினைக் குறிப்பிடுகிறது. இதற்கு உரைதரும் நச்சி-
னார்க்கினியர், "ஓதல், வேட்டல், ஈதல், காத்தல், தண்டத்
செய்தல் என்னும் ஐவகை யிலக்கணத்தையுடைய அரசியற் கூறும்"
என்பர்.¹³ இதனால், அரசர் தாம் புரியவேண்டிய பணிகளை ஐந்து
பரிவாகப் பிரித்து வரையறுத்துக் கூறுவதைக் காணலாம். இதுவே
அரசர்தம் ஆட்சிமுறையின் இலக்கணம் ஆகும்.

மேலும், மன்னரின் திருவோலக்கமானது எப்போதும் ஆரவாரம்
மிக்கதாய் இருக்கும். நாள்தோறும் நகைப்புலவாணரால் நடத்தப்
பெறும் இசைநிகழ்ச்சி, நடனநிகழ்ச்சி, யாழிசையோடு இயைந்த ஆடும்
விறவியரின் ஆடல்திகழ்ச்சி, புலவர்கள் மன்னனைப் புகழ்ந்து பாடும்
பாடல் நிகழ்ச்சி என இவை நடைபெறுதலால் ஆரவாரம் மிக்கிருக்கும்.
இங்ஙனம் நிகழ்த்தும் நகைப்புலவாணருக்குப் பொற்கவனம், யானையும்,
குதிரையும் வேண்டியாங்குப் பரிசிலாக நல்கி, மதுவினையும் வழங்கி
இன்பத்தை அளிப்பான் மன்னன். புலவருடன் அமர்ந்து உண்ணுதலால்
அவர்தம் பசியைப் போக்குவதோடு பல பரிசில்களையும் நல்குவன்.
இதனால் இவன் இருக்கை மகிழ்ச்சியினை உடையதாகவும், காண்போர்க்கு
இனிமை அளிப்பதாகவும் அமைந்தது.

எனவே, மன்னனது இருக்கை வருவோரின் இன்பத்தைத் துடைத்து
இன்பத்தை நல்குவதாக அமையவேண்டுமே யொழிய, அதற்கு மதுதலையாக
அமைதல் கூடாது என்றும் கருத்தில்,

"முனிவின் முற்றத் தினிதுமுர சியம்ப"¹⁴

என்ற புலவர் பாடுவர்.

சேரரின் இருக்கையானது பரிசிலரின் இன்ப உறைவிடமாகவும், பாணரின் இசையிடமாகவும் அமைந்தமையினை,

"பரிசிலர் வெறுக்கை பாணர் நாளவை" ¹⁵

என்ற களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலைப் பாரும் காப்பியாற்றக் காப்பியனார் கூறுவர்.

இங்ஙனமாக அமையும் அவையின் குணகொண்டு செங்கோல் ஐட்சி செவத்தினர் சேர மன்னர்கள்.

ஐட்சித்திறைக்குத் தலைவன் அரசன் ஆவான்; அனைத்து உரிமைகளையும் பெற்றவன் அவனே. இருப்பிலும், ஐம்பெருங்குழு, எப்பேராயம் ஆகியவற்றின் குணகொண்டு அரசு புரிந்தான் என்பதை அறிதல் வேண்டும். இக்குழுக்கள் அரசாட்சிக்குத் துணைபுரிந்ததோடு வேண்டுங்காலத்த அரசனுக்கு அறிவுரை நல்கியும், அவற்றைச் செயல்படுத்தியும் உள்ளன. பொதுவாகவே அரசவை கூடி முடிவெடுப்பது வழக்கமாக இருந்துள்ளது. இவை யாவும் நாட்டு நன்மையினைக் கருதியே எனலாம். அரசவை கூடி முடிவெடுக்காமல் தன்னிச்சையாக எடுத்த முடிவு தீமையினை அடையும். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் கோவலனுக்கு இழைத்த குற்றம் அரசவையின்றி எடுத்த முடிவின் விளைவு ஆகும். ஆயினும், அரசவை கூடித்தான் முடிவெடுத்தல் வேண்டும் என்ற நிலை இருந்ததாகப் புலப்பட வில்லை.

"அரசன் தன் ஆற்றல் ஐந்து குழுக்களின் ஆற்றலான் வரையறுக்கப் பட்டிருந்தது" ¹⁶ என்பர் வி.கனகசபை. ஆயின் கே.கே.பிள்ளை,

"சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடும் எப்பேராயமும் ஐம்பெருங் குழுவும் அரசனாடைய ஆனைக்கு வரம்பு விரித்தனவா, அன்றி அறவுரைகள் மட்டும் எடுத்தக் கூறி அரசனுக்கு அறிவுறுத்தும் உரிமையைச் செவத்தி வந்தனவா என்பது விளங்கவில்லை" ¹⁷

என்று கூறுவர்.

குருவினர் அரசனுக்கு அறிவுரை நல்குவதில் முழு உரிமை பெற்றிருந்தனர் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயப்பாடில்லை. இது 'செவியறிவுறு உ' என்னும் துறை புறத்தினையியலில் அமைந்திருப்பதன் மூலம் தெள்ளிதின் விளங்கும். ஆனால், வேந்தன் எடுத்த முடிவினை மாற்றி அமைக்கவோ, தடுத்த நிறுத்தவோ இக்குழுக்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை என்பதுதான் உண்மை. மேலும் அரசவை கூடி ஆலோசனை நடத்தினாலும் அரசன் முடிபே முடிந்த முடிபாகும். அரசன் எடுத்த முடிவினை மாற்றதல் இயலாதென்பதனை,

"கேட்டனை யாயினீ வேட்டது செய்ம்மே"¹⁸

என்னும் புறநானுற்றுப் பாடல் அடி தெளிவுறுத்தும். கொடுங்கோன்மை நடக்குங்கால் அறிவுரை கூறவும் இடித்துரைக்கவும் குழு உரிமை பெற்றிருந்தமையினையும், தடுத்த நிறுத்த இயலாமையினையும் அறிய முடிகின்றது.

எனவே, இடித்துரைக்கும் சான்றோன் ஆயினும் அவன் சொல்லாட்சி மன்னனின் மனநிலையினை மாற்ற வலிமை பெற்றிருந்ததே ஒழிய, மன்னன் எடுத்த முடிவினை மாற்றும் வலிமை பெற்றிருக்கவில்லை என்பதுதான் உண்மைநிலை. இருப்பினும், அமைச்சரின் சொல்லுக்கு உட்பட்டு அரசன் தான் எடுத்த முடிபினை மாற்றினமை அமைச்சரின் மாண்பினைத் தெரிவிக்கின்றது. ஆதலின் அரசன் தன்னாட்சி செய்யும் உரிமை பெற்றிருப்பினும், தன்னிச்சையாகச் செயல்படாமல் அவையின் அறிவுரையின்படி ஆட்சி நடத்தியதைக் காண முடிகின்றது. சங்க காலத்தில் மரபுகளும் வழக்காறுகளுமே சட்டங்களாக நின்றபடியால் அரசனும் அம்மரபுக்கு உட்பட்டு அமைச்சரின் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்வன்.

மன்னர்கள் மக்கள் நலனையே தம் நலனாகக் கொண்டிருந்தமையால் அமைச்சரின் ஆலோசனைப்படி அரசாட்சி நடத்துவதையே பெரிதும் விரும்பினார்கள். ஆதலின், அரசரின் ஆணைக்கு வரம்பு விதிக்கும் அதிகாரம் இல்லையெனினும் அமைச்சரின் மொழிகளை அரசர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையில் இருந்தார்கள் என்று கூறலாம். இந்நிலை மூவேந்தர்க்கும் அன்றிக் குறநில மன்னர்க்கும் பொதுவானது ஆகும். சேர மன்னர்கள் அமைச்சரின் மொழிகளை ஏற்றுக்கொண்டு அரசாட்சி புரிந்த நிலையினையும் அறிவுரை கூறும் நிலையினையும் இலக்கியத்தின்வழி அறியலாம்.

ஊராட்சி

அரசாட்சிக்கு உறுதுணையாக வேத்தியல் மண்டபத்தே அமையும் வேந்தரவை போன்ற ஊராட்சிக்கு ஊரின் நடுவே ஊராட்சி மன்றம் இருந்தமையினைச் சங்க இலக்கியச் சான்றுகளால் அறியலாம். இம்மன்றத்திற்குப் 'பொதியில்', 'அம்பலம்', 'அவை' (ஊரை) என்றும் பெயர்களும் இருந்தன. பொதியில் ஊரின் நடுவேயும், ஊரின் முற்பக்கத்திலேயும் விளங்கியதனை,

"அவையிருந்த பெரும்பொதியில்" 19

"முன்ன ர்ப் பொதியில்" 20.

என்றும் இலக்கியத் தொடர்களால் அறியலாம். மேற்குறிப்பிட்ட பெயர்கள் யாவும் ஊரில் கூடின கூட்டத்தின் பெயர்கள் ஆகும். சேரநாட்டின் ஊர்கள்தொறும் அவற்றின் நடுவே இம்மன்றங்கள் அமைந்தன; அவை பல விழாக்கள் நடைபெறும் இடங்களாகவும் விளங்கின. இசைக்கருவிகளைத் தொகுத்துக் கட்டிய பையினையுடையராய

கூத்தரும் பாணரும் ஊர்மன்றத்தை அடைந்து, தம் இசைக் கருவிகளை இசைத்தும், தெருக்களின் இருமருங்கும் சென்ற, தலைவன் பொருது வென்ற போர்க்களச் சிறப்பினைப் புகழ்ந்த பாடுவர். இதனை,

"மன்றம் படர்ந்து மறகுசிறைப் புக்குக்
கண்டி ழங்கோல் கொங்குகளம் வாழ்த்தும்
அகவலன் பெறுக மாவே" ²¹

என்கிறது பதிலிறப்பித்தது. இதனால் ஊராட்சி மன்றம் அரசியல் நிகழ்ச்சிகளை மக்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்கு ஓர் இன்றியமையாத இடமாக இருந்தது எனலாம். இங்ஙனம் பாடும் பாணர்க்குக் குதிரைகளைப் பரிசிலாக அரசன் நல்குவன்.

போரிடுங்கால் மாற்றான் ஊர் மன்றத்தை அழித்தலில் நாட்டம் கொள்ளுவதினின்றும் மன்றத்தின் சிறப்பினை அறியலாம். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் வீரத்தைப் புகழும்போது "ஊர் மன்றத்தின்கண் செல்லக் கருதுவோர், அஞ்சம்படி நெடுஞ்சிழன் மிகுந்து போர்க்களத்தின் புழுதி படிந்து பொலிவிழந்து மக்களும் மாவும் செய்யும் ஆரவாரம் இல்லையாய் அழிக்கும் தன்மை உடையவன்" ²² என்ற பதிலிறப்பித்தது விளக்குகிறது.

"படைவீரர் மாற்றான் ஊரிடத்த மன்றங்களிற் சென்ற,
ஆண்டுத் தம்மையெதிர்த்த வீரரை வென்ற, அம்மன்றங்களைக்
கழுதையேர் பூட்டி உழுது பாழ்செய்தனர்" ²³ என்ற பல்யானைச் செல்கெழுட்டுவனின் வீரரைப் புகழ்ந்த பாடுவர் புலவர். இவரும் மேற்குறிப்பிட்ட கருத்திற்குச் சான்றாக அமையும்.

ஊரவையின் சிறந்த பணி மக்களிடையே நிகழ்ந்த வழக்கு-களைத் தீர்ப்பதாகவே இருந்தது. வேந்தரவையினரைக் குறிப்பிட்டது போன்ற ஊரவையினர் யாவரென்றும், அவற்றின் தலைவர்கள் யாவரென்றும் கூறுதல் இயலாது. இருப்பினும், ஊரவை உறுப்பினர்-களைக் குடவோலை முறைப்படி ஊர்மக்கள் தேர்ந்தெடுத்தனர் என்ற அறிய முடிகிறது. இதனை,

"கயிற்பிணிக் குழிசி ஓலை கொண்மார்
பொறிகன் பழிக்கும் ஆவண மாக்கள்"²⁴

என்றும் அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் குறிப்பிடும். கயிற்றினால் பிணிக்தலையுற்ற குடத்திலுள்ள ஓலையை எடுத்துக் கொள்வதற்கு, அக்-குடத்தின் மேலிட்ட இலச்சிணையை ஆய்ந்து நீக்கும் மாக்கள், அவற்றை வெளியே ஈர்த்தெடுத்தல் என்பது போல என்பது இதன் பொருள். முதலாம் பராந்தகன் என்றும் சோழ மன்னன் காலத்தில் கிராம வாரியங்களுக்குச் செயலாளரைத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முறையுடன்²⁵ இதனை ஒப்பிடலாம்.

எனவே, குடவோலை முறைப்படி ஊரவை அமைக்கப்பெற்றமை அறியப்படுகிறது. இங்ஙனம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவருள் வயதிலும் அறிவிலும் முதியோராயிருந்தவர் அவைத்தலைவராக அமர்ந்திருந்தனர் என்ற கருத லிடமுண்டு. இதற்குக் கரிகாலன் வயதானவனைப் போலப் பொய்முடி தரித்ததன் ஆற்றலால் வழக்கினைத் தீர்த்த நிகழ்ச்சி சான்றாக அமையும்.

இம்மன்றம் சில ஊர்களில் மரத்தடியிலும் நடந்துள்ளது. பெரும்-பாலும் வேப்ப மரத்தடியில் ஊரவைகள் நடைபெற்றமையினைப்

புறநானா ற்றச் செய்யுளிலிருந்து அறியலாம்.²⁶ இரத்தி,²⁷
விளா,²⁸ பலா²⁹ முதலான மரத்தடியிலும் மன்றம் நடைபெற்றாள்ளது.
பொதியில் வனங்கும் இடமாகவும் வம்பலர் தங்கும் இடமாகவும்
இருந்துள்ளது. பகைவர் மனையோராய்ப் பிடித்துவந்த மகளிர்
பலரும் நீருண்ணுந் துறையிலே சென்ற முழுசி, அதன்பின் பொதியிலை
மெழுகும் மெழுக்கத்தினையும் அவர்கள் அந்திக் காலத்திலே கொளுத்திய
அவியாத விளக்கத்தினையும் உடைய பூக்களைச் சூட்டின தெய்வம்
உறையும் தறியினையுடையது என்பதனை,

"கொண்டி மகளி ருண்டுறை முழ்சி
யந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்
மலரணி மெழுக்க மேறிப் பலர்தொழு
வம்பலர் சேக்குங் கந்தடைப் பொதியில்" ³⁰

என்றும் பட்டினப்பாலை அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

மேலும், இவ்வூரவை நிகழ்ந்த குற்றங்களை நன்கு ஆராய்ந்து
நடுவுநிலை பிறழாத குற்றவாளிகளைத் தண்டிப்பதே இன்றியமையாத
பணியாகக் கொண்டு விளங்கியது. கள்ளூர் என்றும் ஊரினன் ஒருத்தியின்
கற்பினைக் களவிலே உண்டு அவளைக் கைவிட்டனன்; இவ்வழக்கு
ஊரவைக்கு வந்தது; 'இவளை யான் அறியேன்' என்றான் அவன்;
அவையத்தார் உண்மையை அறிந்து, முக்கவரான கிளையிலே அவனை
இறகக் கட்டி, நீற்றினைத் தலையிலே பெய்து ஒறத்தனர். இதனை,

"நீறதலைப் பெய்த ஞான்றை
வீறசா லவையத் தார்ப்பினும் பெரிதே" ³¹

என்றும் அகநானா ற்றப் பாடலடிகளாக் அறியலாம். இதனால்
வழக்கினைத் தீர்த்து நீதி வழங்கிய முறை ஊரவையில் நடந்துள்ளமையினை
அறிந்து கொள்ளலாம்.

இங்ஙனம் முடியுடை முவேந்தரும் ஊராட்சியின் துணைகொண்டு ஆட்சியினைச் செம்மையாக நடத்தினர் என்பது தெளிவு. பிற்காலம், குறிப்பாகச் சோழப் பேரரசின் காலம், ஊராட்சியில் ஒங்கி வளர்ந்த நிலையிலிருந்ததற்குச் சங்க கால வழக்கமே வழிகோலிற்ற என்றும் உண்மையும் இவற்றால் உறுதிப்படுகிறது.

அரசர்கள் ஆள்வியின் பொருட்டு மேற்கண்டவாறு ஆட்சி முறையினை அமைத்துச் செங்கோன்மை செலுத்தினர்.

முடிப்புரை

முவேந்தர்கள் தம் ஆள்நிலத்தைச் சிறுசிறு உட்பிரிவுகளாகப் பிரித்து ஆண்டனர். மத்தோன் பேரரசனாகவும், இளையோர் உட்பிரிவுகளின் தலைவர்களாகவும் இருந்து ஆட்சி புரிந்தனர். அரசனை நடைபெறும்போது அரசமாதேவியும் இளங்கோவும் உடவிருப்பர். அரசியல் நிகழ்ச்சிகளோடு கலைநிகழ்ச்சிகளும் அவையில் நடைபெறுவது உண்டு.

ஒதல், பொருதல், நாடுபுரத்தல், ஈதல், வேட்டல், படைப்பிறல் ஆகியன அரசனது தொழில்களாக அமைந்தன. அரசன் அனைத்து அதிகாரங்களுக்கும் பெற்றவனாக இருந்தாலும் அவைகளின் துணைகொண்டு ஆட்சிபுரிந்தான்.

ஆள்நிலம் முழுவதும் ஆட்சிமுறை செவ்வனே நடைபெற ஊராட்சி முறை இருந்தன. பொதியில், அம்பலம் என்றும் பெயர்களில் ஊரவை இருந்தது. வழக்குகளை ஊரவை தீர்த்து வைத்தது. ஊரவை குடவோலை முறைப்படி அமைக்கப்பெற்று, வயதிலும் அறிவிலும் முதிர்ந்தோரைத் தலைவராகக் கொண்டு விளங்கியது. அரசாட்சிக்கு அவையினைப் போன்ற இன்றியமையாத அரண்பற்றி அடுத்த இயல் ஆய்கிறது.

இயல்- 5

ஆட்சி முறை

அடிக்குறிப்புகள்

1. மயிலை சீனி, வேங்கடசாமி, சேரன் செங்குட்டுவன், ப. 29.
2. புறம். 45.
3. பதிற்று. 5, பதிகம் 18-19.
4. சிலம்பு. 28/65-66, 77.
5. " 28/77-79.
6. " 25/110-114.
7. ஆ. சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதான சிந்தாமணி, ப. 79.
8. புறம். 29.
9. " 69/17-18.
10. " 69/17-18, ஓளவை உரை, ப. 178.
11. சிலம்பு. 26/52-53.
12. தொல். பொருள். 75.
13. " " 75, நச்சு. உரை, ப. 212.
14. புறம். 29/8.
15. பதிற்று. 38/9.
16. வி. கணகசபை, 1800 ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழகம், ப. 194.
17. கே. கே. பிள்ளை, தமிழக வரலாறு-மக்களும் பண்பாடும், ப. 165.
18. புறம். 46/8.
19. மதுரை. 161.
20. புறம். 390/19.
21. பதிற்று. 43/26-28.

22. பதிற்று. 13/15-17.
23. பதிற்று. 25/4.
24. அகம். 77/7-8.
25. K.A.Nilakanta Sastri, Studies in Chola History and Administration, p.140.
26. புறம். 76; 79; 371.
27. புறம். 34/12.
28. புறம். 181/1.
29. புறம். 128/1.
30. பட்டின. 246-249.
31. அகம். 256/20-21.

* இ ய ல் - 6 *

* அரண் நிலைகள் (பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள்) *

• පාසුගාමියා ගවයෙකුත්

ගාමිකයාත් ගවයාත් ගවයෙකුත් • ගාමිකයාගේ ගවයෙකුත් ගාමිකයා

2 “සඳුගාමියා ගවයෙකුත් ගවයාත්”

• ගාමිකයා

1 “සඳුගාමියා ගවයාත් ගවයෙකුත්”

• ගවයෙකුත් • පාසුගාමියා ගවයෙකුත් ගවයාත්

සඳුගාමියා ගවයෙකුත් ගවයාත් ගවයෙකුත් • ගවයා ගවයා ගවයා

සඳුගාමියා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා

• ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා

ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා

ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා

• පාසුගාමියා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා

ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා

• ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා

ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා

ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා

• ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා

ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා

ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා

ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා

ගවයා

=====

(පාසුගාමියා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා ගවයා)

உன் மகன் போருக்கு அஞ்சிப் புறமுதுகிட்டு ஓடிப்
புறப்புண்ணுற்ற இறந்தான் எனக் கேட்ட தாய், வெகுண்டெழுந்து
வாளெடுத்த, 'அவன் அவ்வாற இறந்தானாயின் அவன் உன்ட என்
மார்பகத்தை அறத்திடுவேன்' என வஞ்சினம் மொழிந்து போர்க்களம்
நோக்கிச் சென்றாள். விரிப்புன் எய்திக் கிடந்த தன் மகனைக்
கண்டாள். குடிப்பெருமையினை நிலைநிறுத்தினன் என ஈன்ற
பொழுதிலும் பெருமகிழ்வெய்தினள் அம்மறத்தாய். இதனை,

"பருமகன் கிடக்கை காணாஉ

ஈன்ற ஞான்றிலும் பெரிதுவந் தனளே" ³

என்பதனான் அறியலாம். அத்தாயின் வீர உணர்வினைப் புறம்
போற்றிப் பாடுகின்றது. இதனைப் போன்ற மற்றொரு நிகழ்ச்சியும்
உண்டு.

முன்னாட் போரில் தன் தந்தை போர்க்களம் சென்ற
யானையெறிந்த வீழ்ந்தனன், மறநாட் போரில் கணவன் ஆண்டுப்
பட்டனன்; அடுத்த நாள் மீண்டும் செருப்பறை கேட்டதும், தன்
ஒரே மகன் சிறியவனாக இருந்தும் அவனை அழைத்த என்னை நீவி,
வெண்ணிற ஆடை உடுத்தி, வேல்கொடுத்துப் போருக்கு அனுப்பினான்
ஒரு மறத்தாய். இவனைக் கண்ட ஒக்கர் மாசாத்தியார் என்னும்
புலவர் இவள் குனிவு வியக்கத்தக்கது என்னும் கருத்தில்,

"கெடுக சிந்தை கடிதிவள் குனிவே" ⁴

என்ற பாடுவர். இவ்விரு பாடல்களாலும் மறவர் குடியின்
பெருமையினைக் காணலாம்.

படைப்பிரிவு

ஆட்சி நடத்த உறுதுணை புரியும் உறுப்புகளுள் படையும் ஒன்றும்; ஆறினாள் தலைசிறந்தது. மன்பதை காப்பது மன்னவன் கடமை; அம்மன்னனையும் காப்பது படை. போரின் கண் ணுபடுதற்கு அஞ்சாது. வரும் பகையினை வெல்லும் படையானது மாந்தரைக் காத்தலோடு மன்னனையும் காக்கிறது. இவ்வெல்லும் படையினைப் பெற்றவன் அரசர் செல்வங்கள் யாவற்றினும் தலைசிறந்த செல்வத்தைப் பெற்றவன் ஆவான் என்பர் வள்ளுவர். இதனை,

"உறுப்பமைந் னாஞ்சா வெல்படை வேந்தன்
வெறுக்கையுள் எல்லாம் தலை" ⁵

என்றும் குறளால் அறியலாம். ஆதலின் வெல்படை பெற்றிருப்பின் குறநிலக்தலைவன் ஆயினும் பெருநிலப் பேரரசன் ஆகலாம்; வெல்படை பெறாதான் பேரரசனாயினும் பெருநாடு உடையனாயினும் அதை இழப்பான். இஃது அரசியல் வரலாற்றிலே நிகழும் உண்மை.

"தாழ்கழல் மன்னன் தந்திரு மேனி
வாழ்க சேனா முகமென வாழ்த்தி" ⁶

என்றும் இளங்கோவின் பாடல். அடிகளுக்கு உரைவழங்கிய ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், "அரசர்க்குச் சேனை சிறந்ததாகலின் திருமேனி என்றார்" என்றும், "திருமேனியாகிய சேனாமுகம் வாழ்க வென வாழ்த்தி என்க" என்றும் பொருள் விளக்கம் தருவர். ⁷ இதன்கண் படையானது வேந்தன் தன் திருமேனி என்றும் பொருள்படுதலை உரைலாம். இப்படைக்குச் 'சேனை' என்றும் பெயர் செங்குட்டுவன் காலத்தில் வழங்கியுள்ளது.

படைஞர்க்குப் பொருநர் என்றும், படைஞர் என்றும், படையாட்கள் என்றும் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. படைவீரர்களுள் சிறந்தோர்க்கு 'ஏனாதி' என்ற பட்டம் வழங்கிப் பெருமைப்படுத்தவது உண்டு. இப்பட்டம் வழங்கிப் படைத்தலைவன் என்றும் உயர்பதவியும் கொடுத்தனர்; அதனோடு, பொற்பூவியையும் பொன்னரி மாலையினையும் பரிசாக வழங்குவது உண்டு. இதனை,

"சோழிக ஏனாதி தன்முகம் நோக்கி" ⁸

என்றும் மணிமேகலை அடியினால் அறியலாம்.

பொதுவாகவே, படை என்றால் நாற்படை ஆகும். அவை காலாட்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, யானைப்படை ஆகியன. பரிமேலழகர் படையெப்பது "அந்நாண்கன் தொகுதியை" ⁹ என்ற கருவர். இந்நாண்களுள் ஒன்றான காலாட்படையினை மேலும் முன்ற பிரிவாக்கலாம். அவை வாட்படை, வேற்படை, விற்படை என்பன. இந்நாண்களோடு ஐந்தாவதாகக் குறிப்பிடத்தக்கது கடற்படை ஆகும். இவையன்றித் தார்ப்படை, கூழைப்படை, மூலப்படை, களிப்படை, ஈர்ப்படை எனப் பல பிரிவுகள் இருப்பதை இலக்கியத்தில் காணலாம்.

தார்ப்படை

போரிடுங்கால் நாற்படைக்கு முன்னே செல்லுதலால் முதற்கண் சொல்லத்தக்கது இது. இதனை 'முன்னெழுதரு படை' எனப் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை ¹⁰ கூறும். வாளேந்தி முற்படச் சென்ற பொரும்படை இது. இதனைத் 'ஞா சிப்படை' என்றும் கருவர். முதன்மை பொருந்தியதாய்ப் படைகளுக்கு முதற்கண் செல்லுகின்ற காரணத்தான்

இதனைத் 'தலைத்தார்ச் சேனை'¹¹ என்ற இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுவர். இப்படை, ஏனைய படைகள் போலல்லாது தன்மேல் வரும் பகைப்படையின் வகுப்பைப் பிளந்து, தன்பின் வரும் தன்னரசன் படைப்பகுதிகள் போருடற்றற்கு வாய்ப்பினை உண்டாக்கும். இப்படைக்குப் பின்னே அணிபெற்று வரும் காலாட்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, யானைப்படை முதலிய பல்படையும் சேரப் பொருது ஒருதீப்புனல் பிறப்பிக்க வகைசெய்யும் தார்ப்படை பீடுடையதாக விளங்கியுள்ளது. இதனை,

"வாண்மயங்கு கருந்தார்"¹²

என்றும் பதிறுப்பத்தின் பாடல் தலைப்பு நன்குணர்த்தும்.

அகப்படையும் மூலப்படையும் காணாது எதிர்த்த அளவிலே ஆற்றாது உடைந்த ஒருமனவிற்கு வன்மையுடைய தா சிப்படையினை உடையவன் என்றும், அரிய அரண்களையழித்துக் கடத்தற்கரிய பகைவரது அணிநிலையுட் புகுந்து வெற்றிகொள்ளும் பெரிய தானைக்குத் தலைவன் என்றும் பல்யானைச் செல்கெழுஞ்சுவன் பாராட்டப்படுகிறான்.

"போரெதிர் வேந்தர் தாரழிந் தொராலின்"¹³

என்றும்,

"ஆரரண் கடந்த தாரருந் தகைப்பு"¹⁴

என்றும் வரும் பாடல் அடிகள் இவற்றை வெளிப்படுத்தும். இவற்றினின்ற சேரர் தம் தார்ப்படையின் வன்மையினையும் சிறப்பினையும் காணலாம்.

நாற்படை

நாற்படை இன்ன இன்ன என்பதையும், படை என்றாலே இதனைக் குறிக்கும் என்பதையும் விளக்குதல் வேண்டா. இதனை,

"அகப்படை" என்றும், "நடுப்படை" என்றும் கூறுவர். மன்னனுக்கு அரண்நிலைகள் பல உண்டு. அதேபோன்ற அவதன் படைக்கும் அரண்நிலை உண்டு. இதனைப் பண்பின் அடிப்படையில் வள்ளுவர் கூறுகிறார். அஞ்சா நெஞ்சமும், மானமும், மூத்த வீரர் சென்ற நெறிக்கண் சேறலும், அரசனாற் பாராட்டிப் பெறுதலுமாகிய இந்நான்கு குணமுமே படைக்குச் சிறந்த அரணாகும் என்பர். இதனை,

"மறமானம் மாண்ட வழிச்செலவு தேற்றம்
எனநான்கே ஏமம் படைக்கு"¹⁵

என்றும் குறிப்பாவால் அறியலாம். படைக்குப் பண்பினைக் கூறியவர் படை எத்தன்மையதாய் இருக்கவேண்டும் என்பதையும் குறிப்பிடுகிறார். "கூற்றுவனே வெகுண்டு போரிட வந்தாலும் எதிர்த்த நிற்கும் நெஞ்சாற்றல் கொண்ட வீரரது படையே சிறந்த படை"¹⁶ என்பது வள்ளுவர் கருத்து.

இத்தன்மைத்தான பண்புகளையும் சிறப்புகளையும் உடையவர்கள் சேரநாட்டு வீரர்கள். புகைப்படையிலுள்ள வீரர்க்கும் அரசலும் போரிக்களத்தே பட்டு வீரம்படியான படையினை உடையவர்கள். சேரர்தம் படையிலுள்ள தேர்க்கும், யானைகளும், குதிரைகளும், காலாட்படை வீரர்க்கும் எண்ணமுடியாத அயவில் அமைந்தன என்பதை,

"பண்ணமை தேரு மாவு மாக்ககும்
என்னந் கருமையி னெண்ணிற்றோ விலனே"¹⁷

என்றும் அரிசில்கிழார் பாடல் மூலம் அறியலாம். என்னுதற்கு அருமை என்பதனாலும், எண்ணமுயன்றாலும் முடியாத என்பதனாலும் படையின் அளவினை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

சேர வேந்தர்களே நேரிற்சென்ற நாத்படைகளையும் பாதுகாத்து வந்துள்ளனர். "குதிரைமீதிவீரந்தம், தேர்மீதிவீரந்தம்,

யானையின் மீதிவீர்த்தும் நீ, நின் தானையைப் பாதுகாத்த வருதலின் பகைவரை வெல்ல முடிந்தது" ¹⁸ என்பர் காப்பியாற்றிக் காப்பியனார் என்றும் புலவர்.

ஒவ்வொரு படைக்கும் தனித்தனியாகப் படைத்தலைவர் இருந்துள்ளனர். அனைத்துப் படைக்கும் சேர்ந்தாற்போன்ற தலைமைப் படைத்தலைவர் இருந்தனர். சேரன் செங்குட்டுவனுக்கு அழும்பில்வேள் என்பான் படைத்தலைவனாக இருந்தமையினைச் சிலம்பின் வாயிலாக அறியலாம். அழும்பில்வேள், செங்குட்டுவன் அமைச்சருள் ஒருவனைப் போலும் என்பர் ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார். ¹⁹ அழும்பில்வேள் என்பானை அமைச்சன் என்ற கூறுவதைவிடப் படைத்தலைவன் என்ற கூறுவதே மிகவும் பொருந்தும். ஏனெனில், கண்ணகிவிழாவை முன்னிட்டுச் சிறையிலுள்ளோரை விடுதலை செய்ம்மீன் என அழும்பில்வேளையும், இறையினை விடுதலை செய்ம்மீன் என ஆயக்கணக்கரையும் அரசன் ஏவுகிறான். ²⁰ ஆயக்கணக்கரோடு இணைத்துக் கூறுவதனாலும், படைத் தலைவனுக்குரிய பணியினைக் கூறியிருப்பதனாலும் அழும்பில்வேள் படைத் தலைவன் என்பது புலப்படுகிறது.

எனவே, சேர மன்னர்கள் எண்ணிடங்காப் படைவீரர்களை யுடைய படைத்தொகுதியினைப் பெற்றிருந்தனர் என்றும், அன்றிறினைத் தம் நேரிடைப் பார்வையினால் பாதுகாத்து வந்தனர் என்றும் அறியலாம்.

காலாட்படை

இப்படை மூன்று வகையான உட்பிரிவுகளைக் கொண்டது. வானேந்தி நின்று போரிடுதலான் வாட்படை என்றும், வேலேந்தி நின்று போரிடுதலான் வேற்படை என்றும், வில்லேந்தி நின்று போரிடு-

தலான் விற்படை என்றும் பெயர் பெற்றன. பசுக்களைக் கவர்தல், அகழி கடந்து கோட்டையைப் பிடித்தல், வெட்ட வெளியில் போரிடுதல் முதலிய பலதிறப்பட்ட போரில் வல்லநராய் இருந்தனர். இவர்கள் 'மூப்படை வீரர், பின்படை வீரர், முனைப்படை வீரர்',²¹ என்ற பல பெயர்களுடன் விளங்கினர்.

சேரநாட்டு வேற்படை வீரர்கள் பகைவர்மேல் வேலெறிந்து தாக்கியவழி, அவர் புண்ணுற்றுப் பெருந்துன்பம் அடைவதைக் கண்டும் தனியாத மறம்கொண்டவராய் மேன்மேலும் பகைவர்க்குப் புன் உண்டாக்குதலைப் பெரிதும் விரும்பிச் செய்யும் இயல்பினர். இவர்கள் தாம் புன்செய்தலையென்றிப் பிறரால் தாம் புண்ணுறிலும் அதனையே விரும்புவர். இத்தகைய வீரர்க்குத் தலைவனே என்ற சேர மன்னன் பாராட்டப் படுகிறான்:

"காமென்கம் பிடித்தெறிந்து
விரும்பத்திற் புகலம் பெயரா வாண்மைக்
காஞ்சி சான்ற வயவர் பெரும".²²

என்றும் அடிகள் இதனை உணர்த்தும்.

பிறிதொரு பாடல், சேரர்தம் காலாட் படையின் சிறப்பினை அரணின் அமைப்பினொடு உருவகித்தக் கூறுகிறது: "காலாட் படையினர் ஒன்றாகிய வாட்படையே மதிலாகவும், வேற்படையே காவற் காடாகவும், விற்படையே முள்வேலியாகவும், தானையைச் சூழ்ந்துநின்ற பிற படைக்கருவிகள் அகழியாகவும் அமைந்த அரண்" என்பர் புலவர்; மேலும், சேரர்தம் காலாட் படையினைக் கண்ட அளவிலே மாற்றார் பொருந் திணையாது புறங்கொடுத்த ஒருவர் என்றும் புலவர் பாராட்டுவர்.²³ எனவே, சேரர்தம் காலாட்படை வன்மையினையும் சிறப்பினையும் பெற்று விளங்கியது எனலாம்.

குதிரைப்படை

குதிரைப்படை காற்றைப் போல விரைந்த செல்லம் தன்மையையும், தன் குறிப்பிற்கு ஏற்றாற்போல் செல்லம் பயிற்சியையும் உடையதாய் இருத்தல் வேண்டும். இப்படை வீரர்களை 'இஷ்னி வீரர்' எனக் குறிப்பிடுவர். குதிரைப் படையின் திறத்தினைக் 'குதிரை மறம்' என்ற புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறும்.²⁴ விற்படையும் வேற்படையும் தலைமயங்கிய வாட்போரினுள் நீண்ட அம்புபோல முற்பட்டு வந்து நிற்கும் குதிரைப்படை. இது வேகமாக விரைந்த செல்லம் அம்பினம், வேலினம், வாளினம் விரைந்த செல்லம் தன்மையுடையது ஆகும்.

சேர வேந்தர்கள் இத்தன்மைத்தான குதிரைப்படையினை வைத்திருந்தனர். இவர்கள் "நகைப்புலவானருக்கும் பிறருக்கும் பரிசிலாக வழங்கிய கலிமாவினை என்வீண் கடலிலெழும் அலைகளினும் பலவாம்"²⁵ என்ற பாராட்டப்படுவது நோக்கத்தக்கது. இதன்கண் குதிரைப்படையின் தொகையினைச் சேரர்தம் வன்மையில் வைத்துக் கூறப்படுகிறது.

தேர்ப்படை

இப்படையின்கண் உள்ள ஒவ்வொரு தேரிலும், நீண்டதும் பெரியதமான நாட்டுக்குரிய கொடி நாட்டப்பட்டிருக்கும். தேர்க் காலில் ஓசையினையுடைய தடித்த மணி கட்டப்பட்டிருக்கும். இதன் திறத்தினைத் 'தேர்மறம்' என்ற புறப்பொருள் வெண்பா மாலை²⁶ குறிப்பிடும். செங்குருதி வெள்ளம் நிரம்பிய போர்க்களத்தே செங்குருதி படாவண்ணம் பகைவனுடைய பிணத்தின்மேல் தேர்ப்படையின்

உருளை உருண்டு செல்லும் என்பது தேர்மறம். சேர வேந்தர்கள்
இத்தகைய தேர்ப்படையினைப் பெற்றிருந்தார்கள் என்பதை,

"நெடுங்கொடிய தேர்மீசையும்" ²⁷

என்றும்,

"வடிமணி நெடுந்தேர்" ²⁸

என்றும் வருவனவற்றால் அறியலாம்.

யானைப்படை

சேரநாடு மலைநாடாகையினால் யானைப் படையின் அளவு
பெரிதாக இருந்தது. 'களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே'
என்றும், ²⁹ 'ஆனை யாயிரம் அமரிடை வென்ற மாண வனுக்கு
வசூப்பது பரணி' ³⁰ என்றும் கூறவனவற்றிலிருந்து யானைப்படையின்
பெருமையினையும் வலிமையினையும் உணரலாம். நார்படைகளில்
இப்படையே வலிமையுடைத்த. இப்படையினைப் பெரியதாகப்
பெற்றிருப்பின் தன் ஆள்நிலத்தைப் பெருநிலமாக ஆக்குவன் என்பது
உண்மையே ஆகும். இதன் திறத்தினை 'யானைமறம்' என்ற புறப்பொருள்
வெண்பா மானால் கூறுகிறது. ³¹ மாற்றானின் தகையினையும், உயிரையும்
உண்ணுதற்பொருட்டுப் பேயும் கழுதும் கூற்றவனும் பிள்ளே வர,
யானையானது வெகுண்டு நிற்கும் என்ற கூறவது யானை மறம்.

எருமை போன்ற கருங்கற்குக்கிடையே மேயும் பசுக்கட்டம்
போலவும், கொங்குநாட்டு முரம்பு நிலத்தில் மேயும் ஆநிரைகள்
போலவும் எண்ணற்றன எனச் சேரர்தம் யானைப்படையின் அளவு
கூறப்படுகிறது. இதனை,

"எருமை யன்ன கருங்கல் லிடைதோ

றானிற் பரக்கும் யானைய" ³²

என்னும் பாடல் அடிகளால் அறியலாம்.

சேரர்தம் போர் யானைகள் முகில் முழக்கினை முரசு
முழக்கமென எண்ணித் தமது கட்டுத்தறிகளை முறித்துக்கொண்டு
பகைவரைப் பார்த்தற்குரிய பாசறையிடத்து வந்து நிற்கும் தன்மை
உடையன. இவர்கள் தம் யானைப் படையினைக் கொண்டு
பகைவர் படையினை உழுகின்ற உழவர் போன்றவர் என்ற புலவர்
பாராட்டுவர். 33

கனிநெறிந்து வருதலே வீரனுக்கு அழகு என்பதனால்
வெற்றிக்கும் தோல்விக்கும் யானைப்படையின் திறமையே அடிப்படை
எனலாம். சேரநாடு வேழமுடைத்து என்பர். அதனால், ஏனைய
முடிவேந்தரைவிடச் சேரவேந்தர் வெற்றி பெறவதிலே தலைமையிடம்
பெற்றனர். தம்மை நாடிவரும் இரவலர்க்குப் பரிசிலாகக்
கனிற்றினை நல்குமளவுக்கு எண்ணற்ற கனிகளை உடையவராகத்
திகழ்ந்தனர்.

கடற்படை

சேர மன்னர்கள் நாற்படையோடு கடற்படையும் வைத்திருந்தனர்.
சேரன் செங்குட்டுவன் கடற்போர் செய்து வாகை சூடியதன் விளைவாகக்
கடற்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் என்னும் சிறப்புப் பெயரினைப்
பெற்றான். இதனால், ஏனையோர் பெறாத சிறப்பினை இவர்கள்
பெற்றிருந்தனர் என்பது புலப்படும். சேரன் செங்குட்டுவன் தன் கடற்படைத்
திறத்தை,

"சினமிது தானை வானவன் குடகடற்
பொலந்தரு நாவா யோட்டிய வன்வழிப்
பிறகலம் செல்கலா தனையேம்" 34

என்றும் மாறோகத்து நப்பசலையார் பாடல்மூலம் அறியலாம்.

சேரர் கலம் சென்ற குடகடலில் பிறர்கலம் செல்லமாட்டாது என்பதனால் இவன் தன் நிலப்பரப்பினோடு கடற்பரப்பிலும் ஆட்சி செலுத்தியமை நன்கு விளங்கும்.

"கடலை இடமாகக் கொண்டு போர் செய்தோரைச் செங்குட்டுவன் தன் வேற்படையைச் செலுத்திக் கடலை கலங்குமாறு போர்செய்து தோற்றோடச் செய்தவன்" ³⁵ என்ற பரணர் பாராட்டுவர். கடற்போராயினும் அதில் வேற்படையினர் ஈடுபட்டனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. இவனிலும் இவன் தந்தை இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்பான் மாற்றார் மருகும்படி பெரும் கடற்படை வைத்திருந்தான் என்பதை மாமூலனாரின் பாடல்மூலம் ³⁶ அறியலாம்.

நாற்படையிலும் சிறந்து விளங்கிய சேர மன்னர்கள் கடற்படையொரு ஐம்படைகளையும் பெற்றிருந்தனர் எனலாம். பிற படைகள் யாவும் அரசுக்கும் நாற்படைக்கும் வனிகருக்கும் துணையுரியும் வகையில் அமைந்த துணைப்படைகள் ஆகும்.

மூலப்படை

'படைமாட்சி' அதிகாரத்தில் ஒரு குறட்பாவிற்கு உரை-யெழுதும்போது பரிமேலழகர், "மூலப்படை, கலிப்படை, நாட்டுப் படை, காட்டுப்படை, துணைப்படை, பகைப்படை என்னும் அறுவகைப் படையுள்ளும் சிறப்புடையது மூலப்படை" ³⁷ என்ற கருவர். இதனை வள்ளுவர் 'தொல்படை' என்ற குறிப்பிடுவர். ³⁸ தொல்படை என்பது தொன்றுதொட்டு வரும் அரசுரிமையினைப் போன்ற தந்தைக்குப் பின் மைந்தன் எனும் அடியொற்றி வரும் படையாகும். இப்படையானது

ஊறு வந்தக்கால் அஞ்சாது அதனைத் தன்மேலேற்ற நிற்கும்
வன்கண்மை உடையது. தன் உயிரிலும் தன் வேந்தன் உயிரைக்
காப்பதே பெரிதென என்னும் எண்ணமும், அஞ்சாத் தன்மையும்
தொன்றதொட்டுத் தொடங்கி வரும் இப்படைக்கல்லது பிறவற்றிற்கு
உளவாதல் அரிது. இதனை,

"உலைவிடத் தூ றஞ்சா வன்கண் தொலைவிடத்துத்
தொல்படைக் கல்லால் அரிது" 39

என்றும் குறட்பாவால் அறியலாம். இதனால் இப்படையின் உயர்ந்த
பண்பினையும் அதன் சிறப்புப் பண்பினையும் நன்குணரலாம்.

"ஊழியக் கால அளவு பற்றி மூலப்படை கலிப்படை
யென்றும், தொகுக்கும் இடம்பற்றி நாட்டுப்படை
காட்டுப்படை என்றும், சேர்ந்துள்ள பக்கம்பற்றித்
குணப்படை பகைப்படை என்றும் எதிர்நிலை
வகையில் இவ்விரண்டாக வகுப்பது உண்டு" 40

என்ற ஞா. தேவநேயப் பாவாணர் கூறுவது இவன் கருத்தத்தக்கது.

இம்மூலப்படைகள் தலைநகரிலும், பிற கோநகர்களிலும்,
எல்லைப்புறங்களிலும், புதிதாய் வெல்லப்பட்ட பகைவர் நாட்டிலும்
நிறுத்தப்பெறும். போர்க்காலத்தில் அரசனுடைய உயிரைக்
காப்பதே பணியாகக் கொண்டமையாலும், மேற்கூறியவாறு பல்வேறு
இடங்களில் தொழில்புரிதலாலும் ஏனைய படைகளிலும் மூலப்படை
சிறந்த படையாயிற்று.

கிடுகுப்படை

'கிடுகு' என்பது ஒரு தற்காப்புப் போர்க்கருவி ஆகும்.

இதனைத் 'தோல்' என்றும், 'கேடகம்' என்றும் வழங்குவர்.

கிடுகினைக் கொண்டு போர் செய்வதனால் இப்படையினைக்
 'கிடுகுப்படை' என்றும், 'தோல்படை' என்றும் கூறுவர்.
 இதனைத் 'தோலழிகை' என்ற புறப்பொருள் வெண்பா மாலை
 குறிப்பிடுகிறது.⁴¹ மூலப்படையினைப் போன்ற இறவும் தொன்ற
 தொட்டு வருவதாகும். வெற்றியொடு புகழையும் உண்டாக்கும்
 நிறத்தினைப் பெற்றது. பகைவர் எய்யும் அம்புகளைத் தடுத்த
 நிறத்தும் தன்மையுடையது கிடுகு. இது வெண்மை நிறத்திலும்
 கருமை நிறத்திலும் அமைந்திருக்கும் என்பதனை,

" தெவ்வர்
 சிலைவிசை படக்கிய மூரி வெண்டோல்" ⁴²

என்றும்,

"மழையென மருகு மாயிரும் பஃறோல்" ⁴³

என்றும் வரும் பதிற்ப்பத்திப் பாடல் அடிகளால் அறியலாம்.

இக்கிடுகுப் படையானது போர்க்காலத்தே யானைப்படையின்
 ஊடேநின்ற போர்செய்யும் பெருமையினையுடையது. இத்தன்மைத்தான
 கிடுகுப்படையினைச் சேரர் பெற்றிருந்தனர் என்பதனை,

"கொல்களிற மிடைந்த பஃறோல் தொழுதியொடு" ⁴⁴

என்றும் பதிற்ப்பத்தின் அடி தெரிவிக்கிறது. மேலும், "பஃறோற்-
 றொழுதி" என்ற இப்பதிற்ப்பத்தின் பாடலுக்குப் பெயர் அமைந்தமை-
 யினின்ற அதன் சிறப்பினையும், சேரர் அதனைப் பெற்றிருந்தமை-
 யினையும் அறியலாம். 'பல்தோல்' என்றதனால் பலவகைப்பட்ட
 கிடுகுப்படை இருந்தமை பற்றியும், 'தொழுதி' என்றதனால் எண்ணிக்கை
 மிகுதியாக இருந்தமை பற்றியும் அறிய முடிகிறது.

ஈரீம்படை

படைசெல்லம் வழியில் நீர்வேண்டின் கிணறு முதலியன
தோண்டுவதற்குக் குந்தாலி முதலிய கருவிகளை வைத்திருந்தமையான்
இப்படை 'ஈரீம்படை' என வழங்கப்பட்டது. ஈரீம்படை
என்றாலே கொங்குநாட்டுப்படை என்ற சொல்லுமளவிற்கு இது
கொங்குநாட்டில் மிக்கிருந்தது. இதனை,

"சேண்பரன் முரம்பி ஈரீம்படைக் கொங்கர்" 45

என்றும் பதிற்றுப்பத்தில் பாடலடியால் அறியலாம்.

கனிப்படை

நாடுகடந்த செல்லம் தானைக்குக் கல்லம் முள்ளும்
நிறைந்த இடத்தினை நெறியமைத்துக் கொடுக்கும் படை 'கனிப்படை'
எனப்பட்டது. அவ்வாறு நெறியமைக்கும்பொழுது வரும் வகைவரோடு
எதிர்த்து அடர்த்தலம் உண்டு. இதனை,

"கொள்ளை வல்சிக் கவர்காற் கனியர்

கல்லடை நெடுநெறி போழ்ந்த சுரணற்ப" 46

என்ற பதிற்றுப்பத்துக் கூறும். மேலும் பகைப்புலத்தப் பொருள்களைச்
சூறையாடுதலும் இவரது தொழிலாகும். இப்படையும் போர்க்
காலத்திலீ நாற்படைக்குத் துணைபுரிந்துள்ளது. இது, தார்ப்படைக்கு
முன்னே செல்லம் தன்மையுடையது.

இதுகாறும் கூறியவற்றான் நாற்படையே போருக்கு உரியது
என்றும், பிற படைகளெல்லாம் நாற்படைக்கும் வேந்தனுக்கும்
துணைசெய்ய அமைந்தன என்றும் அறியலாம். இத்துணைப்படையில்
தார்ப்படையும் மூலப்படையும் சிறந்தன ஆகும். தார்ப்படை
நாற்படைக்கு முன்னே சென்ற போரிடுதலாலும், மூலப்படை
அரசன் உயிரைக் காத்தலாலும் சிறந்தன ஆயின.

போர்க்காலத்துப் பெரும்படை அமைதிக்காலத்து வேண்டா வாதலின் போர்முடிந்தபின் மூலப்படையொழிந்த பிறவெல்லாம் கலைக்கப்படுதல் மரபு. நான்கன் படை, அறவகைப்படை ஆகியன- வற்றைக் குறிப்பிட்ட பரிமேலழகர் கொங்கருடைய ஈரம்படையையும், யானைப்படைகளுக்கு இடையே வரும் கிடுகுப்படையையும் பற்றிக் கூறாமையுடன் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அறவகைப் படையுள் ஒன்றாகப் பரிமேலழகர் கூறும் 'கலிப் படையும்', இங்குக் குறிக்கப்பட்டுள்ள 'கலிப்படையும்' ஒன்றைக் கருத இடமுண்டு. "போர்க்காலத்தில் புதுவதாகக் கலிக்கமர்த்தப் படுவது கலிப்படை" ⁴⁷ என்று சூ.தேவநேயப் பாவாணர் கூறுவது இதனை வலியுறுத்தும்.

இவையே அன்றி, நாற்படைக்குப் பின்னே வரும் கழைப்படை ஒன்றும் அக்காலத்து இருந்தது. இதனை,

"ஒருவ னொருவனை யுடையடை புக்குக்
கழை தாங்கிய வெருமையும்" ⁴⁸

என்றும் தொல்காப்பிய னாற்பா அடிகளால் அறியலாம்.

படைக்கருவிகள்

வேற்படை, வாட்படை, விற்படை எனக் காலாட்படைப் பிரிவுகள் இருந்தமையைக் கொண்டு பகைவரொரு பொர இக்கருவிகள் பயன்பட்டன எனத் தெளியலாம். பகைவரால் எய்யப்படும் போர்க் கருவிகளைத் தடுப்பதற்காகக் கேடகம் அல்லது கேடயம் பயன்படுத்தப் பட்டது.

"எப்படை, எறிபடை, குத்துப்படை,
வெட்டுப்படை, அடிபடை, தடுபடை எனப்
படைக்கருவிகளை அறுவகையாகப் பிரிப்பர்.
வில்லம்பு எப்படை; விட்டேறு எறிபடை; வேல்,
ஈட்டி, குந்தம் முதலியன குத்துப்படை; வாள்
வெட்டுப்படை; மலு, தண்டு முதலியன அடிபடை;
கவசம், கேடகம் முதலியன தடுபடை" 49

என்ற போரில் பயன்படுத்தப்பெற்ற போர்க்கருவிகளை ஆறு
வகையாகப் பிரித்து ஒவ்வொன்றற்கும் சான்று காட்டியுள்ளமை
இங்கு நோக்கத்தக்கது.

படைபயிற்சி

நாற்படையும் நம்முறையில் போரிடப் போர்ப் பயிற்சி
அளிக்கப்பட்டிருந்தது. அரசர்தம் ஆறுவகையான தொழில்களுள்
படைபயிற்சியும் ஒன்று. 49a இதனைப் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் நன்கு
சுட்டுகிறது. 50

களிறு ஊர்தல்

களிற்றின் மேலேயிருந்து படைதொடுக்கும் வீரர், அதன்
பிடரிக்கண் இருக்கும் கயிற்றிடையே தம் தாளைச் செருகித் தம்
தாளால் குறிப்பினை யுணர்த்திச் செலுத்தும் பயிற்சியினைப் பெற்றிருந்தனர்.
"களிறு கடைஇய தாள்" 51 என்ற இத்திறமையினைப் போற்றுகிறது
பதிற்றுப்பத்து. யானைப்படை வீரர்கள் பயிற்சி பெற்றது போன்ற
யானையும் போர்ப்பயிற்சி பெற்றிருந்தமையினை 'வினைநவில் யானை'
என்றும், 52 'தொழில்நவில் யானை' 53 என்றும் வரும் பதிற்றுப்பத்துப்
பாடல் தலைப்புகளால் அறியலாம்.

சேரர்களின் யானைப்படை கொடிகளை உயர்த்தித் தம் வலிமையாற் போர்புரியும் பகைவரது நெறி பலவும் அறிந்த அவர்களைத் தாக்கி வெற்றிகொள்ளும் தன்மையுடையது என்பதனை,

" செறநர்
செல்சமந் தொலைத்த வினைநவில் யானை" 54

என்றும் பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், இவர்தம் யானைப்படை மூரசு முழங்கினால் ஒரூங்கு குலையாது போர்க்குரிய செயல் மேற்கொண்டு பாசறை நோக்கித் தானே செல்லும் போர்த்திறம் பெற்றது.

மாவூர்தல்

காலாட்படை வீரர் தாங்கியவற்றைவிடக் குதிரைப்படை வீரர் குறைந்த எடையுடைய படைக்கலங்கடும் சிறிய கேடயங்களும் தாங்கிப் போர் புரிந்தனர். குதிரை மேலிருந்த போர்செய்யும் இவ்வீரர் தம் தானின் அகவிளிம்பால் குதிரைகட்குத் தமது குறிப்பினை உணர்த்திச் செல்வர். இத்தன்மையதான படைப்பயிற்சியினைச் சேரநாட்டு வீரர்கள் பெற்றிருந்தமையினை "மாவுடற்றிய வடிம்பு" 55 என்றும் பாடல் தொடரால் அறியலாம். குதிரையும் இவர்கள் உணர்த்தும் குறிப்பிற்-
கேற்பச் செல்லும் தன்மையுடையதாகும்.

மற்போர்

இது தோள் வண்மைக்குரிய போர்ப்பயிற்சி யாகும். இதற்காகக் கல்லால் இருவரான ஞா னொரு பொருது பயிற்சி பெறுவர். இதனைக் "கல்லலைத்த தோள்" 56 என்றும் தொடர் உணர்த்துகிறது. மேலும் முருக்க மரத்தின் பருத்த அடியை நட்டு, அதன்மேல் படைக்கலங்களை

எறிந்து போர்மறவர் எறிபடைப்போர் புரிந்து வந்தனர்.

இதனை,

"இளம்பல் கோசர் விளங்குபடை கண்மார்
இகலின் ரெறிந்த வகலிலை முருக்கின்
பெருமரக் கம்பம்" 57

என்றும் புறப்பாடல் பகுதியால் அறியலாம்.

இங்ஙனம் படைவீரர்க்கும் அரசுக்கும் வேண்டுவனவாகிய களிற் றார்தல், மாவூர்தல், மற்போர் புரிதல், வான், வேல், வில் முதலான போர்க்கருவிகளால் எறிபடைப் போர்ப்பயிற்சி பெறதல் ஆகியன நிகழ்ந்தன. அரசர் தாம், புரியும் தொழில்களுள் படைபயிற் றும் ஒன்றென இருத்தலான் அதன் சிறப்பினையும் இன்றியமையாமையினையும் அறியலாம். படைபயிற் றும், அரசியல் திறமும் பெற்ற இளவரசரே பேரரசராகும் தகுதியி னைப் பெற்றவராவர் என்ற கருதப்பட்டது. மேலும் போர்க்களம் செல்லும் யானைக்கும், குதிரைக்கும் போர்ப்பயிற்சி கொடுத்திருந்தமை ஈண்டுக் குறிப்பிடத் தக்கது. இதில் சேர மன்னரும் அவர்கம் மறவரும் சிறந்து விளங்கினர் என்பதில் என்வித ஐயப்படாமும் இல்லை.

அரண்

அரண் என்றாலே பாதுகாப்பு எனப் பொருள்படும். பகைவன் படையெடுத்த எளிதில் நாடு கொள்ளாதவாறு தடுத்த நிறத்துவது அரண். நாட்டு மக்களையும் நாடாகும் வேந்தனையும் பகைவரிடமிருந்து பாதுகாக்குமோர் அமைப்பு இது. இங்ஙனம் பேரரசு மற்றும் சிற்றரசு ஆகியவற்றின் தலைநகரங்களில் அமைந்திருக்கும். யாவரையும் பாதுகாக்கும் வேந்தனுக்குப் பாதுகாப்பு அதிகம் இருத்தலான்

அவ்விருக்கும் மனை 'அரண்மனை' ஆயிற்று. பாதகாப்பதிலே படைக்கு அடுத்த நிலையில் அரண் அமைவதால் அதனை ஈங்குக் கூறவேண்டியது இன்றியமையாததாகிறது.

இயற்கையும் செயற்கையுமாய் அமைந்த இவ்வரண் நாங்கு வகைப்படும். அவையாவன: நீரரண், மலையரண், காட்டரண், நிலவரண் என்பன. இந்நாங்கு அரண்களும் சேர்ந்ததே அரண் என்பர் வள்ளுவர்.

"மணிநீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநிழற்
காரும் உடைய தரண்" ⁵⁸

என்பது அவர்கம் குறட்பா. இந்நாங்கு அரணும் மதிப்புறத்தே அமைக்கப்படுவன. பகைவன், மதிப்புறத்தை எளிதில் முற்றுகையிடா வண்ணம் தடுத்த நிறத்துவதன் பொருட்டு இயற்கையும் செயற்கையுமாய் அரண் அமைக்கப்படும். அரண், அரசனுக்குக் கூறப்படும் ஆறு அங்கங்களுள் ஒன்றாகும். மாற்றாநிலையிருந்து பாதகாப்பதால் இஃது சிறப்புடைத்து. இதற்கென்று தனி அதிகாரம் வகுத்து வள்ளுவர் கூறவதிலிருந்தும் இதன் இன்றியமையாமையினையும் சிறப்பினையும் அறியலாம். "அரணில்வழி அழியும்பாலராகலின் அரணின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது" ⁵⁹ என்பர் பரிமேலழகர்.

அரண் அமைப்பு

"உயர்வகலந் திண்மை அருமையிந் நாண்கின்
அமைவரண் என்றரைக்கும் தூல்" ⁶⁰

என்று அரண் பற்றிக் கூறுவர் வள்ளுவர். உயர்ச்சியும், அகலமும், திண்மையும், அருமையும் என்ற சொல்லப்பட்ட இந்நாண்கின் மிகுதியையுடைய மதிலையே அரண் என்பர். பகைவர், மதில்மேல் ஏணிசாய்த்து ஏறாமலிருக்க உயர்வானதாக இருத்தல் வேண்டும். புறத்தோர்

மதிலை எளிதில் அகழ்தல் இயலாவண்ணம் அடியகலமும், அகத்தோர்க்கு நின்ற வினைசெய்யு மளவிற்குத் தலையகலமும் இருதீகல் வேண்டும்; பகைவர் தம் பொறிகளால் மதிலைக் குத்தமுடியாதபடித் திண்மை பெற்றிருத்தல் வேண்டும். மதிலின்கண் பல்வகையான பொறிகள் அமைக்கப்பட்டு மாற்றார் அணுகாவண்ணம் அருமையுடைத்தாய் அமைந்திருத்தல் வேண்டும். இங்ஙனமாக இந்நாண்கண் தன்மையிலே அமைக்கப்படும் அரணத்தான் சிறந்த அரண் என்பர் வள்ளுவர். இவ்வரணின் காவற்றன்மையினை "அம்பு குஞ்சுங் கடியரண்"⁶¹ என்றும் புறநானு ந்றப் பாடல் தொடரால் நன்கு அறியலாம். சேரநாடு கடன்மலை நாடாசியதால் இயற்கையும் செயற்கையுமாய் அமைந்த அரண்களைப் பெற்றிருந்தமையினை இலக்கியச் சான்றுகளால் அறியலாம்.

அரண்கள் "காவற்காடு, அகழி, நெடுமதில், நிலைஞாயில் என்றும் நான்கு உறுப்புகளைக் கொண்டு" விளங்கும்.⁶² காவற்காடு கதிரவனின் கதிர்கள் உள்ளே தழையாவண்ணம் செறிந்தும் பல்வகையான முட்களையுடையதுமாக அமையும். இதனைக் 'கடியினை' என்று இலக்கியம் கூறும். "கரந்திருந்து தாக்கும் மறவரும் பல்வகைப் பொறிகளும் உடைய காடாதலின் கடியினை என்றார்"⁶³ என்று பொருள்விளக்கம் தருவர்.

இயற்கையான நீரரண் இல்லாத இடங்களில் செயற்கையான நீர்நிலைகளை அமைத்துக் கொள்ளுதல் வழக்கம். அவை 'அகழி' எனப்படும். அகழியில்லாத நிலக்கோட்டை தமிழகத்தில் இல்லை. வீழ்ந்தார் நீந்திக் கரையேறாதபடிப் பற்றிக்கொள்ளும் தன்மையுடைய இடங்கடும், கராமும், முதலையும், சுறவும், பிறவும் இனிது வாழ்வதற் கேற்ப ஆழமுடைத்தாயும் அகலமுடைத்தாயும் அகழி அமையும்.

இதனைக் குண்டுக் கிடங்கு என்பர். "குண்டுக னகழிய மதில்" 64
என்றும் பதிற்றுப்பத்தின் பாடல் தொடர் அகழியின் ஆழத்தை
உணர்த்தும்.

அடுத்த, அரண் என்றாலே மதிலரணத்தான் குறிக்கும். இதனை
எயில், இஞ்சி, நொச்சி, புரிசை, கோட்டை என்றும் பல
சொற்களால் குறிப்பதண்டு. இம்மதிலானது வட்டமாக வளைந்தும்,
வானளாவ உயர்ந்தும் பல்வகையான பொறிகளைப் பெற்று விளங்கும்.
இதனை,

"வாஹ வேங்கிய வளைந்துசெய் புரிசை" 65
என்றும் பாடல் அடியினால் அறியலாம். மேலும், சோழன் கரிகாற்
பெருவளத்தானின் கோட்டையைக் கறம்பொழுது 'பருதி' எங்ஙனம்
வட்டமாக வளைந்து அமைந்திருக்குமோ, அதைப்போன்ற வட்டமாக
வளைந்து காணப்படும் என்ற கறப்படுகிறது. இதனை,

"பருதி யுருவிற் பல்படைப் புரிசை" 66
என்ற புலவர் குறிப்பிடுவார்.

இது, புறமதில், இடைமதில் அல்லது அகமதில் என்றும் இரு
பிரிவுகளையுடையதாய் அமையும். இவ்விரு மதில்களுக்கும் இடைப்பட்ட
பகுதியினைப் 'பறந்தலை' என்ற கூறுவர். இப்பகுதி பெரிதும்
பரந்தபட்ட நிலப்பகுதியினை உடையதாய் அமைந்திருக்கும். போர்க்
காலத்தில் அரணை முற்றுகையிட்டபொழுது, அகத்தோர் யாதொரு
குறைவுமின்றித் தமக்கு வேண்டுவன அமைத்துக் கொள்ளுவதற்கும்,
புறமதிலைக் கடந்து அகமதிலைப் பற்றங்கால் இருநாட்டுப் படைவீரரும்
போரிடுவதன் பொருட்டும் அகன்றதாய் அமையும். இதனை,

"நாடுகண் டன்ன கணைஞ்சு விலங்கல்" 67
என்பதனால் அறியலாம்.

'நாடுகண் டன்ன' என்பதனால் புறமதிலுக்கும் அகமதிலுக்கு மிடையே வேண்டியாங்கு விளைநிலம் அமைந்திருந்தமையினை அறியலாம். புறமதிலைக் கடந்த வருவோர்க்கு மலைபோல நின்றலின் இதனை 'விலங்கல்' என்று குறிப்பிட்டார்.

அகமதில், புறமதில் என இரு மதில்கள் மட்டுமன்றி, ஐந்து மதில்களையுடைய அரணும், ஏழு மதில்களையுடைய அரணும் இருந்தமையினை அறியலாம். புறமதிலைக் கடந்த ஐந்து எயில்களையுடைய அரண் அழித்தவன் எனச் சேரமான் குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறை பாராட்டப்படுவான்.⁶⁸ கோவூர்கிழார் என்னும் புலவர் சோழன் நலங்கிள்ளியின் ஆற்றலைக் கூறும்போது, "நீ பாண்டியனின் ஏழு எயில்களின் கதவுகளை உடைத்தெறிந்த அதன்கண் நின் புலிப்பொறியைப் பொறித்தவன் ஆவாய்" எனக் குறிப்பிடுவர்.⁶⁹ "பல்படைப்புரிசை"⁷⁰ என்பதனாலும் பலவாகிய படையைப் போன்ற பல மதில்களையுடைய மதிலரன் இருந்தான் என அறியலாம்.

மதிலரன் உறப்புகளில் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது 'ஞாயில்' என்பது. இதனை 'நிலைஞாயில்' என்றும்,⁷¹ 'குறந்தாள் ஞாயில்' என்றும்⁷² பதிலிறுப்பத்கு குறிப்பிடும். நிலைபேறுடையதனால் 'நிலை ஞாயில்' என்றும், குறுகிய படிகளை உடையதனால் 'குறந்தாள் ஞாயில்' என்றும் கூறினர். இது, மதிலின் அகத்தேயிருப்போர், புறத்தோர் அறியாவண்ணம் இருந்தகொண்டு அம்புதொடுக்கும் முக்கோண அறை ஆகும். இதனை,

"மீழ்ப்புத் தன்ன வருவ ஞாயில்"⁷³

என்றும் புறநாள் ந்த அடியினாலும் அறியலாம். "ஏய்ப்புகழ ஞாயில்"⁷⁴ என்றும் இது வழங்கப்படும். மதிலரனின் சிறந்த உறப்பாக ஞாயில்

விளங்குவதால்,

"ஏய்ப்புகழ் ஞாயில் ஏந்தநிலை அரண்" 75

என்றார். இது பிற்காலத்தே ஏவறை, குட்டு, குருவித்தலை என்றும் பெயர்களால் வழங்கப்பட்டது.

நிலவரன்

மலையைவிட உயர்ச்சியும் திண்மையும் பெற்ற வளைந்த காண்பும் புறமதில் அடைபட்டவழி, அகத்தோர் யாதொரு குறைவுமின்றித் தமக்கு வேண்டுவன அமைத்தும் விளைவித்தும் கோடற்குரிய இடப்பரப்பு நாடுபோல இருத்தல் 'நிலவரன்' எனப்படும். இது புறமதிலுக்கும் அகமதிலுக்கும் இடைப்பட்ட நிலப்பகுதி ஆகும். இதனொரு அகழியைக் கடந்தவன் புறமதிலைப் பற்றாமல் இருத்தற்பொருட்டுப் புறமதிலின் புறத்தேயும் நிலவரன் அமைத்தல் உண்டு. புறமதிலின் புறத்தே அமைந்த நிலவரனுக்கு 'வெள்ளிடை நிலம்' என்றும், புறமதிலின் அகத்தே அமையும் நிலப்பகுதிக்குத் 'தண்ணடை நிலம்' என்றும் பெயர் கூறலாம். "மதிப்புறத்தே மருநிலம் பகைவர் அரண் பற்றாமைப் பொருட்டு" 76 என்ற பரிமேலழகர் உரை தருவதன் மூலம் மதிப்புறத்தேயும் நிலப்பகுதி அமைந்திருத்தலை அறியலாம்.

நீரரன்

புறமதிப்புறத்தே ஆறும் கடலுமாகிய இயற்கை நீர்நிலையாகவும், அகழி அல்லது கிடங்கு என்றும் செயற்கை நீர்நிலையாகவும் அமையும் அரண் நீரரன் ஆகும். கடல்கும் இலங்கையினை இயற்கை நீர்நிலைக்குக் காட்டாகக் கூறலாம்.

காட்டரன்

படைமறவர் பகைவர்க்குத் தெரியுமல் மறைந்திருக்கக்
கடியதும், தொகுதியாகப் புகழுடியாததுமான மரமடர் சோலை
காட்டரன் ஆகும். இஃ பொதுவாக மலையை அருத்திருப்பது.

மலையரன்

மக்கள் தொகுதியாக ஏறழுடியாததும், மேலிருந்து பெருங்
கற்களைக் கீழே எளிதாக உருட்டக் கடியதும், உச்சியில் போதிய
உணவும் உறையுமும் உடையதுமாக அமையப் பெற்றது மலையரன் ஆகும்.
பாண்டிய நாட்டிலுள்ள பறம்புக்கோட்டை, கொங்கு நாட்டிலுள்ள
கொல்லிக்கோட்டை, மற்றும் திருச்சி மலைக்கோட்டை, செஞ்சிக்
கோட்டை, நாமக்கல் மலைக்கோட்டை முதலியன மலையரன்களாகும்.

அரன் பொறிகள்

பண்டைக் காலத்தே மன்னர் அரன்களிலே அமைத்திருந்த
வஞ்சனைப் பொறிகளைச் சிலப்பதிகாரத்தின் வாயிலாக அறியலாம். ⁷⁷
அவையாவன: வளைவிற்பொறி, கருவிரலா கம், கல்லமிழ் தவன்,
பரிவுறு வெந்நெய், பாகடு குழிசி, காய்பொண்ணலை, கல்லிருகடை,
தூ ண்டில், தொடக்கு, ஆண்டலையடுப்பு, கவை, கழு, புதை, புழை,
ஐயவித்துலாம், கைபெயருசி, செக்தெறிசிரல், பன்றி, பனை, எழுவுத்
சீப்பு, கணையம், கோல், குந்தம், வேல், ஞாயில், தூ ற்றவரைக்
கொல்லி, தள்ளிவெட்டி, களிற்றுப்பொறி, விழுங்கும் பாம்பு, கழுதுப்
பொறி, ^{புலிப்பொறி} குடப்பாம்பு, சகடப்பொறி, தகரப்பொறி, அரிதூ ற்
பொறி ஆகியனவாகும்.

"இவற்றள் இறதியிற் குறிக்கப்பட்ட பத்தம் இளங்கோ
வடிகள் 'பிற' என்னும் சொல்லால் தழுவுப் பெற்ற
உரையாசிரியரான அடியார்க்குநல்லாரால் பெயர்
குறிக்கப் பெற்றவை" ⁷⁸

என்பதை அறிதல் வேண்டும்.

இத்தன்மையதான வஞ்சனைப் பொறிகளால் அமைக்கப்பட்ட
மதிலரன் சேரநாட்டில் இருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. மேற்குறிப்பிட்ட
பொறிகள் யாவும் புறமதிலின் கன்னையும், வாயிற்கன்னையும் அமைக்கப்
பெற்றன. இதனை 'நிறைப்பதனம்' ⁷⁹ என்ற இலக்கியம் கூறும்.
இம்மதிற் பொறிகளில் 'ஐயவித்தலாம்' சிறப்பு வாய்ந்தது ஆகும்.
ஒப்பொறியினை வாயிலிடத்தே தொங்குமாறு கட்டித் தொங்க விடுவர்.
இதனை விசையம்பு செவத்தும் விற்பொறியோடு பொருந்த வைத்திருப்பர்.
இதனால், கதவுகளை முருக்கிப் புகும் களிறகளையும் படைவீரர்களையும்
தாக்குவர் என்ற பதிற்ப்பத்த துவல்கிறது. இதனை,

"ஒங்குநிலை வாயில் ன ன்குபு தகைத்த
வில்விசை மாட்டிய விழுச்சீ ரையவி" ⁸⁰

என்னும் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

மேலும், இதன் கதவு வானளாவ உயர்ந்த காணப்படும்.
இக்கதவினைத் திறக்கமுடியா வண்ணம், கதவுகளின் பின்னே மேலும் கீழும்
குறுக்கேயும் கிடந்து உரம் தந்துநிற்கும் கணைய மரத்தினையும்
பெற்றிருக்கும். இதனைக் "கதவம் காக்கும் கணைய" ⁸¹ என்னும்
தொடரான் அறியலாம். இக்கோட்டை வாயிலின் முன்னே, பகைவரை
மகளிராக்கி, அவர் அணிந்து கோடற்குச் சிலம்பும் தழையும் பந்தம்
கட்டித் தொங்கவிடும் வழக்கம் இருந்தனது. இவ்வழக்கம் சேர
மன்னர்களிடையேயும் இருந்தது. இதனை,

"செம்பொறிச் சிலம்பொ டனித்தழை துங்கும்
எந்திரத் தகைப்பி னம்புடை வாயில்" ⁸²

என்றும் பாடல் அடிகளால் அறியலாம். திண்ணிய கதவின் முன்பு பகைவரை மகளிராக்கித் தொங்கவிடுவதாவது, பகைவரை இழிவு படுத்திவதாகவும், அவர்கள் தனக்கு அடிமையானவர் என்பதைக் காட்டுவதாகவும் அமையும்.

இம்மதிலினைச் செம்பினால் கட்டுவதும் உண்டு. செம்பை யுருக்கிச் சாந்தாக வார்த்துக் கருங்கல்லால் கட்டுவதும் உண்டு.

"செம்புபுனைந் தியற்றிய சேனெரும் புரிசை
உவரா வீகைத் துவரை யாண்டு" ⁸³

என்று கபிலரும்,

"செம்பிட்டுச் செய்த விஞ்சித் திருநகர்" ⁸⁴

என்று கம்பரும் பாடியிருப்பதனால் துவாரசமுத்திரம் என்றும் துவரை நகரிலும், இலங்கையிலும் செம்பினாலியன்ற இஞ்சியரன் இருந்தமை அறியப்படும். செப்புக்கோட்டை என்பது இராவணன் கோட்டையாக இன்றும் ஈழத்தில் வழங்குவதைக் காணலாம்.

சேரநாடு கடல்மலைநாடாகியதனால் நீரரன், மலையரன், காட்டரன் ஆகியவை இயற்கையாய் அமைந்தும், செயற்கையான அரன் தலைநகரின்கண் அமைந்தும் காணப்பட்டன.

காவல்மரம்

நாட்டை நம்முறையில் காக்குமுகத்தான் அரணையடுத்த நிற்பது காவல் மரமாகும். தெய்வத்தன்மை பொருந்தியதாயும், நாட்டைக் காக்கும் தன்மை பெற்றிருந்ததாயும் இதனைப் பண்டைக்காலத்து மன்னர்கள் கருதி வந்தனர். பேரரசின் நாட்டகத்தும், சிற்றரசின்

நாட்டகத்தும் காவல்மரம் இருந்துள்ளது. இம்மரத்தை மாற்றான் வெட்டினாலோ, அதன்கண் யானையைக் கட்டினாலோ அரசனைப் பழித்ததாகக் கருதப்பட்டது. அதனால் இம்மரத்திற்கு எவ்விதத் தீங்கும் நேரிடாமல் படைவீரரைக் கொண்டு பாதுகாத்து நம்முறையில் வளர்த்து வந்தனர். இதனைக் 'கடிமரம்' என்று இலக்கியம் கூறும். படைகொண்டு காத்து வந்தமையாலும், காவற்றன்மை பெற்றிருந்ததனாலும் 'கடிமரம்' என்று வழங்கப்பட்டது. இக் கடிமரங்கள் கடம்பம் என்றும், வாகை என்றும், வேம்பு என்றும், வேங்கை என்றும், புன்னை என்றும் பலவகையாக இருந்துள்ளன. நாட்டு எல்லைப்புறத்தின்கண் உள்ள காடுகளிலும் மதிலையடுத்தும் இம்மரம் இருந்துள்ளது. தலைநகரின்கண் தனிமரமாகவும், எல்லைப்புறத்தில் உள்ள காவற்காட்டில் தனிமரமாகவும், மரத்தொகுதியாகவும் இருந்தமையினை அறியமுடிகிறது. காவற்காட்டின்கண் உள்ள மரங்களில் ஒன்றாக இக்கடிமரம் இருப்பிலும் காவற்காட்டிலும் தனிச்சிறப்புப் பெற்றிருந்தமை இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

காவல் மரங்களை அரசர்தம் வெற்றியினைச் சிறப்பிக்கும் மரங்களாகக் கருதி ஒம்பி வந்தனர். போரிட விரும்புவோர் பகை அரசனின் காவல் மரத்தை வெட்டி வீழ்த்துவது போர் மரபு. இம்மரத்தை மாற்றான் வெட்டாதவாறு பாதுகாத்தல் மானமுடை வேந்தரின் மறப் பண்பாகும். வெட்டி வீழ்த்திய கடிமரத்தினைக் கொண்டு வெற்றியின் சின்னமாக வெற்றி முழக்கமீடும் முரசினைச் செய்வர். பகைவரது நாடு கவிழ்ந்தாலும், நகரைத் தீயினாற் சுட்டெரித்தாலும், நீர்க் குளங்களைக் கலக்கினாலும் கடிமரம் தடிந்தாலன்றி வெற்றியாகக் கருதப்படமாட்டாது.

இலவந்திகைப் பள்ளித் தஞ்சிய பாண்டியன் நன்மாறன் ஒருகால் போர்குறித்து நிற்கும்பொழுது அவனைக் காணக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் சென்றார். பாண்டியன் நன்மாறனைப் போரிடாமல் தடுத்துச் சந்தி செய்விக்கும் நினைவால் அவன் வன்மையைப் பாராட்டினார். "வேந்தே, நின் வீரர் பகைவர் நாட்டு வயல்களைக் கொள்ளை கொள்ளிலும் கொள்க; ஊர்களைத் தீக்கிரையாக்கிலும் ஆக்குக; நின் வேல் அப்பகைவரை அழிப்பிலும் அழிக்க; ஆயின், அவர் கடிமரங்களை மட்டும் தடியாமல் விடுக்க" எனப் பாடுகிறார்.

" . . . என்ன ஊ உம்
கடிமரந் தடித லோம்புநின்
நெடுநல் யானைக்குக் கந்தாற் றாவே" ⁸⁵

என்பது அவர் பாடல். இதன்கண் உள்ள 'என்ன ஊ உம்' என்னும் தொடரானது யாவதும் என்னும் பொருள்பட 'எதைச் செய்தாலும் செய்க, ஆயின் கடிமரம் தடிதல் மட்டும் செய்யாது அதனை ஒம்புக' என்பதைக் குறிக்கிறது. இதனால், பகைவரது கடிமரம் தடிந்தாலன்றி வெற்றியாகாது என்பதனைத் தெள்ளிதின் அறியலாம். மேலும், "நின் நெடுநல் யானைக்குக் கந்தாற் றாவே" என்பதனால், யானைகளைக் கட்டும் தறியாகவும் காவல் மரங்களைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை உணரலாம்.

சேரநாட்டில் கடிமரம் ஒம்புதலும் பகைவரது கடிமரம் தடிதலுமாகிய இரண்டும் மிக்கு இருந்தமையின் அறியலாம். "பலர் கூடிக் காத்துவந்த காவல் மரமாகிய கடம்ப மரத்தினை அடியோடு வெட்டி வெற்றி முழுக்கமீடும் முரசினைச் செய்து கொண்டவனே" ⁸⁶ என்று இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் பாராட்டப்படுவன். "கொண்காண

நாட்டு நன்னை வந்து அவந்தன் காவல்மரமாகிய வாகை
 மரத்தினை வெட்டினான்" ⁸⁷ என்ற கனங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல்
 பாராட்டப்படுவன். மோகூர்ப் பழையனின் காவல்மரமாகிய
 வேம்பினைத் தடிந்து முரசு செய்தவன் சேரன் செங்குட்டுவன் ஆவன். ⁸⁸
 குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறை "விந்த மலையைச் சார்ந்துள்ள
 கடம்பருடைய நாட்டின் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய காவல்
 மரமாகிய கடம்ப மரத்தை" வெட்டியவன் ஆவான். ⁸⁹ இச்செய்தி,
 "அனங்குடைக் கடம்பின் முழுமுதல் தடிந்து" ⁹⁰
 என்ற குறிப்பிடப்படுகிறது.

இதனால், போரீடுவோர் கடிமரம் தடிதலையே குறிக்கோ-
 ளாகக் கொண்டமையாலும், தெய்வத்தன்மை பொருந்திய காவற்றிறம்
 பெற்றுள்ளது எனக் கருதியமையாலும், படைவீரர் கொண்டு காத்து
 வந்தமையாலும் காவல்மரம் சிறப்புடையது என்பதை நன்குணரலாம்.
 முரசு

தெய்வத்தன்மை பொருந்தியதாகவும், பெருமையுடையதாகவும்
 காவல்மரம் கருதப்பட்டது போன்றே முரசும் கருதப்பட்டது.
 முரசு இடிபோன்ற முழக்கத்தினையும், பகைவர்க்கு அச்சந்தரும்
 தன்மையையும், குருதிப்பலி கொள்ளும் விருப்பத்தினையும் கொண்டது.
 மறவர் இடும் பலியைக் கொள்ளும் வெற்றி முரசினது தன்மையினை
 'முரசவாகை' என்ற புறப்பொருள் வெண்பா மாலை கூறும். ⁹¹
 இம்முரசினைப் போர்முரசு (வெற்றிமுரசு) என்றும், கொடைமுரசு
 என்றும், விழவுமுரசு என்றும் மூவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

"போர்புற முரசுந் கறங்க" ⁹²

என்பதனால் போர்குறித்த இடிபோன்ற ஒலிப்பதால் 'போர்முரசம்' என்றும், வெற்றி குறித்த முழங்குவதால் 'வெற்றிமுரசம்' என்றும் வழங்கப்பெற்றது எனலாம். போர் முரசிற்கும் வெற்றி முரசிற்கும் ஒலி வேறுபாடு உண்டு.

போர்க்காலத்தில் இடிபோன்ற இடிக்கும் முரசமானது வாகை சூடியபோது இனிதே முழங்கும் என்பதிலிருந்து இதனை அறியலாம்.

"வழங்குந் தடக்கையான் வான்தோய் நகருள்
முழங்கும் அதிரும் முரசு" ⁹³

என்றும் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை இவ்வொலி வேறுபாட்டினைக் குறிக்கிறது. போர்முரசு, போர் குறித்தவற்றி வறிதே முழங்காது என்பதும் ஈண்டுக் குறிக்கத்தக்கது. போரினால் வெற்றி என்றும் காரணங்கொண்டு இரண்டையும் ஒன்றாகக் கூற வேண்டியதாயிற்று. இம்முரசு அச்சத்தைத் தரும் தன்மையினை உடையது. ஆயின், வெற்றி முரசு, கொடை முரசு, விழவு முரசு ஆகியவை இப்பத்தைத் தரும் தன்மையினை உடையன.

இரவலரிக்கு இப்பத்தைத் தரும் முரசு கொடை முரசு என்பதனை,

"சீர்பெற கலிமசி றியம்பும் முரசு" ⁹⁴

என்றும் பாடல் அடியாவும், விழாக் காலத்தில் விழாவினை அறிவிக்கும் முரசு 'விழவு முரசு' என்பதனை,

"வச்சிரக் கோட்டத்த மணங்கெழு முரசம்" ⁹⁵

என்றும் பாடல் அடியாவும் அறியலாம். விழவு முரசினை 'மணங்கெழு முரசு' என்பது குறிக்கத்தக்கது. இவையன்றிக் காலை நேரத்தில் ஒலிக்கும் முரசும் உண்டு. இது, திறைகொடுக்க வருவோரை வரவேற்கும் முகத்தான் கடைவாயிற்கண் முழங்கும். ⁹⁶

சேர வேந்தர்கள் இத்தன்மைத்தான முரசுகளைப் பகைவர்களின் காவல் மரங்களான கடம்பு, வாகை, வேம்பு முதலானவற்றைத் தடிந்து செய்து கொண்டனர். இதனை, "மயிர்புகை மாக்கண்" என்றும், "வியன்பனை" என்றும், "ஏவல் வியன்பனை" என்றும் இலக்கியம் கூறும்.⁹⁷ கொல்லேற்ற உரிமையின் மயிர்சீவாது அகத்தே அம்மயிர் மறையும்படிப் போர்த்திய முரசு என்பதனால் "மயிர்புகை மாக்கண்" என்றும், நெடுந் தொலைவில் பரந்து பல்வகைப் படைகளின் இடையே நின்று பொரும் வீரர் செவிப்படுமாறு சென்றொலிக்கும் பெருமுரசு என்பதனால் "வியன்பனை" என்றும், அதன் முழக்கொலி செவியிற் கேட்கும் போர்மறவரை முன்னேறிச் சென்ற பொருமாறு ஊக்குவிக்கும் முரசு என்பதனால் "ஏவல்வியன்பனை" என்றும் சிறப்பித்துக் கூறினர்.

ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை "நீதி முரசு, கொடைமுரசு, படை முரசு" என முரசினை மூவகையாகப் பிரிப்பர்.⁹⁸ செம்மையின் சின்னம் நீதி முரசும், வன்மையின் சின்னம் கொடை முரசும், ஆண்மையின் சின்னம் படைமுரசும் என்று பொருள்தருவர். ஞா.தேவநேயப் பாவாணர் "கொடை (தியாக) முரசு, முறை (நியாய) முரசு, போர் (வீர) முரசு" என மூவகையாகப் பிரிப்பர்.⁹⁹ கடுந்தண்டனை அளிக்கும்போதும், நியாயம் வழங்கும்போதும், முரசறைந்து சொல்லம் வழக்கம் இருந்துள்ளது. அதனால் முறை(நியாய) முரசொரு நான்கு வகைப்படுத்தலாம். இதனை அறைவார் 'இயவர்' என்றும், 'வள்ளுவன்' என்றும் வழங்கப்பட்டனர். முரசினை அடிக்குங் கோல் 'கடிப்பு' எனப்பட்டது.

முரசின் அமைப்பு

முரசானது கடம்பு, வாகை, வேம்பு, புன்னை, வேங்கை முதலான மரங்களால் செய்யப்படுவது ஆகும். அதுவும், படைகொண்டு காத்துவரும் மாற்றானின் காவல் மரத்தில் செய்வது சிறப்புடையது.¹⁰⁰ இதன்மேல் போர்த்தப்பெறும் தோலும் வீரத்தன்மை வாய்ந்தது. புலியொடு பொருது வென்ற கொல்லேற்றின் தோலைப் போர்த்துவர். தோலின்மேல் உள்ள மயிர் சீவப்பெறாது அகத்தே அம்மயிர் அமையும்படிப் பொருத்துவர். இதனைக் "கொல்லேற்றுப் பைந்தோல் சீவாது போர்த்த, மாக்கண் முரசம்" என்று மதுரைக்காஞ்சி¹⁰¹ கூறும். இங்ஙனம் முரசு மயிர்சீவப் பெறாத கொல்லேற்றின் தோல் போர்த்தப்பட்டு வாரால் நன்கு கட்டப்பட்டிருக்கும். இதன் பக்கம் முழுதும் பொலிவு பெறுமாறு மயிர்மீலியொடு உழிஞைப் பூவினையும் சூட்டுவர். வெற்றியினை முழக்கமீடும் இம்முரசினை வைப்பதற்கென்று முரசுகட்டில் இருந்தது. அஃது என்னெய் துறை முகந்தது போன்று மென்மையான மலர்களால் விரவப்பட்டிருக்கும்.

சேர வேந்தர்கள் முரசிற்கும் முரசு கட்டிலுக்கும் கொடுத்த பெருமையினை அறிய மோசிகீரனார் பாடலொன்றே போதுமானது.¹⁰² சேரமான் தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேர விரும்பொறையின் அரண்மனையில் வறிதேகிடந்த முரசுகட்டிலின்மீது, மோசி கீரனார் வழிநடந்துவந்த களைப்பினால் அறியாது படுத்தறங்கினார். அதுகண்ட வேந்தன், "இருகறு படுக்கும் தன் வாள்வாய் ஒழித்து" வென்சாமரை வீசினான். இதனால் வெற்றிமங்கை வீற்றிருக்கும் முரசு கட்டிலில் உறங்குவது குற்றம் ஆகும் என்பதும், அங்ஙனம் உறங்குவார் கொலைத்தண்டனைக்கு உரிய ராவர் என்பதும் விளங்குகின்றன.

முரசினை அரச யானையின் மேலேற்றி நகரெங்கும்
ஒலிக்கும்படி அறைந்த போர்ச் செய்தியினையும் விழாச் செய்தி-
யினையும் மக்களுக்கு அறிவிப்பர். சேரன் செங்குட்டுவனின் வடநாட்டுச்
செலவு குறித்த நகரெங்கும் செய்தியினை,

"இறையிகல் யானை யெருத்தத் தேற்றி
அறைபறை எழுந்ததால் அணிநகர் மருங்கென்" ¹⁰³

என்றும் சிலப்பதிகார அடிகளால் அறியலாம். புகார் நகரெங்கும்
இந்திரவிழாச் செய்தியினை அறிவித்தமை,

"வச்சிரக் கோட்டத்த மணங்கெழு முரசம்
கச்சை யானைப் பிடர்த்தலை யேற்றி" ¹⁰⁴

என்றும் மணிமேகலை அடிகளால் அறியப்படும்.

முரசுறை கடவுள்

பகைவரால் வரும் ஒப்பத்தைப் போக்கி ஒப்பத்தை
அறிவிப்பது வெற்றி முரசாதலின் அதனைத் தெய்வமாகக் கருதினர்.
இத்தால் ஏனைய முரசினும் போர் முரசும், வெற்றி முரசும்
சிறப்பாகக் கொள்ளப்பட்டன. சேர அரசர்கள் வெற்றியே
கண்டனர் ஆதலின் அவர்களின் முரசினைப் பற்றிப் பாடும்பொழுது
"வென்றெறி முழங்குபனை" என்றும், "வலம்படு முரசு" என்றும்
பாடினர். ¹⁰⁵ போருக்குப் புறப்படுமுன் வெற்றியினைப் பெறல்வேண்டிக்
கொற்றவையினை வணங்குவதோடு இம்முரசினையும் வணங்குவது உண்டு.
அங்ஙனம் வணங்கும்போது முரசினை நன்னீரால் நீராட்டி, மலரால்
பொலியச் செய்து, குருதிப் பலியிடுவர். அக்குருதியினை முரசின்
கண்ணில் பூசுவர். குருதியினை விரும்பும் முரசாதலின் அதனைக்

"குருதி வேட்கை யுகுகெழு முரசம்" ¹⁰⁶

என்ற பாடினர்.

நன்கு விளைந்த தினையொடு குருதி கலந்தோ, பல்வேற
கலங்கொடு குருதி கலந்தோ, கள்ளொடு குருதி ஞா வியோ
முரசிற்குப் படையல் இருவர்.

"உருவச் செந்தினை குருதியொடு ஞா உய்
மண்ணுற முரசன் கண்பெயர்ந்தது" ¹⁰⁷

என்ற பதிற்ப்பத்த முரசிற்கு ஈந்த பலியைப் பற்றிக் கூறுகிறது.
இவ்வரும்பெரும் படையலை ஏறும்பும் மொய்க்காதவாறு பாதுகாத்த,
காக்கையும் பருந்தும் உண்ணாதவாறு செய்து வழிபட்டனர். அதே
போன்ற, போர்முடிந்த திரும்பிய பிறகும், போரில் தாம் பெற்ற
வெற்றியினைக் குறித்துப் பலிகொடுத்த வழிபடும் மரபு இருந்துள்ளது.
இதனை,

"ஆடுநர் பெயர்ந்தவந் தரும்பலி ஞா உய்" ¹⁰⁸

என்பதால் அறியலாம்.

சேரர் முரசின்கண் தெய்வம் உறைவதாக எண்ணி வணங்கி
வந்தமையினை,

"அருந்திறன் மரபிற் கடவுட் பேணியர்" ¹⁰⁹

என்றும் பதிற்ப்பத்தின் பாடலடி தெள்ளிதின் காட்டும். சேரநாட்டுப்
போர்முரசம் முடியுடை வேந்தரும் குறநில மன்னரும் அரண்பல
பெற்றிருந்தும் வலியுறாய் நடுக்கம் எய்துமாறு விசம்பகம் எல்லாம்
எதிரொலிக்க முழங்கும். அம்முரசினைக் "கருங்கண் மேய்மகள்
கையுடைத்து நடுங்கப் படையல் பலபடைத்து மந்திரவொலியினை
முழக்கி" வணங்குவர் சேரமன்னர். ¹¹⁰ சேரநாட்டில் மட்டுமன்றி
ஏனைய முடியுடை வேந்தர் நாடுகளிலும் முரசு தெய்வமாக எண்ணி
வணங்கப்பட்டது.

பாசறை

போர்தொடுக்கும் வேந்தன், பகைவன் நாட்டு எல்லைப் புறத்தே பாசறை அமைத்துத் தன் படையுடனே இருந்து போரிடுதல் வழக்கம். பாசறை அமைப்போன் எல்லைப்புறக் காவற்காடுகளை அழித்துப் பகைப்புலத்தில் அமைப்பான். இதனைக் 'கூதிர்ப்பாசறை' என்றும், 'வேனிற் பாசறை' என்றும் இருவகையாகப் பிரிப்பர். குளிர் காலத்தில் அமைக்கப்பெறின் 'கூதிர்ப்பாசறை' என்றும், வேனிற் காலத்தில் அமைக்கப்பெறின் 'வேனிற்பாசறை' என்றும் வழங்குவர். வேறு காலங்களில் நீண்டநாள் போர்கள் பொதுவாக நிகழ்த்தப் பெறுவதில்லை.

"கூதிர் வேனி லென்றிரு பாசறைக்
காதலி னொன்றிக் கண்ணிய மரபினும்"¹¹¹

என்ற தொல்காப்பியம் கூறுவதிலிருந்து இவ்விருவகைப் பாசறைகள் இருந்தமை தெளிவாகும். தன்மையும் வெம்மையும் ஆகிய இவ்விரு காலத்தும் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து வேற்றுப்புலத்தில் இருத்தலென்பது கடினமானதாகும். பாசறைக்கண் வீற்றிருக்கும் வேந்தன் தலைவிமேற் பற்றற்றுப் போரின்மேல் காதல் சேறலின் 'காதலின் ஒன்றி' என்ற கூறினார் தொல்காப்பியர்.

இப்பாசறையினைப் 'பாடி', 'படைவீடு', 'அகலறை' என்றும் வழங்குவர். இதனைக் 'கட்டுர்' என்றும், 'பார்வல் பாசறை' என்றும், 'புலாஅம் பாசறை' என்றும் இலக்கியங்கள்¹¹² கூறுவதைக் காணலாம். பெரிய அளவில் அமைதலான் 'பாடி' எனவும், பாசறைக்கண்ணே நால்வகைப் படையும் பிறவும் நிறுத்தப் படுதலான் 'படைவீடு' எனவும், அகன்ற பல அறைகளைத் தன்ககத்தே

கொண்டமையான் 'அகலறை' எனவும் பெயர் பெறலாயிற்று எனலாம். பல்வகைப் பயனும் நல்கும் ஊர்போன்ற இருத்தலானும், பல நாடுகளிலின்றும் வந்த மக்களாகிய தானையாதலின் பல மொழிகள் பேசுபவராக அமைதலானும், புதியதாய்க் கட்டப்படுதலானும் 'விரவுமொழிக் கட்டுர்' என்றனர். இதனை,

"வெண்பூ வேளையொடு சகரதலை மயங்கிய
விரவுமொழிக் கட்டுர்" ¹¹³

என்றும் பதிற்ப்பத்துப் பாடலடிகளால் அறியலாம். பாசறையின் முக்கிய அங்கமாகப் பார்வல் இருக்கை அமைதலான் 'பார்வல் பாசறை' என்றும் பெயர் உண்டாயிற்று. பொருதலால் குருதிபடிந்த நாற்படையும் பாசறைக்கண்ணே இருத்தலான் 'புலாஅம் பாசறை' என்றாயிற்று. புலால் நாறுதல் பற்றிப் புலாஅம் பாசறை என்றனர். பாசறையின் அமைப்பு

தலைநகரின்கண் அமையும் அரணைப் 'பாதுகாப்பு அரண்' என்றால், பகைப்புலத்தின்கண் அமையும் பாசறையினைப் 'போர்க்கால அரண்' என்று கூறலாம். அரண் எங்ஙனம் வன்மையுடையதாயும் வஞ்சனைப் பொறிகளுடையதாயும் அமைகின்றதோ, அங்ஙனம் பாசறையும் அமைக்கப்படுகின்றது. அரணும், அரண் நடுவே அமையும் அரண்மனையும் போன்றதே பாசறை எனலாம். பாசறை பகைப்புலத்தின் கண்ணே அமைவதை,

"வேறுபுலத் திறத்த கட்டுர் நாப்பண்" ¹¹⁴

"பகைப்புலம் புக்குப் பாசறை யிருந்த" ¹¹⁵

என்றும் பாடற்பகுதிகளால் அறியலாம். மேலும் பாசறை பகைப் புலத்தில் மட்டுமன்றி அவரவர் நாட்டிலும் அமைதல் உண்டு.

இதனை, "நின் ஊரிடத்தே நடைபெறும் விழாக்களிலும் வெம்முனை இருக்கைகளே பலவாகும்" ¹¹⁶ என்ற சோழன் நலங்கிள்ளியின் ஆற்றல் பாராட்டப்படுவதிலிருந்து அறியலாம். இருப்பினும், பாசறை என்றாலே பகைப்புலத்தே அமைவது என்ற கருத்தே பல இடங்களில் சொல்லப்படுகிறது.

"பகைவர் எல்லைக்குட் புகுந்து அவர் நிலப்பகுதியை வளைத்துப் பல்வகைப் படை தங்குதற்கும் பாசறைக்கும் இடம்செய்து கொண்டதனால் பகைவர்தம் எல்லைப்பகுதியே குறைந்தவிட்டது" ¹¹⁷ என்ற ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனின் பாசறை பற்றிக் கூறப்படுவதிலிருந்து அதன் மிகப்பெரிய அளவினை அறிய முடிகிறது. அரனின் புறத்தே அமையும் 'கடிமினை' போலப் பாசறையிடத்தும் அமைத்தல் உண்டு. "பாசறையின் எல்லையிடத்தே வில், வேல், கேடகம் ஆகியவற்றான் வேலியாக நிரையாக நிறுத்தி வைப்பர்" என்றும், ¹¹⁸ "மதிர்க்கு அமைக்கப்பெறும் கல்கால்கவனைப் போலப் பாசறையிடத்தும் அமைத்தல் உண்டு" என்றும் ¹¹⁹ செய்திகள் கிடைக்கின்றன. பாசறையின் நடுவே வேந்தனுக்கென்று தனியிடமும் இருக்கையும் அமைக்கப்பெறும். இங்ஙனம் மிகப்பெரிய அளவிலே அமைக்கப்படும் பாசறையின்குள் பார்வல் இருக்கை அமைந்திருக்கும். இது, பிறர் தம்மைக் காணாது தாம் பிறரைக் காணத்தக்க வகையில் பகைவரைப் பார்க்கும் இடமாகும். இதனை,

"பார்வல் பாசறைத் தருஉம் பல்வேற்
பூழியர் கோவே" ¹²⁰

என்ற பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகிறது.

பாசறைக்கண் தங்கிப் பகைவரது அணிநிலையின் தன்மையும் இடமும் காலமும் பிறவும் நோக்கிப் பொருதல் வேண்டுமாகலின்

பார்வல் இருக்கை மிகவும் இன்றியமையாததாக உள்ளது; இது பருந்தம் பறந்தடைய முடியாத உயர்வினை உடையதாய் அமையும்.

"பருந்துபறக் கல்லாப் பார்வற் பாசறை" ¹²¹

என்கிறது மதுரைக்காஞ்சி. இப்பார்வல் இருக்கையைத் தத்தம் நாட்டிலும் அமைப்பது உண்டு. தமது நாட்டை நோக்கிப் பகைவர் படையெடுத்த வருவதை அறியும்பொருட்டு இதனை அமைப்பர்.

இவை "ஊரில்லாதனவும், பொறுத்தற்கரிய உயங்குதலையுடையனவும், நீரில்லாதனவும், நீண்ட வழியினவும், வம்பலரை நலியச் செய்வனவும், சேய்மைக்கண்ணே உள்ளனவுமாகி அமையும்" என்று புறநானு ற்றான் அறிகிறோம். ¹²² இப்பார்வல் இருக்கையில் இரவு பகலின்றி எந்நேரமும் கண்தஞ்சாது பார்வையாளர் இருந்து நாட்டின் பாதுகாவலுக்குத் துணைபுரிவர்.

பாசறையின் தன்மை

சேரருடைய பாசறையானது பகைவர்க்கு அச்சம் தரக் கூடியதாகவும், பாசறையின் வன்மைக்குரிய எல்லா நலங்கடும் உடையதாகவும் அமைந்திருந்தது. "புரிசையும் இருக்கையும் அரணும் மெய்காப்பாளரும் காலக்கணக்கரும் உழையரும்" பாசறைக்குரிய நலங்களாகும். ¹²³ அரண்மனையின்கண் இருந்து அமைச்சர் முதலான அவையினரொரு எங்ஙனம் அரசியல் புரிந்தனனோ, அதேபோன்ற பாசறைக்கண்ணும் அரசன் காலக்கணக்கர், உழையர் முதலானோர் துணையொரு போர்புரிந்தமையைக் காணலாம். பாசறையின் நடுவே அமையும் முரசின் ஏவலை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருத்தலின் அரிய இருக்கையினை உடையராய்த் தானைவீரர்கள் விளங்கினர். இதனை,

"ஆரிறை யஞ்சா வெருவரு கட்டுர்" 124

என்றும் பதிற்ப்பத்துப் பாடலடியினால் அறியலாம். மொழி பேசாத நாவினையுடையராய்ச் சைகையால் தம் கருத்தை உணர்த்தும் மிலேச்சர் புறவறைக்கண்ணே காவல்செய்து அங்குமிங்கும் திரிந்து கொண்டிருப்பர். அதேபோன்ற அரசனைக் காக்கும் மெய்காப்பாளன் திரிந்துகொண்டே இருப்பான். யானைப்படையானது செருக்குண்டு மதம்பொழிய, குதிரைப்படை அங்குமிங்கும் திரிய, பல்வகைக் கொடிகள் நடங்கிய தேர்ப்படை அமையக் காண்போர்க்கு அச்சம்தர வல்லனவாக அமையும். இதனால் பகைவர் அஞ்சி ஓடுவர்.

சேரமன்னர், போர் நிகழாக் காலமாகிய இராக்காலத்தும் கந்துஞ்சாது போர் செய்வதிலேயே எண்ணங்கொண்டவராக இருந்தனர். "நீ நின் அரிவையைக் காணச் சேறலின், நிற்பகை வேந்தரும் தம் மனையடைந்து உறங்குவர்" 125 என்று சொல்லும் நிலையில் கந்துஞ்சாது போர் புரிந்துள்ளனர். குளிர் காய்தலின் பொருட்டுக் காட்டையே அழித்தான் எனில் எத்துனை நாள் பாசறைக்கண்ணே வீற்றிருந்தான் என்பது பெறப்படும். பாசறையின்கண் இத்துனைநாள் வீற்றிருந்து போரிடுதல் வேண்டும் என்ற நிலை இல்லை. சேரன் செங்குட்டுவன் வடநாட்டுப் பாசறைக்கண்ணே வீற்றிருந்த காலம் என்னாங்கு மதியம் என்பதை அறியலாம். 126

பாசறையானது பகைவர்க்கு எங்ஙனம் அச்சம் பொருந்தியதாய் அமைந்ததோ, அதற்கு மறுதலையாகத் தம்மனோர்க்கு இனிமைதரத் தக்கதாயும் அமைந்துள்ளது. பாசறையின் புறத்தே கிடுகுப்படை ஆரவாரிக்க, பல்வகை இயங்கள் இயம்ப, பாடினியின் பாடலும் ஆடலும் நிகழக் காண்போர்க்கு விழுவுமலி திருவோலக்கக் காட்சி போலச் சேரர்தம் பாசறை தோன்றும்.

பாசறையின்கண்ணும் மண்ணைக் காணப் புலவர்கள் வருதல் உண்டு; அவனைப் பாடிப் பரிசில் பெறுதலும் உண்டு. இளஞ்சேர லிரும்பொறை நெடுநாள் பாசறையின் கண்ணே இருந்ததால் அவனைக் காணப் பெருங்குன்றா ர்கிழார் என்னும் புலவர் பாசறைக்கே சென்றார்.¹²⁷ வேந்தனைக் காணாது புலவரே பாசறைக்கு வருமளவு நெடுநாளிருந்து சேரமன்னர்கள் போர்புரிந்துள்ளனர் என்பதும் தெளிவாகின்றது. இங்ஙனம் பாசறைக்கண் நெடிதிருத்தலே 'அடிபட இருத்தல்' என்னும் குறையாகும்.¹²⁸

சேரர் மறமாண்பு

போருக்கு உரிய படை, அரண், காவல்மரம், முரசு, பாசறை ஆகியவற்றை அடுத்தச் சேரர்தம் மறமாண்பினை ஆராய்வது இன்றியமை- யாததாகும்.

மறமாண்பிலே முடியுடை மூவரும் சிறந்து விளங்கினர். அவர்களுள் சேரநாட்டு மக்களும் சேரநாட்டு மன்னரும் வீரத்தின் விளைநிலமாக விளங்கினார்கள். இதற்கு அந்நாட்டு மன்னன் பாடிய பாடலொன்றே சான்றாக விளங்குகிறது; சேரன் கணைக்காலிரும்பொறை சோழன் செங்கணானோடு போரிட்டு அவனாற் சிறைப்பட்டபோது பாடியது அது.¹²⁹ "குழந்தை இறந்து பிறந்தாலும், அன்றி அன்பிடைமாகப் பிறந்தாலும் அதனை ஆண்மையுடையதன்று என்று என்னாது வானால் விழுப்புன்படச் செய்து அதன்பின் அடக்கம் செய்வர்; ஆனால், யானோ மாற்றான் சிறைக்கோட்டத்தில் இருந்துகொண்டு வயிற்றுப்பசி தணிப்ப இரந்து உயிர்வாரும் இழிநிலையில் உள்ளேன். இத்தகைய இழிவினோடு உயிர்வாழ்தலிலும் இறப்பதே மேல்!" என்று உயிர்நீத்தான் அவன். இஃது அவன் மறமாண்பினைக் காட்டுகிறது.

சேரருள் ஒருவன் இமயத்திலே விற்பொறித்த இமயவரம்பன்
நெடுஞ்சேரலாதன் என்னும் சிறப்புப்பெயரினைப் பெற்றான்.
மற்றொருவன் தகடுரைக் கைக்கொண்டமையான் தகடுரைறிந்த
பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்னும் புகழ்பெற்றான். அடுத்தொருவன்
கொங்குநாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொங்கர்க்கோ என்றாயினன்.
பிறிதொருவன் கொண்காண நாட்டு நன்னனை வென்று கொண்காண
நாட்டைக் கைக்கொண்டான். இங்ஙனம் சேரர்தம் ஆள்நிலத்தைப்
பெருக்குவதிலே ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர்.

இவர்கள் சுற்றவனே வெகுண்டு வரினும் வெல்லும் ஆற்றல்
வாய்ந்தவர்களாக இருந்தனர். இவர்களின் முரசொலி கேட்டு
நாற்றிசை மன்னரும் அஞ்சி ஒருங்குவார் ஆயினர். ஆதலின் நகைப்புல
வாணராசிய பானர், பொருநர், கோடியர், விறலியர் முதலான-
வர்களே நட்டி வேந்தர்கள் ஆவர். இவர்கள் எளிதில் சேரநாட்டில்
நுழையலாமே யொழியப் பகைவேந்தர்கள் நுழைதல் அரிது. அவர்களுக்குப்
புலிதங்கும் கல்லறை போன்றவர் சேரர். புலிக்குகையினுள்
நுழைந்தவன் எங்ஙனம் இறந்துபடுவானோ அங்ஙனம் சேரநாட்டில்
நுழைபவன் இறந்துபடுவன்.

திறைபெறும் மறம் உடையோர்

சேரமன்னர்கள் என்றும் மாற்றானின் மதிலிடித்துத் தம் காலடியில்
வீரம்படிச் செய்து வெற்றிகொள்ளும் முரசினை உடையவர்கள்; தம்
வன்மைக்கு அஞ்சிப் பகைமன்னர்கள் பணிந்த தரும் திறையினைப் பெறும்
சிறப்பினைப் பெற்றவர்கள்; பகைவர் திறை தருவதோடு மட்டுமல்லாது
சேரநாட்டு இரவலர்களின் வறுமையினையும் போக்குவர். பகைமன்னர்
வழியில் சேரநாட்டு இரவலரைக் காணின் தம் வெண்குடை தாழ்த்தி
வழிவிடுவர்.

வென்றிப்புகழ்

சேரர்கள், பலர்கடிக் காவல்காத்து வந்த காவல் மரத்தினை அடியோடு வெட்டி வென்றிப்புகழ் பரப்பும் முரசினைச் செய்தோராவர். பகைவர் எழுவர் முடிப்பொன்னால் ஆரம் செய்து அணிந்தோனாகிய இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் காவற் காட்டையழித்து, கிடங்கினைக் கடந்து, மதின்தேவேறி, எயிலிடத்தே பொருகு; அகநகர்க்கட்புகுந்து, ஆண்டெதிர்த்த வீரரை யழித்து, எரியிட்டுச் சூறையாடி வெற்றிகொண்டவன் ஆவன்.

நால்வகை நிலத்து மக்களும், அவ்வந்நிலத்து வேந்தரும் வேளிரும் அஞ்சி நடுங்கும்படியாகப் பெரும்போர் புரிந்த மறவர்க்குப் பெருஞ்சோறு அளித்தவன் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் என்றும் வேந்தன் ஆவான். இவன் தன் செருப்புகல் மறவரோ புறமுதுகிட்- டோடாத் தன்மையினை உடையராவர். இத்தன்மையராகிய சேரர், இத்தன்மையரோடு போர்புரிந்து வென்றி கொள்பவர். அஃதாவது வெற்றி பல கொண்டோனை வென்றவர் ஆவர். சேரநாட்டு வீரர்களைப் போலவே, புறமுதுகிட் டோடாத் தன்மையும், போர்புரிவதிலே மாறாத் தன்மையும் உடைய பகைமன்னனொரு போரிட்டு வென்றியினைக் கொள்ளும் மறவேந்தர்கள் ஆவர்.

நாடு கவினழித்தல்

மாற்றானின் வன்மையினைப் புகழ்ந்து அவனை வென்றவன் என்று சிறப்பித்துக் கூறுவது ஒருவகை; மற்றொன்று, மாற்றானின் வன்மையைக் கூறி, அவன் நாட்டுக் கவினழியும் தன்மை மூலமாக மன்னின் வீரத்தினைச் சிறப்பித்துக் கூறுவது. அஃதாவது பகைமன்னனின் வளச்சிறப்பையும் செல்வச் சிறப்பையும் புகழ்ந்து கூறிச் சேரன் சினத்தலான் அவையனைத்தும் அழிந்தன என்று அவன் வன்மையை வெளிப்படுத்துவது.

சேரரீதம் வன்மை மேற்குறிய இருவகையானே வெளிப்-
படுகிறது என்பது ஈங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. பல்வளமும் நிறைந்து
பேராரவாரமும் கொண்டு திருமகள் தங்கும் மருத நிலத்தினைத்
தன்னகத்தே கொண்ட பகைவர் நாடானது சேர மன்னரின்
வன்மையால் பாழாயிற்று. இவரீதம் குதிரைப்படைகள் சென்று
பொருதலால் கலப்பைகள் சென்று உழக்கடாதனவாய் மருதநிலம்
அழிந்தது; யானைப்படை சென்று பொருத நிலம் பல்வளமும்
பயத்தலின்றி அழிந்தது; காலாட்படை சென்று பொருத ஊர்மன்றம்.
கடிகையேர் பூட்டிப் பாழ் செய்யப்பட்டது. நெடுநிலை மாடங்கள்
பொருந்திய ஊர்கள் அழகையிழந்து புல்நிறைந்து சிற்றிடமுமின்றி
முட்செடிகள் மண்டிக் காட்டுப் பசுக்கள் ஏறகூடல் கூடி உறையும்
காடுகளாயின. நகர் மதில்கள் வாழ்வாரின்மையான் கதவு முதலிய
காப்பு வைக்கப்படாது அழிந்தன. அப்பாழ்நிலம் குறநரி ஊளையும்
இடமாகவும், கோட்டான் ஒலிகேட்கும் இடமாகவும் மாறிவிட்டது.
"திருமகள் தங்கும் பகைவர் நாடானது பேய்மகள் நடமாடும்
கூற்றவன் நாடாயிற்று" என்பர் புலவர். ¹³⁰

இவ்வாறு கவினழிதற்கு முன்பிருந்த நிலையினைக் கண்டோர்
இப்போது காணின் வருந்துவர்; தாம் அவ்வாறு வருந்துவதாகப்
பாடுகிறார் பாலைக் கௌதமனார். ¹³¹ இதன்கண், காண்போர்
வருந்தும் நிலைக்குப் பகைவர் நாடு கவினழிதலையும், அதனால்
வெளிப்படும் சேரரீதம் வீரத்தையும் காணலாம்.
வஞ்சினம் மொழிதல்

போரிடும் முன் வீரர்களும் மன்னர்களும் முரசினை முழக்கி
'இன்னது செய்வேன்' என ஒன்றுமொழிந்து வீரமொழி பகர்வர்.

அம்மொழி பிழைப்பின் 'இன்னது செய்யேன்' என்ற வஞ்சினம்
மொழிவர். இதனை,

"இன்னது பிழைப்பின் இதுவா கியரெனத்
தன்னருஞ் சிறப்பின் வஞ்சினம்" ¹³²

என்ற தொல்காப்பியம் கூறும். இஃது மன்னர்களின் மறமாண்பினை
வெளிப்படுத்தும். இங்ஙனம் மொழிந்த வஞ்சினத்தை முடிக்கும்
தன்மையுடைய மறவரை உடையவர் சேரமன்னர் ஆவர்.

சேரமன்னன் செல்வக்கருங்கோ வாழியாதன் என்பான்
"பகைப்புலத்தே பாசறை அமைத்து மூரசு முழங்கப் பகைவர் தம்
மதினை முற்றுகையிட்டு அழிப்பேன்; அங்ஙனம் மதினை எறிந்தல்லது
உணவு உண்ணேன்" என வஞ்சினம் மொழிகிறான். அதனால் உண்ணாது
நான் பல கழிந்தன. இருப்பிலும் "பகைவரது உறைவிடத்தைக்
கைக்கொண்டாலன்றி உணவுண்ணோம்" எனப் போரையே விரும்பியவ-
னாகத் திகழ்ந்தான். ¹³³

சேரன் செங்குட்டுவன் ஒருபோது, வடவரால் ஏற்பட்ட
இகழ்ச்சியினைப் போக்கிப் புகழினை நிலைநாட்ட வடவரோடு
போரிட முற்பட்டான். அப்பொழுது, "வடதிசை மன்னரின் முடித்தலை
மேல் பத்தினிக் கடவுளின் கல்லினை ஏற்றிக் கொணர்வன்; அங்ஙனமின்றி
வறிதே மீளும் நிலை ஏற்படுமானால், பயன் நல்கும் நன்னாட்டின்
குடிமக்கள் நடுங்குமாறு பழிச்செயல் புரிந்த கொடுங்கோலோன்
ஆவேன்" என வஞ்சினம் மொழிவதைச் சிலப்பதிகாரத்தில் காணலாம். ¹³⁴

இத்தகைய உயர்பண்பாகிய வஞ்சினம் காக்கக் கண்டஞ்சாது
இரவிலும் திரிவர். போரின் முடிவினைத் தெரிவிக்கும் அறிகுறியாக
அமைந்த 'உன்னம்' என்னும் மரமானது கரிந்து சரியிலும் அஞ்சா

உள்ளம் கொண்டு அறத்தையும் வலிமையையும் துணையாகக் கொண்டு
வெற்றியினை எய்துபவர்கள் சேர மன்னர்கள் ஆதலின் இவர்கள்
'உன்னத்துப் பகைவன்' எனப்பட்டனர். சேரரை உடன்றோர்
யானையின் காலில் அகப்பட்ட மூங்கில் முளைபோல அழிவர். ¹³⁵

மூடிப்புரை

அரசாட்சிக்குத் துணையுரியும் அங்கங்கள் ஆறனுள் சிறந்தவை
படையும் அரணும் ஆகும்.

படை தார்ப்படை, நாற்படை, கூழப்படை, கடற்படை,
மூலப்படை, கூளிப்படை, ஈர்ப்படை, கிருகுப்படை எனப் பல
பிரிவுகளைக் கொண்டது. வீரர்கள் போர்ப்பயிற்சி பெற்றிருந்தமை
போன்று அவர்கள் இவர்ந்து செல்லும் குதிரை யானைகளுக்கும் போர்ப்
பயிற்சி அளிக்கப்பட்டிருந்தன.

நாட்டின் பாதுகாப்பு ஏற்பாடாகப் படையை அடுத்த அமைவது
பல்வகையான பொறிகளைக் கொண்ட மதிலரண் ஆகும். இஃது
நீரரண், நிலவரண், காட்டரண், மலையரண் என நான்கு வகைப்படும்.
காவல் கன்மையும், தெய்வத்தன்மையும் பெற்றுப் படையெடுத்து
காக்கும் காவல்மரத்தை மாற்றான் வெட்டினாலோ, அதில் யானையைக்
கட்டினாலோ இழிவாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால், அங்ஙனம்
மாற்றான் காவல்மரத்தை வெட்டி முரசு செய்துகொண்ட வேந்தன்
பெருமைக்குரியவன் ஆவான்.

முரசுகள் கொடை முரசு, முறைமுரசு, போர்முரசு என
மூவகைப்படும். இவற்றிற்குத் தனித்தனிச் சிறப்புகள் உண்டு.

பேரர் முரசறைந்து பகைமேற் செல்லும் வேந்தன்
பகைவன் நாட்டு எல்லைப்புறத்தே உள்ள காவற்காடுகளை யழித்துப்
பாசறை அமைப்பான். இது கூதிர்ப்பாசறை, வேனிற் பாசறை
என இருவகைப்படும். வேந்தன் மதிலரணைப் போன்ற பாசறையினை
அமைத்து நெடுநாள் தங்கிப் போரிடுவது வழக்கம்.

சேர மன்னர்கள் இங்ஙனம் பாசறை அமைத்துத் தாம்
மொழிந்த வஞ்சினத்தை முடிக்கும் வீரம் பொருந்தியவர்களாக
விளங்கினார்கள்.

படை, அரண், பாசறை ஆகியனவற்றைக் கொண்டு
பேரர் புரியும் முறைகளும், சேரர் புரிந்த போர்களும் அடுத்த
இயலில் விரிவாக ஆராயப்படுகின்றன.

1. அகம். 54/18.
2. புறம். 77/7.
3. " 278/8-9.
4. " 279/1.
5. குறள் 761.
6. சிலம்பு. 25/191-192.
7. " " ந.மு.வே.உரை, ப. 529.
8. மனி. 22/205; சிலம்பு. 27/43-44.
9. குறள் 761; பரி. உரை, ப. 287.
10. பு. வெ. மா., தம்பைப் படலம் 8.
11. சிலம்பு. 26/80; குறள் 767.
12. பதிற்று. 36.
13. " 23/17.
14. " 24/4.
15. குறள் 766.
16. " 765.
17. பதிற்று. 77/6-7.
18. " 34/4-12.
19. சிலம்பு. 25/177, ந.மு.வே.உரை, ப. 528.
20. " 28/205.
21. மா. இராசமானிக்கனார், தமிழக ஆட்சி, ப. 111.
22. பதிற்று. 90/37-39.
23. " 33/7-12, ஒளவை உரை, ப. 147.

24. பு. வெ. மா., தம்பைப்படலம், 7.
25. பதிற்று. 42/14-23.
26. பு. வெ. மா., தம்பை, 10.
27. பதிற்று. 34/5.
28. " 52/2.
29. புறம். 312/6.
30. இலக்கண விளக்கம், 838.
31. பு. வெ. மா., தம்பை, 6.
32. புறம். 5/1-2
33. பதிற்று. 84/1-5; பதிற்று. 14/16-17.
34. புறம். 126/14-16.
35. பதிற்று. 46/11-13.
36. அகம். 127/3-5; 347/3-5.
37. குறள் 762, பரி. உரை, ப. 288.
38. " 762.
39. " 762.
40. ஞா. தேவநேயன், பழந்தமிழாட்சி, ப. 52.
41. பு. வெ. மா., உழிஞைப் படலம் 12.
42. பதிற்று. 45/15-16.
43. " 62/2.
44. " 83/3.
45. " 77/10.
46. " 19/1-2.
47. ஞா. தேவநேயன், பழந்தமிழாட்சி, ப. 52.
48. தொல். பொருள். 72/6-7.

49. ஞா.தேவநேயன், பழந்தமிழாட்சி, ப.104.
- 49அ. பிங்கல நிகண்டு: அபிதான சிந்தாமணி, ப.79;
பு.வெ.மா., வாகை 3; பொ.வே.சோ.உரை, ப.167.
50. பதிற்று. 70/1-5.
51. " 70/1.
52. " 82.
53. " 84.
54. " 82/3-4.
55. " 70/2.
56. " 70/4.
57. புறம். 169/9-11.
58. குறுள் 742.
59. " 741, பரி.உரை, ப.280.
60. " 743.
61. புறம். 20/16.
62. பதிற்று. 20/18-20.
63. " 22/24, ஒளவை உரை, ப.84.
64. " 45/7.
65. " 53/9.
66. புறம். 224/7.
67. பதிற்று. 16/2.
68. " பதிகம் 9/5.
69. புறம். 33/8-9, ஒளவை உரை, ப.91.
70. " 224/7.

71. புதிற்று. 20/19.
72. " 71/12.
73. புறம். 21/4.
74. பு. வெ. மா., நொச்சி 1.
75. மே. கு. நா.
76. குறள் 742, பரி. உரை, ப. 280.
77. சிலம்பு. 15/207-218; பின்னிணைப்பு 3 காண்க.
78. ஞா. தேவநேயன், பழந்தமிழாட்சி, ப. 61.
79. புதிற்று. 22/25.
80. " 22/22-23.
81. " 45/10.
82. " 53/6-7.
83. புறம். 201/9-10.
84. தம்பு. 7431.
85. புறம். 57/9-11.
86. புதிற்று. 11/12-14.
87. " 40/14-16.
88. " 44/14-15.
89. " 88/1-6.
90. " 88/6, ஓளவை உரை, ப. 414.
91. பு. வெ. மா., வாகை 4.
92. புதிற்று. 21/18.
93. பு. வெ. மா., வாகை 4 விளக்கப்பாடல் 158.
94. புதிற்று. 15/20.
95. மணி. 1/27.

96. சிலம்பு. 26/52-53.
97. பதிற்று. 29/12 - மயிர்புகை மாக்கை.
" 31/30 - வியல்பனை.
" 39/5 - ஏவல்வியல்பனை.
98. ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை, தமிழர்_வீரம், ப.15.
99. குா.தேவநேயன், பழந்தமிழாட்சி, ப.26.
100. பதிற்று. 17/5.
101. மதுரை. 732-733.
102. புறம். 50.
103. சிலம்பு. 25/193-194.
104. முனி. 1/27-28.
105. பதிற்று. 11/14 (வென்றெறி முழங்குபனை); 64/1 (வலம்படு முரசு)
106. புறம். 50/5.
107. பதிற்று. 19/6-7.
108. " 17/6.
109. " 30/34.
110. " 30/33-36.
111. தொல். பொருள். 76/1-2
112. கட்டுரி: பதிற்று. 82/2; பார்வல் பாசறை: 84/5;
புலாஅம் பாசறை: பதிற்று. 61/15.
பாடி: மூல்தலை. 28; சிலம்பு. 27/24.
படைவீடு: பட்டின. 270, நச். உரை, ப. 560.
அகலறை: பட்டின. 237.
113. பதிற்று. 90/29-30.
114. " 68/2.
115. சிலம்பு. 26/180.
116. புறம். 33/15-22.

117. புதிற்று. 54/12.
118. முல்லை. 39-42.
119. புதிற்று. 88/16-18.
120. " 84/5-6.
121. மதுரை. 231.
122. புறம். 3/17-19.
123. புதிற்று. 24/14, ஒளவை உரை, ப. 99.
124. " 82/2.
125. " 81/36-37.
126. சிலம்பு. 27/149-150.
127. புதிற்று. 82/9-11.
128. பு. வெ. மா., உழிஞை. 31.
129. புறம். 74.
130. புதிற்று. 22/37-38.
131. " 26/4-5.
132. தொல். பொருள். 79.
133. புதிற்று 68/5-6.
134. சிலம்பு 26/13-18.
135. புதிற்று. 84/11-13.

* இ ய ல் - 7 *

* பேரர்கள் (பொருதல்)-சேரர் புரிந்த பேரர் *

இ ய ல் - 7

போர்கள்(பொருதல்) - சேரர் புரிந்த போர்

பொருதல்

பொருதல் என்பது போரிருதல் என்னும் பொருள்படும். பொருதல், மலைதல், அருதல் என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். சங்க கால அரசியலில் பொருதல் முக்கிய இடம்பெற்ற விளங்குகிறது. அரசாட்சி நிகழ்வுகளில் இதுவும் ஒன்றாதலின் இதனை ஈங்குக் கற வேண்டியதாயிற்று. ஆதலின் போருக்குரிய காரணம், போருக்கு முன் நிகழ்வன, போரின்கண் நிகழ்வன, போருக்குப் பின் நிகழ்வன ஆகியனவற்றை ஆராய்தல் சிறப்புடைத்து.

போருக்குரிய காரணங்கள்

ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கடுகின்ற காலத்திற் பிறந்த பேரின்பம், இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கறப்படாததாய் யானிடும் உள்ளத்துணர்வே துகர்ந்து இன்பமுறவதோர் பொருளாதலின் அதனை அகம் என்பர். இவ்வகத்தின் அன்பொருக்கத்திற்கு ஆக்கமாக அமைவது புறம். புறமாவது, ஒத்த அன்புடையார் தாமேயன்றி எல்லாரும் ஐய்த்துணரப்படுவதாயும், இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கறப்படுவதாயும் அமைவது ஆகும். அகத்தின் வெளிப்பாடு காதல்; புறத்தின் வெளிப்பாடு வீரம். வீரத்தின் வெளிப்பாட்டிற்கு அடிப்படையாக அமைவது போர் ஆகும். சங்க காலத்து மக்களும் மன்னரும் வீரம் பொருந்தியவர்களாகவே திகழ்ந்தனர் என்பதில் ஐயப்பாடு இல்லை.

ஏனெனில், அக்காலத்தில் தன் நாட்டையும் தன் மக்களையும்
பாதுகாப்பதே தலைசிறந்த பொறுப்பாக அரசுக்கு அமைந்திருந்தது.

"கனிநெறிந்த பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே"¹

என்றும்,

"போரெறிற் புகழம் புனைகழன் மறவர்"²

என்றும் வரும் புறநானு நூறு அடிகளும்,

"செருவேட்டுச் சிலைக்குத் செங்கண் ஆடவர்"³

என்ற வரும் அகநானு நூறுப் பாடலையும் சங்க கால மாந்தரின்
கடமையுணர்விலையும், அவர்களின் உள்ளத்துள்ளலையும் காட்டுகின்றன.
யாவற்றிலும் மேலாக அமைவது வீர மைந்தனை ஈன்ற மறத்தாயின்
கூற்று ஆகும்.

"ஈன்ற வயிறோ இதுவே

தோன்றவன் மாதோ போர்க்களத் தானே"⁴

என்றும் மறக்குடி மகளின் வீரவுரை போரைக்கண்டு அஞ்சியவர் எனவும்
இலர் என்பதனைச் சொல்லுகிறது.

அரசர் இத்தன்மையரான மறவரைக் கொண்டு நாடு
காத்தனர். நாடுகாத்தல் உணர்வானது புகழ், ஆசை ஆகியவற்றின்
கூரணமாக வளர்ந்தது என்று சொல்லலாம். இவற்றில் சுயநலம்
இருப்பினும் பொதுநலமும் உண்டு. புகழுக்காகவும் ஆசைக்காகவும்
நிகழும் போரின் விளைவால் ஆள்நிலம் விரிவடைகிறது. மாற்றாக
உயர்பொருள்களும் விளைபொருள்களும் சேர்கின்றன. இவன்
போர்வன்மையைக் கண்டு பகைவர் போர்தொடுக்க அஞ்சவர்;
அதனொடு திறைப்பொருளும் செலுத்துவர். பகைவர் போர்
தொடுப்பரோ என்னும் அச்சமிக்நிறி மக்கள் அமைதியாக வாழ்வர்.

போரினால் அமைதி குலையும்; அதன்பின் வென்றவர் நாட்டில் இன்பம் நிலைபெறும். அதுமட்டுமன்றி, நாட்டைக் கள்வரிடமிருந்தும் பகைவரிடமிருந்தும் பாதுகாத்தல் பொருட்டு அடிக்கடி மக்கள்கள் போரிட வேண்டியதாயிற்று.

"ஒருவனை யொருவ னுதலந் தொலைதலம்
புதுவ தன்றிவ் வுலகத் தியற்கை"⁵

என்றும் புறப்பாடல் சங்க காலத்துப் போர் நிலைமையினைத் தெள்ளிதின் காட்டும். போரை வெறுத்துச் சமாதானத்தை விரும்பும் இக்காலப் பண்பாடு அன்று இல்லை என்றும் சொல்லவியலாது. போரிடும் இயற்கை என்ற சொல்லம் நிலைக்குக் காரணம் அக்காலச் சூழ்நிலையே ஆகும்.

சங்க காலத்தில் பல்வேறு காரணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு போர்கள் எழுந்தன. அவற்றைப் பின்வருமாறு பகுத்துப் பட்டியலிடலாம்:

1. வேந்தன், தன் ஆள்நிலத்தைப் பெருக்கும் மண்ணாசை காரணமாகப் போர் நிகழ்த்தல் உண்டு. இஃது, ஆள்நிலம் சிறிதாக உள்ளபோது பெரிதுபடுத்தும் எண்ணத்தோடு மட்டுமல்லாமல், பெரிதாக இருந்தாலும் மேலும் விரிவுபடுத்தவேண்டும் என்றும் கருத்தோடும் நடைபெறுவது உண்டு.

2. தன்னோடு மாறுகொண்ட பேரரசரும் சிற்றரசரும் தன்னைப் பணிந்து திறைசெலுத்தும் பெருமையினைப் பெற விரும்பிப் போரிடுவதும் உண்டு.

3. பகைவரிடமிருந்தும் கள்வரிடமிருந்தும் தன்னாட்டைப் பாதுகாக்கப் போரிடுவது இயல்பு. மன்னர் கடல்வானிகரைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டுக் கடற்போர் செய்தது நினைவுகூரத்தக்கது.

4. குடிப்பெருமையை இழிவுபடுத்தும் நிலையில் அமையும் பொதுமொழிக்கு ஆற்றாது பகைவரோடு போரிடுவர். வடக்கே சென்ற கனக விசயரை வென்ற தன்னாடு திரும்பிய சேரன் செங்குட்டுவன் போர் இதற்குச் சான்ற.

5. வேற்ற நாட்டில் காணலாகும் உயிப்பொருளை அடையும் பொருட்டு அதனோடு போரிடுவதும் உண்டு. முடியுடை மூவேந்தரும் கொங்கு நாட்டோடு போரிட முனைந்தது இதன்பொருட்டே.

6. மகட்கொடை வேண்டியும், மகள் மறத்தாரொடும் போரிடும் வழக்கம் உண்டு. இத்தன்மையில் அமைந்ததுதான் மகட்பாற் காஞ்சி என்னும் ஐறை; மகள்மறத்தலும் இத்தகைய புறத்துறையே.

7. அரசுரிமை காரணமாகவும் போர் நடைபெறுவது உண்டு. கிள்ளிவளவனுக்கும் அவனொரு மாறப்பட்ட ஒன்பது சோழர் குலக் குறநில மன்னர்களுக்குமிடையில் அரசுரிமை காரணமாகப் போர் நடைபெற்ற உள்ளது. இவ்வுரிமைப் போர், தந்தை மைந்தரிடையேயும், மைந்தர்களுக்கிடையேயும் நடைபெற்றுள்ளது. கோப்பெருஞ்சோழனுக்கும் அவன் மைந்தனுக்குமிடையே நடைபெற்ற போரையும், நெடுங்கிள்ளி நலங்கிள்ளி ஆகிய இருவரிடையே நிகழ்ந்த போரையும் இதற்குச் சான்றுகளாகக் கூறலாம்.

8. நட்பின் காரணமாகத் துணைப்படையாகச் சென்ற போரிடலும் உண்டு. சேரன் செங்குட்டுவன் தன் நண்பனுக்காக மோகூர்ப் பழையனோடு போரிட்டமையினை இதற்குச் சான்றாகச் சொல்லலாம்.

9. தம் முன்னோர் இழந்த நாட்டைப் பெறுவதற்காகவும், பழம்பகையை முறியடிப்பதற்காகவும், பொறாமைவின் காரணமாகவும் போர்நிகழும்.

10. மறமிகுதியான் போரிட முற்படல்.

-இக்காரணங்களால் பல போர்கள் நிகழ்ந்தமையினைச் சங்க நூல்கள் வாயிலாகக் காணமுடிகிறது. சான்றோர் எள்ளி நகையாடும் வகையில் அமைந்த போர்க்கும் உண்டு. புலவர்கள் வருந்திப் பாடியிருப்பதன் மூலமும், மன்னர்களை இடித்துரைத்த அறிவுரையின் மூலமும் இதனை உறுதிப் படுத்தலாம்.

அரசுரிமை காரணமாகத் தந்தை-மைந்திரிடையே நிகழ்ந்த போரும், மைந்தர்களுக்கிடையில் நிகழ்ந்த போரும் மிகவும் இழிவாகக் கருதப்பட்டன. மகட்கோடல் வேண்டி நிகழ்ந்த போரும் அத்தகையதே ஆகும். "முடியுடை மூவரே யாயினும் தன்னை இரந்து கேட்டாரீக் கல்லது மகட்கொடை நேரேன்"⁶ என்று தந்தை மறுத்தலும், "நாளை இம்மாமகளை மணம்புணரும் நாளாகும்; இல்லெனில், விழுப்புண்பட்டு வாரா உலகம் புகும் நாளாகும்"⁷ என்று வஞ்சினம் மொழிதலும் மகட்கோடலின் பாற்படும். இவ்வகையான போர்கள் வழிவழியாக நடந்து வந்துள்ளன என்பதை,

"வலியின் மிக்கவர் தம்மகட் கோடலு
நிலைகொள் மன்னர் வழக்கென நேர்பவே"⁸

என்றும் சிந்தாமணியின் பாடலாலும் அறியலாம். மகட்கோடல் வீரத்தின் அடிப்படையில் அமைவது சிறப்புடைத்தது. அஃதாவது அறத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த அஞ்சாமையும் வன்மையும் உடையானே மகட் கோடற்கு உரியன் ஆவன். வஞ்சனைக் குணத்தோடு அமையும் மகட்கோடல் பெருமைக்குரியதன்று.

மரபுவழியாக வரும் போர்களிலே இதுவும் ஒன்று; ஆயினும் இதற்காகப் போரிடுவது மிகவும் வருந்தக்கூடிய செய்தி. ஆதலின்,

மிகவும் இழிவாகக் கருதப்படும் மகட்கொடைப் போரும், அரசுரிமைப் போரும் சேர அரசர்கள் எவராலும் மேற்கொள்ளப் பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இஃது ஏனையோரினும் சேரர்கள் உயர்ந்த பண்பைக் கொண்டவர்கள் என்பதைக் காட்டுவது ஆகும்; அவர்கள் அறவழியில் நிற்பவர்கள் என்பதை உணர்த்துவதும் ஆகும்.

போரின் தொடக்கம்

போர் தொடங்குமுன் நடைபெறும் நிகழ்வுகளைச் சங்க இலக்கியம் சுட்டுகிறது.

போரிடக் கருதுவோன் முதலில் அவையினைக் கட்டித் தன் கருத்தை வெளிப்படுத்துவான். அவையினரொடு முடிவெடுத்த பின், தான் போரிடும் நாட்டிற்குத் தனது மூலம் செய்தியினை அறிவிப்பன்; தன் நாட்டிற்கும் வள்ளுவன் மூலம் முரசறைந்து செய்தியைத் தெரிவிப்பன். அதன்பின் போரிடப் புறப்படுவதற்குரிய நல்ல நாள் பார்த்தலும் குறிபார்த்தலும் நிகழும்.

அவையோருள் ஒருவனும், ஐந்துவகையான கேள்விஞானம் உடையோனுமான பெருங்கனி என்பான் பெருநிலத்து மன்னரெல்லாம் அடிபணிய - அமையும் நேரத்தைக் குறித்துக் கொடுப்பான். குறித்த நேரத்தில் போருக்கு இன்றியமையாதனவான வாகும், குடையும், முரசும் புண்ணிய திசையாம் வடதிசை நோக்கி வைத்தல் மரபு. அங்ஙனம் பெயர்த்து வைக்கும்போது அரசதுடைய அடையாள மாலையினை அவற்றிற்கு அணிவித்தல் உண்டு.

"வாகும் குடையும் மயிர்க்கண் முரசும்

.. .. .

புண்ணிய திசைமுகம் போகிய அந்நாள்" 9

என்றும் சிலப்பதிகார அடிகள் இதனைத் தெரிவிக்கும். இந்நிகழ்வுகளை
 "வானாட்கோள்" என்றும்,¹⁰ "குடைநாட்கோள்" என்றும்¹¹
 புறப்பொருள் வெண்பா மாலை இயம்பும். இவற்றை முறையே,
 'வாள்செலவு' என்றும், 'குடை செலவு' என்றும் சுறுதல் உண்டு,¹²
 'வாள்நிலை' என்றும், 'குடைநிலை' என்ற இயம்புவதும் உண்டு.¹³

"குடையும் வாகும் நாள்கோள்"¹⁴

என்றும் தொல்காப்பிய னுற்பாவில் இதன் இலக்கணம் அமைவதைக்
 காணலாம். இதற்குச் சிறந்த நான் பரணி நாளாகக் கொள்ளப்படும்.

குறிபார்த்தல் என்பது வாய்ப்புள், உன்னம், புள், விரிச்சி
 என்ற நால்வகைப்படும். வாய்ப்புள் என்பது தற்செயலாகப். பிறர்
 வாயினின்று நற்சொல் கேட்டல். உன்னம் என்பது ஒருவகை மரம். இது
 நன்கு கழைத்து இருப்பின் வெற்றி என்றும், கரிந்த சாயின் தோல்வி
 என்றும் கருதுவர். புள் என்பது ஆந்தை, ககை முதலியன ஒலிக்குந்
 தரமும், கரிக்குருவி, காகம், வல்லுறு முதலியன பறக்கும் திசையும்
 குறித்துக் காணும் நிமித்தம். விரிச்சி என்பது ஊர்ப்பக்கத்தே சென்ற
 நறிய பூக்களை நெல்லுடனே ஊ விக் கைதொழுது வணங்கி நற்சொல்
 கேட்டு நிற்பது. நெல்லம் நீரும் சொரிந்த விரிச்சி கேட்கும்
 பெண்டிரைப் பற்றி,

"நெண்ணீ ரெறிந்த விரிச்சி யோர்க்கும்

செம்முது பெண்டின் சொல்ல நிரம்பா"¹⁵

என்றும் புறநானு ற்றுப் பாடலடிகளாக் அறியலாம். அதேபோன்ற
 நிமித்தம் பார்க்கும் வழக்கம் இருந்தமைவினை,

" புள்ளோர்த்துப்

படையமைத் தெழுந்த பெருஞ்சே யாடவர்"¹⁶

என்றும் அகநானு ற்றுப் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

அடுத்த, தோல்வியை உணர்த்தும்வண்ணம் உன்னம் என்றும் மரமானது கரிநீச சாயினும் அதனைக் கண்டு அஞ்சாது போர் தொடுக்கும் அஞ்சா உள்ளம் கொண்டவர் என்ற சேரமன்னர்களின் அஞ்சாமையைப் பாடுவர். "புன்கா லுண்ணஞ் சாய"¹⁷ என்கிறது பதிற்ப்பத்து. இதனால், உன்னம் என்றும் மரமானது போரின் முடிவினை முன்கூட்டியே தெரிவிக்கும் என்பது உணரப்படுகிறது.

எனவே, நல்ல நாளிலே வாள், குடை, முரசு ஆகிய முற்றனையும் புண்ணிய திசையில் பெயர்த்து வைத்தலும், குறிபார்த்தலும் பழக்கங்களாக இருந்தமையினை அறிய முடிகிறது. இவை மரபாக முவேந்தர்க்கும் உரித்தாகலின் சேர மன்னர்க்கு விதிவிலக்காக அமையவில்லை எனலாம்.

புறநிலைக் கோட்டம் புழுதல் என்பது அடுத்த நிலை. குறிபார்த்தும் நல்ல நாளினைக் கணித்தும், வாள், குடை, முரசு ஆகியனவற்றை வடதிசைக்கண் அமைந்த புறநிலைக் கோட்டத்தில் கொண்டு சேர்ப்பர். புறநிலைக் கோட்டம் என்பது கோயிலின் புறத்தே அமைந்துள்ள புரிசையாகும். இந்நிகழ்ச்சியினைச் சேரன் செங்குட்டுவனின் வடநாட்டுப் போர்ச் செலவினைக் குறிப்பிடும் சிலப்பதி-காரக் காப்பியத்தின்வழிக் காணலாம். போர்ச் செய்தியினைக் கேட்ட பொருநர் ஆரவாரிக்க, முரசொலிக்க, ஐம்பெருங்குழுவும் எண்பேராயமும், கருமவினைஞரும், கணக்கியல் வினைஞரும், தரும வினைஞரும், தந்திர வினைஞருமான இவர்கள் அனைவரும் மன்னனைப் பாராட்டி வாழ்த்தினர். இவ்வாழ்த்தினொடு பெரிய களிற்றின் பிடரியில் வீரமிக்க வாளினையும் மாலையணிப்பெற்ற வெண்கொற்றக் குடையினையும் ஏற்றிக் கோயிலின் புறத்தே அமைந்துள்ள புரிசையில் சேரன்

செங்குட்டுவனம் அவனது அவையோரும் முறைப்படி தழைந்தனர். அங்ஙனம் புறநிலைப் புரிசையில் புகுந்த சேரன் சிறிதும் குற்றமற்ற வஞ்சி மாலையொரு பனம்பூ மாலையும் அணிந்திருந்தான். வஞ்சி போர் குறித்த அணியப்படும் மலை; பனம்பூ சேர மன்னர்க்குரிய அடையாளம். இச்செய்தியை,

"புறநிலைக் கோட்டப் புரிசையிற் புகுத்திப்
புறரதீர் வஞ்சி போந்தையின் தொடுப்போன்
அரைசவிளங் கவையம் முறையிற் புகுதர"¹⁸

என்றும் அடிகளால் அறியலாம். இதனால் மன்னொரு அவையோரும் அரசியல் வினைஞரும் நல்ல நாளிலே புறநிலைக் கோட்டம் சென்று புகுகின்ற வழக்கம் இருந்தமையினை அறியலாம்.

பெருஞ்சோற்றநிலை

புறநிலைக் கோட்டம் புகுந்த மன்னர், படைமறவர்களை அழைத்த அவர்களை ஈக்குவிக்கும் பொருட்டுப் பெருவிருந்த நிகழ்த்துவர். இதனைப் 'பெருஞ்சோற்றநிலை' என்ற புறப்பொருள் வெண்பா மலை¹⁹ கூறுகிறது. சேரன் செங்குட்டுவன் தன் படைவீரர்க்கும் தானைத் தலைவர்க்கும் பெருஞ்சோறு அளித்தமையினை,

"அரும்படைத் தானை அமர்வேட்டுக் கவித்த
பெரும்படைத் தலைவர்க்குப் பெருஞ்சோறு வகுத்த"²⁰

என்றும் அடிகளால் அறியலாம். பெருஞ்சோறுண்ட பின், வீரர் வேந்தனுக்குரிய பூவியையும், போருக்குரிய பூவியையும் அளித்த கொள்வார். போரில் சிறந்த மறவனுக்கும் தானைத்தலைவனுக்கும் பொற்பு வழங்குவது உண்டு.

வாள்மண்ணுநிலையும் படைவழங்கலும்

அதன்பின்னர், போருக்கு உரித்தான கொற்ற வாளினைக் கடவுள் நீராட்டி மலர்சொரிந்து களவேள்வி செய்தல் நடைபெறும். இதனைப் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை 'வாள் மண்ணுநிலை' எனக் கூறும்.²¹ அரணகத்தே இடியேறன்ன முரசு முழங்க, அண்டை நாட்டோர் தனது புகழைச் சொல்ல, கொள்ள வாளினைக் கடவுள் நீரும் மலரும் சொரிந்து திருமுழுக்காட்டிக் களவேள்வி செய்வர் என்பது இதன் கருத்து. இதனை, "வாய்வான் மலைந்த வஞ்சிசூ ருத-மென"²² என்ற சிலப்பதிகாரம் கூறும். பின்னர், 'படைவழக்கு' நடைபெறும். மன்னன், மறவருக்குப் படைக்கருவிகள் வழங்குதலைப் 'படைவழக்கு' எனப் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை கூறும்.²³ தெய்வத்தை வணங்கல்

வெற்றிபெறல் வேண்டிப் போர்தொடங்கும் முன்பும், போர்முடிந்த பின்பும் கொற்றவையை வணங்குதல் உண்டு. சேர நாட்டிலும் இத்தகைய வழக்கம் இருந்தது. தெய்வங்கள் நிறைந்திருக்கும் இடமாயும், நீர்நிறைந்த ஆற்றினை உடையதாயும் விளங்கும் அயிரை மலையின்கண் உள்ள கொற்றவையினைச் சேர மன்னர்கள் வழிபட்டனர். இத்தெய்வம் குருதிப் பலியிணையன்றிப் பிற படையல்களை ஏற்காத தன்மையுடையதாகும். "மாற்றாணை வென்று அவர்தம் பட்டத்து யானை சூதறக் கதறக் கொம்பினை யறுத்துத் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய கட்டிலமைத்துத் தும்பைப்பூவினைச் சூடிப் பொருதலில் பட்ட புண்ணிடத்தொடும் குருதிப் பலியினையே ஏற்ற, பிற படையல்களை ஏற்காத கொற்றவை வீற்றிருக்கின்ற அயிரைமலைத் தலைவனே"²⁴ என்று சேர மன்னர்கள் பாராட்டிப் படுகின்றனர்.

குருதி கலந்த சோற்றினைப் படையலாக இட்டு வழிபடுதலும் உண்டு. வெற்றி உண்டாதல் உறுதி என்னும் எண்ணத்தோடு போருக்குப் புறப்படு முன்பு கொற்றவையினை வணங்கிச் செல்வர் வீரர். இதனை,

"குருதி விதிர்த்த குவவுச்சோற்றைக் குன்றோ
டுருகெழு மரபி னயிரை பரைஇ" ²⁵

என்னும் பதிற்ப்பத்தின் பாடலின் அடிகளால் அறியலாம். இதனைக் 'கொற்றவை நிலை' என்ற புறப்பொருள் வெண்பா மாலை கூறும். ²⁶

போர்முறை (படைஅமைப்பு)

வெற்றிமங்கை கொற்றவையை வணங்கிய மன்னன் தன் படையுடன் புறப்பட்டு, எல்லைப்புறக் காடுகளையழித்துப் பகைமன்னன் நாட்டகத்தே பாசறை அமைத்துப் போரிடுதல் மரபு. போரிடும்போது படையினை எங்ஙனம் நிரல்நிரையாக நிறுத்திப் போரிட்டனர் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறவியலாது. ஏனெனில் இலக்கியக் கருத்துகள் ஒன்றுக்-கொன்று வேறுபட்டு நிற்கின்றன. பொதுவாகத் தார்ப்படை முன்னே செல்லக் கூறுப்படை பின்னே வர, நாற்படையும் நடுவண் அமைந்து தனித்தனியே நின்று போரிடுதல் முறையாகும். நடுவண் அமைபும் நாற்படையினை நிறுத்தும் முறையில் கருத்து வேறுபாடு உள்ளது. "உறுப்பமைந்து" என்னும் தொடருக்கு உரைநலம் தரும் பரிமேலழகர் "யானை முதலிய நாங்கு உறுப்பாறும் நிறைந்து" ²⁷ என்று கூறுவர். இதனால், நாற்படையில் முகற்கண் நின்று போரிடுவது யானைப்படை என்று தெளிவுறக் காண முடிகிறது.

ஆயின், பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனின் உழிஞைப் போரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பாலைக் கௌதமனார் மேற்குறிப்பிட்ட

கருத்திலிருந்து மாறப்பட்டு நிற்பதைக் காணலாம். மாவும் களிறும் தேரும் மறவரும் என்னும் நாற்படையுடன் சென்று பறந்தவைக்கல் போரிட்டு வென்ற அதன்பின் அகப்பா எறிந்த வெல்போரீக் குட்டுவன் என்ற பாராட்டுகிறார் புலவர். இதிலிருந்து, போரின் முகற்கண் நிற்பது குதிரைப்படை என்றும், இரண்டாவதாக நிற்பது யானைப்படை என்றும், மூன்றாவதாக நிற்பது தேர்ப்படை என்றும், நான்காவதாக நிற்பது காலாட்படை என்றும் அறியமுடிகிறது.

சேரன் செங்குட்டுவனது வன்மையினைப் பாடும் பரணர் பாடலின் மூலமும் படையமைப்பினைக் காணலாம். இவ்வொரு உடன்றவன் மோகர்ப் பழையன் என்னும் குறநில மன்னன் ஆவான். செங்குட்டுவனின் மறத்தைப் பழையனுக்குத் துணையாக வந்த முடி-வேந்தனின் வன்மையின் மேலேற்றிக் கூறுவர் புலவர். இதன்கண், யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை ஆகிய படையொரு வேற்படையைச் செலுத்திப் பகைவர் முன்னணிப் படையின் இருமருங்கிலும் வரும் பக்கப்படையைப் பொருது கவர்ந்தெழும் ஞா சிப்படையினை உடைய மன்னனை வென்றவன் செங்குட்டுவன் என்ற அவன் பாராட்டப் படுவன். இதில்,

"எஃகுதரந் தெழுதருங் கைகவர் கருந்தார்" 28

என்று குறிப்பிடுவர் புலவர். வேற்படையைச் செலுத்தி முன்னெழும் தார்ப்படை எனக் குறிப்பதால், வேற்படை காலாட்படையினுள் ஒன்று ஆகலான், நாற்படையின் முன்னின்றது காலாட்படை என்றும், அதன் பின்னே முறையே யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை ஆகிய படைகள் நின்றன என்றும் அறிய முடிகிறது. இந்நாற்படைக்கும் முன்னிற்பதாக விளங்குவது தார்ப்படை ஆகும்.

எனவே, இவற்றிலிருந்து தார்ப்படை, காலாட்படை, யானைப்
படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை என்னும் முறையில் படையினை
நிறுத்திப் போர் புரிந்துள்ளமையினை அறியலாம்.

சேரன் செங்குட்டுவன் வடவரொடு புரிந்த போரிலிருந்து
இன்னொரு வகையான படையமைப்பினைக் காணலாம். வில்லினைத்
தோளிற் கொண்ட விற்படை, வேலினைக் கையிற் கொண்ட வேற்படை,
கரிய கிடுகினைத் தாங்கிய வாட்படை, கடிய செலவினையுடைய
தேர்ப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை ஆகிய படைவீரர்களைக்
கொண்டு கூரிய மன்னர்களை வென்றான் செங்குட்டுவன். இதனை,

"சிலத்தோ ளாடவர் செருவேந் றடக்கையர்
கறைத்தோள் மறவர் கடுந்தே ரூருநர்
வெண்கோட்டு யானையர் விரைபரிக் குதிரையர்
மண்கண் கெடுத்தவிம் மாநிலப் பெருந்தகன்" ²⁹

என்னும் சிலப்பதிகார அடிகளால் அறியலாம். விற்படை, வேற்படை,
வாட்படை ஆகிய முன்றன் தொகுதியாகிய காலாட்படையினை முன்னிறுத்தி
அதன் பின்னே, தேர்ப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை ஆகிய
படைகளை நிரலே நிறுத்திப் போர் செய்தமை காணப்படுகிறது.
இம்முறையானது மேற்குறிப்பிட்ட முறைகளிலிருந்தும் மாறுபட்டிருக்கக்
காணலாம்.

முதலாவதாகக் குறிப்பிடப்பட்ட குறட்குறத்த, யானைப்படையே
முன்னின்று போர்நிகழும் என்பதைத் தெரிவிக்கும்.

இரண்டாவதாகக் குறிப்பிடப்பட்ட பதிற்றப்பத்தில் குதிரைப்படை,
யானைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை என முறை அமைகிறது.

முன்றாவதாகக் குறிப்பிடப்பட்ட பரணர் கறம் முறையாவது தார்ப்படை, காலாட்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை என்பது ஆகும்.

நான்காவதாகக் குறிப்பிடப்பட்ட சேரன் செங்குட்டுவனின் வடநாட்டுப் போரிற்குக் காலாட்படை, தேர்ப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை என்றும் முறை அமைந்துள்ளது.

மேற்குறிப்பிட்ட நான்கு கருத்தும் வேறுபட்டு நிற்பதால் ஒரேவகையான படையமைப்பினை அமைத்துப் போர் புரியவில்லை என்பது புலப்படுகின்றது. அவரவர்கள் தத்தம் படையின் வன்மைக் கேற்பவும், போரிடும் சூழ்நிலைக்கேற்பவும் (இடமும் காலமும்) படைநிலை அமைத்துப் போரிட்டனர் என்றும் முடிவுக்கு வரமுடிகிறது.

நடுவண் அமையும் நாற்படையின் முறையில் மாறுபாடு உள்ளதே தவிர, தானை தாங்கி முன்னெழும் தார்ப்படை என்பதிலும், நாற்படைக்குப் பின்னே வருவது கூழைப்படை என்பதிலும் வேறுபாடு இல்லை என்பது நினைவுகூரத் தக்கது.

படைகள் அணிவகுத்து நிறுத்தப்படும் முறை குறித்து வி. கனகசபை, "யானைகள் முன்னணியிலும், அவற்றின்பின் தேர்களும், குதிரை வீரரும், இறுதியிலேயே காலாட்படையினரும் நின்றனர்"³⁰ என்ற கூறுவர். இக்கருத்தானது "உறுப்பமைந்து" என்றும் குறவின் பொருளை அடியொற்றியும், சேரன் செங்குட்டுவனின் நீலகிரியில் பாசறை அமைத்தபோது அதன்கண் அமைந்த நாற்படையினை முறைப் படுத்திக் கூறும் சிலப்பதிகாரத்தினை அடியொற்றியும் அமைந்தது எனலாம்.

மேலும் இவர் நாற்படையினைக் குறிப்பிடும்போது,
இறகியிலேயே காலாட்படையினர் இருந்தனர் எனக் கூறுவர்.
இறகியிலேயே என்பதனால் காலாட்படையினர் இறகியில்நின்ற
போரிடவர் என்றும் அவரது கருத்து நன்கு புலனாகிறது.

"போர் தொடங்கும்போது யானைப்படை மிகுந்த
அரசர் தம் யானைகளை விட்டுப் பகைப்படைகளை உழக்கச்
செய்வர்"³¹ என்ற ஞா.தேவநேயப் பாவாணர் கூறுவர். இதில்
யானைப்படை மிகுந்த அரசன் என்பதால், அப்படையினை மிகுதியாகக்
கொண்டவரே யானைப்படையினை முன்னிறுத்திப் போர்புரிவர்
என்பதை அறியமுடிகிறது; பிறர் வேறுமுறையில் படைநிறுத்திப் போர்
புரிவர் என்பதும் புலனாகிறது.

எனவே, சங்க கால மன்னர்கள் போரிடும்போது அவரவர்
தம் படை வன்மைக்கேற்பப் பல நிலைகளில் அணிவகுத்துப் போரிட்டனர்
என முன்னர்க் கண்ட முடிபே வலிமை பெறுகிறது. இருப்பிலும்
தொல்காப்பியர்,

"தானை யானை குதிரை யென்ற
நோனா ருட்கு முவகை நிலையும்"³²

என்ற கூறுவதனாலும், இவர்தம் கருத்தினை ஏற்றுப் புறப்பொருள்
வெண்பா மாலை ஆசிரியர் ஐயனாரிதனார் "தேர்நிலையினைப்
பின்னிறுத்திக்" கூறுவதனாலும்³³ பெரும்பாலும் காலாட்படை, யானைப்
படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை என்றும் முறையில் படையினை
நிறுத்திப் போர்புரிந்திருக்கலாம் என்ற புலப்படுகின்றது. இவ்விவக்-
கணத்திற்கு இலக்கியமாக, இப்பகுதியில் முன்றாவதாகக் குறிப்பிடப்பட்ட
பரணர் கூறும் படையமைப்பு அமைந்துள்ளமை எண்ணத்தக்கது.

இங்ஙனம் பல நிலைகளில் நிறுத்திப் போரிடும் படையினை வட்டமாக வளைத்து நிறுத்துவர். ஒவ்வொரு தாளையினையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வட்டமாக வளைத்து நிறுத்திப் போர்செய்வர் என்பதனை,

"பருதி யுருவிற் பல்படைப் புரிசை" 34

என்றும் புறநானு நூல் பாடலடியால் அறியலாம். ஒரு கோட்டை எங்ஙனம் பரிதி போன்று வட்டமாக வளைந்து பல மதில்களை உடைத்தாய் விளங்குகின்றதோ அங்ஙனமே படையானது வட்டமாக அமைந்து போரிட முற்படும்.

போர்நிகழும் தன்மைக்கேற்பச் சதுரம், நீள்சதுரம், வில், வளையம், வட்டம், அரைவட்டம், சக்கரம், சிறை, விரிபறவை முதலிய வெவ்வேறு வடிவங்களில் சேனைகள் அமைக்கப்படும்.

போர்க்குறிம்

இங்ஙனம் சேனைகளை அமைத்துப் போரிடும்போது, தார்ப்படை முன்னின்று பகைவரின் தார்ப்படையோடு பொருதற்கு முனையும். அதனொடு பகைவர் படையின் இருமருங்கிலும் வரும் பக்கப்படையினையும் தாக்கும். பக்கப்படையைத் தாக்கிச் சிதறடிக்குமிடத்துத் துணைப்படை விலக்கப்படுதலும் அகப்படை நெருக்குண்டு அழிதலும் நிகழ்தலின், அது செய்யும் தூ சிப்படையினைக் "கைகவர் கடுந்தார்" என்ற புலவர் குறிப்பிடுவர். 35

மழைக்குன்றென மருளத்தகும் களிற்றின் கட்டத்தினை முன் செல்லவிட்டுப் பகைவரிடையே குழப்பத்தை உண்டாக்கி, அப்பெரும் பிளவுகளிடையே வேலேந்திய வீரர் ஓழைந்து போர்செய்து பகைவர்

படையினை அழிப்பர். இதனை,

"களிறுசென்ற களனகற்றவும்
களனகற்றிய வியலாங்கன்
ஒளிறிலைய வெஃகேந்தி
அரைசுபட வமருழக்கி" 36

என்றும் புறநானு நற்பு பாடலடிகளால் அறியலாம். இதில்
யானைப் படையினைக்கொண்டு போர்செய்த முறையினைக் காணலாம்.
இப்படை எங்கனும் இனிது செல்லும் தன்மையுடைத்தாதலின்
"பரந்த லயல" 37 என்ற புலவர் பாடினார். குதிரைப் படையானது
போர் செய்கற்கு உரிய திறம் பலவும் பெற்றிருத்தலான் "கடுமா
காங்க" 38 என்ற பகிற்றப்பத்த கூறும். போர்த்திறம் பெறாத
புரவியானது போர் வாராக் காலத்தில் தாங்குவது போன்ற
தாங்கியும், போர் வந்தபொழுது களத்திடை வீழ்த்துவது போன்ற
கைவிடுவதும் செய்யும்; தீய நட்பு இத்தகையது. திருக்குறள்
இதனை,

"அமரகத் தாற்றறுக்கும் கல்லாமா அன்னார்
தமரின் தனிமை தலை" 39

என்ற கூறும். இதில், போர்த்திறம் பெறாத மாவினைக் 'கல்லா
மா' எனக் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

தேர்ப்படை, செல்லும் நெறிக்கேற்ப ஒன்றுக்கொன்று விலகியும்
குழந்தும் செல்லும். இங்ஙனம் செல்வதனால் அதனைத் "தேர்திரிந்து
கொட்ப" 40 என்ற புலவர் பாடினார். இதனின்ற போர்புரியும்
ஒவ்வொரு படைப்பிரிவும் போர்த்திறம் நல்கும் போர்ப்பயிற்சியினைப்
பெறவேண்டிய இன்றியமையாமையினை அறியலாம்.

மேலும் போர்த்திறம் பெற்ற நாற்படையும் தத்தம் இனத்துடனேயே பொரும். அதேபோன்று மன்னவன் மன்னவனொடும், படைத்தலைவன் படைத்தலைவனொடும் போரிடுதல் மரபு. படைஞர் முன்பும் படைத்தலைவர் பின்னும் அரசர் இறதியிலும் பொருதல் இயல்பு. சிறுபான்மை படைமயக்கம் ஏற்பட்டு இம்முறை மாறியும் நிகழும் என்பர் ஞா.தேவநேயப் பாவாணர். ⁴¹

வேந்தன் பெரும்பாலும் அகப்படையின் நடுவே நின்று போரிடுதல் இயல்பு. முன்னே செல்லும் தூ சிப்படையோடு சேர்ந்த போரிடுதல் மரபில்லை. ஆயினும் ஒரோவழி ஒஃதும் நடைபெறும். தூ சிப்படைக்கு முன்னே சென்ற போரிடும் வன்மை யுடையவன் என்பதற்கு,

"தாரீமீகு னுமந்தி னார்முடிச் சேரல்" ⁴²

என்ற புலவர் சேரனைப் பாராட்டுவர்.

நாற்படை உடையோனாலும் மாற்றான் வலியறிந்து போரிடுதலே சிறப்புடைத்த ஆகும். இவ்வலிமை நாங்கு வகைப்படும். அவை, வினைவலி, தன்வலி, மாற்றான்வலி, துணைவலி என்பன. இந்நான்கன் வலிமையினை அளந்தறிந்து போரிட முற்படுவேர்தோ வெற்றியினைப் பெறுவான். வினைவலி என்றது பகைவனொடு போர் குறித்துப் போரிடும் போர்வினை ஆகும். அஃதாவது அரண் முற்றலும் அரண்கோடலும் பொருதலும் முதலியனவாம்.

"போரிட முற்படுவோன் முதற்கண் மாற்றான் வலிமையினையும் அவனுக்குத் துணைபுரியும் பக்கப்படையின் வலிமையினையும் அளந்தறிந்து அவற்றினொடு தன் வலிமையினை ஒப்பிட்டுப் பின் செயல்படவேண்டும்" என்பர் வள்ளுவர். ⁴³

தன்வலி மிகுந்திருப்பின் போரிட விரும்புவர்; இல்லெனில் நாடு காவலில் மட்டும் மனம் செலத்தவர். இங்ஙனம் வலியறிந்து போரிடும் திறமானது, பேரரசர் சிற்றரசர் அனைவரிடமும் இருந்தது.

மோகர்ப் பழையன் என்னும் குறநில மன்னன் முடிவேந்தர் துணையுடன் அறுகை என்னும் மன்னனொடு போரிட்டமையும், அறுகை மன்னனாக்காகச் சேரன் செங்குட்டுவன் துணைப்படையாக இருந்து போரிட்டமையும் இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம். சேரன் செங்குட்டுவன் தன் மைத்துனன் கிள்ளி வளவனுக்குத் துணைப்படையாக அமைந்து அரசுரிமைப் போர் புரிந்தமையும் இதற்குச் சான்றாகும். சேர மன்னர்கள் மற்றவர்களுக்குத் துணைப்படையாக அமைந்தனரே யொழிய, மற்றவரைத் துணைப்படையாகக் கொண்டு போர் புரிந்தார் அல்லர். இதிலிருந்து, சேர மன்னர்களின் படைவலிமையினையும், போர்த்திறந்தையும், உளப்பாங்கினையும் நன்கு அறியலாம்.

இங்ஙனம் துணைப்படை வந்து வெற்றியினைத் தேடித் தருவது 'வேற்றுப்படை வரவு' என்னும் குறை எனப் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை கூறும்.⁴⁴ வேற்படை மிக்குடைய உழிஞை வேந்தனாவான் மதில் முற்றதலை விட்டொழியும்படி வேற்றரசன், நொச்சியானுக்குத் துணையாக வந்து அமைந்தது 'வேற்றுப்படை வரவு' என்னும் குறை விளக்கமாகும்.

போரின் வகைகள்

காதலக்கென்ற ஒழுக்கமும், அதற்குரிய திணையும் அமைவது போன்ற வீரத்திற்கென்ற ஒழுக்கமும் அதற்குரிய திணையும் அமைந்தன.

போரின்கண் நிகழும் ஒழுக்கத்தினை எழுவுகையாகப் பிரிப்பர்.
 அவையாவன: வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி,
 உழிஞை, ஐம்பை என்பன. கைக்கிளை, புனர்தல், பிரிதல், இருத்தல்,
 இரங்கல், ஊடல், பெருந்தினை என வகுக்கும் காதல் ஒழுக்கங்களோடு
 இவற்றை ஒப்பிட்டு நோக்குதல் தரும். புறத்தினை, அறநெறி வழுவாது
 ஒம்பிப் போற்றிய போரின் வகையினையும் வீரத்தின் மேம்பாட்டினையும்
 கூறும். இவை யாவும் புவின் பெயர்களைக் கொண்டு அமைவன.
 அவ்வப்பொழுது அவ்வப்பகுக்களைச் சூடிய போர் புரிவர். அவற்றொடு
 மன்னனுக்குரிய புவியினையும் அணிந்திருப்பர். இவ்வெழு தினைகளுக்குரிய
 ஒழுக்கங்களை,

"வெட்சி நிறைகவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாம்
 வட்கார்மேற் செல்லதல் வஞ்சியா - முட்கா
 தெதிருன்றல் காஞ்சி யெயில்காத்த னொச்சி
 யதுவனைத்த லாகு முழிஞை - யதீரப்
 பொருவது ஐம்பையாம் போர்க்களத்தி லொண்ணார்
 செருவென் றதுவாகை யாம்" 45

என்னம் ஒரு பழைய பாடல் விளக்குகிறது.. இவ்வெழு திணையுள்
 முதற்றி னையாக அமைவது வெட்சி ஆகும். மண்வேட்கை மிக்க
 அரசனே முதற்கண் போர் தொடங்குவான். போர்தொடங்க முற்படு-
 சிறவன் அதற்கு அறிஞரியாக ஆநிறைகளைக் கவர்ந்து வருவான். இதுவே
 வெட்சித்தினை எனப்படும். இஃது, படைவீரர் தாமே கவர்வதும்,
 தம் அரசனால் ஏற்பட்டுக் கவர்வதும் என இருவகைப்படும். 46
 முன்னது, தன்னுற தொழில்; பின்னது, மன்னுற தொழில் எனப்
 பெயர்பெறும்.

வெட்சி மறவர் பகைவர்களை வென்று அவர்தம் நிரையைக் கைப்பற்றுவது 'ஆகோள்' என்றும் குறையாகும்.

"வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே" 47

என்பதனால் குறிஞ்சிக்குரிய புனர்தல் ஒழுக்கத்தினை இதனொடு ஒப்பிடுவர்.

கரந்தைத் திணையாவது, கவரப்பட்ட ஆநிரைகளை மீட்டல் ஆகும். அதாவது, வெட்சியார் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தமை கேட்ட அரசன் அவர்களோடு இடைவழியிற் பொருது தனது நிரைகளை மீட்பது. இதனை,

"மலைத்தெழுந்தார் மறஞ்சாயத்
தலைக்கொண்ட நிரைபெயரீத்தன்று" 48

என்றும் புறப்பொருள் வெண்பா மாலையின் கொளுவினால் அறியலாம்.

வஞ்சிப் பூவினைச் சூடி ஒரு வேந்தன் பகையரசன் நாட்டைக் கொற்றங் காரணமாகக் கைப்பற்றக் கருசிப் போருக்கு எழுதல் வஞ்சித்தினை ஆகும்.

"வாடாவஞ்சி தலைமலைந்து
கடார்மண் கொள்குறித்தன்று" 49

என்பதனால் இதனை அறியலாம். போருக்குப் புறப்படும் முன் தன் வெண்கொற்றக்குடையையும், வானையும் நல்ல நாளிலே புறவீடு விடுதலும், போரிடும் பொழுது ஊரைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தலும், கொள்ளையடித்தலும் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் இத்திணையைச் சார்ந்தவை யாகும். "வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே" 50 என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதனால், முல்லைத் திணைக்குரிய இருத்தல் என்றும் அகவொழுக்கத்தினை வஞ்சித்தினை யொழுக்கத்தினொடு ஒப்பிட்டுக் கூறலாம்.

ஒரு மண்ணை தன் பகைநாட்டின்கண் படைகொண்டு வந்த
பொழுது, அந்நாட்டினைக் காக்கும் பொருட்டு அந்நாட்டு அரசன்
காஞ்சி மாலை சூடி அப்பகை மண்ணை எதிர்ப்பது காஞ்சித்திணை
அகும்.

"வேஞ்சினமாற்றான் விடுதர வேந்தன்
காஞ்சி சூடிக் கடிமனை கருதின்ற" 51

என்ற புறப்பொருள் வெண்பா மாலை கூறும். வஞ்சி வேந்தன்
போர்க்குறிப் பகைநாட்டினிழை சென்றபோது அந்நாட்டு மண்ணை
அவனை எதிர்த்தல் காஞ்சி ஒழுக்கமாயிற்று. வஞ்சி வேந்தனின் படை
தன் நாட்டினுள் புகாதபடி படைவரும் வழியைக் காத்தலும், வஞ்சியான்
போருக்கு அழைத்தபின் குடையினையும் வாளினையும் புறவீடு விடுத்தலும்,
காஞ்சி வேந்தன் தன் பகைவரை வெல்லுதற் பொருட்டுச் சூளுரைத்தலும்,
தன் மறவருக்குப் பொருளும் கள்ளும் வழங்குதலும், வஞ்சியார்
படையைத் தன் நாட்டினின்றும் புறங்கொடுத்த ஒருமாத போர்
செய்தலும் ஆகிய அனைத்த நிகழ்ச்சிகளும் இத்திணையின்பாற் படுவனவாகும்.

இவையன்றி, 'மகட்பாற் காஞ்சி' என்னும் தனியொரு துறை
இதில் உண்டு. தன் மகளை விரும்பும் அரசனொரு மாறபட்டு நிற்பது
இது. அதாவது, வஞ்சி வேந்தன் மணம் செய்துகொள்ள மகளைக்
கேட்டபோது, காஞ்சிவேந்தன் 'தாரேன்' என மாறபட்டு நிற்பது.
இதனை,

"ஏந்திழையாள் தருகென்னும்
வேந்தனொரு வேறநின்றன்ற" 52

என்னும் புறப்பொருள் வெண்பா மாலைப் பாடலால் அறியலாம்.

உழிகுத் திணையாவது, பகையரசனது அரணைக் கைப்பற்றக் கருதி உழிகு மானை குடி ஒலும் ஒலுக்கம் ஆகும். இதனை,

"மூழுத லரண முற்றங் கோடலம்
அனைநெறி மரபிற் றாகு மென்ப" 53

என்ற தொல்காப்பியர் கூறுவர். வஞ்சி வேந்தனும் காஞ்சி வேந்தனும் செய்வது போன்ற, உழிகு வேந்தனும் பகைவர் மதில்கொள்ளக் கருதி நல்ல நாளிலே குடையும் வாகும் புறப்பட விடுதலும், உழிகுப் படை பகைவனின் அரணுக்குப் புறத்தே சென்று தங்குதலும், நொச்சி மன்னின் காவற்காட்டைக் கடந்து உட்புகுதலும், நொச்சியாரது காவற்காட்டை வென்று கைப்பற்றி அகழியின் புறத்தே சென்று தங்குதலும், பகை மன்னனுடைய மதிலின்மீது ஏறிசாத்தி அதன் மேலேறி மதிலகத்தே செல்லுதலும், உழிகு மறவர் மதிலகத்து நொச்சியாரை வெல்லுதலும், வென்று அவர்தம் யானையையும் காவற்படையையும் கைக்கொள்ளுதலும், அரணைக் கழுதை பூட்டிய ஏரால் உழுது கவடியும், குடைவேலும் விகைத்தலும், மதிலைக் கைக்கொண்டு மங்கல நீராடுதலும், மதிலைக் கைப்பற்றியதனால் ஏனைப் பகைமன்னரும் வந்த அடிபணிதலும், நொச்சியார் தரும் திறைப்பொருளனைப் பெற்றுப் பெயர்தலும் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் உழிகுத் திணையைச் சார்ந்தனவாகும்.

எனவே, மன்னாசை கொண்டு பகைவரது மன்கொளக் கருதின் வஞ்சிப் பூவினைச் சூடுவர் என்பதையும், அரன்கொளக் கருதின் உழிகுப் பூவினைச் சூடுவர் என்பதையும் அறியலாம். மேலும், மருதத் திணைக்குரிய ஊடல் என்றும் அகவொழுக்கத்தினை உழிகுத் திணையெனும் புறத்தினையோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுவதை, "உழிகு தானே மருதத்தப் புறனே" 54 என்றும் தொல்காப்பியர் நூற்பா உணர்த்தும்.

நொச்சித் திணையாவது, பகைவனால் வளைத்துக் கொள்ளப்பட்ட அரணை, அவ்வரணுக்குரிய அரசன் அதனகத்தே இருந்து கொண்டு புறத்தே இருக்கும் பகைவரொரு பொருது அம்மதிவைக் காக்கல் ஆகும். நொச்சி என்பது மருதநிலத்துக்கு உரியதொரு மரம். அதன் பூவைச் சூடி எயில் காத்ததனால் இவ்வொழுக்கம் நொச்சித்திணை எனப்பட்டது. இஃது உழிகுத் திணையின் மறுதலைத் திணை ஆகும். தொல்காப்பியர் இதற்கென்று தனியாக ஒருதிணை குறிப்பிடவில்லை. இருப்பினும், "அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சியும்"⁵⁵ என உழிகுத் திணைக்கண் கூறியுள்ளார். மதில்காக்கும் இவ்வொழுக்கத்தை வேறாகக் கொண்டு நொச்சிப்பூவினைச் சூடும் இம்மரபினை உணர்த்தும்வகையில்,

"ஏப்புழை ஞாயில் ஏந்தநிலை அரணம்
காப்போர் சூடிய பூப்புக்கழந் தன்ற"⁵⁶

என்ற புறப்பொருள் வெண்பா மாலை ஆசிரியர் குறிப்பர்.

'ஏப்புழை' என்பது மதிலச்சியிலிருந்து மறைந்து அம்பேவுதற் குரிய அறை. புறத்தோர் அறியாவண்ணம் மதிலச்சியின்கண் உள்ள ஏப்புழை அறையிலிருந்து பகைவரை வீழ்த்தி மதிவைக் காப்பாற்றவர். எயில்காத்தல் நொச்சி என்னும் பழம்பாடல் அடியின் மூலம் இத்திணைக்கு உரிய ஒழுக்கத்தினை நன்கு அறியலாம். காவற்காரும் அகழியும் பகைவராற் சிதைவுறாதபடி நொச்சியார் போர்செய்தல் 'அர்ச்செரு' என்னும் துறையாகும்; மதிவை முற்றிய உழிகு மறவரொரு பொருது புறங்கொடாது படுதல் 'மறவுடைப் பாசி' என்னும் துறையாகும்.

இதன்கண் உள்ள மற்றொரு துறை 'மகள்மறத்த மொழிதல்' என்பது. காஞ்சித்திணையில் 'மகட்பாற் காஞ்சி' அமைந்தது போன்ற நொச்சித்திணையில் இத்துறை அமைந்துள்ளது. வஞ்சி வேந்தன் மகள் கேட்புழிக் காஞ்சி வேந்தன் எங்ஙனம் மாறுபட்டு நின்றானோ, அதே போல் உழிஞையரசன் மகள் கேட்புழி நொச்சியரசன் மறத்தநின்றது 'மகள் மறத்த மொழிதல்' என்னும் துறையாகும். "மகட்பாற்காஞ்சி அரசற்கு உரித்த; இது மறவர்க்கு உரித்த" என்பர் உரையாசிரியர்.⁵⁷ இருப்பினும், இத்துறை காஞ்சித்திணைக்கும், நொச்சித் திணைக்கும் பொதுவெனவே பொருந்துவதாகும்.

தும்பைத்திணை எனப்படுவது அதிரப் பொருதல் ஆகும். தும்பைப் பூவினைச் சூடி மாற்றரசருடன் போர்செய்யும் திறத்தினை வெளிப்படுத்துவது இத்திணை. இதனை,

"செங்களத்த மறங்கருதிப்
பைந்தும்பை தலைமலைந்தன்று" ⁵⁸

என்னும் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை கொளுவினால் அறியலாம். தும்பை என்பது ஒரு செடிவகை; அதன் பூவினை மறவர் சூடுதல் மரபு. உயிரை ஒருபொருட்டாக எண்ணாது வெற்றி ஒன்றையே பெரிதாக எண்ணிப் போரிடுதலான் 'செங்களத்த மறங்கருதி' என்றார். ஆசிரியர். தொல்காப்பியர் இதனை,

"மைந்துபொரு ளாக வந்த வேந்தனைச்
சென்றதலை யழிக்குஞ் சிறப்பிற் றென்ப" ⁵⁹

என்ற கறுவர்.

இதன்கண், முன்னெழுந்த போர்புரியும் தார்ப்படையின் திறத்தினையும், தானை, யானை, குதிரை, தேர் முதலான நால்வகைப் படையின் திறத்தினையும் தூல்கள் விளக்கக் காணலாம். இரு படைகளும்

ஒத்த ஆற்றல் உடைமையான் போர்செய்த மடியாமல் விலக்கியது 'தானைமறம்' எனப்படும். இருவர் படையும் பொருது மடிந்தபின் இரு மன்னரும் கம்முட் பொருது மடிதல் 'இருவரும் தபுநிலை' என்னும் குறையாகும். இதனால், மடியாமல் விலகலும், விலகாமல் மடிதலுமாகிய இருநிலையும் இருந்தமையினை அறிய முடிகிறது.

மேலும், படையே புறமுதுகிட்டோடினாலும், தானொருவன் மட்டும் நின்று சினந்து பகைவரைத் தடுத்தல் 'எருமை மறம்' என்னும் குறையாயிற்று. தனது மார்பைப் பிளந்த பகைவர் வேலினைப் பறித்து, அப்பகைவர் புறமுதுகிட்டு ஓடும்படியாகச் செய்தது 'தூழிவாட்டு' என்னும் குறையாகும். மறவனின் மறத்தன்மைக்கு மகுடம் வைத்தாற் போன்ற ஒரு நிகழ்ச்சி இத்திணையில் உண்டு. அது, பகைவரால் எய்யப்படும் அம்புகளால் உடல்முழுதும் கைத்தலானே, அம்மறவனின் உடல் நிலமகளைத் தீண்டாதபடி நிற்கும் நிலை ஆகும்; இது காண்பார்க்கு அச்சத்தினையும் வியப்பினையும் அளிக்கும். இதனை 'வெருவருநிலை' என்பர். இதனிலும் சிறந்த ஒரு நிகழ்ச்சி 'கண்ணை வேட்டல்' என்னும் குறை. தன் மன்னன் போரின்கண் இறந்தமை கண்டு, அதனைப் பொறுத்துக் கொள்ளாது தனது உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளுதல் அது. இஃது, மனிமகுடத்தில் வைரம் பதித்தாற் போன்ற செயலாகும். இங்ஙனம் தனிமறவனின் மறத்தன்மைகள் கூறப்படுகின்றன. இவை யாவும் குழம்பைத் திணையுள் இடம்பெறுவன.

இங்ஙனம் மறமிக்க வீரர்களை இருபடைகளும் கொண்டு போருடற்றி எல்லோரும் பட்ட நிலையினைத் 'தொகைநிலை' எனக் கூறுவர். மறம் ஒன்றையே கருதிப் போரிட்டமையான் 'மறங்கருதி பைந்தும்பை தலைமலைந்தன்று' என்று கூறினர்.

நெய்தல் திணைக்குரிய இரங்கல் ஒழுக்கம் தும்பைத்
திணையொடு ஒப்பிடத்தக்கது என்பதை,

"தும்பை தானே நெய்தலது புறனே" ⁶⁰

என்றும் தொல்காப்பிய நூற்பாவினால் உணரலாம்.

மறமிக்க மறவரைக் கொண்டு பகைவேந்தனைக் கொன்று
வாகை மாலை சூடி மகிழும் ஒழுக்கம் 'வாகைத்திணை' ஆகும்.

"வாகை என்பது பாலை நிலத்திற்குரிய மரம். நீரற்ற பாலை
நிலத்திலும் நின்று செழித்து மலரும் இயல்புடைய வாகைமலர்,
வெவ்விய போர்க்களத்தின்கண் ஊஞ்சாது நின்று வென்றுயரும் அரசர்
குருதற்கும் தகும்" என்ற கருதுவர். ⁶¹ வாகை சூடும் இவ்வொழுக்கம்
அரசர்க்கு மட்டுமன்றி மற்றவருக்கும் உரித்து என்பர் தொல்காப்பியர். ⁶²
இவர் கருத்திற்கேற்பப் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை ஆசிரியரும்
அரச வாகை, பார்ப்பன வாகை, வானிக வாகை, வேளான் வாகை,
பொருந வாகை, அறிவன் வாகை, தாபத வாகை எனப் பல
குறைகளாகப் பிரித்துக் கூறுவர். இத்திணையினை,

"இலைபுனை வாகை சூடி இகல்மலைந்து

அலைகடல் தானை அரசட் டார்த்தன்று" ⁶³

என்றும் புறப்பொருள் வெண்பா மாலையினால் அறியலாம். பாசறையின்கண்
இருந்து போரிடும் வேந்தனின் மனவன்மையினையும், மன்னன் போர்க்
களத்தை வென்று கைப்பற்றிய சிறப்பினையும் இது கூறுகிறது.

"வாகை தானே பாலையது புறனே" ⁶⁴ என்ற தொல்காப்பியர்
கறுவதனால் பாலைத்திணைக்குரிய பிரிதல் ஒழுக்கத்தினை இதனோடு
ஒப்பிடலாம்.

இதகாறம், ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் போரின்கண் நிகழும்
எழுவகை ஒழுக்கங்கும், அவற்றிற்குரிய தன்மைகளும் ஆராயப்
பட்டன. போருக்குரிய அங்கங்களும், போர் நடைபெறும் முறை-
களும், போருக்குப் பின் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளுமாகப் போர் பற்றி
முழுமையாக இவ்வியலில் கூறுவதனால், போருக்குரிய திணைகளும்
ஈண்டுக் கூறவேண்டியதாயிற்று.

இதற்கு, சேரன் செங்குட்டுவனின் வடநாட்டுப் போரினை
விளக்கும் இளங்கோவடிகளின் கூற்று சான்றாக அமையும். வடநாட்டுப்
போர்குறித்துப் போர்க்கோலம் பூண்ட செங்குட்டுவன் தன் முடியிலே
வஞ்சித்திணைக்குரிய பூவினைச் சூடுவதை,

"பூவா வஞ்சியிற் பூத்த வஞ்சி
வாய்வாள் நெடுந்தகை மணிமுடி கணிந்து" 65

என்றும் அடிகளால் அறியலாம். பாசறை அமைத்து வடவரொரு
போர்புரியத் தொடங்கும்போது, காஞ்சி மாலையணிந்த காஞ்சித்
தானையொரு போரிட்டான் என்பதை,

"காஞ்சித் தானையொரு காவலன் மலைப்ப" 66

என்றும் அடி விளக்குகிறது. பிறகு, தனக்குரிய மாலையான போந்தை-
யொரு தம்பை மாலையினை அணிந்து வெற்றிகொண்டான் என்பது,

"போந்தையொரு தொடுத்த பருவத் தம்பை
ஒங்கிருஞ் சென்னி மேம்பட மலைய" 67

என்றும் அடிகளால் சுட்டப்படுகிறது. தம்பைப் போரில் பகைவர்
புறமுதுகிட்டோடும் படியாகவும், கொன்ற குவிக்கும்படியாகவும்
செய்யும் தாழிலாட்டு நிகழ்த்தினான் என்பதை,

"தாழி லாட்டிய குழுகழல் வேந்தன்" 68

என்றும் அடி விளக்குகிறது.

இங்ஙனம், செங்குட்டுவன் தன் பனம்பூ மாலையுடன்
தும்பை மாலையினையும் அணிந்து, போருக்கெழுந்து, போர்க்
களம் பாடுவோர் பாடும் புறத்தினைகள் யாடும் செய்த முடித்த
வெற்றிகொண்டான் என்பதை,

"தோடார் போந்தை தும்பையொடு முடித்துப்
பாடுதறை முற்றிய கொற்ற வேந்தன்" ⁶⁹

என்றும் பாடலடிகளால் குறிப்பர் இளங்கோவடிகள்.

இவற்றால், சேரவேந்தர் புறத்தினை ஒழுக்கங்கட்கேற்பப்
போர்புரிந்து வெற்றி வாகை குடினர் என்பது தெளிவாகிறது.
போரில் எழும் பலவகை ஒலிகள்

போரிடும்பொழுது நாற்படைக்கும் வீர ஊர்வினை
ஊட்டுதலை நோக்கமாகக் கொண்டு இடையறாது பல்வகையான
ஒலிகளைச் சில மறவர்கள் எழுப்பினர். இவ்வொலிகளைக் கேட்டு
மன்னன் படைகள் பெரும்தத்துடன் முன்னேறிச் சென்ற பகைப்
படைகளொடு பொருது வெற்றியினைக் காணும். இங்ஙனம்
ஒலியெழுப்புநர் கதிரவனின் கதிர் விழாதவாறு துகிற்கொடிகளால்
அமைக்கப்பெற்ற பந்தரின் கீழமர்ந்து இசைக்கருவிகளை இயக்குவர்.
போரின்கண் எழும் ஒலிகள் இன்னின்ன என்பதைச் சிலப்பதிகாரத்தின்
வாயிலாகவும், ⁷⁰ பதிற்றுப்பத்தின் வாயிலாகவும் ⁷¹ அறியலாம்.

தோலினால் ஆன போர்ப்பறை யெழுப்பும் பறையொலி,
வெண்சங்கின் ஒலி, நெடிய கொம்புகள் எழுப்பும் கொம்பொலி,
இடிக்குரல் எழுப்பும் முரசொலி, பாண்டில் எழுப்பும் இம்மென் ஒலி,
மயிர்க்கண் முரசின் பேரொலி, கையால் அறையப்படும் கருங்கண்
தன்னுமை ஒலி ஆகிய பல்வகை ஒலிகள் களத்தில் சேர்ந்தொலித்தன.

இவற்றொரு யானையின் கழுத்திலே கட்டப்பட்ட கவிழ்மணி
ஒலியும், தேர்ப்படையில் கட்டிய மணியொலியும் இயம்பும். இவை
யாவும் வீரவுணர்வும் சினமும் மிகவும், மறவர் மூன்னை சென்ற
போரிடவும் பயன்படுகின்றன.

போருக்குப் பின் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள்

ஒரு மன்னன் பாசறை அமைத்துப் பகைவனை வென்ற பிறகு
மாற்றரசனது ஊரைத் தீக்கிரையாக்குவன்; நீர்ப்பெருந்ததறையைத்
துர்ப்பன்; நால்வகை நிலத்திலுள்ளும் விளைந்த விளைபொருள்களைத்
தன் குதிரைகளையும் யானைகளையும் கொண்டு அழிப்பன். பகைவன்
நாட்டிலுள்ள விலையுயர்ந்த பொருள்களைக் கொள்ளையடித்தலும்
உண்டு. பகை நாட்டினரைத் தீக்கிரையாக்கிய நிகழ்ச்சியினை
'உழபுல வஞ்சித்துறை' என்றும்,⁷² கொள்ளையடித்தலை 'மழபுல
வஞ்சித்துறை'⁷³ என்றும் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை கூறும்.

நாடு கவின் அழித்தல் போருக்குப் பின் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளுள்
சிறப்பு வாய்ந்தது ஆகும். இவ்வாறு செய்தல் வீரத்திற்குப் பெருமை-
யாக அக்காலத்தில் கருதப்பட்டது. பொருதழித்த இடங்கள் யாவும்
தீயால் அழிவுற்ற இடங்களைப் போன்ற உருக்குலைந்த காட்சிதரும்
என்பதனை,

"அழல்கவர் மருங்கி னருவறக் கெடுத்து"⁷⁴

என்றும் பாடல் அடியாள் அறியலாம். இதனைக் கண்டோர் கைபுடைத்து
வாயரற்றி வருந்தும் நிலையினை எத்துவதாகப் புலவர் பாடுவது,
சேர மன்னரால் பகைவர் நாட்டிந்த நிலைமையினை நன்கு உணர்த்துவ-
தாகும்.

"காணுநர் கையுடைத் திரங்க
மாணா மாட்சிய மாண்டன பலவே" 75

என்னம் பதிற்ப்பகிழப் பகுதி இதனை அறிவுறுத்துகிறது. இங்ஙனம் செய்த பின்பு தெய்வத்தன்மை பொருந்திய காவல்மரத்தை அடியோடு வெட்டி வீழ்த்தி, அதனைச் சிறுசிறு துண்டுகளாக்கி யானையின் மேலேற்றித் தன் நாட்டிற்குக் கொண்டுவந்து, அவற்றால் முரசு செய்வர்.

போர்க்களக் காட்சி

தாணையொடு தாணை பொருதலில் நிகழும் நிகழ்ச்சியே போர்க்களக் காட்சி ஆகும். இதனைத் தும்பைத்திணையுள் அடக்குவர் இலக்கண னா லார். இரு படையினரும் வீரமிகுதியான் நிலமகளே அதிரும்படியாகப் போரிடுவர். சேரவேந்தர் போரிடுவதிலே பாம்பைக் கலங்கச்செய்யும் இடியேற்றினைப் போன்றவராவர். போரினையே தமது வாழ்க்கையாகக் கொண்டிருக்கும் இவர்களது வாள் வீரரோ பகைவரது யானையின் கொம்பினை முறித்து அழிப்பர். இதனால் பகைவருடைய களிற்றியானையின் மருப்புக்கும், தேர்ப்படையின் திகிரியும் சிதறிக் கிடக்க, பெடையோடு சேவற் பருந்தினம் தசையினை உணவாக உண்ண, வெட்டப்பட்ட குதிரை, யானை வீரர்களின் உடல்கள் எழுந்தாடப் பேய்கள் சுத்தாரும் போர்க்களம் பரந்ததாக விளங்கும்.

இத்தன்மைத்தான போர்க்களத்தே மன்னவனும் மறவரும் வெற்றியினைக் கொண்டாட ஆடிப்பாடி மகிழ்வதுண்டு. அதுபோல்து வென்றி மறவர், வெற்றியின் அறிகுறியாக விளங்கும் வெண்மை நிறமான வாகை மாலையினைச் சூடி ஆரவாரிப்பர். போர்க்களத்தே வாகை

குடிய மன்னவனம் ஆடுவதுண்டு. வீரரை வீக்கியெறியும் போர்க்
களத்திலே வெற்றி முரசம் முழங்க, வானை உயரவோச்சி வீரருடன்
குரவையாடுவதிலே வல்லவரன்றி, ஊரகத்தே நடைபெறும் விழாவிலே
முழவு முழங்க ஆடுவதிலே வல்லவரல்லர் சேர வேந்தர்கள். இதனை,

"வீந்தகு போர்க்களத் தாடுங் கோவே" 76

என்பதனால் அறியலாம்.

இங்ஙனம் மன்னவனம் மறவரும் ஆடும் போர்க்களத்தே
வெற்றி வேந்தனின் வெற்றியினையும், மறக்களத்தினையும், மன்னனையும்
பாடி வாழ்த்துவது உண்டு. இது வானை குடிய மன்னர்களின் தேர்
முன்னரும் பின்னரும் பேய்கள் பாடி வாழ்த்துவது ஆகும். இதனை
முந்தேர்க்குரவை, பிந்தேர்க்குரவை என இருவகைப் படுத்தவர்.
இரு குரவையும் பேய்களால் நடைபெறுதலின் இவற்றைப் பேய்க்குரவை
எனலாம்.

வானை குடிய மன்னரின் தேர்முன்னே நின்று பேய் பாடி
வாழ்த்துவதனை 'முந்தேர்க்குரவை' என்றும், 77 பின்னே நின்று பேய்
பாடி வாழ்த்துவதனைப் 'பிந்தேர்க்குரவை' என்றும் 78 கூறுவர்.
வடநாட்டுப் போரிலே சேரன் செங்குட்டுவனை வாழ்த்தும்போது,
தானவர்க்கும் வானவர்க்குமிடையே நடந்த போர், இராமாயணப்
போர், பாரதப் போர் ஆகிய முன்றன் போர்ச்சிறப்புகளைப்
பாடியும், மன்னனை வாழ்த்தியும் பேய்கள் ஆடியதாகச் சிலப்பதி-
காரத்தில் காணமுடிகிறது. 79

போர்க்காலத்தில் பட்ட பகைவர் ஊனைப் பேய்க்கு விருந்தாகப்
படைத்தல் 'களவேள்வி' எனப்படும். போருக்குப் போகும் முன்பு
வெற்றி கிட்ட வேண்டும் என்பதற்காக வெற்றியினை நல்கும் கொற்றவைக்குக்

குருதியினைப் படையலாக இட்டு வணங்குவதை முன்னர்ச் செய்யும் வீரர்கள், போர் முடிந்த பின்பு வெற்றியினைக் கொண்டாடும் வகையில் வேள்வி செய்வர். இது 'மறக்கள வேள்வி' என்ற பெயர் பெறும்.⁸⁰ இதன் விளக்கத்தை நச்சினார்க்கினியர் பின்வருமாறு தருவர் :

"நெற்கதிரைக் கொன்ற களத்திற் குவித்துப்
போர் அழித்து, அதரி திரித்துச் சுற்றத்தொடு
நுகர்வதற்கு முன்னே கடவுட் பலிகொடுத்துப்
பின்னர்ப் பரிசிலாளர் முகந்துகொள்ள வரிசையில்
அளிக்குமாறு போல, அரசனும் நாற்படையையும்
கொன்ற களத்திற் குவித்து, எருது களிறாக
வாள்பட ஒச்சி, அதரி திரித்துப் பிணக்குவையை
நினைச் சேற்றொடு உதிரப் பேருலைக்கண் ஏற்றி,
ஈனாவேண்மான் இடத்துமுந்தட்ட கழிப்பலியைப்
பலியாகக் கொடுத்து எஞ்சி நின்ற யானை
குதிரைகளையும் ஆண்டுப் பெற்றன பலவற்றையும்
பரிசிலர் முகந்துகொள்ளக் கொடுத்தலாம்"⁸¹

வேளான் மக்கள் விளையுட் காலத்துக் களத்துச் செய்யும் செய்கைகளைத், தேரேறி வந்த அரசர், கிணைப்பொருநர் முதலியோர்க்குப் போர்க் களத்தே செய்த செயல்களோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுதல் காணத்தக்கது. இங்ஙனம் போர்க்களம் ஏரிக்களமாக உருவகிக்கப்பட்ட பாடலொன்றைப் புறநானு ந்றில் காணலாம்.⁸²

அறக்கள வேள்வி செய்தோனான சேரன் செங்குட்டுவன்
ஆரியரை வென்ற மறக்கள வேள்வியினையும் செவ்வனே முடித்தான்
என்பதனை,

"மறக்கள முடித்த வாய்வாட் குட்டுவன்"⁸³

என்னும் சிலப்பதிகார அடியினால் அறியலாம். இவ்வாறு சேரர் போர்கள் பல புரிந்து மறக்கள வேள்வி நடத்தினர்.

பரிசு நல்கல்

போர்க்கோலம் பூண்டு களம்புகுந்து வாகை குடிய மண்ணின் மறவருக்குப் பரிசு நல்கல் என்னும் முறை இருந்துள்ளது. மாற்றார் பலரை வீழ்த்தி வீரசொர்க்கம் புகுந்தவர்க்கும், மாற்றாரை வீழ்த்துவதிலே வீரச்செயல் பல புரிந்து வெற்றியினைத் தேடித் தந்தவர்க்கும், போர் வேட்கை குறையாத மறவர்க்கும் மண்ணின் பரிசில் தந்து பாராட்டுவான்.

"வருக தாமென வாகைப் பொலந்தோடு
பெருநா ளமயம் பிறக்கிடக் கொடுத்த" 84

என்ற இதனைச் சிலப்பதிகாரம் சுட்டும். ஆரியரை வென்ற பாடியிருக்கையிலே இருக்கும் சேரன் செங்குட்டுவன் படைவீரர் அனைவரையும் அழைத்துப் பாராட்டிப் பெருநாள் பொழுதும் போதாத அளவு பொன்னாலாகிய வாகை மலரினைப் பரிசிலாகக் கொடுத்தான்.

வெற்றி மாலையைக் கழுத்திலே அணிந்த மறவருக்குப் பரிசிலை லிங்நனம் நல்கிச் சில காலம் தங்கி, அதன்பின் தன் நாடு வந்து சேர்ந்தான்.

நடுகல்

வியூப்பன் பட்டு வீழ்ந்த வீரருக்கு 'நடுகல்' எழுப்புவர். இது போரில் பட்ட படைத்தலைவருக்கும் சிறந்த மறவருக்கும் நடப்பதும். நடுகல்லில் அவருடைய பேரும் போரும் சீரும் பொறிக்கப்படும். இவ்வாறே பொருது பட்டால் இன்னான் என்ற அவன் பெயரை உலகமறிய எழுதி, மாமரத்தின் நீழலிலே நட்டு, அதனைத் தெய்வமாகப் போற்றுவரென மலைபடுகடாம் கூறும்.

" பெயர்மருங் கறிமார்
கல்லெறிந் தெழுதிய நல்லரை மராஅத்த
கடவுள்" 85

என்பன மலைபடுகடாத்தில் வரும் நடுகல் பற்றிய அடிகள். நடுகல்லைக்
கட்டவுளாகவே கருதி மயிற்பீலிகளையும் மலர்களையும் பொலியச் சூட்டிக்
களள்ளாடு கலந்த சோற்றினைப் படையலாகப் படைத்துச் செம்மறிக்
சூட்டியைப் பலிகொடுத்துத் தடியினை அடித்து வணங்குவர். இந்நடுகல்
நாட்டும் வழக்கமானது பண்டைக் காலத்திலிருந்து வரும் பெருவழக்கு.
நடுகல் அமைத்தற்குரிய முறையினை,

"காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுதல்
சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்தவென்
றிருமுன்று வகையிற் கல்லொடு" 86

என்று தொல்காப்பியர் தெளிவுபடுத்துவர். இதனால் நடுகல்லின்
தொன்மையையும் அறியலாம்.

வீரத்திற்கு அறிகுறியாக நிற்கும் கல்லாதலின் இதனை 'வீரக்கல்'
என்றும், போரில் பட்டவனுக்கு நடப்பதும் கல்லாதலின் 'பட்டக்கல்'
அல்லது 'பட்டவன் குறி' என்றும் வழங்கலாம். இதன் வழிபாட்டினை
வீரவழிபாடு என்பர்.

நடுகல்லின் இலக்கணமும், தொன்மையும், சிறப்பும் தொல்-
காப்பியத்தின் வழி அறியப்படுதலின், வீரத்தின் விளைநிலமாக அமைந்த
சேர நாட்டில் நடுகல் வழிபாடு இருந்ததா என்ற கேள்வி எழுதற்கு
இடமில்லை. சிலப்பதிகாரம் இதனை வலியுறுத்துகிறது. கண்ணகியின்
மறக்கற்பினைக் கருத்தில் கொண்டு பத்தினிக்குப் படிவமெடுத்ததை
வீர வணக்கமாகக் கொள்ளுதற்கு இடமுண்டு.

28 "ආගමික ආයතන කිහිපයක අතිරේක සාමාජිකයන් පත් කිරීමේදී, මෙම ප්‍රශ්න සඳහා පිළියෙන්න."

இப்போருக்கு முன்பு ஒருகால் கொங்கனார், கலிங்கர், கருநாடர், வங்கனார், கங்கர், கட்டியர் முதலானோர் வடவாரியரொடு வந்து தமிழகத்து வேந்தரொடு போரிட்டனர். அதுபோன்று, இவன் புரிந்த யானைப்போர் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. இதனை,

" உன்

கடமலை வேட்டமென் கட்டிலம் பிரியாது" 88

என்பதனால் அறியலாம்.

மேலும், சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கல்லெடுக்கச் சென்றபோது மீண்டுமொரு முறை ஆரியரொடு போரிட நேர்ந்தது. ஆரிய மன்னர்கள் கனக் விசயனின் பொதுமொழி பொறாது வெஞ்சினம் கொண்டு போரிட்டு அவர்களை வென்றான். இப்போர் கங்கையின் வடகரை யடுத்துள்ள ஞாற்றுவர் கன்னர் நாட்டுக்கருகில் உத்தர நாட்டை யடுத்திருந்த பகைப்புலத்தே நடந்தது.

இங்ஙனம் தந்தையும் மகனும் ஆரியருடன் போர்புரிந்து சேர நாட்டின் பெருமையினை நிலைநாட்டினர்.

2) சோழருடன் போர்

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்கும் சோழன் வேற்புறடக்கைப் பெருவிறற்சின்னி என்பானுக்கும் போர் நடந்தது. இவ்விரு பெரு வேந்தர்களுக்கும் மண்ணாசையின் பொருட்டு இப்போர் நிகழ்ந்தது. கழாத்தலையார் என்னும் புலவர் பரிசில் நாடிச் சென்றார். மன்னன் போர்க்களத்திருப்பது அறிந்து, அங்கு அவனைக் காணச் சென்றபோது ஒருவரும் விழுப்புண்பட்டு இறந்து கிடப்பதைக் கண்டார்.

இப்போர். வெற்றி கோல்வியின்றி இருவரும் மாய்ந்த செய்தியினைக் கழாத்தலையார் பாடல்முலம் அறியலாம்.⁸⁹ இருவரும் பொருது மாள்வதனை 'இருவரும் தபுநிலை' என்று புறப்பொருள் வெண்பா மாலை கூறும்.⁹⁰ அமர்க்கணம் சென்ற பரணரும் இருவரும் மாய்ந்தது கண்டு 'இனி என்னாகும் இவர்கள் நாடு' என 'இரங்கிப் பாடுவர்'.⁹¹

இவர்கள் போர் செய்த இடம் போர்ப்புறம் என்பது. அதனை இப்போது 'கோவிலடி' என்பர். கல்வெட்டுக்கள் திருப்போர்த் திருப்புறம் என்ற வழங்குகின்றன.⁹²

வெண்போர்: இது, சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் என்பவனுக்கும், கரிகால் வளவன் என்றும் சோழ மன்னனுக்கும் 'வெண்பா' என்றயிடத்தில் நடந்த போர். இதில் பாண்டிய மன்னன் ஒருவனும் போர் உடற்றினான். இப்போரில், வளவன் எய்த வேல் சேரனின் மார்பில் பட்டு அருவிச் சென்றமையால் அம்மறத்தகை மன்னன் வாள்வடக்கிருந்தனன்.

நேரிவாயில் போர்: இப்போர் சோழ நாட்டிற்காக நடந்த அரசரிமைப் போராகும். சேரன் செங்குட்டுவன், தன் மைத்துனன் கிள்ளி வளவனுக்காக நடத்திய போர் இது. சோழன் கரிகாலன் இறந்த பிறகு, அவன் மகனான கிள்ளிவளவன் முடி சூடியபோது சோழ அரசர் குடியிற் பிறந்த தாயாதிகள் ஒன்பதின்மர் முன்வந்து தங்களுக்கும் அரசரிமை உண்டென்ற போர் தொடுத்தனர். சேரன் செங்குட்டுவன் தன் மைத்துனன் கிள்ளி வளவனுக்குத் துணையாக நின்று இவர்களோடு போரிட்டான். நிலைச்செருவாக நீண்டு நடந்துவந்த போரினை ஒருபகற் பொழுதிலேயே அழித்து அவர்தம் ஒன்பது குடைகளையும் கொண்டான். இப்போர் பற்றிப் பதிற்றுப்பத்தில் பதிகம் வாயிலாக அறியலாம்.⁹³

இப்போர் நேரிவாயில் என்னிடத்தில் நிகழ்ந்தது
என்றும் குறிப்பை,

"ஆர்புனை தெரியல் ஒன்பது மன்னரை
நேரி வாயில் நிலைச்செரு வென்ற" 94

என்றும் பகுதியால் சிலப்பதிகாரம் தெரிவிக்கிறது. இவ்வூர்
"உறையூருக்குத் தெற்கு வாயிலில் உள்ளதோர் ஊராகும்" என்பர்.
ந.மு.வேங்கடசாய் நாட்டார். 95 "நேரிவாயில் என்பது
இன்றைய திருச்சிராப்பள்ளி நகரின் பகுதியாக இருக்கும் பண்டைய
உறையூரின் தெற்கு வாயில் அருகே அமைந்திருந்த ஓர் ஊராகும்"
என்று கா.அப்பாத்துரை தம் ஸூலில் குறிப்பிடுவர். 96

கழுமலப் போர்: இரும்பொறையரசர் மரபில் இறதியாக
அரசு புரிந்தவன் சேரமான் கணக்காலிரும்பொறை ஆவன். இவன்
காலத்தே சோழ நாட்டை ஆண்டவன் சோழன் செங்கணான் ஆவான்.
இவனைச் செங்கண்மால் என்ற வழங்குவதும் உண்டு. இவ்விருவர்க்
கிடையில் நடந்த போர் எவ்விடத்தே நிகழ்ந்தது என்பது குறித்த
அறிஞர் பலவாறு கூறுகின்றனர். போர் நடந்த இடம் கழுமலம்
என்றும், திருப்போர்ப்புறம் என்றும், குணவாயிற் கோட்டம் என்றும்,
வெண்ணிப் பறந்தலை என்றும் பல கருத்துகள் நிலவுகின்றன. குணவாயிற்
கோட்டம் என்ற தமிழ்நாவலர் சரிதையும், 97 வெண்ணிப் பறந்தலை
என்ற நற்றிணை முன்னுரையும், 98 திருப்போர்ப்புறமெனப் புறநானூற்றுக்
குறிப்பும் 99 கூறுகின்றன. இவர்கள் போரைப் பற்றி விளக்கும்
களவழி நாற்பது 'கழுமலம்' என்றும் இடத்தைக் குறிக்கிறது. 100
ஆதலால், இவர்கள் இருவரும் மேற்கூறிய நான்கு இடங்களிலும் போர்
புரிந்துள்ளனர் என்று தெரிய வருகிறது.

"முகற்போர் தமிழ்நாவலர் சரிதையில் கூறப்பட்ட குணவாயிற் கோட்டம் என்ற இடத்திலும், இரண்டாம் போர் நற்றிணை முன்னுரையில் கூறப்பட்டுள்ள சோழநாட்டு வெண்ணிப்பறத்தலையிலும், மூன்றாம் போர் களவழி நார்ப்பகு என்றும் தூ ல் குறிக்கும் கழுமலம் என்ற இடத்திலும், நான்காம் போர் திருப்போர்ப்புறம் என்ற இடத்திலும்" ¹⁰¹

நடைபெற்றதாக அ. சிதம்பரனார் கூறும் கருத்து இதற்கு அரண் செய்வதாக அமைகிறது.

எனவே, புறநானு நற்றிண் குறிப்புப்படி ¹⁰² இவர்கள் இருவரும் திருப்போர்ப்புறம் எனமிடத்தே இறுதியாகப் போர் புரிந்தனர் என்பதையும், இப்போரில் சேரமான் சோழன் செங்கணானால் தோற்கடிக்கப்பட்டுக் குடவாயிற் கோட்டம் என்றும் சிறைக்கோட்டத்தே அடைக்கப்பட்டான் என்பதையும் அறியலாம். சேரன் தோல்வியுற்றாலும் இப்போர் சிறப்பு வாய்ந்தது ஆகும்.

3) இருபெரு வேந்தரொரு புரிந்த போர்

இரும்பொறை மரபிலே வந்த தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேர-
லிரும்பொறை என்பான், கொல்லிக் கூற்றத்துப் பல்வேற்றாண
அதிகமானொரு இருபெரு வேந்தரையும் வென்றவன் என்ற பதிற்பு
பத்தின் எட்டாம் பதிகம் கூறுகிறது. மேலும், 'காவிரி பாயும் புகார்ச்
செல்வன், பூழியர் மெய்ம்மறை, கொல்லிப் பொருநன்' என்ற
பதிற்புப்பத்தின் 73ஆம் பாடல் தெரிவிக்கிறது. இத்துணைப்
பெருமைக்குரிய இவன் ஒரு காலத்தில் தென்னகம் முழுவதும் தனக்குரிய
தாக்கி ஆட்சி புரிந்தான்.

இவனுக்குப் பின் அரியணையேறிய குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறை
இருபெரு வேந்தரையும், விச்சிக்கோ என்றும் குறதிய மன்னனையும்,

இனம்பழையன் மாறனையும் வென்றவன் ஆவான்.

எனவே, சேர மன்னர் இருபெரு வேந்தரொடும் போர்புரிந்த வெற்றி கொண்டமையினை அறியலாம்.

4) பிறரொரு போர்

அ. கொண்காணப் போர்: சூளுநாட்டுக்குக் கொண்கு நாடு என்ற பெயர் உண்டு. சேரநாட்டிற்கு வடக்கே சூளு நாடாகிய இது விளங்கியது. இதனைக் கொண்காணம் என்றும் கூறுவதண்டு. இதனை ஆண்டவன் நன்னன் என்றும் வேளிர்குல மன்னன் ஆவன். கொண்காண நாட்டோடு போர் நடந்தமையால் இப்போரினைக் கொண்காணப் போர் எனலாம். களங்காய்க்கண்ணி நார்பூடிச்சேரல் என்றும் வேந்தன் நன்னனொரு போரிட்டான். அப்போரில் நன்னனை வென்ற, அவன் காவல் மரமாகிய வாகை மரத்தை அடியோடு வெட்டிவிழ்த்தி வெற்றி பெற்றான் என்பதனை,

"பொன்னங் கண்ணிப் பொலந்தேர் நன்னன்
சுடர்வீ வாகைக் கடிமுத றடிந்த
தார்பூடி மைந்தி னார்பூடிச் சேரல்" ¹⁰³

என்றும் பதிற்றுப்பத்தில் பாடல் அடிகளால் அறியலாம்.

இப்போர் வாகைப் பெருந்துறை என்னுமிடத்தில் நடந்தது என்பதனை,

"இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவிற்
பொலம்பூன் நன்னன் பொருதுகளைத் தொழிய" ¹⁰⁴

என்றும் அகநான நற்பு பாடல் அடியால் அறியலாம்.

ஆ. கொங்குநாட்டுப் போர்: கொங்கரது நாடு கொங்கு நாடு எனப்படும். தற்போது உள்ள கோவை, ஈரோடு, சேலம்,

தருமபுரி ஆகிய மாவட்டங்கள் அடங்கிய பகுதியே பழைய கொங்கு நாடாகும். இந்நாட்டைச் சிற்றரசர்கள் ஆண்டு வந்தனர். இவர்கள் கரூர், தகடூர், கொல்லிக்கற்றம் ஆகிய இடங்களைத் தலைமையிடங்களாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தனர் என்ற தெரிய வருகிறது.

சிற்றரசர்கள் ஆண்டமையாலும், விலையுயர்ந்த மணிகள் இருந்தமையாலும் இந்நாட்டைக் கைக்கொள்ள முடியுடை மூவரும் முயன்றனர். ஆதலின் மூவரின் ஆளுகைக்கும் இடமாகச் சிற்சில காலங்களில் இருந்தது. இதையில் சேரநாட்டோடு சேர்ந்துவிட்டது. சேர மன்னர்கள் பலர் கொங்குநாட்டோடு போரிட்டுள்ளனர். பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் இந்நாட்டோடு போரிட்டு வெற்றிபெற்றதே தன் நாட்டோடு இணைத்துக் கொண்டான்.

இவனுக்குப் பின் அரியளையேறிய சேரன் செங்குட்டுவனும் கொங்கு நாட்டோடு போரிட்டான். இதனைக் கண்ட சோழ பாண்டியர்கள் கொங்குநாட்டுச் சிற்றரசர்களுக்குத் துணைபுரிந்தனர். அவைவரையும் கொங்குநாட்டுச் செங்களத்தில் வென்று எட்டுத் திக்கும் தன் புகழினை நிறுவினான் செங்குட்டுவன். இதனை,

"தும்போல் வேந்தர் தும்மோ டிகலின்
கொங்கர்செங் களத்துக் கொடுவரிக் கயற்கொடி
பகைப்புறத்துத் தந்தனர்" 105

என்றும் சிலப்பதிகார அடிகளால் அறியலாம்.

மேலும், கோப்பெருஞ் சேரலிரும்பொறை என்பான் கரூர் வேந்தனோடு போரிட்டான். இப்போரில் வெற்றிபெற்றதே கரூரறினைக் கொண்டமையால் கரூரேறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ் சேரலிரும்பொறை என்றும் சிறப்புப் பெயரினைப் பெற்றான்.

கொங்கு நாட்டின் ஒரு பகுதியாகிய தகூரின் மேல் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் என்பான் போர்தொடுத்தான். அப்பொழுது தகூரை ஆண்டு வந்தவன் நெடுமிடல் என்பவன். இவனொரு போரிட்டு வெற்றிபெற்றமையினைப் பதிற்ப்பத்தின் வாயிலாக அறியலாம். 106

இத்தகூரை ஆண்டுவந்த அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியொரு போரிட்டு வெற்றி எய்தியதால் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்பவன் தகூரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்னும் சிறப்புப் பெயரினைப் பெற்றான். அதனொரு கொல்லிக்கூற்றத் தலைவனொரு போரிட்டு அவனையும் வென்றான்.

இ. மோகூர்ப்போர்: சேரன் செங்குட்டுவன் செய்த போர்களில் சிறப்பு வாய்ந்த போர் இது. மோகூர் என்பது பாண்டி நாட்டில் மதுரைக்கு வடக்கே ஏழு கல் ஞா ரத்தில் உள்ளது. இது பிற்காலத்தில் வைணவத் திருப்பதிகளில் ஒன்றாகத் திருமோகூர் என்ற பெயர் பெற்றது. மோகூலினைத் தலைநகராகக் கொண்டு பழையன் என்னும் குடிப்பெயரினை உடைய சிற்றரசன் ஆட்சிபுரிந்து வந்தான். அதனால் இவன் மோகூர்ப் பழையன் என வழங்கப்பட்டான். இவன், அறகை என்னும் குறநில மன்னனை வென்று புகழ் பெற்றிருந்தான். அறகை செங்குட்டுவனின் நண்பன் ஆவான்.

செங்குட்டுவன் தன் நண்பனாக்காக மோகூரின்மேல் படையெடுத்துச் சென்றான். பழையனுக்குத் துணையாக முடிவேந்தர்களும் வேளிரும் வஞ்சினம் கூறிப் போரிட வந்தனர். செங்குட்டுவன் பகைவர் படைத் திரளஞ்சீ சிறைவுறச் செய்து, வேம்பினை அறுத்து, முரசு செய்தான். பகைமன்னன் சிற்றரசனாயினும் அவனுக்குத் துணைநின்றவன் பேரரசன் ஐயினகால் இப்போர் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பு வாய்ந்ததாயிற்று.

5) கடற்போர்

சேரமன்னர்கள் கடற்போர் செய்வதிலும் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். சேரநாட்டிற்கு அருகே கடலின்கண் உள்ள தீவுகளில் இருந்தோர் பகைமை பாராட்டித் தொடர்ந்து தொல்லை விளைவித்துக் கொண்டிருந்தனர். இப்பகைமையினை வேரறுக்கும் பொருட்டு இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் ஒருபெரும் படையோடு அத்தீவுகளுக்குச் சென்றான். கடுஞ்சினம் கொண்ட வேந்தன் அத்தீவில் இருந்தோர் அனைவரையும் வென்று வாகை சூடினான். இதனை,

"இருமுந்நீர்த் துருத்தியுள்
முரணியோர்த் தலைச்சென்ற
கடம்புமுத றடிந்த கடுஞ்சின முன்பின்
நெடுஞ்சேர லாதன்" 107

என்றும் பதிற்றுப்பத்தின் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

இவனைப் போன்று கடற்போர் செய்து பெருமை கொண்டவன் இவன் மைந்தன் சேரன் செங்குட்டுவன் ஆவான். இப்பெருமையினைக் கடற்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் என்னும் சிறப்புப் பெயரே நன்கு விளக்கும். கடலை இடமாகக் கொண்டு போர்புரிந்து வென்றமையான் 'கடற்பிறக்கோட்டிய' என்னும் அடைமொழியைப் பெற்றான். இவன் தந்தை இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் காலத்தில் பகைமையினை விளைவித்து வந்த கடம்பர்கள் இவன் காலத்திலும் பகைமை பாராட்டித் தொல்லை தந்தனர். அதனால் இவனும் கடற்போர் செய்ய வேண்டிய தாயிற்று. கடலே கலங்குமாறு வேற்படையைச் செலுத்தி இவன் வெற்றி கொண்டமையால்,

"படுகட லோட்டிய வெல்புகழ்க் குட்டுவன்" 108

என்ற படிமொழி பாராட்டப்பெற்றான். "உன்னைப் போன்று

கடற்போர் செய்தோர் நின் முன்னோருள் ஒருவரும் இலர்;
இனியும் நினக்கு ஒப்பாவர் யாவரும் இலர்"¹⁰⁹ என்றும் இவன்
சிறப்பிக்கப்படுகிறான்.

எனவே, தந்தை, மகன் ஆகியோர் இருவருமே கடற்போர்
செய்து வென்ற பெருமையினைப் பெற்றவர்கள் ஆவர் எனலாம்.

இதுகாறும் கண்டவற்றான், சேரமன்னருள் போர்கள் பல
புரிந்த வெற்றியினைத் தன்பாற் கொண்டவன் சேரன் செங்குட்டுவன்
என்றும் உண்மை புலப்படுகிறது. இவன் வியனா ரையும்,¹¹⁰ அதன்
அக்கரையிலுள்ள கொடுகூர் என்றும் ஊரின்னையும்¹¹¹ வென்றான். மேலும்
இரும்பில் என்றும் ஊரின்னையும்¹¹² கைக்கொண்டான்.

வியனா ர் என்பது துருநாட்டில் இருந்தமையினை மாடூலனார்
பாடல் மூலம்¹¹³ அறியலாம். இரும்பாவனம் என்பது இரும்பில்
எனப்படும்; இது தஞ்சைக் கோட்டத்தத் திருத்தருப்பூண்டிக்
கற்றத்தைச் சேர்ந்தது என்பர்.¹¹⁴

முடிப்புரை

சங்க காலத்தில் போரிடுதல் என்பது பெருமையாகக் கருதப்
பட்டது. போருக்கு உரிய காரணங்கள் பல. அவற்றுள் அரசாசிரமப்
போரும் மகட்கோடல் போரும் மிகவும் இழிவாகக் கருதப்பட்டன.

போர் தொடங்குமுன் மாற்றாளுக்கு ஒற்றன் மூலம் செய்தியினை
அறிவிக்கும் முறை இருந்தது.

போருக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்பாக நாள்குறித்தல், குறி
பார்த்தல், கொற்றவையை வணங்குதல் முதலானவை நடைபெறும்.

போரிடும்போது தார்ப்படை முன்னேயும், கூழப்படை பின்னேயும்,
நார்ப்படைகள் நடுவேயும் நின்றன.

படையினை நிறுத்தும்போது பரிதியைப் போல வட்டமாக ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிறுத்திப் போரிட்டனர்.

போர்நிகழும் கண்மக்கேற்பச் சதுரமாகவும், நீள்சதுரமாகவும், அரைவட்டமாகவும் படகளை நிறுத்திப் போரிடுவது உண்டு. போருக்குரிய எலுவகைத் திணை ஒழுக்கங்களுக்கேற்பப் போர் புரிவர்.

வெற்றியடைந்தபின் தெய்வத்தை வணங்கிப், பரிசுகள் நல்கி, களவேள்வி செய்வர்.

சேர மன்னர்கள் புறத்தினை ஒழுக்கத்திற்கேற்பவே போர் புரிந்தனர் என்றும் செய்தியினை அறிய முடிகிறது.

இவர்கள் ஆரியருடனும், சோழருடனும், கொங்கு நாட்டவரோடும், மோகூர்ப் பழையனோடும் பல போர்களைப் புரிந்த வெற்றி வாகை குடியுள்ளனர்.

இங்ஙனம் போர்கள் பல புரிந்த, ஆள்நிலத்தைப் பெருக்கி, மக்களை நலமுடன் காத்து வந்த நெறிமுறைகளை அடுத்த இயல் ஆராய்கிறது.

பேரர்கள் (பொருதல்) - சேரர் புரிந்த பேர்

அடிக்குறிப்புகள்

1. புறம். 312/6.
2. " 31/9.
3. அகம். 157/4.
4. புறம். 86/5-6.
5. " 76/1-2.
6. " 338/6-9.
7. " 341/11-15.
8. சீவக. 1919.
9. சிலம்பு. 5/91-94.
10. பு. வெ. மா. , உழிஞை. 3.
11. " " 2.
12. " காஞ்சி 7; 8.
13. " வஞ்சி, 4; 3.
14. தெரால். பொருள். 68.
15. புறம். 280/6-7.
16. அகம். 207/3-4.
17. பதிற்று. 40/17.
18. சிலம்பு. 26/45-47.
19. பு. வெ. மா. , வஞ்சி. 23.
20. சிலம்பு. 26/48-49.
21. பு. வெ. மா. , உழிஞை, 27.
22. சிலம்பு. 25/149.

23. பு. வெ. மா. , காஞ்சி. 4.
24. பதிற்று. 79/16-18.
25. பதிற்று. 88/11-12.
26. பு. வெ. மா. , வஞ்சி. 5.
27. குறள். 761, பரி. உரை, ப. 287.
28. பதிற்று. 49/6.
29. சிலம்பு. 26/197-200.
30. வி. கணகசபை, 1800 ஆண்டுகட்கு ழூற்பட்ட தமிழகம்,
கா. அப்பாத்தாரை (மொ-ர்), ப. 230.
31. ஸ்ரீ தேவநேயன், பழந்தமிழாட்சி, ப. 107.
32. தொல். பொருள். 72/1-2.
33. பு. வெ. மா. , தம்பை. 7.
34. புறம். 224/7.
35. பதிற்று. 49/6.
36. புறம். 26/3-6.
37. பதிற்று. 49/4.
38. " 49/4.
39. குறள். 814.
40. பதிற்று. 49/5.
41. ஞா. தேவநேயன், பழந்தமிழாட்சி, ப. 106.
42. பதிற்று. 40/16.
43. குறள். 471.
44. பு. வெ. மா. , உழிகு. 25.
45. தொல். பொருள். 57, நச். உரை, ப. 131.
46. பு. வெ. மா. , வெட்சி. 1.

47. தொல். பொருள். 56.
48. பு. வெ. மா., கரந்தை 1.
49. மே. கு. தா., வஞ்சி 1.
50. தொல். பொருள். 61.
51. பு. வெ. மா., காஞ்சி 1.
52. " காஞ்சி 24.
53. தொல். பொருள். 65.
54. " " 64.
55. " " 68/5.
56. பு. வெ. மா., நொச்சி 1.
57. " " 9, பொ. வே. சோ. உரை, ப. 107.
58. " தும்பை 1.
59. தொல். பொருள். 70.
60. " " 69.
61. பு. வெ. மா., பொ. வே. சோ. உரை, முன்னுரை, ப. 12.
62. மே. கு. தா., முன்னுரை, ப. 12.
63. பு. வெ. மா., வாகை 1.
64. தொல். பொருள். 73.
65. சிலம்பு. 26/50-51.
66. " 26/191.
67. " 26/219-220.
68. " 26/218.
69. " 27/45-46.
70. " 26/193-196.
71. புதிற்று. 51/33.

72. பு. வெ. மா. , வஞ்சி. 14.
73. " " 15.
74. பதிற்று . 15/7.
75. " 19/26-27.
76. " 56/8.
77. பு. வெ. மா. , வாகை 7.
78. " வாகை. 8.
79. சிலம்பு . 26/240-241.
80. பு. வெ. மா. , வாகை 6. 81. தொல். பொருள் . 76, நச். உரை, ப. 223.
82. புறம் . 369.
83. சிலம்பு . 26/247.
84. " 27/43-44.
85. மலைபடு . 394-396.
86. தொல். பொருள் . 60.
87. சிலம்பு . 25/162-164.
88. " 25/159.
89. புறம் . 62.
90. பு. வெ. மா. , தம்பை. 12.
91. புறம் . 63.
92. ஒளவை. சு. துரைசாமிப்பிள்ளை , சேரமன்னர் வரலாறு , ப. 351.
93. பதிற்று . ஐந்தாம் பதிகம், 18/20.
94. சிலம்பு . 28/116-117.
95. " 28/117, ந. மு. வே. உரை, ப. 599.
96. கா. அப்பாத்தரை , தென்னாட்டுப் போரீக்களங்கள் , ப. 80.
97. புறம் . 74, ஒளவை உரை, ப. 188.
98. " " ப. 188.
99. " " ப. 188.

100. தருசைகிழார் அ. சிதம்பரனார், சேரர்_ஊரலாறு, ப.139.
101. மே.ஞ.நா ., ப.139; 143-144.
102. புறம். 74.
103. பதிற்று. 40/14-17.
104. ஐதம். 199/19-20.
105. சிலம்பு. 25/152-154.
106. பதிற்று. 32/10.
107. " 20/2-5.
108. " 46/12.
109. " 45/18.
110. " ஐந்தாம் பதிகம். 11-12.
111. " " 11-12.
112. சிலம்பு. 28/118.
113. ஐதம். 97/12-13.
114. தருசைகிழார் அ. சிதம்பரனார், சேரர்_ஊரலாறு, ப.80.

* இயல் - 8 *

* நெறிமுறைகள் *

இ ய ல் - 8

நெறிமுறைகள்

அரசாட்சியின் முதற்பொருளான ஆள்நிலம் இரண்டாம் இயலிலும், கருப்பொருளான அரசர், அவையோர், அரசியல் வினைஞர், ஆட்சி, அரசன், போர் முதலியவை அடுத்த ஐந்த இயல்களிலும் ஆராயப்பட்டன. இனி, உரிப்பொருளான நெறிமுறைகள் அரசியல் நெறிமுறை, நீதி நெறிமுறை, போர் நெறிமுறை, வரி நெறிமுறை என்னும் நான்கு பிரிவுகளில் பகுத்த ஆராயப்படுகின்றன.

அ) அரசியல் நெறிமுறை

அரசியல் நெறிமுறை என்பது அரசாட்சியின் நெறிமுறை ஆகும். ஈண்டு, முடியாட்சியில் அமைந்த நெறிமுறைகள் ஆராயப்படுகின்றன. நெறி என்பதற்கு வழி என்பது பொருள். இதனை நன்னெறி, தீநெறி என இருவகைப்படுத்தலாம். நெறி என்பது பொதுமொழியாயினும் நன்னெறியினையே குறிக்கும். அஃதும் அறத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த நெறிமுறையாகும். முறை என்பது ஒழுங்கற்றவற்றை ஒழுங்குபடுத்தவது அல்லது முறைப்படுத்தவது என்னும் பொருள் தரும். முறை என்பதற்கு "அறநா ளும் நீதிநா ளும் சொல்லும் நெறி" என்ற விளக்கம் தருவர் பரிமேலழகர்.¹ எனவே, அறத்தின் வழியும், நன்னெறியின் வழியும் முறைப்படுத்தப்பட்ட முடியாட்சியினை இங்கு ஆராயக் காணலாம்.

முடியாட்சி ஆயினும் தன்னலமற்ற பொதுநலம் நிறைந்த அரசாட்சி அன்ற நடந்துள்ளது. அதுவே சங்க காலச் சமுதாயத்தின் சிறப்பும் பெருமையும் ஆகும். மன்னர்கள் ஒவ்வொன்றற்கும் தனித்துவ

நெறிமுறையினை வகுத்துக்கொண்டு அதன்வழி அரசாட்சி நடத்தி வந்தனர். அவர்களின் நெறியான ஆட்சியினை இலக்கியச் சான்றுகளின் வழி இனிது காணலாம்.

அரசியலில் நெறிமுறை, அரசனின் பண்புநலன்கள், அரசியலில் பண்புநலன், அவையோரின் பண்புநலன் என்னும் மூன்றன் அடிப்படையில் ஆராயப்படுகிறது. சேரர் அரசாட்சி அறத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த செங்கோலாட்சி என்பது இவ்வாய்வினால் புலப்படும் உண்மையாகும்.

அரசனின் பண்புநலன்

"பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுதுதல்"²

என்ற கவிதொகையும்,

"பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம்"³

என்ற திருக்குறளும் பண்பினது இலக்கணத்தையும் சிறப்பையும் கூறுகின்றன. இப்பண்புக்கு உறைவிடமாவது மாசில்லாத மனமே ஆகும். பண்புடையார்க்கு கண்ணே உலகம் நின்றலின் உலகத்தின் காவலர்கள் பண்பின் தலைவர்களாக விளங்கவேண்டும் என்பது உண்மை. ஈன்கு, அவ்வகையில் விளங்கிய சேர மன்னர்களின் பண்புநலன்களைத் தொகுத்துக் காணலாம்.

அரசாட்சியின் நாயகன் மன்னன்; மன்னன் எவ்வழி, மக்கள் அவ்வழி நடப்பர்; ஆதலின் மன்னனின் பண்புநலன்கள் பற்றி ஆராய வேண்டியதாயிற்று.

மண்ணாள் வேந்தர்கள் மக்கள் முறைவேண்டுந் காலத்துக் காட்சிக்கு எளியராகவும் கடுஞ்சொல் அற்றவராகவும், இரவலர்கள் நாடிவருந் காலத்து நகைமுகன் காட்டி உள்ளியதுணர்ந்து உன்னம் நிறைய

நல்குபவராகவும், மானத்தை உயிரிலும் பெரிதாகக் கருதுபவ-
ராகவும் விளங்கிப், பணிவோரைக் காணுங்கால் அன்பும்,
முனிவோரைக் காணுங்கால் அஞ்சாமையும், சான்றோரைக்
காணுங்கால் பணியும் உடையவர்களாக விளங்கினார்கள்.

இவர்கள் காமம், வெகுளி, கடும்பற்றுள்ளம், மானம்,
உவகை, மதம் எனப்பட்ட குற்றங்கள் ஆறையும் தம்மிடம் நிகழாமல்
கடிதல் வேண்டும். இவற்றை வடநா லார் பகைவரிக்கம் என்று
கூறுவர். ⁴

எனவே, தள்ள வேண்டியவற்றைத் தள்ளி, கொள்ள வேண்டிய-
வற்றைக் கொண்டு நற்பண்பில் நிலைநிறுத்தப்படுவதே நல்லாட்சி
எனலாம். இப்பண்பு நீரோட்டத்தில் சேரர்கள் சிறந்து விளங்கினர்.

நற்குடியிலே பிறந்தோர்க்கு இயல்பாகவே சிறந்த பண்புகள்
விளங்கும். சால்பும் செம்மையும் கல்வி கேள்விகளாகிய செயற்கை
யறிவினால் உண்டாயினும் நற்குடிப் பிறப்பு என்றும் பண்பினால் இயல்பான
பண்புகள் உளவாகும். உயர்குடியின்கண் பிறந்தாரிடம் செப்பமும்
நானமும் ஆகிய இரண்டும் இயல்பாகவே அமையும் என்ற வள்ளுவர்
குறிப்பிடுவர். ⁵ செம்மை என்பது கருத்தும் சொல்லும் செயலும்
மாறாமையாகும்; நானீழ் என்பது பழிபாவங்கட்கு அஞ்சுதல். இயற்கை-
யினால் உண்டாவதல்லது மாட்சிமையடையா என்பவாகலின் இவற்றை
இயற்கைப் பண்புகள் எனலாம்.

உயர்குடிப் பிறப்பென்பது, குலத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தது
அன்று; குலத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தது ஆகும். இது, நால்வகை
வகுத்தாரர்க்கும் இன்றியமையாததாகும்.

சேர மன்னர்கள் இயற்கைப் பண்பில் சிறந்து விளங்கினர். சேரருள் ஒருவனான களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலின் புகழினைக் கறங்கால், "வெற்றியிடு தலைவனே! நீ நாத்நிசையும் உறையும் வேந்தர்களுள் நற்குணங்களாலும் சென்கோன்மையாலும் சிறப்பு மிக்கவன்; நினை மிக்கோரும் ஒப்பாரும் இல்லை" என்று புலவர் பாடுவர். இதனை,

"மாண்டனை பலவே போர்மிகு குருசீனி
மாதிரம் விளக்குஞ் சால்பும் செம்மையும்" ⁶

என்கிறது பதீற்றுப்பத்து. சால்பெனும் நற்குணங்களாவன, "அன்பு, நான், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை ஆகிய ஐந்து" ⁷ என்பர். எனையோரிலும் சேரர் பண்புநலம் மிக்கவரென்பதனை "மாதிரம் விளக்கும் சால்பும் செம்மையும்" என்றும் அடி தெளிவுபடுத்துகிறது.

அன்பு என்பது ஓர் உயரிய உள்ளக் கிடக்கை. இதனைக் காட்சியளவாகக் காணல் வேண்டும். அன்பின் தன்மையை முழுமையாகச் சொல்லளவாகக் கொண்டு வரல் இயலாது. அதனால் வளியுளரும் அன்பெனப்படுவது இன்னதெனக் கூறாது, இதன் இதன் மூலம் உணர்ந்து கொள்வது என்றும், இத்தன்மை வாய்ந்தது என்றும் கூறுவர். "அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ்" ⁸ என்பதிலிருந்து அதன் தன்மையினையும், "அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார், என்பும் உரியர் பிறர்க்கு" ⁹ என்பதிலிருந்து அன்புடையார் உள்ளத்துத் தியாக உணர்வினையும் அறியலாம். "அறவேர்க்கு அளித்தலும், அந்தன ரோம்பலும், தறவோர்க்கு எதிர்த்தலும், தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்தெதிர் கோடலும்" ¹⁰ ஆகிய யாவும் அன்பின்வழி நிகழ்வனவாகும்.

இத்தன்மைத்தான் அன்பு என்றும் தாய் ஈன்ற குழந்தைதான் அருள் என்பது. இதனை, "அருளென்றும் அன்பின் குழவி"¹¹ என்றும் குறட்பா அடியால் உணரலாம். இவ்வுருளின் வெளிப்பாடே அறம் என்பது. எனவே, இவற்றை அன்பு - அருள் - அறம் என வரிசைப் படுத்தலாம். இம்மூன்றும் ஒன்றனோடு ஒன்ற தொடர்புகொண்டு பிரிக்கமுடியாதவையாக விளங்குகின்றன.

"மன்னுயி ரோம்பி அருளான்வாற் கில்லென்ப
தன்னுயி ரஞ்சும் வினை"¹²

என்றும் குறளால் அருளின் சிறப்பினை அறியலாம்.

அறமாவது மனத்தாலும் சொல்லாலும் செயலாலும் பிறர்க்கு அருள்வது. இம்மையின்பம் மறமையின்பம் முதலான இன்பங்கட்கு அறமே அடிப்படையாதலின் அது மிகவும் சிறப்புடையதாயிற்று. இதனை 'அறன்வலியுறுத்தல்' என்ற வள்ளுவர் தம் அதிகாரத் தலைப்பாகக் கொண்டமையிலிருந்து அறியலாம். இத்தகைய அன்பும் அறமும் அருகும் கொண்டவர்களாக விளங்கினார்கள் சேர மன்னர்கள்.

(தன்னை நாடிவரும் இரவலர்கள் வேண்டுவனவற்றைக் கேட்பதற்கு முன்பே, அவர்கள் வேண்டுவன அறிந்து, அவர்களின் வறமையை வெறமையாக்குபவனே சிறந்த வேந்தன் ஆவான். அங்ஙனம் சேர மன்னர்கள் சிறந்து விளங்கினர். இவ்வாறு, காட்சிக் கெளியனாகி, வறமையை வெறமையாக்கி, மன்பதைக்குப் பாதுகாப்பினைத் தரும் உயர்ந்த பண்பிற்கு அடிப்படையாக விளங்குவன அன்பும் அறமே யாகும். ஈங்கு இதனை எதிரீமறையாகக் காணலாம். அன்பும் அறமின்றிப் பரிசு நல்கக் காலம் நீட்டியதனால் உள்ளம் உடைந்த பெருங்குன்று ரீகிழார் என்றும் புலவர், "மன்பதை காக்கும் நினைவு உயர்வு நினைவாத

என்பால் அன்பு இலையினை; அருள் உள்ளியிற்றிக் காட்சி அளித்தனை;
நினைப் போலும் வேந்தர் இவ்வுலகில் உளராயின் என்னைப் போலும்
இரவலர்கள் பிறக்கவே மாட்டார்கள்" என்று பாடினார். இதனை,

"மஃபதை காக்குநின் புரைமை நோக்காது
அன்புகண் மாறிய வறவில் காட்சியொரு
தும்ம னோருமற் றினைய ராயின்
எம்ம னோரிவட் பிறவலர் மாதோ" ¹³

என்றும் புறநானு ந்ரப் பாடலால் அறியலாம்.

மஃபதை காப்பது வேந்தன் கடமை; ஆதலின் அவன் அன்பு
உள்ளமும் அருளுள்ளமும் கொண்டவனாக அமைதல் வேண்டும். ஆயின்,
சேர மன்னன் குடக்கோச் சேரலிரும்பொறை என்பான் அவ்வாறன்றி
அமைந்தான். அதனால், புலவர் "நினைப் பகைத்துத் தோற்றவர்
செய்வற்றொழிவது போல யானும் செய்வதறியாது தனிமைத் குயரை
முன்னிட்டுச் செல்கின்றேன்" என்று சொல்லி நீங்கினார். சேர மன்னன்
மஃபதை காக்கும் பண்பிற்கு எதிர்மறையாய் அமைந்தான் எனப் புலவர்
பாடினும், எதிர்பாராத அளவில் அவரறியாமலே அவர்க்கு வேண்டுவன
யாவும் செய்வித்தான் என்பது அப்பாடலின் மறைபொருளாகும்.
ஆயின் இது பொதுநலன் கருதி மன்னவன் இங்ஙனம் அமைதல் கடாது
என்று ஏனையோர்க்குக் கூறிய பண்புநலன் அறிவுரைமாகும்.

அன்பும் அறனும் மன்னவனுக்கு இருக்க வேண்டிய உயர்ந்த
பண்புநலன்கள் ஆகும் என்பதனை "எம்ம னோரிவட் பிறவலர் மாதோ"
என்ற புலவர் பாடியிருப்பதிலிருந்து அறியலாம்.

இல்லறப்பண்பு: அன்பும் அறனும் கொண்டு அரசினை நடாத்தியது
போன்று இல்லறத்தையும் நடத்தியவர்கள் சேர மன்னர்கள். இல்லறத்தின்

அடிப்படையில் அமைவதே உயர்குடிப் பிறப்பாகும். இல்லாண்மையின் அடிப்படையில் அமைவது செங்கோன்மை.. பெரும்பேறாகிய அரசுச் செல்வம் இருந்தும் தன் மனம் விருப்பியவாறு செல்லாது இல்லறத்திலே ஈடுபட்டு உரிமை மகளிரொடு மட்டும் அன்பு செலுத்தியவராக விளங்கியவர்கள் சேர மன்னர்கள். இதனை,

"வனங்குசிலை பொருதநின் மணங்கம முகலம்
மகளிர்க் கல்லது மலர்ப்பறி யலையே" ¹⁴

என்றும் பதிலிறப்பத்துப் பாடலடிகளால் அறியலாம். மனைவி இறந்ததும் பிரிவுத்துயரைத் தாங்காத மன்னன் சேரமான் கோட்டம்-பலத்துத் தஞ்சிய மாக்கோதை என்பான் "நான் இன்றும் உயிர் வாழ்கிறேனே" என மனம் வருந்திப் பாடுமளவிற்கு இல்லறப் பண்பில் ஒன்றியிருந்தமையினை நன்கு அறிய முடிகிறது. தன் மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு இறந்தமை பொறாத மன்னன் வருத்தம் மிக எய்திப் பாடலொன்ற பாடியுள்ளான். ¹⁵

மேலும், சேர வேந்தர்கள் தம் மனைவியர் "அறம் பலவும் கற்றுத் தெளிந்த அறிவும் செயலும் உடையவர்களாகவும், செம்மீனாகிய அருந்ததி போன்றவர்களாகவும்" விளங்கினர் என்பதைப் பதிலிறப்பத்தால் அறியலாம். ¹⁶

பொய்யாமை: புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்கும் எனிற் பொய் சொல்லல் தவறென என்ற கறவர் வள்ளுவர். ¹⁷ இத்தவற்றையும் செய்யாதவர்கள் சேர மன்னர்கள். வள்ளுவர் கறவது போன்ற நன்மை பயப்பதாயினும், அன்றித் தீமை நிகழ்வதாயினும் பொய் கூறாதவர்கள் அவர்கள்.

நிலம் திறம்பெயர்ந்த கெடுதற்குரிய காலம் எய்து
மாயிலும் சேர மன்னர்கள் சொன்ன சொல்லிலிருந்து சிறிதும்
பெயர மாட்டார்கள் என்பதனை,

"நிலத்திறம் பெயருங் காலை யாயிலும்
கிளந்த சொன்னி பொய்ப்பறி யலையே" ¹⁸

என்றும் பாடல் அடிகளால் அறியலாம். குறிஞ்சி, முல்லை, மருகம்,
நெய்தல் என்றும் நாக்குவகை நிலத்தால் விளங்கும் நிலவுலகம்
தன் இயல்பிலிருந்து மாறி வளங்கெட்டு வறுமை எய்துமாயிலும்
பொய் பேசமாட்டான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்ற
அவனது பண்புநலன்களைப் புகழ்கிறார் புலவர். இவன் பொய்பேசத்
தெரியாதவன் என்பதனைப் 'பொய்ப்பறியலையே' என்ற கூறுவதால்
அறியலாம்.

சேர மன்னர்கள் விளையாட்டாகவும் பொய்பேச அறியா-
தவர்கள் என்பதனை,

"நகையிலும் பொய்யா வாய்மை" ¹⁹

என்றும் பாடல் அடியாலும் அறியலாம். பொய்யாமை என்பது
பொய் கூறாத மெய்குறி ஒழுகுதல் ஆகும். எனன் உள்ளத்தால்
பொய்யாத ஒழுகுகிறானோ அவன் உலகத்தார் அனைவரது உள்ளத்திலும்
இருப்பான். ²⁰ மன்னவன் அத்தகையவனாக விளங்குதல் வேண்டும்.
ஆகலின், பொய்யாமை இன்றியமையாப் பண்பாக விளங்குகிறது.
சான்றோரின் விளக்கு, பொய்யா விளக்கு ஆகும். ²¹ இவ்விளக்கொளி
கொண்டு நிலவுலகத்தை மலரச் செய்தவர்கள் சேர மன்னர்கள்
ஆவர்.

பொறையுடைமை: பொறையுடைமை என்பது பிறரால் நிகழும் குப்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் தன்மையாகும். அறிவின்மையால் ஒருவன் நெறியின்றி நீங்கித் தமக்குத் தீங்கு செய்வானாயினும் அதனைப் பொறுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். சால்புடைமை தம்பால் நிலைபெற்ற நிற்க வேண்டுமாயின் பொறையுடைமையினைப் போற்றி ஒழுக்குதல் வேண்டும். இதனை,

"நிறையுடைமை நீங்கா வேண்டிப் பொறையுடைமை
போற்றி ஒழுகப் படும்" ²²

என்பதனால் அறியலாம். எனவே, முன்பு கூறப்பெற்ற பண்பினைத் தாங்கி நிற்கும் ஞாண் போன்றது பொறையுடைமை ஆகும்.

அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலப் பொறுத்துக்கொள்ளும் தன்மையுடையவர்கள் சேர மன்னர்கள் ஆவர். இமயத்திலே விற் பொறித்து இமயம்வரை தனதாக்கிக் கொண்ட இமயவரம்பன் நெருஞ் சேரலாதன் என்பான் சேர வேந்தருள் சிறந்தோன் ஆவான். இவன், தன்னை எதிர்த்த பகைவராயினும், பொறுத்தற்கரிய பெரும்பிழை செய்கவராயினும் பணிந்து திறை செலத்துவாரானால் அவர்மேல் கொண்ட பகைமை மறந்து செய்த பிழைபொறுத்துக் கொடுக்கும் திறையினை ஏற்றுக் கொள்பவனாவான். இப்பண்பினை,

"புரைவது நினைப்பிற் புரைவதோ வின்றே
பெரிய தப்புந ராயினும் பகைவர்
பணிந்துதிறை பகரக் கொள்ளுநை யாதலின்" ²³

என்ற பதிற்றப்பத்து இயம்பும். இவனது பொறையுடைமைப் பண்பிற்கு ஒப்பாவது ஒன்றனை ஆராய்ந்து காண முற்படின், இதற்கு ஒத்ததோ, அன்றி இதனிலும் உயர்ந்ததோ ஒன்றும் இல்லை என்பர்.

சேர மன்னர்கள் புலவர்கள் வியப்புறமளவிற்குப் படைநடத்தி வெற்றிகொள்ளும் ஆண்மையுடையவர்களாக விளங்கியவாற பொறையுடையவர்களாகவும் விளங்கினார்கள். இதனை,

"இறம்பூதாற் பெரிதே கொடித்தே ரண்ணல்"²⁴
என்னும் பாடல் அடியினால் அறியலாம்.

அஞ்சதலம் அஞ்சாமையும்: அஞ்ச வேண்டியனவற்றிற்கு அஞ்சியும், அஞ்சாது எதிர்கொள்ளுவனவற்றிற்கு அஞ்சாதும் இருத்தல் வேண்டும். அஞ்சப்படுவன பாவமும் பழியும் கேடும் ஆகும். வேந்தன், தன் மாண்புக்கு ஏதேனும் இழிவு உண்டாகுங்கால் அஞ்சதல் வேண்டும். பிறரால் நிகழும் இழிவினைத் தடைக்க அஞ்சாது முற்படல் வேண்டும்.

சேர வேந்தர்கள் வீரத்தின் விளைநிலமாக விளங்கினாலும் உயிரொத்த நட்புடையர்க்குக் கண்ணோட்டத்தால் அஞ்சவர். அறவகை ஒழுக்கங்களை உடைய பார்ப்பனரைக் காணுங்கால் பணிந்த செல்லம் தன்மை உடையவர். அஞ்சவது அஞ்சல் அறிவார் தொழில்.²⁵

"மழைவளங் கரப்பின் வான்பே ரச்சம்
பிழையுயி ரெய்திற் பெரும்பே ரச்சம்
குடிபுர வுண்டுங் செங்கோ லஞ்சி"²⁶

என்ற சேரன் செங்குட்டுவனே கூறியிருத்தலைக் காணலாம். இதனால் நாட்டில் ஏற்படும் மாறுபாடுகள் இயற்கையில் தோன்றினும் அஞ்சம் தன்மை கொண்டுருந்தமை புலனாகிறது.

அஞ்சாமையானது சேரரிடம் இயல்பாகவே குடிகொண்டிருக்கும் பண்பு ஆகும். ஆள்நிலம் பெருக்குவதிலும் நாட்டு மக்களைக் காப்பதிலும் அவர்கள் அஞ்சாது விளங்கினர். வேந்தர்க்கு ஆக்கத்தையும் கேட்டனையும் முன்கூட்டியே தெரிவிக்கும் உன்னம் என்னும் மரம் கரிந்த சாயிலும் அஞ்சா உன்னம் கொண்டு போரிட்டனர்.

மான உணர்வு: அனைவர்க்கும் இருக்க வேண்டிய இயல்பான ஓர் உணர்வு மான உணர்வு ஆகும். மண்ணிற்கு இது பெரிதும் தேவை. மானம் பற்றி விளக்க வந்த பரிமேலழகர், "அஃதாவது, எஞ்ஞான்றும் தந்திலையில் தாழாமையும், தெய்வத்தால் தாழ்வு வந்தழி உயிர்வாழாமையுமாம்"²⁷ என்பர். இஃது அக்குடிப்பிறப்பினை நிறுத்ததல் உடைமையான் சிறப்புடைத்த. குடிப்பிறப்பின் உயர்வினைக் காப்பாற்றுவது மான உணர்வாகும். இதமட்டும் இல்லையெனில் பஞ்சமா பாதகங்கள் அனைத்தும் நிகழும்; ஆதலின் மாக்களை மக்களாக மாற்றுவது மான உணர்வாகும்.

சேர மன்னர்கள் மான உணர்வு மிக்கவர்களாக விளங்கினர். இவர்கள் தமக்கு ஏற்பட்ட இழிவுகளை மட்டும் மாற்றிக்கொண்டவர்கள் அல்லர்; தென்னகத்திற்கே ஏற்பட்ட இழிவினை மாற்றிய பெருமை இவர்களுக்கு உண்டு. வட ஆரியர் கனக விசயர் கூறிய பொதுமொழியினை இமயத்தாபதர் மூலமறிந்த சேரன் செங்குட்டுவன் சினங்கொண்டு, ஏற்பட்ட இழிவினைத் துடைக்க முனைந்தான். "அவர்தம் முடிவேல் கல் கொணர்வேன்; இல்லையெனில் என்னைக் கொடுங்கோலன் என இகழ்வார்களாக" என்று வஞ்சினம் மொழிந்தான். இங்ஙனம் வஞ்சினம் மொழிந்த போருக்குப் புறப்படுதல் அவனது மான உணர்வின் சிறப்பினைக் காட்டுவதாகும்.

மேலும், வடவர் கூறிய பொதுமொழியானது குட்டுவனை மட்டும் பற்றியதன்று; ஆர்புனை தெரியவும் அவர்தார் வேம்பும் சீர்கெழு மணிமுடிக்கு அணிந்தோராகிய சோழ பாண்டியனையும் பற்றியதாகும். முவேந்தர்க்கும் பொதுமையுடைத்தாய் பொதுமொழியாயிருந்தும் சேரர் குடியிற் பிறந்த சேரன் செங்குட்டுவன் மட்டும் பொதுமொழியால்

ஏற்பட்ட இழிவினைத் துடைக்கின்ற தன்மையினைக் காண முடிசின்றது. அதனால், தென்னகத்திற்கே ஏற்பட்ட இழிவு மாற்றப்படுகிறது. எனவே, சோழ பாண்டியரும் மாணம் உள்ளவரே எனினும் சேர மன்னர்கள் அவர்களையும் விஞ்சினர் என்பதை நன்கு உணரலாம். தமிழர் சமுதாயத்திற்கு ஏற்பட்ட இழிவினைத் தனக்கு ஏற்பட்ட இழிவாகக் கொண்ட சேரர் மாண உணர்வு பெரிதும் பாராட்டத்தக்கது.

"வடவர் பேசிய வாய்மொழி ஒழிக்காது வெறுமனே விடுவேனாயின் அஃது எம்போல் வேந்தர்க்கு இகழ்ச்சியும் தருஉம்" என்ற²⁸ சேரன் செங்குட்டுவன் கூறவது அவனது மாண உணர்வினைத் தெள்ளிதின் காட்டுகிறது.

தனக்கு ஏற்பட்ட பழிக்காக நானி உயிர்விட்டவர்கள் உண்டு. அவர்கள் கவரிமானைப் போன்றவர்கள். வஞ்சுவர் கூறும் இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாகத் திகழ்பவர்கள்.²⁹ அப்பெருமையினைப் பெற்றவர்கள் சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறையும் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனம் ஆவார்கள்.

சோழன் செங்கணானால் திருப்போர்ப்புறத்துப் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டுக் குடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறையில் அடைபட்டு இருக்கையில் மாணமே பெரிதெனக் கருதி உயிர் நீத்தவன் சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை. சங்கிலியால் பிணிக்கப்பட்ட நாய்போலச் சேரவேந்தன் தள்ளப்பட்டிருந்தான்; இப்பேரிழிவு பொறாது மனம் வெகும்பிப் பாடலொன்றை பாடி உயிர்நீத்தான்.³⁰

மாண உணர்வின் இலக்கியமாகத் திகழும் இன்னொரு வேந்தன் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் ஆவான். இவனுக்கும் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானுக்கும் வெண்ணிப்பறந்தலை என்னுமிடத்தே பெரும்போர்

முண்டது. போரில் வளவன் எய்த வேல் சேரமானின் மார்பிற்பட்டு
 ஊருவி முதலிலே புன் உண்டாயிற்று. விழுப்புன் வீரத்தின் அறிகுறி;
 புறப்புன் அச்சத்தின் அறிகுறி. இவன் எய்தியது விழுப்புன் ஆயிலும்
 இவனைக் கண்டோர் புறமுதலிடோடியவனோ என்ற ஐயுறதல்கடும்
 என எண்ணி வாள்வடக்கிருந்து உயிர் குறந்தான். இவனையும், இவன்
 செயலையும் வியந்து பாடினார் வெண்ணிக்குயத்தியார் என்னும் புலவர்.
 புலவர் சோழனின் வெற்றியினைக் கூறும்போது, "வேந்தே, வெற்றிப்
 புகழ் ஒன்றே நீ பெற்றனை; அதனை நினைக்குத் தந்து, நினைவால்
 உண்டாகிய புறப்புண்ணுக்கு நானி வடக்கிருந்து பெரும்புகழை அவன்
 எய்தினான். அதனால் அவன் நினைவிலும் நல்லன் ஆவன்" என்ற கூறினார்.
 இதனை,

"களியியல் யானைக் கரிகால் வளவ
 சென்றமரீக் கடந்தநின் னாற்ற நோன்ற
 வென்றோய் நினைவிலு நல்ல னன்றே" ³¹

என்னும் புறநானுற்றுப் பாடலடிகளான் அறியலாம். ஈங்குக் குறிப்பிடும்
 'நினைவிலும் நல்லன்' என்பது நற்பண்பின் மேலிட்டுக் கூறியது ஆகும்.
 வெற்றியால் வரும் புகழைவிடப் பண்பால் வரும் புகழ் உயர்ந்து
 நிற்பதைக் காணலாம். புகைவேந்தர் அரசவைப் புலவரால் பாராட்டப்
 பெறும் பண்பு மிக்கவர்களாக விளங்கினார்கள் சேர மன்னர்கள்.
 எனவே, சேர மரபினர் தமக்கு ஏற்படும் இழிவினையும் பழியினையும்
 அகற்றுவதிலே முதன்மை பெற்றவராக விளங்கினர் எனலாம்.

காட்சிக்கெளியன்: பொதுவாகவே மன்னர்கள் மக்கள் தம்மிடம்
 முறைவேண்டுங் காலத்தி மட்டுமல்லாது, குறைதீர்க்கும் காலத்தி
 காட்சிக்கெளிய ராகி விளங்குதல் வேண்டும். காட்சிக்கெளியனாகி
 முறைசெய்தலும், அருளுள்ளம் கொண்டு பரிசில் வழங்கலும், குறைகளைக்

களைந்து நிறைவினைச் செய்துமாசிய பண்புகள் மன்னர்க்கு இன்றி-
யமையாதவை ஆகும்.

“காட்சிக் கெளியன் கருஞ்சொல்ல னல்லனேல்
மீக்கற மன்னன் நிலம்”³²

என்று வள்ளுவர் இப்பண்பினைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்வர். முறைவேண்டி வருவோர் வலிமை படைத்தோரால் நலிவினை எய்தியவராவர்; குறை வேண்டுவோர் வறுமையுற்ற இருப்போராவர். காட்சிக்கெளியனாதல் என்பது, அவையோரும் மற்றவரும் அமர்ந்த அரியணையில் வீற்றிருக்கும் மன்னவனின் திருவோலக்கத்தின்கண்ணே மக்கள் எளிதாய் மன்னனைக் காணுதல் என்பதாகும். காட்சிக்கெளியனாதலோடு கருஞ்சொல் அற்றவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும். மன்னன் வருவோரிடம் முகமலர்ந்த இனிய சொற்களைப் பேச வேண்டும். ‘இன்சொலால் ஈத்தளிக்க’ என்றும் தொடர்³³ இதனை அறிவுறுத்தும். இங்ஙனம் அமைந்த ஆகுபவனின் நாடானது பசி, பிணி, பகை முகவியை இன்றி, இன்பம் நிறைந்த நாடாக விளங்கும்.

இப்பண்பின் உறைவிடமாக விளங்கியவர்கள் சேர மன்னர்கள். மன்னனை நாடி இரவலர் செல்வர்; இஃது இயல்பும் ஆகும். ஆயின், இரவலர்களை நாடி மன்னன் சென்றது வியப்புக்குரியது. தன்னை நாடிவந்து குறைவேண்டுவோரின் குறையினைத் தீர்ப்பது மன்னன் இயல்பு. ஆயின் இரவலர்-நகைப்புலவனார் ஆகியோரின் இன்மையினை அறிந்து, தானே நாடிச் சென்ற அவர்களின் இன்மையினை இன்மையாக்குபவன் சேர மன்னன். அத்தகைய ஒருவனே சேரமான் வஞ்சன் என்பவன்.

நகைப்புலவனான ஒருவனை கிணைப்பொருநன் அறைந்த தடாரிப் பண்ணொலி செவியில் விழுந்ததும் எதிரே போந்த இம்முகத்தோடு வரவேற்பவனாக விளங்கினான் வஞ்சன். இரவலன், வேந்தனின் எதிரே

போந்த இரந்த நல்குவன ஏற்றல் இயல்பு. ஈங்கு, வேந்தன்
இரவலின் எதிரே போந்த காட்சி கொடுத்தக் குறைதீர்க்கும்
காவலனாக விளங்கியது சிறப்பு. இதனை,

"என்வர வறீஇச்
சிறிதிற்குப் பெரிதுவந்த
விரும்பிய முகத்த னாகி" 34

என்றும் புறநானுற்றுப் பாடலடிகளால் அறியலாம். இதனால்
சேர வேந்தர் ஏனையோரினும் சிறந்த பண்பினராய் இருந்தமை
புலப்படுகிறது.

வேண்டப்படாதன: பண்பிற் சிறந்தவராய் இருத்தல் நன்றி;
ஆயின், அளவுகடந்த நிலையில் நின்றல் நன்றன்று. அன்பும் சினமும்
காமமும் நட்போர் சொல் மறக்காமையும் அஞ்சதலும் குற்றஞ்
செய்தோரைக் கடிதலமாகிய இவை யாவும் உடையவனாக மன்னன்
இருத்தல் வேண்டும். ஆயின் இவற்றின்கண் அளவுகடந்து இருந்தால்
செங்கோன்மை ஆட்சிக்குத் தடையாக அமையும். இத்தடையினை,

"சினனே காமங் கழிகண்ணோட்டம்
அச்சம் பொய்ச்சொ லன்புமிக வுடைமை
தெறல்கடு மையொடு பிறவு மிவ்வுலகத்
அறந்தெரி திகிரிக்கு வழியடை யாகும்" 35

என்றும் பதிறற்பத்தின் பாடலடிகளால் அறியலாம். 'சினங்கெழு
குளிரில்', 'சினங்கெழு வேந்தர்' என்ற சான்றோர் 36 வேண்டுவதி-
லிருந்து சினத்தின் இன்றியமையாமை விளங்கும். ஆயின் ஈங்கு விலக்கப்
படுவது கழிசினமே யாகும். இஃபோலப் பிறவுமாம். கழிசினம்
முதலான குற்றம் பலவும் இருப்பின் அறத்தின் அடிப்படையில் அமையும்
நல்லாட்சிக்குத் தடையாக அமையும் என்பதனை "அறந்தெரி திகிரிக்கு
வழியடை யாகும்" என்றும் சொற்றொடரால் அறியலாம். அதனால்,

இவை யாவும் குற்றமாகக் கருதப்பட்டன. கையிகந்த சினம், கையிகந்த காமம், கையிகந்த கண்ணோட்டம், அளவிறந்த அன்புடைமை, கையிகந்த தண்டம் முதலான குற்றங்கடும், இவைபோலவன பிறவுமாகிய தீமைகளைத் தன் அரசியலிலும், அது நிலவும் நாட்டிலும் அறவே இல்லையாகும்படிச் செய்தவன் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் என்னும் சேரமன்னன் ஆவான். இங்ஙனம் செய்து நன்மை பல புரிந்தமையினை,

"தீதுசே னிகந்த நன்றமிகப் புரிந்து" ³⁷

என்னும் பாடலடியான் அறியலாம்.

அரசியல் பண்பு: அரசியல் என்பது படை, குடி, கழ, அமைச்சு, நட்பு, அரண் ஆகிய ஆறு அங்கங்களும் கொண்டு இயங்குவது ஆகும். அவற்றொரு அறநிலையறம், மறநிலையறம், அறநிலைப்பொருள், மறநிலைப்பொருள், அறநிலையின்பம், மறநிலையின்பம் முதலியன தொடர்புடையன. அரசியலை நடாத்துபவன் அரசன்; அவன் தொழில்-களாகச் சொல்லப்படுவன ஓதல், பொருதல், நாடுபுரத்தல், ஈதல், வேட்டல், படைபயிற் றல் முதலியன. ஆறு தொழில்களான் நடக்கும் அரசியல் அறம்சூழ்சும் அரசியல் ஆகும். அதன் பண்பினை ஈண்டுக் காணலாம்.

வெண்மேகம் அன்ன வெண்கொற்றக் குடையும், செங்கோலும், முரசும், கழலும் அரசியல் பண்பின் குறியீடுகளாக உள்ளன. வெண்கொற்றக் குடையாவது, வேந்தன் தன் நிழலுக்காக வைக்கப்பட்டதன்றி; நிழல்தரும் மரங்களைப் போல மக்கள்தம் இன்னவை நீக்கி இன்பத்தை நல்க எனக் கூறும் அரசியல் பண்பின் அறிகுறியாகும். செம்மையினை அறிவிக்கும் செங்கோலானது வேந்தன் தன் கையினைத் தாங்கி நிற்கும் கோல் அன்று;

தன்னை நாடிவரும் முறைவேண்டுநர்க்கு நீதியினை வழங்கும் செங்கோல் ஆகும். முரசாணை முடிசூட்டு விழாவினை மட்டும் அறையும் பறையன்றி; பகைவராலும், கள்ளராலும், கொலைஞராலும் வரும் அச்சத்தைப் போக்கி மக்களைக் காக்க முழங்கும் முரசாகும். கழலாணை, காலமுதுக்காக அணியப்படும் அணிகலன் அன்றி; மாற்றாணின் கால்கள் தன் அன்றிலத்தில் விழாதிருக்க ஒலியெழுப்பும் வீரக்கழலாகும்.

இங்ஙனம் அரசன் பொருள்களே அரசியல் பண்பின் வெளிப்பீட்டுப் பொருள்களாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

வேந்தன் கடமை: தன்னாட்சி புரியும் முடிவேந்தனாக இருப்பிலும் பகைவனும் பாவனனும் பாராட்டும் நிலையில் அரசாட்சி செய்தவர்கள் சங்க கால வேந்தர்கள். தன்னாட்சி எனப்படும் முடியாட்சியாயிலும் அறத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த அரசாட்சியே தமிழகத்தில் நிலவிற்று. மக்களால் மக்களுக்காக நடைபெறுவது மக்களாட்சி; மக்களாட்சியினைப் போன்ற முடியாட்சியும் நடந்தது என்பதில் எவ்வித ஐயப்படாடும் இல்லை. மக்களுக்காகவே மன்னர்கள் ஆட்சி புரிந்தார்கள். அதனாலேயே சங்க கால மன்னனை இறைவன் எனப் போற்றினர். அவர்கள் ஆட்சியில் இறைமை இருந்தமையால் இறைவன் என்ற கூறினர். "திருவுடை மன்னரைக் காணின் திருமாவைக் கண்டேனே" என்பது நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி.³⁸ காத்தற் றொழிவைப் புரிகின்றவன் திருமால். அவன் தொழிலை இவன் செய்தலால் மன்னன் இறைவன் ஆனான். காவலன் இறைவன் ஆனது, அவன் புரிந்த அறம்மூல்கம் அரசாட்சியினால் ஆகும்.

அறம்மூல்கம் அரசாட்சிக்கு அரசியல் பண்புகளாக ஐந்தனைக் குறிப்பிடுவர் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் என்றும் புலவர். சேரவேந்தருள்

மிகவும் பழையமேயான பருஞ்சோற்றதியன் சேரலாதன் என்பான் பொறை, சூழ்ச்சி, வலி, தெறல், அளி என்னும் ஐந்து வகையான பண்புகளை உடையவன் என்ற பாராட்டப்படுவான். இவற்றை இயற்கையின் ஐம்பெரும் பூதங்களாகிய நிலம், விசம்பு, காற்றா, தீ, நீர் ஆகியவற்றினொடு முறையே உவமைப்படுத்திக் கூறுகிறார் புலவர். இதனை,

"ஐம்பெரும் பூதத் தியற்கை போலப்
போற்றார்ப் பொறத்தலுஞ் சூழ்ச்சிய தகலமும்
வலியுந் தெறலும் அளியு முடைபயாப்" 39

என்னும் புறநானு நூற்ப் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

இத்தகு பண்புநலனொடு மண்பதை காத்தல் வேந்தனின் கடமையாகும். மண்பதை காத்தல் என்பது மற்றவை போல ஒரு தொழில் என்று எளிதாகக் கருதவியலாது. பெரும்பேறாகிய அரசாட்சி செல்வம் பல உடையதாதலின், அரசன் பல்வகை இன்பம் குய்த்து இனிமையாகக் காலம் கழிப்பான்; அஃது இனிமை நிறைந்தது என்ற கருதுவார்க்குச் சேரன் செங்குட்டுவன்,

"மண்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல்
குண்ப மல்லது தொழுதக வில்லென" 40

என்ற உணர்த்துகின்றான்.

கொடுங்கோன்மை தவறியும் நிகழ்ந்து விடாதவாறு மக்களைக் காத்துவரும் நல்ல மன்னனின் குடியிலே பிறத்தல் என்பது குண்பம் நிறைந்ததேயாகும் என்கிறான் சேரன் செங்குட்டுவன். செவியறிவுறா உன்னும் குறையின் மூலம் வேந்தர்க்குப் புலவர் கூற வேண்டியதை, வேந்தரே கூறுகிறார் எனில் எத்தகு அரசியற் பண்பு நிறைந்த அரசாட்சி நடத்தியிருக்க வேண்டும் என்பதனை உணரலாம்.

மேலும், மாரி பொய்ப்பிலும், வாரி குன்றிலும்
இயற்கை அல்லாத செயற்கையில் தோன்றித்தும் காவலர்ப் பழிக்கும்
இக்கண்ணகன் ஞாலம். ⁴¹ அதனால், தம் அரசியல் பண்புக்கு
விளையும் பழியஞ்சி மன்னர்கள் மன்பதை காத்து வந்தனர்.

மன்பதை காத்தல் என்பதாவது புலி தன் குட்டிகளைப்
பாதுகாப்பது போல் ஆகும். தன் நாட்டின்கண் வாலும் உயிரினங்களுக்கு
ஏற்படும் தீங்கு எத்தன்மைத்தாயினும் அதனை நீக்கி, அறச்செயல்கள்
பல புரிந்து, பல்வகை வளங்களையும் பெருக்கி, வலியோரிடமிருந்து
மெலியோரைக் காத்துச் செம்மை நெறிக்கண்ணிருந்து வருவாது, பசி
பிணிகளைப் போக்கி மக்களைப் பாதுகாத்தல் என்பதாகும். இங்ஙனம்
அரசு புரிவதிலே தலைசிறந்து விளங்கியவர்கள் சேர மன்னர்கள் ஆவர்.
இதனை,

"கொடிது கடிந்து கோறிருத்திப்
படுவதுண்டு பகலாற்றி
இனிதுருண்ட சுடர்நேமி
முழுதாண்டோர் வழிகாவல" ⁴²

என்றும் புறநாள் ற்றப் பாடல்களால் அறியலாம். கொடுமைகளைக்
களைந்து, செங்கோண்மையிலிருந்து மாறாது, தாமே மகிழ்ந்து
கொடுக்கும் ஆறிலொரு கடமையைப் பெற்று, நடுவுநிலைமை தவறாமல்,
கத்தகைய இடையூறமின்றி இனிது அரசாண்ட மன்னவர் மரபின் குடிப்
பெருமையினைக் காத்தவன் என்பது இதன் பொருள். இதிவிருந்து
சேரர் மரபினமே மன்பதை காப்பதில் சிறந்திருந்தது என்பதை
அறியலாம்.

"புகழெனின் உயிரும் கொடுப்பர்"; பழியெனின் உலகுடன்
பெறிலும் கொள்ளலர்" ⁴³ என்றும் பண்பு கொண்டவர் சான்றோர்.

"புகழெனின் உயிரும் கொடுப்பர்; பழியெனின் உயிரினை விடுவர்"
என்றும் பண்பு கொண்டவர்கள் சேரநாட்டு மன்னர்கள். தாய்
தன் குழந்தையைப் பாராட்டித் தாலாட்டி வளர்த்துப் பாதுகாப்பது
போன்ற நாட்டு மக்களைப் பாதுகாத்து வந்தனர்.

"அறநெறி முகற்றே அரசின் கொற்றம்" ஆகும்.⁴⁴
இவ்வரசினைப் பற்றி வள்ளுவர் பலவாறு கூறுவர்.

"அறனிலுக்கா தல்லவை நீக்கி மறனிலுக்கா
மான முடைய தரசு"⁴⁵

என்பது அவர் குறிப்பா. அறமாகிய ஓதல், வேட்டல், ஈதல்
என்றும் பொதுத் தொழிலினும், படைக்கலம் பயிற்சி, பல்லயிரோம்பல்,
பகைத்திறம் தெறுதல் என்றும் சிறப்புத் தொழிலினும் வருவாது,
அதன்படி யொழுதிக் கொலை, களவு முதலான அறனல்லாதவற்றைத்
தம் நாட்டின்கண் நிகழாமல் கடிந்து, வீரத்தினின்ற வரூவாது,
பழிக்கஞ்சி, மான உணர்வுமிக்க பண்புடையானது அரசே நல்லரசு
என்பது இதன் பொருள். அறத்தினை, அரசன் புரியும் அரசாட்சியின்
செம்மையில் காணலாகும். அரசாட்சியின் செம்மைக்கு அவனுடைய
அறவகையான தொழில்கள் இன்றியமையாதவை யாகின்றன. அதனால்,
அரசன் தன் தொழிலின்கண் வருவாது நின்றலே அறம் என்றார்.

எனவே, சேர வேந்தர்கள் வள்ளுவரின் வாய்மொழிக்கேற்ப
அறத்தையே அரசியற் பண்பாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தவந்தனர்
என்றும், அங்ஙனம் அரசு புரியும்போது தன் அரசியலில் ஏதேனும் பழி
ஏற்பட்டு விடுமோ என்ற அஞ்சி மக்களுக்காகவே சிறப்பாக ஆண்டனர்
என்றும் அறியலாம்.

குடிநலம் பேணல்

குடிநலம் பேணலும் மஃபதை காப்பதன் ஒன்ற. அது, வேந்தன் தன் நாட்டு மக்களைக் கண்ணும் கருத்துமாகக் காத்தலிலே அவன் கொண்ட உள்ளப்பினைக் குறிக்கும். வேந்தன் செய்ய வேண்டுவன "கொடை, அளி, சென்கோல், குடியோம்பல்"⁴⁶ என நான்களைக் குறிப்பிடுவர் வள்ளுவர். இந்நான்களுள் குடியோம்பலும் ஒன்று. "குடியோம்பல் என்பது, தளர்ந்த குடிகளைப் பேணுதல் ஆகும்"⁴⁷ என்ற பரிமேலழகர் பொருள் தருவர்.

குடிநலம் பேணுதலில் சேர மன்னர்கள் சிறந்தவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். திருவிழாவினைக் காணும் மக்கள் தம்முள் நணியார், சேயார், சிறியார், பெரியார், உடையோர், இல்லோர், இளையோர், முதியோர் எல்லாம் வேறபாடின்றி அனைவர்க்கும் இன்பம் நல்கும் திருவிழாவினைப் போன்றவன் தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேர விரும்பொறை என்னும் சேர மன்னன். இவன் தன் மக்கள் அனைவரையும் ஒன்றாகக் கருதித் துன்பத்தைத் துடைத்து இன்பம் செய்தலே தன் தொழிலாகக் கொண்டு ஆண்டவன். இதனை,

"அம்சாறு புரையும் நித்தொழில்"⁴⁸

என்றும் பதிற்றுப்பத்தின் பாடல் அடியால் அறியலாம். அழகிய திருவிழாவினைப் போல இன்பம் செய்யும் அரசனது தொழில் என்பது இதன் பொருள்.

இவன் 'சான்றோ ரன்ன' பண்பினை உடையவன் என்ற பாராட்டப்படுவான். அஃதாவது, இவன் முன்னோர்க்குப் பாதுகாப்பு-பாயிருந்து, குடியினை நன்முறையில் புரக்க அறத்தினையும் நெறிமுறையினையும் வலியுறுத்திய சான்றோரின் பண்பினை உடையவன் என்றும்

சிறப்பினைப் பெற்றவன். முன்னோர்க்கு வலியுறுத்திய சான்றோன் என்பதனால், இவனும் இவன்தன் முன்னோரும் நாட்டு மக்களைப் புரப்பதிலே காட்டிய அக்கறை உயர்ந்தது என்றும் பண்பு புலப்படும். இதனை,

"முன்றினை முதல்வர்க் கோம்பின ருறைந்து
மன்பதை காப்ப அறிவு வலியுறுத்து
நன்றறி யுள்ளத்துச் சான்றோ ரன்னநின்
பண்பு" 49

என்றும் பதிற்ப்பத்தப் பாடல் அடிகளால் அறியலாம்.

சான்றோர்ப் பண்பினனாக விளங்கிக் குடிமக்களைப் பேணுதலின் திறம் சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். தீது விளைவிப்பனவற்றைத் தன்னாட்டின்-கண் இல்லையாக்கி, அறக்கையே மிகுதியும் செய்து, தன்னாட்டில் வாழ்பவர் தம்முள் பிறரைத் துன்புறுத்தாமலும், பிறர் பொருள்மேல் விழுவுகொள்ளாமலும், குற்றமில் அறிவும், செம்மை நெறிக்கண் வருவுதலின்றியும், வாழ்க்கைத் துணைவியைப் பிரியாது, பலருக்கும் பகுத்தளித்து உண்டு மூத்த யாக்கையும், நோயும் இலராயும் நிலவும்படி மன்னர்கள் குடிமக்களைப் பேணி அரசுபுரிந்தனர். இதனை,

"பிறர்பிறர் நலியாது வேற்றப்பொருள் வெஃகாது
மையில் அறிவினர் செவ்விதி னடைந்துதம்
அமர்துனைப் பிரியாது பாத்தன்கு மாக்கள்
மூத்த யாக்கையொடு பிணியின்ற கழிய
ஊழி யுய்த்த உரவோ ரும்பல்" 50

என்கிறது பதிற்ப்பத்த. இங்ஙனம் குடிமக்களைப் பேணும் சேர வேந்தர், கருவிலே இருக்கும் திருமகனும் தன்னைப் போலவே அரசுபுரிதல் வேண்டும் எனப் பெருவேட்கை கொண்டவராக விளங்கினர்.

தன் மகன் கருவிலிருக்கும்போது, குடிநலம் பேணுதற்குரிய சான்றாண்மையும் செம்மையும் உடைய நற்பண்புகளை உடையவனாகி, அரசாட்சித் துறையிலே கற்றத் துறைபோகியவனாகி விளங்க வேண்டும் என வேள்வி செய்வர். குடிநலம் பேணலில் தன் மரபினரும் சிறந்து விளங்கவேண்டும் என்னும் கருத்துக் கொண்டிருந்தமை இதனால் புலப்படுகின்றது. இன்னும், சேரமன்னர் மக்கள்பால் கொண்டிருந்த தன்னலமற்ற, பிரித்தறிய முடியாத பேரன்பு தெள்ளிதின் விளங்கும்.

அரசியல் பிழையாத குடிநலம் பேணியதால், நாட்டு மக்களும் சான்றோரும் புகழ்ந்தேத்தும் பெருமையினைப் பெற்றனர். அவர்கள் நாட்டில், உரிய காலத்தில் மழை தப்பாத பொழிந்தது; காட்டகத்தே உள் பிணைமாடிகள் தத்தம் ஆம்மனொடு கூடி இனிது சென்றன; பறவைகளும் வண்டிகளும் மரக்கிளையிலிருந்து ஆரவாரித்தன; பழனும் சிறங்கும் பலரும் உண்டும் குறைவுபடாமல் விளங்கின; ஆநிலைகள் புல்லை மேய்ந்து களித்து உலவின; வறமையறியாத வளம்பொருந்திய சிறப்பினால் புதுப்புதுக் கலங்கள் பெருகின. இவையனைத்தும், செம்மையில் சிறிதும் திறம்பாத நடுவுநிலையோடு நாடு புரத்தனாள் உண்டாயின. அதனால் நாள்தொறும் பிறநாட்டவர் வந்து தொழுது ஏத்தினர். இதனை,

“நன்பல் ஊழி நடுவுநின் றொழுகப்
பல்வே லிரும்பொறை நின்கோல் செம்மையின்
நாளி னாளி னாடுதொழு தேத்த”⁵¹

என்னும் பதிற்ப்பத்தின் பாடலുകളளால் அறியலாம். இதனால் நாடு புரத்தலில் சூடக்கோச் சேரலிரும்பொறை கொண்டிருந்த செம்மையும், நாடு பெற்ற வளமும், இனிமையும் காணலாம். குடிநலம் பேணுகலோடு இவர்கள் விலங்கினம், பறவையினம் முதலான உயிர்களிடத்தும் கொண்டிருந்த அருளனைக் காணலாம்.

உழவர் வணிகர் குடிசைகள் பேணல்: இன்னல்களை இல்லை
யாக்கி இப்பத்தை அளிப்பது வேந்தர்தம் கடமை. அவ்விற்பம்
அளிக்க உறதனை புரியும் குடி உழவர் குடியும், வணிகர் குடியும்ஆகும்
அதனால், இவ்விரு குடிமக்களையும் படைகொண்டு காத்தவந்தான்
மன்னன்.

வருபடையினையும், வரும்படையினை எதிர்த்துப் பொரும்
பொருபடையினையும் பொருபடை தரும் கொற்றத்தையும் தருவது
உருபடை என்னும் உழவர் படையாகும். உலகம் என்னும் சக்கரம்
சுழல வேண்டுமானால் உழவு என்னும் அச்சாணி இன்றியமையாததாகும். 52
இவர்கள் பல்வகைக் கலங்களை விளைவித்த நாட்டு மக்களின் பசி,
போக்குபவர்கள்; நாட்டின் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்குபவர்கள்;
அதனால், அவர்களுக்கு வரும் ஓம்பத்தை நீக்குவதோடு கள்வரால்
தீங்கு வராமலும் பாதுகாத்தான்.

வெவ்வேறு இடங்களில் வெவ்வேறு காலங்களில் விளையும்
வெவ்வேறு பொருள்களை ஒரிடத்தத கொணர்ந்து மக்களின் தேவையைப்
பூர்த்தி செய்பவன் வணிகன். அனைத்தும் பெற்று மக்கள் நலமுற்ற
இனிமபெற வணிகத்தொழில் இன்றியமையாததாகின்றது. மேலும்,
நாட்டின் செல்வமே வணிகர்குடியில் கிடக்கின்றது. அதனால்,
வணிகக்குடி மக்களையும் படைகொண்டு பாதுகாத்தான் மன்னன்.
பாதுகாத்தலோடு இளவரசர்க்கு இணையான சிறப்பினைக் கொடுத்தும்
பெருமைப்படுத்தினான். இக்குடிகளைப் பாதுகாத்தலில் சேரர் சிறந்த
விளங்கினர் என்பதனை,

"கலம் பகர்நர் குடிபுறந் தராஅக்
குடிபுறந் தருநர் பார மோம்பி" 53

என்னும் பாடற்பகுதியால் அறியலாம்.

இக்குடிகளைப் பாதுகாத்தமையான், அடங்காதோரும்
அடங்கி லவந்தன் அடியினைப் பரவுவர். அதனால் நாடென்படுவது
'நினைதே' எனப் பாராட்டும் பெருமையினையும் அரசன் பெறுவான்.

முதியோரைப் பேணல்: வலியோர் மெலியோரைக் கண்டோ,
அன்றி இளையோர் முதியோரைக் கண்டோ நகையாடாது அமைவது
மாண்பாகும். அம்மாண்பு வழியில் நடந்தவன் செல்வக்கடுங்கோ
வாழியாதன் ஆவன். இவன் தன் நாட்டில் உள்ள முதியோர்களை
இனிது பாதுகாத்து வந்தான். இத்தகைய நல்லறத்தினை,

"இளந்தூணைப் புதல்வரின் முதியர்ப் பேணித்
தொல்கட லிறுத்த வெல்போ ரண்ணல்" 54

என்னும் பதிகிற்பத்கின் பாடலடிகளில் அறியலாம்.

இளந்தூணைப் புதல்வரின் முதியோர்க்குத் தொண்டு புரிவதிலே
தொன்றுதொட்டு வந்தவர்கள் சேர மன்னர்கள். முதியோர் முதுமை-
யெய்தும் முன்பு நாடு காத்தற்கு அறிவுவேண்டிய வழி அறிவும், வான்
வேண்டுழி வாளேந்தி உதவியும் துணைபுரிந்தோர் ஆவர். அவரை
முதுமைக்கண் பேணுதல் நன்றியறிதலாகிய பேரறமாகலின் அதனைச்
சேரமன்னர்கள் பன்னெடுங் காலமாகச் செய்து வந்தனர். இவன்
முன்னோரும் முதியரைப் பேணியமையினை,

"ஐறக்கம் எய்திய தொய்யா நல்லிசை
முதியர்ப் பேணிய உதியன் சேரல்" 55

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல் அடிகளால் அறியலாம். இவர்கள்,
இங்ஙனம் தொன்றுதொட்டுப் பன்னெடுங்காலமாக மாண்புற நடத்தலின்,
அழல் (செவ்வாய்) சென்ற மருங்கின் வெள்ளியோடாது, மழைவேண்டுங்
காலத்து மழைபொழிந்த விளைநிலம் முட்டுறாது திருமகளுறையும் நாடாக
விளங்கிற்று. அதனால், சேரநாடு உறுபசியும், ஓவாப்பினியும், செறு
பகையும் இன்றி, இன்பம் நிலவும் புத்தேள் உலகமாயிற்று.

பகைவர் குடிநலம் பேணல்: சேரர் தம் குடிநலம் பேணலில் மட்டுமல்லாது, தம்முடன் உடன்றோர் குடிநலம் பேணலிலும் சிறந்து விளங்கினர். செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்னும் வேந்தன் பகைவரை முறியடித்து வெற்றிகொள்ளும் வன்மையுடையவன். இவன் வன்மையால் பகைவர் நாடு கவிழியும். அங்ஙனம் வன்மையால் அல்லலறும் மக்களைத் தன்னாட்டு மக்களைப் போல எண்ணித் தீது கடிந்து நன்மை புரிவன். இவன் போரால் கெட்ட குடியினை நலமுறுவிப்பவன் என்னும் பெருமையினைப் பெற்றவன் ஆவன்.

வென்றவன் தோற்றவனின் நாட்டு மக்கள் இல்லங்களைத் தீக்கிரையாக்குதல், குளங்களைத் தூர்த்தல், யானைப் படையினையும் குதிரைப் படையினையும் கொண்டு விளைநிலங்களை அழித்தல் முதலான செயல்களில் ஈடுபடுவான். ஆனால், கடுங்கோ வாழியாதனோ அவற்றோடு அமையாது அவன் நாட்டுக் குடிமக்களையும் பேணுதலில் நாட்டம் கொண்டிருந்தமையினை,

"கெடுகுடி பயிற்றிய கொற்ற வேந்தே"⁵⁶

என்றும் பதிற்றுப்பத்தின் பாடலடியால் அறியலாம். பகைவர் நாடு குடிவளம் குன்றிக் கெடுதலால் தீதுகடிந்து நன்றுபுரக்கும் வேந்தர்க்குக் கெட்ட குடியை நலமுறுவித்துப் பேணுதல் கடனாதலின், அது செய்த வேந்தனை இங்ஙனம் பாடினார் புலவர்.

அதனோடு, சேர மன்னர்கள் தம் வன்மைக்கு அஞ்சித் திறை தரும் பகைமன்னர் நாடுகளையும் பாதுகாக்கும் உயர்ந்த பண்பினராக விளங்கினர். இதனை,

"பாடுசா னன்கலந் தருஉம்

நாடுபுறந் தருத னினக்குமோர் கடனே" 57

என்றும் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. பகைவர் குடிநலம் பேணலைத் தன்னுடைய கடமையாகக் கொண்டான் என்றும் இச்செய்தி சேரரின் உயர்பண்பிற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது.

சேரர் வன்மை நலம்

வன்மை நலத்தினை வள்ளுவர் 'ஈகை' என்றும் அதிகாரத்தில் கூறுவர். இஃது அனைவர்க்கும் பொதுவான பண்பு. அரசனுக்கு ஒப்பண்பு சிறப்பானது ஆகும். "வறியார்க்கொன்ற ஈவதே ஈகை" என்றும், 58 "மேலலகம் இல்லெனிலும் ஈதலே நன்று" 59 என்றும் ஈகையின் சிறப்பினைக் கூறும் வள்ளுவர்,

"அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்

பெற்றான் பொருள்வைப் புழி" 60

என்ற அதன் பயனையும் கூறுகிறார். நாடு புரத்தலில் இந்தநலம் இன்றியமையாதது ஆகும். அறம்சூழ்சும் அரசியல் பண்பின் வெளிப்பாட்டில் இதவும் ஒன்று. இதனை வள்ளுவர்,

"கொடையளி செங்கோல் குடியோம்பல் நான்கும்

உடையானாம் வேந்தர்க் கொளி" 61

என்ற கூறுவர்.

வேந்தர்க்கெல்லாம் விளக்காக வேண்டுமெனில், ஓர் அரசன் வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவன கொடுத்தலும், யாவர்க்கும் தலையளி செய்தலும், முறை செய்தலும், தளர்ந்த குடிகளைப் பேணுதலுமாகிய நான்கு செயல்களையும் உடையனாக ஒளிர வேண்டும். இவர் குறிப்பிடும் நான்களுள் கொடையினை முதன்மையாக வைத்திருப்பது அதன் இன்றியமையாச் சிறப்புக் கருதியே எனலாம்.

நாடு புரத்தலில் இருபெரும் சிறப்பு உண்டு. ஒன்ற, முறைவேண்டுவார்க்கு முறைவழங்கல்; மற்றொன்று, குறை இரந்தார்க்குப் பரிசில் வழங்குதல். வேந்தர்க்கு வெற்றியை விளைவிப்பது வீரம்; புகழினை நல்குவது அவன் நெஞ்சிலுள்ள ஈரம்; ஈரத்தின் வெளிப்பாடே ஈகை. முறை வேண்டுநர்க்கும், குறையிரந்தார்க்கும் வேண்டுவனவற்றை அருகும் உள்ளங் கொண்டவராய் விளங்கினர் சேர மன்னர்கள். சேர மன்னர்களின் அரண்மனை பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லமாக விளங்கிற்று.

இமயம் வரை கொண்ட வெற்றி நலத்திலும் சேர மன்னர்களின் வண்மைநலம் உயர்ந்திருந்தது. அஞ்சா உள்ளமும், அளவிலா அருள் உள்ளமும் ஒருங்கே கொண்டிருந்தனர். இவர்களின் ஈகையினைப் பதிறப்பதே விளக்கும்; பதிறப்பதின் பதிகக் குறிப்பும் கூறும். களவனை மருகும்படி நனவினால் நல்கிப் பெரும்புகழினை இவர்கள் பெற்றனர். பயன் கருதாது, மலர்தலை உலகத்தை மலரவைக்கும் மழைத்துளியினைத் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கும் வானமே நாணுமாறு வருவோர்க்கு வரையாது வழங்கும் வண்மையுடையவன் சேரன். இதனை,

"வான நாண வரையாது சென்றோர்க்கு
கானா தீயுந் கவினை வண்மை"⁶²

என்றும் பாடலடிகளால் அறியலாம். நாளெல்லாம் வருவோர்க்கு வரையாது வழங்கலின் கை வளைந்தமையால் 'கவினை' என்ற பாடினர். பரிசில் மாக்களுக்குப் பரிசிலர் வெறுக்கையாய் இருப்பான் சேர மன்னன்.

வாணம் பெய்யாது பொய்த்த, வற்கடம்பூண்டு, நிலம் பசுமையற்று வயல்கள் உலர்ந்த கெட்ட காலத்தும் பெருவிடை யுடைய அணிகலன்களை வழங்கும் சிறப்பினை உடையவன் சேரன். இச் சிறப்பினைப்பாணர், பொருநர், கூத்தர், புலவர் ஆகியோர்க்கும், பரிசில் பெறர்க்குரிய கலைவன்மை இலராயினும் அத்தகையோர்க்கும் கொடுத்தக் கடமையை நிறைவேற்றவன் அவன் என்ற புலவர் பாராட்டுவர். இதனை,

"நிலம்பை தற்ற புலங்கெடு காலையும்

.. .. .

நெஞ்சமலி யுவகைய ருண்டுமலிந் தாடச்
சிறுமசி ழாணம் பெருங்கலம் வீசும்" 63

என்றும் பகிற்றப்பத்துப் பாடலின் அடிகளால் அறியலாம். வற்கடம் பூண்ட காலத்தும் வரையாது வாரி வழங்கும் வன்மையுடையவன் இமயவரம்பன் தம்பி பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் ஆவன்.

இவனைப் போன்ற சேரன் செங்குட்டுவனும் விளங்கினன். இவன் நகைப்புலவாணருக்குப் பொற்கலனும், கின்னரப் பறவையை இசையால் வெல்கின்ற பாடும் திறம்பெற்ற விறலியர்க்குப் பிடிகளையும், பகைப் புலத்தே கொள்ளையிடும் கொண்டி மள்ளர் என்னும் வீரர்க்குக் களிறுகளையும், ஊர் மன்றத்தே தலைவன் வென்ற போர்க்களத்தின் சிறப்பினைப் பாடும் பாணருக்குக் குதிரைகளையும் வழங்கியவன் ஆவன்.

இரவலரொடு உண்ணல்: தன்னை நாடிவரும் இரவலரை இன்முகத்தோடு வரவேற்று, உணவளித்து, அவர்களின் வயிற்றைப் பசியினைப் போக்குவான் சேரன். அதுபோல்து இரவலரொடு அமர்ந்து உண்ணுவன். முதற்கண் உண்டியினைக் கொடுத்த வேண்டியாங்குப் பரிசில் நல்கி வறுமையை வெறுமையாக்குவர்; இரவலரைச் செல்வர் ஆக்குவர்.

சேரவேந்தருள் ஒருவன் வஞ்சன் என்பவன். இவனை நாடிவந்த கிணப் பொருநன் ஒருவன் சேரமானது முனர்க்குச் சென்ற விடியலில் அவன் நெடுமனை முற்றத்தில் நின்று தன் கிணப் பறையைக் கொட்டி, 'எம்மை அருகுக' என்ற தன் வரவினை அறிவித்தான். இவன் சொற்களைக் கேட்டதும் சேரமான் வஞ்சன் பேருவகை கொண்டு மலர்ந்த முகத்தினையாய் எதிரே போந்து வரவேற்றான். பொருநன் உடுத்தியிருந்த மாசுபடிந்த ஆடைகளைக் களைந்து, தான் உடுத்தியிருந்த பூந்துகிலைத் தந்து உடுக்கச் செய்தான். பின் அவன் உண்கலம் நிறைய உணவினை அளித்து உண்பித்து அதன் பின்னர் தானும் உண்டான். இதனை,

"விரும்பிய முகத்த னாதி என்னரைத்
தரும்புபடு சிதாஅர் நீக்கிக் தன்னரைப்
புகைவிநித் தன்ன பொங்குதகி லுடஇ
அழல்கான் நன்ன வரும்பெறன் மண்டை
நிழல்கான் டேற நிறைய வாக்கி" 64

என்னம் புறநாண றற்ப் பாடலடிகளான் அறியலாம். முல்லைக்குத் தேர் ஈந்தும், மயிலுக்குப் பூந்துகில் ஈந்தும் வண்மையினை வெளிப் படுத்திய வள்ளல்களைப் போல இரவலர்க்குத் தான் உடுத்தியிருந்த பூந்துகிலை நல்கி வண்மைக்கோர் தலைவனானான் சேரமான் வஞ்சன்.

ஈத்துவக்கும் இன்பம்: இங்ஙனம் சேர மன்னர்கள் ஈகை புரிந்தமையான் இரவலர்கள் இல்லாமல் போயினர்; அதனால் கவிகை, குவி கையாயிற்று. நாட்டில் இரவலர்கள் இன்மையால் அவர்கள் வாராதொழிந்தனர். அறம்புரிய வழியின்றித் தடுமாறினர் சேர மன்னர். அறம்புரியப் பிற நாடுகளிலிருந்தும் இரவலரைத் தேரேற்றிக் கொணர்ந்து உணவுமிகத் தந்து கேட்டாரைப் பிணக்கும்

வாய்மொழித் தலைவனாக விளங்கினான் ஒரு சேரமன்னன்.

இதனை,

"வாரா ரர்யிஞ மிரவலர் வேண்டித்
தேரிற் றந்தவர்க் கார்பத ன்கும்
நகைசசால் வாய்மொழி யிசைசா நோன்றல்" ⁶⁵

என்றும் பாடல் அடிகளால் அறியலாம். இரவலர் இல்லெனினும்
ஈத்துவக்கும் இன்பன் என்றும் பெயரினைப் பெற்றனன் மன்னன்.
இதிலிருந்து சேரமன்னர்கள் ஈகை புரிவதிலே ஏனையோரிலும் சிறந்து
விளங்கினர் என்பது தெளிவு.

நாடி வந்தோர்க்கு ஈதல் இயல்பு; நாடிச் சென்று ஈதல்
சிறப்பு; இரவலர்களைக் கொணர்ந்து ஈதல் அதனினும் சிறப்பு.
ஈகையொடு அளியும் புரிந்தனர். அளி என்பது யாவர்க்கும் தலையளி
செய்தல். அஃதாவது வருவோரிடம் முகம் மலர்ந்த இனியவை
கூறுதலாகும்.

காவலன் காவல் இன்றெனில் மாதவர் நோன்பும் மடவார்
கற்பும் இன்ற. அதனால் மன்பதை காக்கும் அரசியல் பண்பு சிறப்பு
வாய்ந்ததாகும். இப்பண்பில் சேர மன்னர் பண்பாட்டு இலக்கணமாகத்
திகழ்ந்தனர்; தொன்றதொட்டுக் காலந்தொறும் இதனைத் தம்
நெறிமுறையாகக் கொண்டனர்.

அவையோரின் பண்பு

அரசியல் நெறிமுறையில் அவையோர் இன்றியமையாதவர்
ஆவர். இவர்களின் சிறப்பினைப் பெரியோரைத் துணைக்கோடல்,
அமைச்ச ஆகிய அதிகாரங்களில் விளக்குவர் வள்ளுவர்.

தீநெறி விலக்கி நன்னெறிக்கண் செலத்தம் பேரறிவுடை-
யாரைத் தனக்குத் துணையாகக் கோடல் வேண்டற்பாற்ற. பேரறிவாள-
னான இடித்தரைக்குஞ் சான்றோனைப் பெறாத மன்னன் தன்னைக்
கெடுப்பார் எனருமில்லையெனினும் தானே கெட்டழிவான். இதனை,

"இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பா ரிலாறங் கெடும்" ⁶⁶

என்ற வள்ளுவர் கருவர். இடித்தரைக்குஞ் சான்றோரைத் துணையாகக்
கொண்டு ஆகும் மன்னனை எனரும் கெடுத்தல் இயலாது. அதனால்
வள்ளுவர்,

"இடிக்குந் துணையாரை யாள்வாரை யாரே
கெடுக்குந் தகைமை யவர்" ⁶⁷

என்ற குறிப்பிடுவர். சான்றோராகிய அவையோரின் பண்பு இவற்றான்
நன்கு விளங்கும்.

அவையின்கண் வீற்றிருப்போர் அன்பும் அறிவும் ஆராய்ந்த
சொல்வன்மையும் அரசியல் திறமும் உடையவராய், மனத்தின்கண்
தோன்றிய கருத்தினை நேர்மையாக எடுத்தச் சொல்லம் அஞ்சாமைக்
குணம் பெற்றவராய் விளங்க வேண்டும். நல்லவராய் இருந்த
வல்லவராய் இல்லையென்றால் அதனால் பயனொன்றும் விளையாது.
அது பகையாகத்துப் பேடி பிடித்த கூர்வானை ஒக்கும். ⁶⁸ அவையகத்த
அஞ்சுகின்றவன் கற்ற னா லறிவானது பயனற்றது. அதனால் அஞ்சாமை
அவையோரின் சிறந்த பண்பாகும்.

வாளேந்தி விழுப்புன் எய்திப் போர்க்களத்தே வீழ்வது எளிது;
இதனை யாவரும் புரிவர். ஆயின் அவையகத்த அஞ்சாது தாம் எண்ணிய
கருத்தினை எடுத்தரைப்பவர் சிலரே யாவர்; அவரே அஞ்சாதவர்.

செங்கோன்மையிற் செம்மை திறம்பாது இருக்கவும், கொடுங்
கோவைத் திருத்திச் செவ்விதாக்கிச் செங்கோன்மை ஆக்கவும்
உரிமையுடையோர் செம்மைச் சான்றோர் ஆவர். அதனால்
அஞ்சாமைப் பண்பு வேண்டற்பாற்ற.. அஞ்சாமைக் குணம் கொண்ட
அவையோரின் மாண்பினை வஞ்சுவர் எடுத்தாரைப்பர்.

"வங்கண் குடிகாத்தல் கற்றறிதல் ஆள்வினையொ
டைந்துடன் மாண்ட தமைச்சு" ⁶⁹

என்ற குறள் கூறுகிறது. வினைசெய்தற்கண் அசைவின்மையும், குடிப்
பிறப்பும், மக்களைக் காத்தலும், நீதி ஞால்களைக் கற்றச் செய்வன
தவிர்வன அறிதலும், முயற்சியும் ஆகிய ஐந்து வகையான தன்மைகளை
உடையவன் அமைச்சன் ஆவான் என்பது இதன் கருத்து.

சேரநாட்டில் மன்னரைப் போன்ற அவையோரும் சிறந்து
விளங்கினர் என்பதில் ஐயப்பாடில்லை. சேரநாட்டு அவையோரின்
மாறாப் பண்பினை,

"பாஅல் புளிப்பிலும் பசுவி ருளிலும்
நாஅல் வேத நெறிதிரியிலும்
திரியாச் சுற்றமொடு முழுதுசேன் விளங்கி
நடுக்கின்றி நிலியரோ" ⁷⁰

என்று முரஞ்சியூர் முடிநாகனார் பாடியுள்ளார். பால் இனிமையான
சுவை தரவல்லது; பகற்பொழுது ஒளிமயமாக விளங்குவது; நாக்கு
வேதங்கள் நெறிமுறையினைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கும்;
இயற்கைக்குப் புறம்பாகத் தன் இயல்பிலிருந்து பால் கசந்தாலும், பசு
இருளாக மாறினாலும், நெறிமுறையில் அணிகலனாக விளங்கும் வேதம்
நெறி திறம்பினும் அமைச்சர் திறம்பாத் தன்மையினை உடையவராவர்.

சங்கு சுட்டாலும் வெண்மை தரும் என்றும் பண்பாட்டு இலக்கணத்திற்
கேற்ப, எத்துணை இடையூறு நேரினும் நிலைமாறாத் தன்மையில்
நிற்பவர்கள் சேரநாட்டு அவையோர் என்பதனைத் தெள்ளிதின்
அறியலாம். இத்தகைய அவையோரின் துணைகொண்டே சிறிதும்
நடுக்கமின்றித் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் நல்லாட்சி புரிந்தனர் சேர
மன்னர்.

அரசனுக்கும் அவன்தன் அங்கங்கட்கும் மாறுடத் தெய்வத்தால்
ஏற்படும் குற்றங்களைத் தடுத்த நிறுத்துவோர் அவையோர் ஆவர்.
அதனால் சேரநாட்டு அவையோர் தொடர்ந்து செல்லும் நிழல்போல
இருந்து வேண்டுங் காலத்துத் துணைபுரிந்து வந்தனர். அதனால்
அவர்கள் 'மெய்யார்த்த சுற்றம்' எனப்பட்டனர்.⁷¹ இவர்கள்
தம்முடைய 'யிர்க்கு இறதி வந்தவிடத்தும் அறந்திரியாக் கோட்பாட்டை
உடையவராய், உறுதியாவன ஆற்றும் உள்ளமும், தன் வேந்தன் செல்வம்
வலி முகலியன தொலைத்த வழியும் அவனை நீங்காது பழமை
பாராட்டும் பண்புள்ளமும் கொண்டவர்கள். இதனைத்,
"தொலையாக் கொள்கைச் சுற்றம்"⁷²
என்னும் தொடரால் அறியலாம்.

செங்கோன்மை புரிந்தோர் பலர் இருந்தனர்; செங்கோன்மைக்-
காக உயிர்விட்டோர் சிலர் இருந்தனர்; பெண்கொலை புரிந்த
நன்னனைப் போலவும், மலையமான் மக்களை இளஞ்சிறார் என்ற
கூடக் கருதாமல் கொல்ல முயன்ற சின்னிவளவனைப் போலவும் சிலர்
இருந்தனர். அதுபோலவே, புரையோர் பலர் இருந்தும், சிறியோரும்
சிலர் இருந்துள்ளனர். அரசன் விரும்பியதையே தாலும் விரும்பி,

[illegible][illegible]

ജനകൃഷ്ണൻ വർണ്ണനാശി കൃഷ്ണൻകൃഷ്ണൻ 94 ജനകൃഷ്ണൻ വർണ്ണനാശി

‘**புதுப்புது**’, **நவீன**, **மதுபுருஷ** **வழிபாடு**, **மதுபுருஷ**

தேயமானவர்கள் நலத்திட்டத் திட்டத்தின் கீழ் கட்டப்படும் தொகைகள் குறித்து அமைச்சர் பதிலளித்தார்.

தமிழக அரசு அரசாங்கப் பத்திரிகை 'சமீப காலம்' இதழில்

[illegible]

தமிழ்நாடு இசுலாமியத் தலைநகரம் மாற்றப்படும்

• നമ്മുടെ നാട് കേന്ദ്രീകൃതമാണ്. • നമ്മുടെ നാട് കേന്ദ്രീകൃതമാണ്.

• **ഗുപതയുക്ത : മിജു**

கல்வெட்டில் கற்றம், 73 எல்லாம் மக்களின் தொழில் கற்றம்.

256

அன்பும் அருகும் நிலவேந்தனின் நீங்காப் பண்புகளாகும். இவ்விரு பண்புகளும் நீக்கி, நிரயம் செய்யும் சிற்றிணத்தாரொரு சேர்ந்த இருந்தவன் கருவூரேறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ் சேரலிரும்பொறை என்னும் சேர வேந்தன். நாடு காணலை மறந்து வாழ்ந்த மன்னனைக் கண்ட புலவர் நரிவெருடத்தலையார், "நீ பாவம் செய்து நீங்காத நரகத்தை அடையும் சிற்றிணத்தாரோடு சேராது குழந்தையைத் தாய் காப்பதுபோல் நாட்டினைக் காப்பாற்றும் என்னங் கொண்டவனாய் இருத்தல் வேண்டும்" என்ற அறிவுரை கூறுகிறார். இதனை,

"அன்பும் அருகும் நீக்கி நீங்கா
நிரயம் கொள்பவரோ டொன்றாது காவல்
குழவி கொள்பவரின் ஒம்புமதி" 77

என்னும் புறநானு நற்பு பாடலடிகளால் அறியலாம். இங்ஙனம் வேண்டுங்-
காலத்து அறிவுரை கூறி அரசனுக்கு வரும் பழியினைத் தடுத்த நிறத்தும்
பாங்கினை உணரலாம்.

வண்மையினை வலியுறுத்தல்: வண்மையினை வலியுறுத்தும் நிலையில்
சேரர் அரசு செயல் புரியவில்லை. ஏனையோரினும் சேரரே
வண்மையில் சிறந்து விளங்கினர். இருப்பிலும் வண்மையினை வலியுறுத்தவது
பெரியோரின் கடமையாதலின் கூறினர்.

சேரமான் மாவன்கோவினொடு சோழனும் பாண்டியனும்
ஒருங்கிருந்த காட்சியினைக் கண்ட ஓளவையார், ஒற்றமையினை
வலியுறுத்தி, உலக நிலையாகமையினை எடுத்துரைத்து, இரவலர்க்கு
இல்லை என்னாது என்றும் வரையாது கொடுத்த வாழ்தல் வேண்டும்
என்னும் கருத்தினைத் தெரிவித்தார்.

"இரவலர்க் கருங்கல மருகாது வீசி
- வாழ்தல் வேண்டுமென் வரைந்த ஷகல்" 78

என்றும் புறநானு ற்றப் பாடலடிகளால் இதனை அறியலாம்.

இது, மண்ணைக் கண்டு பாடியிருப்பினும் பொதுநோக்கில்
பாடிய பாடலாக அமைந்துள்ளமை உணரத்தக்கது.

போரினைத் தவிர்த்தல்: அவையோரின் கடமைகளுள்
போரினைத் தவிர்த்தல் சிறந்தது. தந்தை மகன் ஆகியோருக்-
கிடையேயும், உடன்பிறப்புக்களிடையேயும் நடைபெறும் அரசுரிமைப்
போரினால் ஏற்படும் பழியினைத் துடைத்த பெரியோரைச் சோழ
நாட்டில் காணலாம். 79 போரினால் ஏற்படும் அமைதியின்மையையும்,
மண்ணை இழந்த நாட்டு மக்கள் படும் அல்லலையும் அவல நிலையையும்
கண்ட சேரநாட்டுப் புலவர்கள் போரைத் தடுக்கவும் தவிர்த்தவும்
முனைந்தனர்.

சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனுக்கும் சோழனுக்கும்
ஏற்பட்ட போரில் இருவரும் இறந்தனர். இதனைக் கண்ட பரனர்,
'இந்நாடு இனி என்னாகும்' என்ற இரக்க நிலையில் பாடியுள்ளார். 80
வேந்தர்கள் போரினைப் பெரிதாகக் கருதாமல் நாட்டு மக்களின்
நலனைப் பெரிதாகக் கருதி ஆட்சி நடாத்த வேண்டும் என்பது
இதனால் வெளிப்படும் கருத்தாகும்.

காமவேட்கையைக் கடிதல்: வேந்தன் மகிழும் வகையில் தன்
திருவோலக்கத்தில் ஆடலும் பாடலும் பண்ணின் பயங்கமும் நகைப்புல
வாணரால் நடைபெறுவது உண்டு. மண்ணர் அதனைக் கண்டு களித்துப்
பரிசினை நல்குவர். இங்ஙனம் நடைபெறும் நிகழ்வில் ஆடல்மகள்மேல்
காமங்கொள்ளல் இயல்பு. இவ்வியல்பினை அடியார்க்குநல்லார்,

"நாடகமகள் அரங்கேறக் கண்ட அரசன் அவன்மேற் காமக்குறிப்பு உடையனாதல் இயல்பு"⁸¹ என்பர். ஆயின், காம வேட்கை மிகுதியாகக் கொள்ளுமளவு பெரிதும் ஈடுபடுதல் முறையன்று. ஏனெனில், இவன் இயல்பினைக் காணும் ஏனையோர், சூழ்ச்சி செய்து நாட்டினைக் கைக்கொள்ள முடியும்; அதனால் புலவர்கள் தம் மன்களின் மனத்தை நேர்ப்படுத்துவர்.

வடக்கே இமயம் முதற்கொண்டு தெற்கே சூமரிவரை பரந்துள்ள நிலவுலகத்து அனைத்து வேந்தரும் சான்றோரும் தங்கியிருக்கும் பந்தரின்கண் அசைதடை விறலியர் பாடல் நடைபெற்றது. விறலியர் ஆடலும் பாடலும் அதற்கேற்ப மெய்யழகும் கொண்டு வேந்தனை இன்புறத்தும் தன்மையினை உடையராவர். இவ்விறலியர் பாடல்மேல் அளவிலா விருப்பங் கொண்டிருந்தான் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் என்றும் சேரமன்னன். தன் நிலைமறந்த சேரமானைக் கண்டு நெறிப் படுத்த விரும்பினார் காக்கைபாடியியார் நச்செள்ளையார். எனவே, "வெள்வேலேந்திய அண்ணலே, நீ, சிற்றிப்பத்தில் ஈடுபட்டுப் பெரிதும் நெடிதிருந்தமையான் எனியன்போலும் என்ற கருதிச் சூழ்ச்சி முறையில் நினை வெல்ல முயல்வர்; நினை உணராதோர்" என்ற தம் சொல் வன்மையால் மன்களைத் தன்னிலைப்படுத்தினார். இதனை,

"வெள்வே லண்ணன் மெல்லியன் போன்மென
உள்குவர் கொல்லோநின் னுணரா தோரே"⁸²

என்றும் பகிற்றுப்பத்தின் பாடல் அடிகளான் அறியலாம். இதனால் புலவரின் உயர்ந்த பண்பும் அஞ்சாமையும் ஆழ்ந்த புலமையும் தெள்ளிதன் விளங்கும். 'நினை அறியாதோர் எனியன் என்ற எண்ணுவர்' என வேந்தனுடைய தவறினைப் பிறர் மேலேற்றிக் தன்னிலைப்படுத்தும் புலமையாற்றல் வியக்கத்தக்கது.

කිසිදු : ගුණානුකූල නිවැරදි ලෙසින් ලෙසියානු නිවැරදි ගණන
නිවැරදි ගුණානුකූල ප්‍රමාණ ප්‍රමාණය . සියලුම ගණන

කිසිදු ලෙසින් : , ගුණානුකූල ලෙසින් ලෙසියානු ගණන
ලෙසින් ගණන . සියලුම ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන

නිවැරදි , ගණන ගණන ගණන ගණන , ගණන

ගුණානුකූල ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන

78 ගුණානුකූල ගණන ගණන ගණන
ගුණානුකූල ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන

ගණන . ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන
ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන
ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන
ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන

ගුණානුකූල ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන
ගුණානුකූල ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන

ගුණානුකූල ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන

83 ගුණානුකූල ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන

ගුණානුකූල ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන

ගුණානුකූල ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන

ගුණානුකූල ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන

ගුණානුකූල ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන

ගුණානුකූල ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන

ගුණානුකූල ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන

ගුණානුකූල ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන

ගුණානුකූල ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන ගණන

மட்டுமன்ற; அரசியல் பிழை ஏற்படவும் இடமுண்டு; அரசியல் பிழை ஏற்பட்டதும் உண்டு. அதனைப் பாண்டியன் நெருஞ்செழியன் நிகழ்ச்சியால் அறியலாம்.

சோழன், மாதவி என்னும் ஆடல்மகளுக்குத் தலைக்கோல் பட்டமும், ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சு பொன்னுங் கொடுத்தான். அஃது அவன் கலையுள்ளத்தைக் காட்டிற்று.

சேரன் அங்ஙனம் நடவாது புலவர் தன்னிலைப்படுத்த மளவு நடந்துகொண்டது அரசியல் பண்பிலே கடிந்துரைக்கப்படும் காம வேட்கையைக் காட்டுகின்றது.

பாண்டியன் நிகழ்வோ, இவற்றினால் விளையும் விளைவுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாற்போன்ற, நெறிபிறழ்ந்த கொலைக்குற்றம் புரியச் செய்தது. அரசியற் பிழை நேரிட்டது; செங்கோன்மை கொடுங்கோன்மையாயிற்று. இஃது அகனால் விளையும் கொடுமையைக் காட்டுகின்றது. இதற்குக் காரணம் ஆடல்மகள் மேல்கொண்ட காம உள்ளம்.

நகைப்புலவாணரால் நடைபெறும் ஆடல்பாடல் அரசியல் நிகழ்ச்சியில் ஒன்றாகி நடைபெற்றள்ளது. அதன்மேல் காதல் கொள்ளுதல் இயல்பு. ஆயின் அரசியல் பண்புக்கு இழுக்கு நேரிடும் நிலையில் பெருவேட்கை கொள்ளுதல் கடிந்துரைக்கப்பட வேண்டிய தொன்றாகும்.

மேற்கூறிய கருத்துகள் அவையோரின் பண்புநலன்களை உணர்த்துகின்றன. அரசியற் பிழை நேரிடாமல் அரசனைக் காத்தும் மக்களைக் காத்தும் அரசாட்சிக்குப் பெரிதும் உறுதுணையாய் இருந்தனர்.

அறம்தஞ்சும் அரசாட்சி நிகழ வேண்டுமானால் அறம்தஞ்சும் அவை வேண்டும். அனைத்திற்கும் முதற்கண் நிற்பது அறமே. அறத்தான் வருவதே பொருள்; அறத்தான் வருவதே இன்பம்; அறத்தான் அமைவதே அரசாட்சி. அந்த அரசாட்சிக்கு அடிப்படையாய் அமைவது பண்புநலன். அந்தக் கால ஆட்சி அறத்தால் அமைந்தது ஆகும். அதனைக் கூறவே அரசர் பண்புநலன், அரசியல் பண்புநலன், அவையோர் பண்புநலன் ஆகிய மூன்ற பண்புநலன்கள் இதுகாறும் ஈராயப்பட்டன. இப்பண்புநலன்கள் யாவும் வழிமுறைக் கொள்கைகளாகக் காலந்தொறும் தொடர்ந்து பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆ) நீதி நெறிமுறை

அரசாட்சியின் உயிர்நாடி நீதி யாகும்; அறத்தான் அமைந்த அரசாட்சியா என்பதனை நிலைநிறுத்திக் காட்டுவது நீதி நெறியே. அறம் யாது என்பதையும், அறத்தின் சிறப்பு எத்தகையது என்பதையும் வள்ளுவர் அறன்வலியுறுத்தலில் கூறவர்.⁸⁵ அறம் என்பதாவது அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச்சொல் ஆகிய நான்கினையும் கடிந்து இடையறாது ஒழுதுதல்; மனத்துக்கள் குற்றமில்லாது 'இருத்தல்'; அறத்தினா ங்கு ஆக்கமும் இல்லை; அறத்தான் வருவதே இன்பம்.⁸⁶

ஆயின், மனிமேகலை ஆசிரியர் சாத்தனார், அறம் எனப்படுவது யாதெனின் மக்களுக்கு உண்டியும் உடையும் உறையுமும் வழங்குவது என்பர். இதனை,

"அறமெனப் படுவ தியாதெனக் கேட்பின்
மறவா திறுசேன் மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
உண்டியு முடையு முறையு மல்லது
கண்ட தில்லெனக் காவல னுரைக்கும்"⁸⁷

என்ற மனிமேகலை உரைத்துகிறது.

"அரிஸ்டாட்டில் 'அறவழி' (Ethics) என்ற புகழ்பெற்ற நூல் ஒன்றை எழுதியுள்ளார். அறத்தால் ஒருவர் பெறவது இன்பம். எனவே, இன்பத்திலிருந்து அறத்தை வேறாகக் காட்டுதல் இயலாது என்ற அவரது கொள்கையே அந்நூலில் நன்கு காணப்படுகிறது"⁸⁸

என்று அரிஸ்டாட்டிலின் அறம் பற்றிய கருத்து விளக்கப்படுகிறது. இவரும் அறம் என்பதற்கு விளக்கத் தராமல் அறத்தின் சிறப்பினை மட்டும் கூறியுள்ளார். எனவே, அறம் என்பதற்கு உரிய பொருளினை வரையறுத்தல் கருதல் இயலாது என்பது புலப்படுகிறது. இருப்பினும், வள்ளுவரின் வாய்மொழி மூலம் பண்பின் அடிப்படையில் அமைவதே அறம் என்பதை அறிய முடிகிறது. வள்ளுவர் கருத்தை மனத்திற் கொண்டு பரிமேலழகர்,

"அறமாவது, மற முதலிய நூல்களில் விதித்தன
செய்தலும், விலக்கியன ஒழித்தலும் ஆம். அஃது
ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம் என மூவகைப்படும்"⁸⁹

என்ற விளக்கம் தருவர்.

அறம் என்பதைக் குறிக்க ஆங்கிலத்தில் natural justice அல்லது Natural Law என்றும் தொடர்களைப் பயன்படுத்துவர். நீதி, அறம் ஆகிய இரு சொற்களுக்கும் Justice என்றும் ஒரே சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. நீதி, அறத்தின் கூறுகளுள் ஒன்று என்பது ஈண்டு நினைக்கத்தக்கது. இது பரிமேலழகர் குறிப்பிடும் வழக்கு, தண்டம் என்ற பிரிவினைச் சார்ந்தது எனலாம். ஒழுக்கம் என்றும் அறப்பண்பு அரசனின் பண்புநலன், அவையோரின் பண்புநலன் ஆகிய பகுதிகளில் ஆராயப்பட்டது.

நீதி, இன்ற சட்டத்தின் அடிப்படையில் அமைகிறது; ஆயின், அன்ற அறத்தின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது. தொன்றதொட்டு வந்த பழக்கவழக்கங்களுக்கும் பண்பாடுகளுமே நீதிக்கு வழிவகுத்தன. மக்களின் நலனை மனத்தில் கொண்டு நீதி வழங்கப்பட்டது.

நீதி

அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம் என்பது முடியுடை வேந்தரின் அரசியல் பண்பின் உயிர்நாடியாக இருந்துள்ளது. இதனை,

"அறநின்ற நிலையிற் றாகலி னதனால்
முறைமைநின் புகழு மன்றே"⁹⁰

என்றும் புறநானு நற்பு பாடல் அடியாலும், "அல்லவை செய்தார்க்கு அறம் கூற்றமாம்"⁹¹ என்றும் சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் வெண்பா அடியாலும் அறியலாம். அத்தகைய அறத்தின் அடிப்படையில் அமைவது நீதியாகும். நீதியின் குறியீடாக விளங்குவது மன்னவன் கையிலேந்திய செங்கோல். இக்கோலானது, "அந்தணர் னாற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய் நின்றது" என்பர் வள்ளுவர்.⁹² "அந்தணர் னா லாகிய வேதமும் அறனும் செங்கோல் இவ்வுழி நடவாது ஆதலின் அதனை ஆதி என்றார்" என்ற பரிமேலழகர் பொருள்நலம் தருவர்.⁹³

சங்க கால நீதியானது நெடுங்காலமாக இருந்து வருவது. வேதமும் அறமும் ஆதியாகும்; அவற்றிற்கும் ஆதியானது மன்னவன் செங்கோல் எனில், அறமே அரசாட்சியின்வழிப் பிறந்ததோ என்றும் என்னம் தோன்றுகிறது. இதனால் அரசாட்சியில் நிகழும் நீதியின் தொன்மையினை உணரலாம். இது மக்களின் பழக்க வழக்கங்களுக்கேற்ப அமைந்து நலம்பயக்கத் துணைபுரிவது ஆகும். செங்கோன்மை என்ற சொல்லே செம்மை என்றும் பண்பினைக்கொண்டு இலங்குவது

காணலாம். செம்மை என்பது நடுநிலை பிறழாது இருத்தலாகும். இக்கோலினைச் செங்கோல் என்றும், கொடுங்கோல் என்றும் இருவகையாகப் பிரிப்பர். முன்னது, நீதியின்பாற்பட்டது; பின்னது, அநீதியின்பாற்பட்டது. முன்னது, அறத்தின்பாற்பட்டது; பின்னது, அதற்கு மாறுபட்டது.

நீதி மன்றம்

வேந்தன் வீற்றிருக்கும் திருவோலக்கமாகிய அரண்மனை நீதிமன்றமாகவும் விளங்கியது. செம்மை சான்ற கொள்கையராகிய அறங்குறு அனையத்தார் துணைக்கொண்டும், துணையின்றியும் நீதி வழங்குதல் உண்டு. தலைநகரங்களில் அவை, அவைக்களம், அறக்களம் என்னும் பெயர்களிலும், ஊர்களில் மன்றம், பொதியில் என்னும் பெயர்களிலும் நீதிமன்றங்கள் இருந்தன.⁹⁴ பேரரசர்கள் மட்டுமல்லாது சிற்றரசர்களும் மேற்கூறிய அரசியலமைப்பின் மூலம் முறை செய்த குடிபுரந்த சிறப்போடு ஆண்டனர்.

யாவரும் எளிமையாக நீதியினைப் பெற அரண்மனையின் வாயிற்புறத்தே மணியொன்று தொங்கவிடப் பட்டிருந்தது. இதனை

"வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க"⁹⁵

என்றும்,

"மறைநா வோசை யல்ல தியாவது
மணிநா வோசை கேட்டது மிலனே"⁹⁶

என்றும் வரும் சிலப்பதிகார அடிகளான் அறியலாம்.

எனவே, சேர மன்னர்களும் பிறரும் திருவோலக்கத்தினை நீதிமன்றமாகக் கொண்டு நீதி வழங்கினமை அறியலாம்.

அரசனே நீதிபதி யாவான்; எல்லா உரிமை வழக்குகளிலும் குற்ற வழக்குகளிலும் உயர்நடுவனாய் இருந்த நீதி வழங்குவான். நீதி வழங்கப் பெருந்தினை புரிந்தது அறங்கூறும் அவையம். அவையோரும் நடுவராய் இருந்துள்ளனர். அவர்களை 'அறக்களத்த அந்தனர்' என்றும்,⁹⁷ 'அருந்திறல் அமைச்சர்'⁹⁸ என்றும் சிலப்பதிகாரம் கூறுவதிலின்றும் அறியலாம். "நடுவராய் அமர்ந்திருப்போர் முறை மன்றத்திலுள்ள மற்ற எல்லாப் பணியாளரிடமிருந்த தனித்த வேறுபிரித்தறியும் வகையில் தனிப்பட்ட தலைப்பாகை அணிந்திருந்தனர்"⁹⁹ என்ற மதுரைக்காஞ்சி கூறுகிறது.

இத்தகைய அறக்களத்த அந்தனர் சேரநாட்டிலும் இருந்தனர். நீதிபதிகளின் பண்புநலனை மாங்குடி மருதனார் அழகாகக் கூறுவர்.

"அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமும் நீக்கிச்
செற்றமும் உவகையும் செய்யாது காத்த
நெமன்கோ லன்ன செம்மைத் தாகிச்
சிறந்த கொள்கை அறங்கூ றவையமும்"¹⁰⁰

என்ற மதுரைக்காஞ்சியில் அவர் குறிப்பிடுவர்.

நீதிபதிகள் உண்மையைக் கண்டறிந்த நீதி வழங்குவதில் அஞ்சக் கூடாது; பெருங் குற்றத்திற்காகக் கடுந்தண்டனை விதிக்கும்போது அதனைக் கண்டு ஒப்பப்படுதல் கூடாது; பேராசை பிடித்தவர்களாக இருத்தல் கூடாது. சிலர் ஆசையினால் தங்கள் விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ள அறத்தினை அழிக்கவும் செய்வர்; ஆதலால், நீதிபதிகளாய் இருப்போர் அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமும் இல்லா, நடுவராய் அமைதல் வேண்டும்.

அருத்த, வழக்கிடுவோர் பகைவரெனில் சினம் கொள்ளுதலோ, நண்பர் உறவினரெனில் மகிழ்வு கொள்ளுதலோ கூடாது. அங்ஙனம் இருப்பின், நியாயம் வழங்க இயலாது. எனவே, இருவரையும் ஒரே

நிலையில் எண்ணி நீதி வழங்குதல் வேண்டும். இதனைச் 'செற்றமும் உவகையும் செய்யாது காத்த' என்னும் பாடலடி உணர்த்துகிறது.

அடுத்த, ஒழுக்கம் உள்ளவர்களே உண்மையான நீதிபதிகளாக விளங்க முடியும். ஒழுக்கம் அற்றவர்களாக இருப்பின் நீதி குலையும். ஒழுக்கசீலராக இருந்தால்தான் தலாக்கோல் போன்ற நடுவுநிலை பிறழாது அறத்தின் அடிப்படையில் முறை வழங்க முடியும். இத்தகைய சிறந்த கொள்கையினை யுடைய அவையோர் சேரநாட்டில் நீதிபதிகளாக விளங்கினர்.

வழக்குரைத்தல்: வழக்குரைப்போரை 'முறை வேண்டுநர்' என இலக்கியம் கூறும்.¹⁰¹ முறைவேண்டுவோர்க்கு எளிதின் முறை வழங்கல் வேந்தன் கடமை. மூவேந்தர் நாட்டகத்தும் வழக்குரைத்தல் முறையானது ஒரே தன்மையாக இருந்துள்ளது. வழக்குரைத்தல் சங்க காலத்தில் இருந்ததற்குச் சிலப்பதிகார 'வழக்குரை காதை' ஒன்றே சான்றாக விளங்கக் காணலாம். அரண்மனை வாயிலைக் காவல்புரியும் வாயிலோன் வழி முறைவேண்டுவோர் தாம் யார் என்பதைக் கூறித் தம் வழக்கினை எடுத்துரைத்தல் வேண்டும்; வாயிலோன் இதனை வேந்தனிடம் சொல்லி இசைவு பெறவான்; பின்னர் முறைவேண்டுவோர் அரசன் அவைக்களத்தே செல்வர்.

கன்வன் எனக் கொலைக்களப்பட்ட கோவலன் மனைவி கண்ணகி பாண்டிய வேந்தனிடம் முறைகேட்கச் சென்றாள். அதுபோல்து வாயிலோனை விளித்துத் தான் யார் என்பதை அறிவிக்க வேண்டி, "இணையரிச் சிலம்பொன் றேந்திய கையன்; கணவனை யிழந்தாள் கடையகத்தாள்" என்ற கூறுகிறாள்.¹⁰²

கண்ணகி கூறியதை வாயிலோன் மன்னவனிடம் எடுத்தாரத்தும்
அவன் அளமதி வழங்குவதனை,

"வருக மற்றவள் தருக ஈங்கென
வாயில் வந்து கோயில் காட்டக்
கோயில் மன்னனைக் குறுகினள்" 103

என்றும் பகுதியினால் அறியலாம்.

இவ்வழக்கு, கண்ணகிக்கும் மன்னவனுக்குமிடையே ஏற்பட்ட
வழக்கு ஆகும். தன் முன்னே நிற்கும் கண்ணகியைப் பார்த்து,

"நீர்வார் கண்ண எம்முன் வந்தோய்
யாரை யோநீ மடக்கொடி யோய்" 104

என்று வினவுகிறான். அப்பொழுது கண்ணகி, தான் யார் என்பதையும்,
தன் வழக்கு என்ன என்பதையும், வழக்கிற்கும் தனக்குமுள்ள உறவு
யாதென்பதையும் எடுத்தாரத்துக் காற்சிலம்பு தன்னுடையது என்று
தன் உரிமையினையும் விளக்குகின்றாள். 105 ஆயின் மன்னனோ
'கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோ லன்று' எனத் தன் செயலை
நியாயப் படுத்துகிறான்.

இங்ஙனமான முறைவேண்டல் முவேந்தர் நாட்டகத்தும் நடை-
பெற்றிருக்கும் எனக் கருதலாம்.

ஆய்கல்: கண்ணோட்டமின்றி வந்த வழக்கினை ஆய்தல் மிகவும்
இன்றியமையாதது. ஆய்ந்த பின்பே முறைவழங்கல் செங்கோன்மை.
ஆராயாது முறைவழங்கல் கொடுங்கோன்மை. ஆய்தலுக்குத் துணை
செய்வன ஆட்சி, ஆவணம், அயலார் காட்சி முதலியன. ஆட்சியென்பது
சான்றோராரற் கையாளப்பெற்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வழக்கம்.
ஆவணம் என்பது வழக்கைத் தீர்மானிக்க உதவும் சுவடி, ஓலை முதலிய

எழுத்துச் சீட்டுகள். அயலார் காட்சி என்பது வழக்கு நிகழ்ச்சி கண்டோர் சொல்வது.

இம்முறையானது சங்க காலத்திலும் இருந்துள்ளது. ஆய்தலைப் பற்றி வள்ளுவர்,

"என்பதத்தான் ஓரா முறைசெய்யா மன்னவன்
தன்பதத்தான் தானே கெடும்" 106

என்ற கூறுவர். முறைவேண்டுநர்க்கு எளிய செவ்வி உடையனாய், அவர் சொல்லியவற்றை நூலோர் பலரோடும் ஆராய்ந்து, நின்ற உண்மைக்கு ஒப்ப முறைசெய்யாத அரசன் பாவமும் பழியும் எய்தித் தானே அழிந்து கெடுவான் என்பது இக்குறட்பாவின் உட்கிடக்கை. இதன்கண் நீதி நூல்களைக் கற்ற பலரோடும் சேர்ந்து வழக்கினை ஆய்தல் வேண்டும் என்பதையும், அதன் பின்னே முறைவழங்கல் வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்தக் காணலாம்.

வழக்கினை நன்கு ஆராயாமல் முறைசெய்யின் பாவமும் பழியுமே சிட்டும்; பகைவரால் கெடுதல் நிகழாமல் தானே கெட்டழிவான். இதற்குப் பொருத்தமான சான்ற சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படுகின்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் வீழ்ச்சி. தேவியின் சிலம்பினைக் கவர்ந்த கள்வன் பற்றிப் பொற்கொல்லன் கூறியதுமே மன்னன்,

"கன்றிய கள்வன் கைய தாகிற்
கொன்றச் சிலம்பு கொணர்க ஈங்கென" 107

என்று தீர்ப்பு வழங்கினான். பொற்கொல்லன் சொன்னதையே உண்மையென நம்பி முடிவினைக் கூறிவிடுகிறான். கோவலன் கள்வனா இல்லையா என்பது பற்றி இங்கு ஆராயப்படவில்லை. கள்வன் என்ற குற்றம் சாட்டப்பட்டவனை அழைக்கவில்லை. அவனுடைய நிலைமை-

யினையோ கழுத்தினையோ கேட்கவும் இல்லை. அதற்கு மேலாக இவ்வுழக்கு அரசவைக்கண் வைத்து, அறக்களத்து அந்தணரால் ஆராயப்படவுயில்லை. அதனால் அரசியற் பிழை நேரீடுகிறது. "அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் சுற்றாகும்" என்னும் இளங்கோவடிகளின் அறக்கூற்றுப்படி,¹⁰⁸ கூற்றவனுக்கு இரையாகிறான் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன். இஃது ஆராயாமல் முறைவழங்கலின் விளைவு ஆகும்.

என்னனம் ஆராய்ந்திருந்தால் முறைவழங்கலில் பிழை நேர்ந்திருக்காது என்பதனைக் கண்ணிக்கும் பாண்டியனுக்கும் இடையே நடந்த வழக்கில்மூலம் நன்கு அறியலாம்.

அறக்களத்து அவையோரைக் கொண்டு வழக்கினை நன்கு ஆராயாமல், பொற்கொல்லன் சொன்ன சொல்லைக் கொண்டு முடிவினை வழங்கியது தவறு என்பது சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றது.

எனவே, முறைவழங்குமுன் வழக்கினை நன்கு ஆராய்தல் மிகவும் இன்றியமையாதது ஆகும். இன்னனம் ஆராயும்போது அதனை நீதிநூற்குத்தக ஆராய்தல் வேண்டும். இதனை,

"நீமெய் கண்ட தீமை காணின்
ஒப்ப நாடி"¹⁰⁹

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

சேர மன்னர்கள் செம்மையினை - செங்கோன்மையினைத் தமதாக்கிக் கொண்டவர்கள். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் செம்மை நலத்தைக் கூறும்போது புலவர்,

"அழல்சென்ற மருங்கின் வெள்ளி யோடாது
மழைவேண்டு புலத்து மாரி நிற்ப"¹¹⁰

என்ற பாடியுள்ளார்.

செவ்வாய் சென்ற வழியில் வெள்ளியின் சென்ற ஒன்றே
சேராது. அதனால் மழை வேண்டுமிடத்து வேண்டுங்காலத்துத்
தவறாமல் பொழியும். செவ்வாயும் வெள்ளியும் சேர்ந்தால்
மழை பெய்யாது என்பவாகலின், 'அழல் சென்ற மருங்கின் வெள்ளி
யோடாது' என்றார். சேரலாதலின் ஆட்சியானது செம்மையாக
இருத்தலின் செவ்வாயும் வெள்ளியும் அதனதன் வழியிற் சென்றகொண்டு
உள்ளன. கொடுங்கோன்மையாக இருப்பின் செவ்வாய் சென்றவிடத்து
வெள்ளியும் செல்லும்.

எனவே, கோள்கள் அதனதன் வழியிற் சென்று மழைவேண்டுங்
காலத்துப் பொழிதலால், சேரமான் நடுவுநிலைமை தவறாமல்
முறைசெய்து ஆட்சிபுரிந்தான் என்பது தெள்ளிதின் விளங்கும். அங்ஙனம்
நடுவுநிலைமை தவறாது முறைசெய்தமையாகச் சேர மரபினர் வழக்கினை
நா லோர் பலரோடு ஆராய்ந்து அறிந்த பின்னரே முறைவழங்கிச்
செம்மை காத்தனர் என்ற உணரலாம்.

முறைவழங்கல்: அறநெறியில் நின்று நீதிநா லோடு ஆராய்ந்து
நடுவுநிலைமை பிறழாது நீதி வழங்கல் 'முறை' ஆகும். நீதி
வேண்டுமோரை 'முறைவேண்டுநர்' என்பர். முறை என்ற சொல்
நீதியினையும், இறைமுறை என்னும் தொடர் அரச நீதியினையும் குறிக்கும்.
இதனை, முறையே திருக்குறளிலிருந்தும், சிலப்பதிகாரத்திலிருந்தும்
அறியலாம்.¹¹¹ முறைவழங்கல் என்பதும், முறைசெய்தல் என்பதும்
நீதியினை வழங்குதலைக் குறிக்கின்றன.

செங்கோன்மையின் வெளிப்பாடே நீதி வழங்கல். நீதி
வழங்குதலின் தன்மையினை வள்ளுவர்,

"ஒர்நீதுகண் ணோடா திறைபுரிந் தியார்மாட்டும்
தேர்நீதுசெய் வஃதே முறை" ¹¹²

என்ற தெளிவாகக் கூறுவர். தன்கீழ் வாழ்வார் குற்றம் செய்தால் அக்குற்றத்தை நாடி, யாவர்மாட்டும் கண்ணோடாது, நடுவுநிலைமை பொருந்தி, அக்குற்றத்திற்குச் சொல்லிய தண்டத்தை ஓரோரோடும் ஆராய்ந்து அவ்வளவிற்றாகச் செய்வதே முறையாகும் என்ற விளக்கம் தருவர் பரிமேலழகர். இதன்கண் 'முறை' என்பதற்கு 'நடுவுநிலைமை' என்றும் பொருள் குறிக்கப்படுதலை அறியலாம். நடுவுநிலையோடு நின்றல் அரசன் கடமையெனிலும் இயல்பும் ஆகும். நாட்டை ஆள்வவன் நடுவுநிலைமை என்றும் இறைமை கொண்டமையால் 'இறைவன்' எனப்பட்டான்.

முறைசெய்தற்கு நான்கு பண்புகள் குறிக்கப்படுகின்றன. அவை-
யாவன: ஓர்தல், கண்ணோட்டமின்றி இருத்தல், நடுவுநிலைமை,
தேர்தல் என்பன. ஓர்தலாவது, குற்றம் எதனால் எங்ஙனம் உண்டாயிற்ற் என்பது பற்றி ஆய்தல். அஃதாவது, இயற்கையால் உண்டான குற்றமா, செயற்கையால் உண்டான குற்றமா, தன் ஆட்சியின் விளைவால் உண்டான குற்றமா, அவனால் உண்டான குற்றமா என முதற்கண் குற்றத்தை ஆராய்வது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலே சுட்டப்படும் குற்றம் உண்மையானதா, பொய்யானதா என்ற ஆராய்தல் வேண்டும்.

குற்றம் நிகழ்வதற்குரிய காரணத்தை அறிந்தபின் உற்றார் உறவினரா, அயலவரா; நண்பரா, பகைவரா; அறிந்தவரா, அறியாதவரா; உயர்ந்தவரா, தாழ்ந்தவரா; கற்றவரா, கல்லாதவரா; வலியரா, மெலியரா என்றெல்லாம் பாராது ஆய்தலே கண்ணோடாது இருத்தல் ஆகும்.

நடுவுநிலைமை என்பது சமச்செய்து சீர்தாக்கும் தலாக்கோல் போன்றது ஆகும். தனக்கொரு நீதி மக்களுக்கொரு நீதி என்பது அரசியற் பண்பு அன்ற. நால்வகை வருணத்திற்கு ஏற்றாற்போல் நீதி வழங்கல் முறையன்ற; ஒருபாற் கோடுதலாகும். கோல் கோடின்கொடுக்கோண்மை நிகழும் என்பது பொருள். தன்கீழ் வாழ்வோர் அனைவரையும் தன்னையும் ஒரேநிலையில் நிறுத்தி நடுவுநிலைமை பிறழாத இருத்தல் வேண்டும். இது முறைவழங்கலுக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது ஆகும்.

நடுவுநிலைமை பிறழாமல் நின்று குற்றத்தின் தன்மையினை எடை போடுதலே தேர்தல் ஆகும். பஞ்சமாபாதகங்களில் எவ்வகையைச் சேர்ந்தது என்பதையறிந்து அதற்கேற்ப அமைந்துள்ள தண்டனையினை லா லின்கன் தெரிந்து தண்டனை வழங்குதல் வேண்டும்.

இங்ஙனம் முறைசெய்து மக்களைக் காப்பாற்றும் மன்னவனை ிறைவன் எனப் போற்றினர்.

ஒரு மன்னனுக்குச் சிறப்புத் தருவது, நாற்படை கொண்டு வாகும் வில்லம் வேலம் ஏந்திப் போர்க்களங்கொண்டு வீழ்ப்புண் எய்தி, மாற்றாநரை வென்ற, வெற்றி வாகை குடுவதன்ற; முறைசெய்யும் மன்னவன் கோலினால் வரும் வெற்றியே ஆகும். அக்கோலம் தன் நிலையிலிருந்து மாறாத இருத்தல் வேண்டும் என்ற செங்கோண்மையின் சிறப்பினைக் கூறுவர் வள்ளுவர். அது,

“வேலன்ற வென்றி தருவது மன்னவன்
கோலதாங் கோடா தெனின்”¹¹³

என்றும் குறட்பாவினால் விளங்கும்.

செங்கோன்மையான் சிறப்புப்பெற்ற மன்னர்க்கும் உண்டு. கரிகாற் பெருவளத்தான், மஹாதீட்ச்சோழன், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், பொற்கைப் பாண்டியன் முதலானோர் அத்தகையோர். இவர்கள் நிகழ்ச்சிகள் செங்கோன்மையினைக் காட்டும் இலக்கியங்களாகும்.

இளமை நானி முதுமையெய்தி உரைமுடிவு காட்டிய உரவோன்¹¹⁴ கரிகாற் பெருவளத்தான் ஆவன். இதன்கண் உள்ள 'உரை' என்பது வழக்காடுதலையும் (Argument), 'முடிவு' என்பது தீர்ப்பையும் (Judgement) குறிப்பதைக் காணலாம்.

இவனும் சிறந்தோன் மஹாதீட்ச்சோழன். இதனை, 'இவன் பெயரே குறித்து நிற்பதைக் காணலாம். மன்னனாக்கொரு நீதி, மக்களுக்கொரு நீதியின்ற என்னும் அரசியல் பண்பினை மெய்ப்பித்தவன் ஆவன். இவன் நீதி வழங்கியது ஐந்தறிவு படைத்த விலங்கிற்கு ஆகும். அதனால், 'மன்னனாக்கொரு நீதி, மன்னுயிர்க்கொரு நீதியின்ற' என்ற கறுவது மிகவும் பொருத்தமாக அமையும். குடிமக்களைப் பேணுதல் மட்டும் வேந்தன் கடமையன்ற; மன்பதை காப்பது அவன்தன் கடமையாகும். அதாவது, மன்னுலகத்தில் உள்ள உயிரினங்களுையெல்லாம் காப்பது என்பது பொருள். இவன் நிலையில் நிற்பவன் சிபி என்னும் சோழ மன்னனும் ஆவான்.

தனக்குத் தானே கரியாக நின்ற தண்டனையினைக் கொடுத்தாக் கொண்டவன் பொற்கைப் பாண்டியன் ஆவான். மன்னன், மக்களுக்கு முறைசெய்தல் இயல்பு; மக்கள், மன்னனுக்கு முறைசெய்தல் இயல்பன்ற என்பதற்கு மாறானது இவன் செயல். மன்னன் தவறிழைத்தமையான் மக்கள் நடுவராக அமைந்து தீர்ப்பு வழங்கினர்.

இங்ஙனம் மக்களுக்காகவே மன்னர்கள் ஆட்சி புரிந்துள்ள-
மையினை நன்கு உணரலாம். முறை செய்தலில் மன்னர் இறைவனைப்
போலக் காட்சி அளித்துள்ளனர்.

முறைசெய்தலை மன்னன் நாள்தொறும் செய்தல் வேண்டும்.
தன் நாட்டு எல்லையில் நிகழும் தீமைகளை நாள்தொறும் ஆராய்ந்து
அதற்குத் தக முறைசெய்தல் வேண்டும். தீமைகளைக் களைய முறை-
செய்யா மன்னவனின் நாடு தன் சிறப்பிலிருந்து படிப்படியே கெடும்
என்ற கூறுவர் வள்ளுவர்.¹¹⁵ இதிலிருந்து சங்க கால மன்னர்கள்
நாள்தொறும் முறைசெய்து காத்தமையினை அறியலாம்.

அரைசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாகும் என்பதற்கு
இலக்கியமாகத் திகழ்பவன் ஆரியப்படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்-
செழியன் ஆவன். மந்திரச் சுற்றம் நீங்கிப் பொற்கொல்லன்
சொற்கேட்டதனால் பிழைபுரிந்தான். இதனை,

"மன்பதை காக்குந் தென்புலன் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது கெடுகவென் ஆயுளை
மன்னவன் மயங்கிவீழ்ந் தனனே"¹¹⁶

என்றும் சிலப்பதிகார அடிகள் விளக்கும். இதனால், அவையோரின்றித்
தானே முறை வழங்கியுள்ளமை அறிய முடிகிறது.

இவன் இறைமுறை பிழைத்தமைக்காகத் தன்னுயிர் கொடுத்தவன்.
இதனையறிந்த சேரன் செங்குட்டுவன்,

"செம்மையின் இகந்தசொற் செவிப்புலம் படாமூன்
உயிர்பதிப் பெயர்த்தமை உறக ஈங்கென
வல்வினை வளைத்த கோலை மன்னவன்
செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோ லாக்கியது"¹¹⁷

என்ற கூறுவதிலிருந்து அவன்தன் செம்மை உள்ளத்தினை அறியலாம்.

புலமையினை புலமையால் அறியுமாறு போலச் செங்கோன்மையினைச் செங்கோன்மையான் அறிய இயலும். தென்னவனாக்காக வருந்துவ-
திலின்றும் சேரனது செங்கோன்மை உணரப்படும்.

அரசன் புரிவது செங்கோன்மையா, கொடுங்கோன்மையா என்பதை அறியச் சோழநாட்டில் பாண்டி மன்றம் ஒன்று இருந்தது. பூம்புகாரில் அமைந்துள்ள ஐவகை மன்றங்களில் பாண்டி மன்றமும் ஒன்றாகும். இம்மன்றத்திலுள்ள பாண்டியானது, அரசியல் பொறுப்புடையவர் தம் செங்கோலாட்சியிலே கோணுதலாக நடப்பினும், அறங்கூறும் அவையோர், அறநா லுக்கு மாறப்பட்டு ஒருபக்கமாகச் சார்ந்து நீதி வழங்கிதும் நாவால் வெளிப்படச் சொல்லாத துன்பக்கண்ணிர் சொரிந்து நின்று அலும். இதனை,

"அரைககோல் கோடினும் அறங்கூ றவைவந்த
உரைநா ல் கோடி ஒருதிறம் பற்றினும்
நாவொரு நவிலாத நவைநீ ருகுத்தப்
பாவைநின் றவூஉம் பாண்டி மன்றமும்" 118

என்றும் சிலப்பதிகாரப் பாடலடிகளான் அறியலாம்.

சங்க கால மன்னர்கள் செங்கோன்மையிலும், அறங்கூற அவையிலும் கொண்டிருந்த உண்மை நிலைகளை இவற்றால் நன்கு உணரலாம். இதற்கென்று ஒரு மன்றம் அமைத்திருந்தார்கள் என்றால் முடியுடை மூவேந்தரின் அரசாட்சி எத்தகு அறவழியில் நடந்துள்ளது என்பதை அறியலாம். முடியாட்சியாலிலும் மக்களுக்குக்காகவே நடந்த மக்களாட்சியிலும் மேலாக நடந்தமையினை உணரலாம்.

எனவே, சங்க கால நீதிமுறையானது அறத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தது; இக்கால நீதியோ சட்டத்தின் அடிப்படையில் அமைவது. குற்றம் புரிந்தோர் தப்புவதற்கும், குற்றம் செய்யாதவன் தண்டனை

பெறவதற்கும் வாய்ப்பு உண்டு. நீதிபதிக்கு உண்மை தெரிந்திருந்தாலும் சட்டத்தின் அடிப்படையிலேயே நீதி வழங்க வேண்டியுள்ளது. ஆனால் சங்ககால ஆட்சியில் உண்மைக்குத்தான் முதலிடம். உண்மையினையே முதலிடமாகக் கொண்டு நீதி வழங்குவர். செங்கோன்மையில் வெளிப்பாடு நீதியாகும் எனக் கூறும் பிறவும் செங்கோன்மையில் வெளிப்பாடே ஆகும். செங்கோன்மை என்பது அரசாட்சியில் காணலாகும் நெறிமுறைகள் அனைத்தும் சேர்ந்தது எனலாம்.

சேரநாட்டிலும் ஏனைய நாட்டில் நடந்தமை போன்ற நடுவுநிலைமை தவறாமல் நீதி வழங்கப்பட்டுச் செங்கோலாட்சி நடந்துள்ளது.

முறை வழங்கலில் பிறர்: முறைவழங்குபவன் மண்ணை ஆவான்; முறைவழங்கத் துணைபுரிவவர் அவையோர். அவையோர் இன்றியும் வேந்தன் நீதி வழங்கும் உரிமையினைப் பெற்றவனாக விளங்கினான். ஆயின், வேந்தனின்றி நீதி வழங்கும் உரிமையினை அவையோர் பெற்றிருந்தனரோ இல்லையா என்பதைத் தெளிவாகக் கூற இயலவில்லை. "சங்க இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் அரசனின்றி அவையோர் நீதி வழங்கியதாகத் தெரியவில்லை"¹¹⁹ என்ற ந.சுப்பிரமணியன் தமது தூ லில் குறிப்பிடுவர்.

இருப்பினும், (இடைக்காலத்து-நேர்ந்த) வழக்குகளை அவையோர் ஆராய்ந்து முறை வழங்கியிருக்கலாம் என்ற எண்ணத் தோன்றுகிறது. இதற்கு அரணாக இலக்கியக் கருத்து ஒன்ற சிலம்பில் இடம்பெறுகிறது. பராசரன் என்பவரின் வரலாறே அது. அரசியல் வினைஞர் சிலர் அரண்மனைப் பொருளைத் திருடிய கள்வன் என எண்ணி வார்த்திகளைச் சிறையிலிட்டனர். இதனால் ஐயை கோயில் திறக்கவில்லை.

உண்மையினை அறிந்த பாண்டியன் ,

"அறியா மாக்களின் முறைநிலை திரிந்தவென்
இறைமுறை பிழைத்தது பொறுத்தல்தங் கடனை" 120

என்ற கூறி வார்த்திகளை விடுவித்தான் .

இதனால் குற்றம் புரிந்தோரைச் சிறையிலிடும் உரிமையினை
அரசியல் வினைஞர் பெற்றிருந்தமை அறியப்படுகிறது . அரசியல்
வினைஞரே குற்றத்தை ஆய்ந்து சிறைத்தண்டனை கொடுக்கும் உரிமையைப்
பெற்றிருக்கும்போது , அவையோர் முறைவழங்கும் உரிமையினைப்
பெற்றிருந்தனர் எனலாம் .

ஒறத்தல்

ஒறத்தலாவது , ஒருவன் தான் செய்த குற்றக்கிற்கேற்பத்
தண்டனையைக் கொடுத்தல் . தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் 'ஐவகை
மரபின் அரசர் பக்கமும்' என்றும் தாற்பாவிற்கு நச்சினார்க்கினியர்
உரையெழுதும்போது தண்டஞ்செய்தலையும் ஒற்றாகக் கூறுவர் . 121

"தண்டமாவது , அவ்வொழுக்க நெறியிலும் வழக்குநெறியிலும் வழியினாரை
அந்நெறி நிறுத்தற்பொருட்டு ஒப்ப நாடி அதற்குத் தக ஒறத்தல்" 122
என்ற பரிமேலழகர் விளக்கம் தருவர் . இவ்வொறத்தலானே நாட்டில்
நிகழ்விருக்கும் குற்றங்களைக் கடிய முடியும் .

குடிமக்களைத் தீநெறியின்றும் நீக்கி நன்னைப்படுத்தும் முறை
யாதலின் ஒறத்தலும் அறச்செயலாகும் . தன் மக்களைத் தானே
ஒறத்தல் அறமன்ற என்ற என்னலாம் . தீயவரிடமிருந்து நன்மக்களைப்
பாதுகாத்தல் வேந்தன் கடமையாதலின் ஒறத்தலாவது குற்றமன்ற;
அறமே யாகும் . வஞ்சுவர்வாய்மொழி,

"குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றம் கடிதல்
வருவன்ற வேந்தன் தொழில்" ¹²³

என்ற இக்கருத்திற்கு அரண்செய்தலைக் காணலாம். மன்னன் குடிகளைப் பிறர் நலியாமல் காத்துத்தானும் நலியாது பேணி, அவர்மாட்டுக் குற்றம் நிகழின் அதனை ஒழிப்பான். இது வேந்தனுக்குப் பழியன்று, தொழில் ஆகலான். குடிமக்களுக்குத் துன்பமானது பிறநாட்டவராலும், தன் நாட்டவராலும் வருவதுண்டு. இருவழியினின்றும் வரும் துன்பத்தைப் போக்கி மக்களைப் பாதுகாத்தலைக் 'குடிபுறங் காத்தோம்பி' என்றார். அதனொடு தன்னாட்டு மக்களிடம் நிகழும் குற்றங்களைக் கடிதல் வேந்தன் தொழிலாகும் என்பதைக் குறிக்கவே 'குற்றங் கடிதல் வருவன்ற வேந்தன் தொழில்' என்ற கூறினார்.

எனவே, நெறியினின்று வழுவினாரை நெறிப்படுத்தவும், அவர்களால் ஏற்படும் துன்பத்திலிருந்து மக்களைப் பாதுகாக்கவும் ஒறத்தல் இன்றியமையாததாகிறது.

இவ்வொறுத்தலினைத் "துன்பம் செய்தல், பொருள்கோடல், கோறல்" என்ற மூவகையாகக் காண்பர் பரிமேலழகர். ¹²⁴ மேற்-குறிப்பிட்ட மூன்று வழிகளான் குற்றம் செய்தோர்க்குத் தண்டனையை வழங்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளது.

பிறர் பொருளைக் கவர்ந்தோருக்குக் கொலைத்தண்டனை அளிக்கப்பட்டுள்ளது. தன் தேவியின் காற்சிலம்பினைக் களவாடிய கள்வனை எண்ணிக் கோவலனுக்குக் கொலைத்தண்டனை கொடுக்கிறான் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன். இதனைக் "கள்வனைக் கோறல் கடுங்-கோலன்ற; வெள்வேற்கொற்றம் காண்" ¹²⁵ என்பதனால் அறியலாம். வள்ளுவரும் கொடியவர்களைக் கொலையான் ஒறத்துத் தக்கோரைக் காத்தல் வேண்டும் என்ற கூறுவர். ¹²⁶

வென்ற வேந்தர்கள் தோற்ற வேந்தர்களைச் சிறைசெய்து அடைத்தலும், குற்றம் செய்தோர்க்குச் சிறைத்தண்டனை வழங்கலும் அன்றைய வழக்கம். சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கடவுள் மங்கலஞ் செய்யுங்கால், சிறைசெய்த ஆரிய அரசனையும், குற்றம் புரிந்ததனால் சிறைத்தண்டனை அடைந்தோரையும் விடுவிக்க என வில்லவன் கோதையை விருப்புடன் ஏவினான். இதனை,

"வில்லவன் கோதையை விருப்புடன் ஏவிச்
சிறையோர் கோட்டஞ் சீமின் பாங்கனும்" ¹²⁷

என்பதனால் அறியலாம்.

குற்றம் புரிந்தோரையிலும் அவன் செய்த குற்றத்தின் அளவிற்கு ஏற்பவே தண்டனையினைக் கொடுத்தனர்; அதவே முறையும் ஆகும். இதனை,

"நீமெய் கண்ட தீமை கானின்
ஒப்ப நாடி அத்தக ஓறத்தி" ¹²⁸

என்றும் புறநான ற்றப் பாடலடிகளான் நன்கு அறியலாம். "ஓறத்தல் தொடங்குங்கால் அளவிறப்பச் செய்வார்போல் தொடங்கிச் செய்யுங்கால் அளவிறவாமல் செய்க" ¹²⁹ என்ற ஓறத்தலின் பாங்கை உணர்த்துவர் வள்ளுவர்.

இங்ஙனமின்றி மிகுதியான தண்டனை கொடுத்தல் முறையன்ற; இதனைக் கையிகந்த தண்டம் என்பர். ¹³⁰ இஃது அறநெறிக்குத் தடையாகும் என்பதனை,

"தெறல்கடு மையொடு பிறவு மிவ்வுலகத்
தறந்தெரி திகிரிக்கு வழியடை யாகும்" ¹³¹

என்றும் பதிற்றப்பத்தின் அடிகளான் தெளியலாம். தெறலாவது, நெறிதிறம்பியும் பகைத்தும் கொடுமை செய்து ^{குற்றம்} செய்தாரை அரசன்

புரியும் ஒறத்தல் ஆகும். தெறல் கருமையாவது கையிகந்த தண்டமாகும். கருமொழியும் கையிகந்த தண்டமும் வேந்தனது வலிமையினைத் தேய்க்கும் அரமாகும் என்ற வள்ளுவர் கூறவர்.¹³²

கையிகந்த தண்டம் இறத்ததால் பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் இன்றும் ஒழித்துப் பேசப்படுகின்றான். இவன் புரிந்த அரசியற் பிழையானது இவனது மரபினரையும் சாரும். ஒருகால் பெருந்தலைச்சாத்தனார் என்றும் புலவர் இளங்கண்டரக்கோவைச் சந்தித்தபோது இளவிச்சிக்கோவும் உடனிருந்தான். புலவர் கண்டரக்கோவைப் புல்லிக்கொண்டு விச்சிக்கோவைப் புல்லாதொழிந்தார். காரணம் வினவ, "நீ பெண்கொலை புரிந்த மன்னனாகிய நன்னன் மரபில் வந்தவனாகையால் நினைப்பில்லாத ஒழிந்தேன்; எம் போல்வார் நினைப்பில்லாதும் ஒழிந்தனர்" என்ற புலவர் கூறினார்.¹³³

இளவிச்சிக்கோ நல்லனாயினும் அவன் முன்னோன் செய்த பிழையானது அவன் பண்புக்கும் ஊறு விளைவித்தது. இந்த அடிப்படை யிலேயே பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் "மஃபதை காக்கும் தென்புலங் காவல் என்முதற் பிழைத்தது"¹³⁴ என்றான்.

எனவே, கையிகந்த தண்டம் இறத்தல் முறையன்ற. ஒறத்தல் அறமாகும்; அதில் கையிகந்த தண்டத்தைத் தவிர்த்தல் அறந்தஞ்சும் அரசியற் பண்பாகும்.

சேர மன்னர்கள் அறந்தெரி திசிரிக்கு வழியடையாக அமைதும் கையிகந்த தண்டத்தை நீக்கி உரிய தண்டனையை இறத்து மஃபதை காப்பதிலே சிறந்து விளங்கினர். இதனைப் பாலைக் கௌதமனார் என்னும் புலவர் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனைப் பாடிய பதிற்ப் பத்துப் பாடலால் அறியலாம்.¹³⁵

குற்றம் புரிந்தோர்: பசுவின் மடியை அறத்தல், மகவிரகு
கருவைச் சிதைத்தல் முதலியன¹³⁶ செய்தவர்கள் பெரிய
அறங்களைச் சிதைத்தவர்களாகக் கருதப்பட்டனர்.

கொலைத் தண்டனைக்குரிய கொடியார் "தீக்கொழுவுவார்,
நஞ்சிடுவார், கருவியிற் கொல்வார், கள்வர், ஆறலைப்பார்,
ஆறகொள்வார், பிறனில் விழுவார்"¹³⁷ முதலியோர் ஆவர்.

போலித் தறவிகள், கணவனை வஞ்சிக்கும் பெண்கள், அரசர்க்குக்
கேடு சூழ்ந்திடும் அமைச்சர், பொய்க்கறி புகல்வோர், புறம்
பேசுவோர் முதலியோர் கொலைத்தண்டனைக்கு உரியவர்கள்
என்ற இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுவர்.¹³⁸

முடியாட்சிக் காலத்தில் மேற்குறித்தனவெல்லாம் குற்றங்களாகக்
கருதப்பட்டன.

சேரநாட்டு நீதி

இதுகாறும் கறியவை மூவேந்தர்க்கும் பொதுவானவை;
ஆயினும் சேரநாட்டின் தனி நீதியினைக் குறிப்பிட்டுக் காண்பதல்
சிறப்புடைந்தது.

பரிசிலர் வெறுக்கை என்றும்,¹³⁹ பாணர் நாளவை என்றும்,¹⁴⁰
"வயிரிய மாக்கள் பண்ணமைத் தெழீஇ, மன்ற நன்னி மறுகுசிறை
பாடும்" என்றும்¹⁴¹ கறுவனவற்றிலிருந்து சேரநாட்டில் அவையும்
மன்றமும் முறையே நகரத்திலும் ஊர்களிலும் இருந்தமையினை அறியலாம்.
சேரமன்னர்கள் குற்றம்கடிந்து குடிபுரந்து காத்தோம்பலில் சிறந்து
விளங்கினர். தீது விளைவிப்பனவற்றைத் தம் நாட்டின்கண் இல்லையாக்கி
அறத்தையே நிலைநாட்டினர்.

செங்கோன்மையின் சிறப்பினை வானத்துக் கோள்களால்
அளந்து காட்டுதல் பண்டைய முறை. கொருங்கோன்மையின்
விளைவினைக் கொண்டு செங்கோன்மையின் சிறப்பினை மறைபொரு-
ளாகக் காட்டுவர்.

"கோல்நிலை திரிந்திடிற் கோள்நிலை திரியும்
கோள்நிலை திரிந்திடிந் மாரிவறந் கூரும்
மாரிவறந் கூரின் மன்னுயி ரில்லை" ¹⁴²

என்று கூறுவர். கொருங்கோன்மையால் மக்கள் இடம்பெயர்ந்த
நாடு மக்களின்திக் காணப்படும். ஆயின், சேரநாட்டு மக்களோ
இடம்பெயர்வதை அறியாதவர்கள். இதனை,

"பதிபிழைப் பறியாது தய்த்த லெய்தி" ¹⁴³

என்றும் பதிற்றப்பத்துப் பாடலடியான் அறியலாம். மக்கள் தம்
நாட்டைவிட்டு இடம்பெயர்வது அவர்தம் அரசாட்சியின் சிறப்பிற்குக்
கேடாதலின், அந்நிலை சேரநாட்டில் இன்மையான், 'பதி பிழைப்-
பறியாது', என்ற பாடியனார்.

சேரர்தம் செங்கோன்மையின் சிறப்பினைப் பெருங்குன்று நீகிழார்
பாடல் மூலம் அறியலாம். சேரர் ஆட்சியின் செம்மையால்
விண்மீன்களும் கோள்களும் தத்தமக்குரிய இடத்தே நின்று மழை
தப்பாது பொழிந்தது. மேலும் இவர்கள் அச்சத்தினைப் போக்கி
நாகும் இன்பம் தந்து, நடுவுநிலைமையோடு ஆட்சி புரிந்தனர்.
இங்ஙனம் நடுவுநிலைமை பிறழாது ஆட்சி புரிந்தமையான் அறவோர்
வாழ்த்தும் பெருமையினைப் பெற்றனர். இதனை,

"மீன்வயி னிற்ப வானம் வாய்ப்ப

.. .. .

அகல்வையத்துப் பகலாற்றி

.. .. .

வாள்வலி யறத்துச் செம்மை பூஉன்
டறன்வாழ்த்த நற்காண்டா 144

என்றும் பதிறப்பத்தின் பாடலுகளான் அறியலாம். இங்ஙனமான முறைவழங்கல் சேரநாட்டில் நடந்துள்ளது.

முறைசெய்தலும், குறைதீர்த்தலும் செங்கோன்மையின் பண்புகளாக விளங்கின. குற்றங் கடிதலாகிய ஒடித்தல் நீதியின் பண்பாக விளங்கிற்று. காட்சிக்கெளியனாகிக் கருஞ்சொல்லன் அல்லனாகும் பண்பு குறையிரந்தோர்க்கும் முறைவேண்டுநர்க்கும் பேருகவி புரியும் பண்பாக அமைந்திருந்தது. சேரநாட்டில் நிலவிய நீதியினை நாடுபுரக்கும் நெறி நன்கு காட்டும்; அதனால் சேரரின் செங்கோன்மையும் உறுதிப்படும்.

இ) போர் நெறிமுறை

அகத்தான் உளரும் காதலும், புறத்தான் புலப்படும் வீரமும் மாந்தரின் மாண்புமிகு செல்வங்கள் ஆகும். தமிழர் இச்செல்வங்களைத் தமதாக்கிக் கொண்டனர். மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே தமிழக மாந்தர் காதலும், வீரத்திலும் தலைசிறந்து விளங்கியுள்ளனர் என்பதைத் தொல்காப்பியம் முதலான நூல்கள் உணர்த்துகின்றன. போர் எனில் உள்ளம் மகிழும் மாந்தரே மறவர் எனப்பட்டனர். மறவர் புரியும் போரில் நெறிமுறைகள் பல உண்டு. போரில் நாற்படைகளை நிலைநிறுத்திப் போர்புரிவது முறை. காதலக்கென்று அகத்தினையியலும் பிறவும் அமைந்தாற்போன்ற, போருக்கென்று புறத்தினையியலும் இலக்கணத்தில் அமைந்தது அதன் சிறப்பினை அறிவுறுத்தும். போருக் கென்றமைந்த வெட்சி முதலான எழுவுகை ஒழுக்கமும் நெறிமுறைகள் எனப்படும்.

ஒருவனையொருவன் அடுத்தும் தொலைதலும் புதுமையன்ற,
 இவ்வுலகத்தியற்கை என்பது பழங்காலச் சமுதாயத்தின் இயல்பான
 கோட்பாடு ஆகும். இச்சமுதாயக் கோட்பாடு மன்னராட்சிக்குப்
 பொருத்தம். இருப்பிலும் இதனால் விளையும் அவல நிலயினை
 நாடு கவினழிதல் முதலான துறைகளில் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். 145

போரினையும் போரினால் எய்தும் பெருமையினையும்
 பெரிதென ஒருபுறம் போற்றினாலும், அதனால் விளையும் கொடுமை-
 யினையும் அவல நிலைகளையுங் கண்டு மறுபுறம் போரினைத் தவிர்க்க
 முனைந்தமையையும் காணலாம். பகைமை கொள்ளாது யாவரும்
 நட்புக்கொண்டு ஒற்றமையாக இருக்கவேண்டும் என்றும் கருத்தை
 வளரூவரும்,

"பகையெனும் பண்பி லதனை ஒருவன்
 நகையேயும் வேண்டற்பாற் றன்று" 146

என்ற தம் குறட்பாவில் வலியுறுத்துவர்.

இங்ஙனமிருக்க, பகைவரிடமிருந்தும், கள்வர் கொலைஞர்
 முதலிய பிறரிடமிருந்தும் மக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது மன்னர்தம்
 கடமையாகும். தம் கடமையினைச் செவ்வனே புரியப் படையும்
 போரும் இன்றியமையாதன வாகின்றன. ஆள்நிலத்தை விரிவாக்கி
 விளைநலம் பல பெருக்கி மக்களை இன்புறச் செய்வதும் வேந்தர்தம்
 கடமையாகும். அதனாலும் போர் இன்றியமையாததாகின்றது.

போரில் அறம்: கரைபுரண்டோடும் காட்டாற்ற வெள்ளம்
 அறமென நினைவாக அனைத்தையும் அழிக்கின்றது. அதேபோன்ற,
 கர்ரயிலவாகிச் சினங்கொண்டெழும் படைவெள்ளமும் அழிக்கும்;
 அதன்கண் அறம் நிலவாது என்பதற்கில்லை. முன்னது, இயற்கையின்

விளைவு; பின்னது, செயற்கையில் விளைவு; அதனொடு அறிவின்பாற் பட்டது. ஆதலின் சினம் அறத்தொடு பொருந்தியதாக இருக்குமாயின் போரிலும் அறம் காணலாம். போருக்கு உரிய காரணம் அறத்தான் அமைந்து பொருதலிலும் அறம் நிற்குமாயின் அப்போர் தலையாய சிறப்புடையது. அறத்தொடு பொருந்தாப் போரும் உண்டு. போருக்குரிய காரணம் அறத்தொடு அமைவாவிடினும் பொருதலில் அறத்தை நிலைநாட்டுவர். இதுவும் சிறப்புடைத்த.

மாற்றாரிடமிருந்து மக்களைக்காப்பது மன்னவன் கடமை; அத்தகையது அறப்போர் ஆகும். மகட்கொடை வேண்டி மாற்றானொடு போர்புரிவது அறப்போர் அன்று. சேரன் செங்குட்டுவன் கிள்ளி வளவனுக்குத் துணைநின்ற அரியகையை மீட்டுத் தந்தது அறப்போர். ஒரு குடியிற் பிறந்த நலங்கிள்ளியும் நெடுங்கிள்ளியும் போரிட முற்பட்டது அறப்போர் அன்று; சேரன் செங்குட்டுவன் அறகைக்குத் துணைநின்றது அறப்போர்; மோகூர்ப் பழையன் போரிட வந்தது அறமற்ற போர். இராமன் போரிட்டது அறப்போர்; இராவணன் போரிட முனைந்தது அறமற்ற போர். ஆதலின் போரினை அறத்தொடு பொருந்திய போர் (அறப்போர்) என்றும், அறத்தொடு பொருந்தாப் போர் (அறமற்ற போர்) என்றும் இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். இது, போர் எனும் காரணத்தின் அடிப்படையில் அமைவது. அதேபோன்ற, போர் புரியும் முறைமையிலும் முறைப்போர், முறையற்ற போர் என இரண்டாகப் பிரிக்கலாம்.

போரிடமுன் அறிவித்தல்: போர் என்றாலே அமைதியின்மையும் அழிவும் ஏற்படும். ஆயினும், அப்போர் செய்யும் முறையில் வழிவழியாக அறநெறி நிலைத்து நின்றதனை நூல்கள் காட்டுகின்றன. போரிடும்

மூன்பு முகற்கண் அவையாரொடு கலந்து அவர்தம் இசைவினைப்
பெறுவான்; அதன் பின்பு போர்ச் செய்தியினைத் தன் நாட்டு
மக்களுக்கு முரசறைந்து அறிவிப்பான். அதேபோன்ற தான் போரிட
விரும்பும் பகைநாட்டார்க்கும் ஐ துவன் அல்லது ஒற்றன் மூலமாகவும்,
மாற்றானின் எல்லைப்புறத்துக் காவல்மரங்களை வெட்டுவதன்
மூலமாகவும் தெரிவிப்பான். இங்ஙனம் போர்ச் செய்தியினைத்
தன் நாட்டு மக்களுக்கும் பகை வேந்தனுக்கும் அறிவித்த பின்பே
போரிடும் வழக்கம் இருந்தது. சேரன் செங்குட்டுவன் வடநாட்டுப்
போர்குறித்துச் செல்லுகையில் மேற்குறிப்பிட்ட முறைப்படி நடந்தமை-
யினைச் சிலம்பின் வாயிலாக அறியலாம்.

போர்பற்றி அறிவித்தவுடன் போர்நிகழும் இடத்திலிருந்து
மக்களைப் பாதுகாப்பான இடத்திற்குச் செல்லும்படி வேண்டுவர்.
அவர்கள் தத்தம் இடம் சேர்ந்த பின்னரே போர் நிகழும். பசுவும்,
பசுவின் தன்மையினையுடைய பார்ப்பனர்க்கும், பெண்க்கும், நோயாளி-
க்கும், புதல்வரைப் பெறாதவர்க்கும் தத்தமக்குரிய பாதுகாப்பான
இடத்திற்குச் செல்லமாற அறிவிக்கும் பண்பு மிகவும் உயர்ந்த
பண்பாகும். இவ்வுயரிய பண்பினை மூவேந்தரும் மற்றையோரும்
கடைப்பிடித்துள்ளனர். இதனை,

"ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்ககும்
பெண்டிரும் பிணியுடை வீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட லிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வரைப் பெறாஅ தீரும்
எம்மம்பு கடிவிரகு தம்மரன் சேர்மினை
அறத்தாற தவளம் பூட்கை மறத்தின்" 147

என்றும் புறநானு நற்பு பாடல் அடிகளான் அறியலாம். இந்த அறப்
பண்பினை 'அறத்தாற தவளம் பூட்கை' என்கிறது புறநானு ற.

போரினால் விளைபுலமும் செல்வமும் பாழாயின; ஆயின், பொழுமக்கள் பாதுகாக்கப்பட்டனர். போரில் ஈடுபட்டோர் புல்பட்டு உயிரிழந்தனர்; ஈடுபடாதோர் வேங்கனால் புரக்கப் பட்டனர். அறநெறிக் கருத்தினை அறிவித்த பின்பே ஆநிறை கவர்தல் நிகழும். வெட்சிப் பூவினைச் சூடித் தாம் கவர்ந்த பகைவனை ஆநிறைகளை வருங்காதபடித் தன் நாட்டிற்குக் கொண்டு செல்வன். இதனால், தம் ஆநிறைகளைப் பாதுகாத்தலோடு பகைவனிடம் கவர்ந்த ஆநிறைகளையும் பாதுகாத்தமையினை அறியலாம்.

ஒத்தாரொடு பொருதல்: தன்னிலும் வலிமை உடையாரொடு பொருது வெற்றி பெறதலையே விரும்பினர் வீரர். வலிமை குறைந்தா-
ரோடு போர்புரிதலைப் புறக்கணித்தனர். 'சேரநாட்டு வீரர்கள் போர்த்கொழிலில் கூறப்படும் அறத்துறை மாறாத வீரரொடு மட்டுமே பொருதனர். இவ்வாறு, அறத்துறை மாறா வீரரது வலிமை தேயப் பொருது பெறும் வெற்றியினையே பெருமையாக எண்ணினர்.¹⁴⁸
நீண்ட தழும்பும் பரந்த வருஷம் பொருந்திய மார்பினையும், அம்புகளால் புலப்பட்ட உடம்பினையும் உடையாரொடு ஐம்பைப் பூச்சுடிச் சேரன் செங்குட்டுவன் பொருதான் என்ற பதிலிறப்பத்த உரைக்கும்.¹⁴⁹ அங்ஙனம் அல்லாரொடு பொராத புறக்கணிக்கும் மறப்பண்பினையுடையவர்கள் சேர வேந்தர்கள். அகனால் அவர்களைச் சான்றோர்க்குத் தலைவராகப் பாராட்டினர். இதனை,

"நெடுவசி பரந்த வருஷம் மார்பின்
அம்புசே ருடம்பினர் சேர்ந்தோ ரல்லது
ஐம்பை குடாது மலைந்த காட்சி
ஆன்றோர் பெரும"¹⁵⁰

என்றும் பாடலடிகளான் அறியலாம். சேரநாட்டு வீரர்க்கும் மன்னர்க்கும்

அறத்துறை மாறா வீரரொடும் விழுப்புன் எய்திய வீரமைந்தரொடும் போரிடுதலன்றி மற்றவரோடு போர் புரியாமையினைச் "சேர்ந்தோரல்லது தம்பை குடாது" என்னும் பாடலடி தெள்ளிதின் காட்டுகின்றது. இது மறத்திண்கண் காணும் அறப்பண்பாகும்.

புறக்கொடை எறியார்: சேரநாடு இயற்கையால் கடன்மலை நாடாகும்; வீர உணர்வால் வீரநாடு ஆகும். சேர மன்னர்கள் பெயரா ஆண்மையினையுடைய தானையுடையவர்கள். பெரும்பாலோர் போர்பல புரிந்து வெற்றி பெற்றவர்கள். புறமுதலிடோடுதல் என்பது மாற்றானின் வண்மைக்கு அஞ்சிப் போர்க்களத்திலின்று ஓடுதல் ஆகும். இதனைப் படைமடத்தில் ஒன்றாகக் கருதினர். புறமுதலிடோடுதலை மிகவும் இழிவாக எண்ணினர். நேருக்கு நேர் நின்ற போரிடுதலையே விரும்பினர். அதுவே முறையும் ஆகும். இவ்வறக் கோட்பாடு போரின் அறப்பண்புகளுள் ஒன்றாகும்.

சேரவேந்தருள் ஒருவன் களங்காய்க்கண்ணி நாரிழுடிச்சேரல். இவன் தன் மறமிக்க படைக்குத் தலைமை தாங்கும் படைத்தலைவர்கள் போருக்குச்சாது எத்தகு வண்மையுடையராயினும் எதிர்த்துநின்ற போரிடும் பகைவர்மேல் படையினைச் செலுத்துவார்களே அன்றிப் புறங்கொடுத்தோரும் பகைவர்மேல் படையினைச் செலுத்த மாட்டார்கள். புறமுதலிடோடுவார்மேல் வேல் முதலிய படைக்கருவிகளை எய்யவும் மாட்டார்கள். இதனை,

"ஒருங்காத் தெவ்வ ருக்கறக் கடைஇப்

புறக்கொடை யெறியார்நின் மறப்படை கொள்ளுநர்" 151

என்ற பதிறுப்பத்து அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

புறமுதலிடோடாமை வீரத்தின் உயர்வினைக் காட்டுகிறது. புறமுதலிடோடுவார்மேல் படைகளைச் செலுத்தாமை போரின் கண் காணக் கிடக்கும் நெறிமுறையினைக் காட்டுகின்றது.

விரும்பார்மேல் போரிடாமை: தான் போரிட இருக்கும் பகைவனாவான் பெரும்போர் பல புரிந்து வீரப்புகள் எய்தி வெற்றி கொண்டு, படைபலத்தில் தனக்கு இனையானவனாக விளங்கினானாயினும் அவன் போரிட விரும்பாவிட்டால் அவனொரு பொருதலைக் கைவிடுவர். போரிட விரும்பாதவன்மேல் போரிடொருத்தலை எவரும் விரும்புவதில்லை. அங்ஙனமின்றிப் போரிட விரும்புவோன் போரிச்செயலினை இழிவாகக் கருதுவர். ஒருகால் குளமுற்றத்துக் குஞ்சிய கிள்ளிவளவன் கருவூர் வேந்தனொரு போரிட முற்பட்டான். தன் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கும் முகத்தான் கருவூர் நகரை முற்றுகையிட்டு எல்லைப் புறத்திலுள்ள காவல் மரங்களை வெட்டினான். வெட்டும் ஒசை கேட்டும் போரிட எழாமல் அரண்மனையகத்தே அமைதியாக இருந்தான் கருவூர் வேந்தன். அவன் போரிட விரும்பாமையினை அறிந்த பின்பும் கிள்ளிவளவன் தன் நிலையிலின்று சிறிதும் மாறாமல் முரசினை முழக்கிப் போருக்கழைத்தான். இதனைக் கண்ட புலவர் ஆலத்தூர் சிழார், "நின் பகைவன் போரிட விரும்பாமையினை அறிந்தும் முரசம் கறங்கப் போரிட எண்ணும் நினைவு நிலை மிகவும் நாணத்தக்கது" என்றார். இச்செய்தி,

"சிலைத்தார் முரசன் கறங்க

மலைத்தனை யென்பது நாணத்தக வுடைத்தே" ¹⁵²

என்றும் புறநானு நற்பு பாடலடிகளான் அறியப்படும்.

எனவே, இது போரிடின் புறக்கணிக்கப்பட வேண்டியவொன்றாகும். சேரமன்னர் எவரும் இங்ஙனம் போரிட விரும்பினார் அல்லர்.

தோற்றவரைத் துன்புறுத்தாமை: போரிலே தோற்றப் பணிந்தவர்களைத் துன்புறுத்துவது அறமன்று. அதேபோன்று, அஞ்சி

ஒருகின்றவர்களைப் பிடித்துத் துன்புறுத்தவதையும் பெருமையற்றதாகக் கய்தினர். கோற்றவர்களைத் துன்புறுத்தாதிருத்தல் பழந்தமிழர் கொள்கையாக விளங்கியது. இதனைச் சிலப்பதிகாரத்திவழி அறியலாம். சேரன் செங்குட்டுவன் தான் சிறைசெய்த கனக விசயரைச் சோழ பாண்டிய மன்னர்களுக்குக் காட்டும்படி நீலன் என்னும் து தர் தலைவனை ஏவுகிறான்.

சோழ மன்னனிடம் அழைத்துச் சென்றபோது, "தங்கள் வான், குடை முதலியவற்றைப் போர்க்களத்தில் இழந்தவர்கள் கொலையாகிய போரை இனிச் செய்ய மாட்டோம் என்பதற்கு அடையாளமாகத் தவக்கோலம் பூண்டவர்கள், உயிரைக் காத்துக் கொள்வதற்காக ஓடினவர்கள் ஆகிய இத்தகையோரைப் பற்றிச் சிறைசெய்தல் வெற்றியாகாது"¹⁵³ என்று கூறினான். அறத்திற்கு மாறாக நடந்த செங்குட்டுவன் செயலைச் சோழன் வெறுத்தான்.

பாண்டிய மன்னனிடம் காட்டியபோது, தவக்கோலம் பூண்டு ஓடியவர்களின்மேல் சினங்கொண்டு வெற்றியடைந்தது புதுமையானது என ஏனைத்தோடு கூறினான். இதனை,

"கவப்பெருங் கோலங் கொண்டோர் தம்மேல்
கொதியழற் சீற்றங் கொண்டோன் கொற்றம்
புதுவ தென்றனை போர்வேற் செழியன்"¹⁵⁴

என்பதனால் அறியலாம்.

எனவே, போருக்கஞ்சித் தவக்கோலம் பூண்டோரைச் சிறை செய்தல் அறப்பண்பிற்கு மாறானது ஆகும்; அது மட்டுமன்றி மிகவும் இழிவானதும் ஆகும். இதனை, இவையொத்த சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் கூறுவதிலிருந்து போரில் காணப்படும் அறப்பண்புகளில் இஃது இன்றியமையாதது என்று அறியலாம். ஆயின், சேரன் செங்குட்டுவன் புரிந்த இச்செயல் வியப்புக்குரியதாய் உள்ளது.

வடவேந்தர்களாகிய கனக விசயரால் தமிழகத்திற்கே ஏற்பட்ட பழியினைத் துடைக்கச் சேரன் ஒருவன் மட்டுமே புறப்பட்டான். தமிழகத்தை முடியுடை மூவேந்தரும் கடைவெழு வள்ளல்-கரும், இன்றும்பல குறுநில மன்னர்களும் ஆட்சிபுரிந்த கொண்டிருந்த போதிலும் சேரன் ஒருவன் மட்டும் பழியினைத் துடைக்க முற்பட்டான் எனில் அவனது தமிழனரவையும் இனவுனரவையும் நன்கு உணரலாம். அப்பழியினைத் துடைத்த எவரும் பெறாத பெருமையினைப் பெற்றான் சேரன் செங்குட்டுவன். போர்கள் பல புரிந்த வெற்றிகளைக் குவித்தவன்; அதனால் போரில் நிலைநாட்டப்படும் அறப்பண்புகள் யாவற்றையும் நன்கறிந்தவன். அத்தகையோன் இவனையொத்த சோழ பாண்டியரே பழித்தாரக்கும்படி அறப்பண்பிற்கு மாறான செயல்புரிந்தமை வியப்புக்குரியதாகும். பெருமை பல பெற்றிருந்தும் இது சேரர் ஆட்சியில் காணப்படும் குறையாகத் தென்படுகிறது. இருப்பினும் இது தமிழர் இனவுனர்விண்மேல் கொண்ட அளவிலாப் பற்றின் காரணமாக ஏற்பட்ட விளைவு எனலாம்.

பகைவர்க்கு அருகுதல்: சேரநாட்டு வீரர்கள் பகைவர்க்கு அச்சம் விளைவிக்கும் தெய்வத்தைப் போன்றவராகவும், தம்பால் அன்பும் நட்பும்கொண்டு விளங்கும் நகைப்புலவானராகிய பாணர், கூத்தர், விறலியர், கோடியர், இரவலர் முதலானோர்க்குப் பாதுகாப்பாளராகவும் விளங்கினர். இதனை,

"நகைவர்க் கரண மாகிப் பகைவர்க்குச்
சூர்நிகழ்ந் தற்றுநின் றானை" 155

என்றும் பதிற்றப்படுத்திப் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

சேரநாட்டு மன்னர்கள் அறம் திரியாது மறத்தை நிலையாட்டிய பகைநாட்டு வீரர்களைச் செகுத்தல் முறையன்றெனக் கருதி அவர்களைக் கொன்றதும் தம் கீழ் வாரும் நன்மக்கட்கு ஒப்பப் போற்றினர். மேலும், அவர்தம் மனத்திருந்த பகைமை எல்லாம் கொடுமையினை அறவே இல்லையாகுமாறு செம்மையுறச் செய்து நன்பர்களாக்கிக் கொள்ளும் அறப்பண்பினை உடையவர். இதனை,

"தொன்னிலைச் சிறப்பி னின்னிழல் வாழ்நர்க்குக்
கோடற வைத்த கோடாக் கொள்கையு" ¹⁵⁶

என்றும் பதிலிறுப்பத்தின் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

போர்செய்து வெற்றி எய்தினாலும் பகைவர்நாட்டு மக்களையும் தம்நாட்டு மக்களைப் போலக் கருதி அரசுபுரிந்து வந்தள்ளனர். அகனோடு போர்க்களத்தின் கண்ணும் அமைதி காண்பவராக இருந்-
துள்ளனர். மாற்றான் படையெடுத்த வந்தாலும் அவனைக் கண்டு,
"திறையிடுவீராயின் எங்கள் இறைவன் உங்களைப் பொறத்தப் புரவு
புண்பான்" என்ற போர்க்களத்தே நின்று செய்யும் உரையானது ¹⁵⁷
வேந்தனின் நல்லிசையோடு போரிடும் அமைதி நாளும் அறப்பண்பினைக்
காட்டுகின்றது.

படைமடம்

அறப்பண்பிற்கு மாறாகப் போரின்கண் நிகழ்வதனைப்

'படைமடம்' என்ற கூறுவர். ஆடையிழந்தவன், குருமி குலைந்தவன்,
ஐயுதமிழந்தவன், பாசறை புகுந்தவன், தோற்றோடுபவன் முதலியோ-
ரொரு பொருதலும், புண்பட்டு விழுந்தவனைக் கொல்லுதலும்
படைமடமாகக் கருதப்பட்டன. எனவே, இத்தகையாரொரு
பொராத புறக்கணித்தல் அறப்பண்பாகும்.

பேர்க்காலத்தில் சடையும் காவியுடையும் சாம்பற்பூச்சி-
 ழுடைய துறவிகள், மயிற்றோகையுடைய சமண நோன்பாளர்,
 பாடினி, பல்கை இசைக்கருவிகளையுடைய கத்தர் ஆகியோர்
 வேண்டுமிடங்களில் செல்லும் நிலைமையைப் பெற்றிருந்தனர். ¹⁵⁸
 இவர்களின்மேல் எவ்விதப் படைக்கருவியையும் எறிய மாட்டார்கள்.

படைமடத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பரணர், "படைமடம்
 படாஸ் பிறர்படை மயக்குறினே" ¹⁵⁹ என்ற பேகளைப் பாடும்போது
 குறிப்பிடுகிறார். இதற்கு உரைவிளக்கம் தரும் ஒளவை சு. துரைசாமிப்
 பிள்ளை, "படைமடம் என்றது வீரரல்லாதார் மேலும், முதுகிட்டோர்
 மேலும், புண்பட்டார் மேலும், மூத்தோர் இளையோர் மேலும்
 செல்லதல்" என்பர். ¹⁶⁰

எனவே படைமடம் நிகழ்வதை மிகவும் இழிவாகக் கருதினமையும்,
 படைமடம் நிகழாமல் போரிடுதலே அறத்தின்பாற்பட்டது என்றும்
 பழந்தமிழர் கொள்கை சூவேந்தரிடத்தும் குறநில மன்னரிடத்தும்
 காணப்பட்டமையினையும் அறியலாம். ஆதலின், போரிடுமுன் "போரிட
 முடியாதோர், உயிர்க்கு அஞ்சியோர் எல்லாம் போர்க்களத்தைவிட்டு
 வெளியேறுக; வீரம் பொருந்தியவர் மட்டும் இருக்க" என அறிவித்த
 பின்பே போரிடும் கன்மையராய் விளங்கினர்.

"அறக்கிற்கே அன்புசார் பென்ப அறியார்
 மறத்திற்கு மஃதே துணை" ¹⁶¹

என்பர் வள்ளுவர். பகைமை என்னும் பண்பில்லாக் குணத்தை விளையாட்-
 டாலும் விரும்புதல் கூடாது என்றும் அவர் கூறுவர். ¹⁶² ஒருவன்
 செய்த பகைமை பற்றி உள்ளத்து மறம் நிகழ்ந்தழி அவனை நட்பாகக்
 கருதி அவன்மேல் அன்புசெய்ய அது நீங்குமாகலின் மறத்தை நீக்குதற்குத்

துணையாம் என்பார் 'மறத்திற்கு மஃதே துணை' என்றார். இப்-
பொய்யாமொழிப் புலவருடைய கொள்கையில் தலைவர்களாக
விளங்கியவர்கள் சேரமன்னர்கள் ஆவார்கள். பகைவனையும் நண்பனாக்கித்
தமக்குத் துணையாகச் சேர்த்துக்கொண்டு அரசுபுரிந்தவர்கள்.
அறப்போர் புரிந்தமையான் சான்றோர் என்னும் சிறப்பினையும்
பெற்றவர்கள் ஆவர்.

அத்தகையோரில் சேரன் செங்குட்டுவன் புரிந்த செயல்
குறையாகத் தோன்றுகிறது. பொதுமொழி பொறாது ஒன்றுமொழிந்த
வடநாடு சென்றது அறமாயினும், தவக்கோலம் பூண்ட கனகவிசயரைச்
சிறைசெய்தது படைமடமாகும்.

போரில் அறப்பண்புகள் பல காணப்படும், அவர்கள் புரிந்த
அறமற்ற பண்புகளைக் குறிப்பிடாமல் இருக்கவியலாது. பகைநாட்டு
வீரர்களையும், பகைநாட்டு மக்களையும் தன் நாட்டு மக்களைப்
போலவே பாதுகாக்கும் பண்புள்ளம் கொண்டவர்கள், காவற்
பொய்கைகளைத் தூர்த்தல், வீடுகளைத் தீக்கிரையாக்குதல், விளை-
புலங்களை அழித்தல் முதலான நாடு கவினழித்தல் என்னும் செயல்
ஏற்புடைத்தாக இல்லை. இது போர் அறமாகாது. "போரில்
ஈடுபடாதார் தம் அரண் சேர்மின், எம் அம்பு கடிவிடுதும்" என்பது¹⁶³
அறமாயின், அவர்கள் உயிர்வாழத் துணையாயினைவற்றை அழித்தல்
எவ்வகையினும் அறமாகாது. இச்செயல்களை மூவேந்தரும் செய்தனர்.
இது மரபுமுறை. இந்நிலையினைக் கண்ட புலவர் பலர் மிகவும்
வருந்திப் பாடியுள்ளமையினைப் பதிற்றுப்பத்தில் காணலாம்.¹⁶⁴ நாடு
கவினழித்தல் அறமன்ற என்பதற்குப் புலவர் வருத்தமே சான்றாகும்.

அதனால், நாடு கவினழித்தல் மரபெனிலும் அறமுறையன்ற எனவே தெரிகிறது.

ஈ) வரி. நெறிமுறை

பொருளே அனைத்திற்கும் ஆதாரமாய் அமைந்தமையான் பொருளாதாரம் என்று இக்காலத்தில் அழைப்பர். "பொருளில்-லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லாகி யான்கு" என்றும்,¹⁶⁵

"பொருளல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருளல்ல தில்லை பொருள்"¹⁶⁶

என்றும் பொருட்செல்வத்தின் பெருமையினைக் குறிப்பிடுவர் வள்ளுவர். அத்தகைய பெருமையினைத் தரும் பொருள் எத்தன்மையான வழி வந்ததாய் இருத்தல் வேண்டும் என்றும் கூறுவர். அரசன் பெறும் செல்வம் கொடுங்கோன்மையான் அமையாது செங்கோன்மையான் வந்ததாய் அமைதல்வேண்டும். இங்ஙனம் தீதின்றி வந்த பொருளே அறத்தையும் இன்பத்தையும் தரும் என்பதனை,

"அறனீழம் இன்பமு மீழம் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்"¹⁶⁷

என்றும் குறட்பாவில் வெளிப்படுத்தினார். மன்னன் மக்களை நன்முறையில் காத்தற்குப் பொருளும் இன்றியமையாதது ஆகும். மக்களைப் பொறுத்தவரையில் செல்வமானது செறநர் செருக்கற்கும் படை போன்றதாகும். பகைமையின்றி அமைதியான வாழ்க்கை வாழப் பெருந் துணைபுரிவது அது.

அரசாட்சிக்குப் பெரிதும் துணைபுரிவதாய் அமையிலும் அதனை அறத்தின் அடிப்படையில் பெறுவது சிறப்புகடத்த; அதவே அறமும் ஆகும்.

அதனையே முடியுடை முவேந்தரும் விரும்பினர். இவன் பொருளைப் பெறுவதில் சேரர் காட்டிய அறப்பலிபினைக் காணவிருத்தலால், அவர்தம் பொருளாதாரத்தை ஆராய வேண்டியதாகின்றது.

சேரநாட்டு வளச்சிறப்பு

சேரநாடு கடன்மலை நாடாகியதனால் கடல்படு பொருளும், மலைபடு பொருளும், ஆறபாயும் முல்லை மருதம் ஆகிய நிலங்களில் உண்டாகும் பொருளும், அயல்நாட்டுப் பொருள்களுமாகிய பல்வளம் நிறைந்து நன்னாடாக விளங்கியது. அதனால், 'யாணர் நன்னாடு', 'வீயா யாணர்' ¹⁶⁸ எனச் சேரநாட்டினைப் புலவர்கள் பாராட்டினர். யாணர் என்பது புதிய வருவாயினைக் காலந்தொறும் நல்குவது என்மை பொருள் கொண்டது. மேகமானது ஆலங்கட்டியொடு மழைபொழியக் கழனியில் கரும்புகள் நெருங்கி வளர்ந்து வளம்சுரக்கச் செந்நெல் பொன்மலைபோல் குவிந்துகிடக்க, மரம்படு தீஞ்சுவைத் தீங்கனி நிறைந்திருக்க, வேங்கை, சுரபுன்னை, மூங்கில் முதலான மரங்கள் மிகுந்து முல்லை நிலம் விளங்க வளமை பெற்ற நாடு சேரநாடு. அதனால், நிலம், நீர், காற்ற, நெருப்பு, விசம்பு ஆகிய ஐந்தனையும் அளப்பிலும் அளப்பதற்குரிய பொருளினைப் பெற்றவர் சேரர் என்ற பாராட்டப்படுவர். ¹⁶⁹ அதுகண்ட புலவர் மதிமருண்டார். எனவே,

"யாணர்நன் னாடுங் கண்டுமதி மருண்டனென்" ¹⁷⁰

என்ற புலவர் குமட்டுர்க்கண்ணார் பாடுகின்றார்.

மழை பொழியாத வேளிற்காலம் நீட்டித்தலின் குன்றகள் பொலி-
விழந்து அருவிகள் நீர்வற்றி உலர்ந்த வறட்சிக் காலத்தும் கரையளவு
உயர்ந்து நீர்பெருகி வழிந்திழியும் அகன்ற இடத்தையுடைய பேரியாறு

பாய்வதனாலும், தன்பொருதையின் புனல் வலம் வருவதனாலும்
சேரநாடு வளமுடைய நாடாகத் திகழ்ந்தது.

மேலும், "மழைபொழியும் காலமாகிய கார்காலத்தில் மழை
பெய்யாது மறந்தவழியும் அறிவு மயங்குமளவு வருவோரை வரவேற்ற
வரையாது உண்பிப்பாய்; அங்ஙனம் உண்பித்த வழியும் குறையாத
சோற்றிளையுடைய நிவளம் வாழ்வதாகுக" என்ற பல்யானைச்
செல்கெழு குட்டுவனைப் புலவர் பாராட்டுவதிலிருந்தும் சேரநாட்டின்
வளத்தினைத் தெள்ளிதின் அறியலாம். இதனை,

"காரெதிரீ பருவ மறப்பிலும்

பேரா யாணரீத்தால் வாழ்கநின் வளனே" 171

என்ற பதிகிற்ப்பத்த இயம்பும். சேரநாடு நில அமைப்பின் இயல்பாலும்
வறட்சிக் காலத்தும் வற்றாத ஆறு பாய்வதனாலும், மழை பொழியினும்
மழை பொழியாது மறப்பிலும் என்றும் வளம் பொழியும் நாடாகத்
திகழ்ந்தது.

சேரநாட்டுச் செல்வச் சிறப்பு

சேரநாடு வளம் பல நிறைந்த நாடாக விளங்கியதோடு
மணியும் முத்தும் நிறைந்த நாடாகவும் இருந்துள்ளது. "உழவர்கள்
தங்கள் கடாக்களைப் பூட்டிப் புன்செய் நிலத்தை உழும்போது,
கலப்பையின் கொழுக்கருகே திருமணிகள் நிறைந்த காணப்படும்
ஊர்களையுடையது சேரநாடு" 172 என்ற பதிகிற்ப்பத்த நவில்கிறது.
கொடுமணம், பந்தர் ஆகிய இரண்டு ஊர்க்கும் முறையே நக்கலங்-
கட்டும் முத்துக்கும் சிறந்த இடங்களாகத் திகழ்ந்துள்ளமையினை,

"கொடுமணம் பட்ட வினைமா ணருங்கலம்

பந்தரீப் பயந்த பலர்புகழ் முத்தம்" 173

என்றும் பதிகிற்ப்பத்த அடிகளால் அறியலாம். கொடுமணம் என்பது

கொங்கு நாட்டில்கண் அமைந்த ஊராகும். இவ்வூரில் செய்யப்பட்ட அணிகலங்களைப் பாணருக்கும் பிற இரவலர்களுக்கும் வழங்கியமையினை அறிய முடிகிறது. பந்தர் என்பது யவனர் வானிகம் புரியும் இடத்திற்குப் பெயராய் அமைந்துள்ளது.

சேர நாட்டிலும் கொங்கு நாட்டிலும் மணிகள் நிறைந்த காணப்பட்டன. கால்நடைகளை ஓட்டிக்கொண்டு காடுகட்குச் செல்லும் இடையர்கட்கும், மழை பெய்தவுடன் காடுகட்குச் செல்லும் மக்களுக்கும் அவர்கள் கால்பட்ட இடமெல்லாம் மணிகள் தெரிந்தன. மேலும், அரசமாதேவி "மணியும் முத்தும் கட்டிய மான்தோலினைப் போர்த்துக் கொண்டிருந்தாள்"¹⁷⁴ என்பதிலிருந்து அந்நாட்டுச் செல்வச் சிறப்பினை அறியலாம்.

"கொடுமனலில் பலவண்ணக் கற்களுடன் அழகாகச் செதுக்கிப் பட்டைதீட்டித் துளையிடுப்பெற்ற பலநிற மணிகளும் கிடைத்திருக்கின்றன. அவை, மணிகளின் இருபுறமிருந்து துளையிடும் வேலைப்பாட்டினையும் நமக்குக் கூறுகின்றன. அழகிய வெண்படிகக் கற்களுடன் மானிக்கம், வைர ரியம், கோமேதகம், பவளம், செவ்வந்திக்கல், குருந்தக்கல், கடல்நீலம், பச்சை, சிவப்பு, இளஞ்சிவப்பு, கருஞ்சிவப்பு நிறத்தில் செதுக்கிய மணிகளும் கிடைத்திருக்கின்றன. உயர்ந்த இப்பொருள்களுடன் சுட்ட மண்ணில் செய்யப்பட்ட பாசிகளும் காதணிகளும் கிடைத்திருப்பது வியப்புக்குரியது"¹⁷⁵

என்றும் செய்தி ஈண்டு நினைக்கத்தக்கது. இதனால், சேரநாடு செல்வத்தால் சிறந்து விளங்கினமை அறியப்படுகிறது.

சேரநாட்டு வானிகம்

தமிழகம் நிலவியல்பான் நான்கு பிரிவாக இருந்தமை போன்று, தமிழக மக்களும் தாம் புரியும் தொழிலான் அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் நான்கு பெரும்பிரிவுகளாகப் பிரிந்து வாழ்ந்தனர். நிலவளத்தாலும் இயற்கை வளத்தாலும் ஒரு நாட்டின் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்கித் தருவது வணிகமே. தமிழ்மக்கள் மிகப் பழங்காலத்திலேயே உள்நாட்டு வானிகத்திலும் வெளிநாட்டு வானிகத்திலும் கடல்வானிகத்திலும் தலைசிறந்து விளங்கினர்.

'வினையே ஈடவர்க்கு உயிரே' ¹⁷⁶ என்னும் பழந்தமிழ்க் கொள்கையினை ஒவ்வொரு தமிழனும் மேற்கொண்டு செல்வத்தைப் பெருக்கினான்; தான் ஈட்டிய செல்வத்தில் இல்லறம் புரிவதையே பெருமையாகக் கொண்டான்; அவனைக் கொண்டவரும் அதனையே விரும்பினான். பல இடங்களில் காணலாகும் பல்வகைப் பொருள்களை ஓரிடத்தில் தொகுத்துக் 'கொள்வது உம் மிகைகொளாது, கொடுப்பது உம் குறைகொடாது' ¹⁷⁷ நடுவுநிலையையோடு நின்ற வணிகம் புரியும் நன்னெஞ்சினோரை 'வணிகர்' என்ற வழங்கினர். இவர்களை இளவரசர்களோடு இணைத்துச் சிறப்புச் செய்வர். இந்திர விழாவின் போது இந்திரனை நீராட்ட ஐம்பெருங்குழுவும் என்பேராயமும் அரச குமரரும் பரத குமரரும் (வணிக குமரர்) வந்தனர் என்ற சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. ¹⁷⁸ அரச குடியில் பிறந்த இளங்கோவடிகள் வணிகக் குடியில் பிறந்த கோவலனைத் தனது காப்பியத் தலைவனாகக் கொண்டமை வணிகக் குடிக்குச் சமுதாயம் கொடுத்த உயர்வினைக் காட்டுகிறது.

செங்கோல் செலுத்துவதில் சேர மன்னர்கள் சிறந்து விளங்கியதைப் போன்ற வானிகம் புரிவதின் சேரநாட்டு மக்கள் சிறந்தவர்களாக விளங்கினார்கள். உள்நாட்டு வானிகத்திலும் வெளிநாட்டு வானிகத்திலும் அவர்கள் ஈடுபட்டனர். அதிலும் குறிப்பாகத் தமிழகம் முழுமையும் முப்பெரும் கடலால் சூழப்பட்டமையால் கடல் வானிகம் தலைசிறந்து விளங்கியது. தொல்காப்பியர்,

"முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோ டில்லை" ¹⁷⁹

என்ற கறியிருப்பதனால் அதன் தொன்மையினை அறியலாம். சோழ நாட்டிற்குக் காவிரிப்பூம்பட்டினமும், பாண்டி நாட்டிற்குக் கொற்கையும், சேரநாட்டிற்கு வஞ்சியும் முசிறியும் தொண்டியும் சிறந்த வணிகத் துறைமுகங்களாக விளங்கின.

முசிறி

மேலைக் கடலின் வழியாக அயல்நாட்டினர் வானிகம் செய்யச் சேரநாட்டுக்கு வந்தனர். அங்ஙனம் வரும் வழியில் கடற்குறம்பர்கள் இடைமறித்துக் கொள்ளையடித்தனர். வானிகத்திற்குப் பெரிதும் இடை-புறாகவும் இருந்தனர். இதனைக் கண்ட இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் அக்குறம்பர்களை வென்ற அடக்கினான். அதன் பின்பு யவனக் கப்பல்கள் முசிறித் துறைமுகத்திற்கு அச்சமின்றி வந்து சென்றன. முசிறித் துறைமுகத்தில் முக்கியமாக மிளகு ஏற்றமதி செய்யப்பட்டது. சேரநாட்டு மிளகை வாங்குவதற்கென்றே யவனக் கப்பல்கள் முசிறிக்கு வந்தன. மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளையடுத்த சேரநாட்டிலும் ஒரு நாட்டிலுமே மிளகு உண்டாயிப்படியால் இங்கிருந்தே எல்லா நாடுகளுக்கும் மிளகு சென்றது. அது பாண்டிய நாடு, சோழநாடு, கொங்குநாடு, தொண்டை நாடு முதலான தமிழகத்துப் பகுதிகளுக்கும், பாரசீகம், எகிப்து, ரோம், சிரேக்கம் முதலான வெளிநாடுகளுக்கும் ஏற்றமதியாயிற்று.

உரோம, கிரேக்க வனிகராகிய யவன வணிகர் மரக்-
கலங்களில் வந்து பொற்காசுகளைக் கொடுத்த மிளகை வாங்கிச்
சென்றனர். இதனை,

“சேரலர்

சுள்ளியம் பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க
யவனர் தந்த வினைமான் நன்கலம்
பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்
வளங்கெழு முசிறி”¹⁸⁰

என்றும் அகநானூற்றுப் பாடலடிகளான் அறியலாம்.

யவனர் முசிறியை ‘முசிரிஸ்’ என வழங்கினர். அராபியரும்
கிரேக்கரும் முசிறிப் பட்டினத்திற்கு வந்து வணிகம் புரிந்தமையினைச்
‘செங்கடல் வானிகம்’ என்ற தூ லிலிருந்து அறியலாம்.¹⁸¹

உறிப்பாலல் என்பவர் தென்மேற்குப் பருவக் காற்றினைக்
கண்டுபிடித்த பிறகு யவனர் விரைந்து முசிறித் துறைமுகத்திற்கு வர
முடிந்தது என்பர்.¹⁸² அதனால் யவனர்-தமிழர் வணிகம் பெருமளவில்
விரிவடைந்தது. சேரநாட்டு மிளகையும் முத்தையும் கொண்டுசென்ற
யவனர் தம் நாட்டுப் பொன்னையும் மதுவினையும் கொண்டு வந்தனர்.
கொங்குநாட்டில் விளைந்த விலையுயர்ந்த மணிக்கற்களையும் அவர்கள்
வாங்கிச் சென்றனர்.

முசிறியைப் போன்று தொண்டியும், மாந்தை என்ற நகரமும்
சேரநாட்டுத் துறைமுகங்களாய் விளங்கி வானிகத்தைச் செழிப்படையச்
செய்தன. யவனர் தமிழகத்தில் குடியேறி வாடும் அளவிற்கு வானிபத்
தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் அரண்மனைக் காவலர்களாக
இருந்தமையினைச் சிலப்பதிகாரம் சுட்டுகிறது.¹⁸³

வணிக முறை

தமிழகத்தில் தலைசிறந்த விளங்கிய வணிகமானது பண்டமாற்ற முறையானும், காசு, பொன் முதலானும் நடைபெற்று வந்தது. நானிலத்து மக்களும் தத்தம் நிலத்தில் விளையும் பொருள்களைக் கொண்டு தாம் வேண்டிய பொருள்களைப் பெற்றனர். இப்பண்டமாற்ற முறையினை 'விலைமாறு' என்ற புலவர் அம்முனவார் கூறுவர்.

"நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பெனச்
சேரிவிலை மாறு கூறலின்" ¹⁸⁴

என்றும் அகநானூற்றுப் பாடல் அடிகளால் இதனை அறியலாம். நெல்லிற்குப் பதிலாக உப்பையும், மீனைக் கொடுத்த நெல்லையும், மீன்இறைச்சி அல்லது கருப்பஞ்சாற்றைக் கொடுத்தல் கள்ளினையும், நெய்க்குப் பதிலாகப் பொண்ணைக் கொள்ளாது பசுவினையும் கரிய நாகினையும் பெற்ற வணிகம் புரிந்தனர். இம்முறையில் பொருளினைக் கொடுத்தப் பொருளினைப் பெற்ற வாழ்க்கை நடத்தினமைக்குச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்றாக விளங்குகின்றன.

சேரநாட்டு மக்கள் தாம் வேட்டையாடிய ஆமாவின் ஊனம் வேழத்தின் வெண்கோரும் தந்து அவற்றின் விலைக்கீடாக வடித்த கள்ளினைப் பெற்ற முறையினைக் காண முடிகிறது. ¹⁸⁵ மேலும், கள்ளிற்கு விலையாகப் புன்நிலத்தில் விளையும் வரகினையும் கொள்ளையும் கொடுத்த செய்தியை,

"கள்ளுடை நியமத் தொல்விலை கொடுக்கும்
வெள்வர குழுத கொள்ளுடை" ¹⁸⁶

என்றும் பதிற்றுப்பத்தின் பாடலடிகளால் அறியலாம். இப்பண்டமாற்ற முறை பெரிதும் சிற்றார்களில் பின்பற்றப்பட்டது.

காசு: பண்டமாற்று முறையில் நடைபெற்ற வானிகத்தைப்
 போன்ற பொன், வெள்ளி, செம்பு முதலானவற்றாலான காசுகளைக் ^{186A}
 கொண்டும் வானிகம் நடைபெற்றது. விலையுயர்ந்த பொருள்களைப்
 பெறுவதற்காக உள்நாட்டு வானிகத்திலும் வெளிநாட்டு வானிகத்திலும்
 காசுகளைப் பயன்படுத்தினர். சங்க காலத்தில் வழக்கத்திலிருந்த
 காசானது நெல்லிக்கனியைப் போன்று உருண்டையாகவும், அதன்
 அளவுடையதாகவும் இருந்தது. இதனை வெண்கலகனார் என்றும்
 புலவர்,

"புல்லில நெல்லிப் புகரில் பசங்காய்
 கல்லதர் மருங்கில் கடுவளி உதிர்ப்பப்
 பொலஞ்செய் காசிற் பொற்பத் தாஅம்" ¹⁸⁷

என்ற பாடுவர். துளையில்லாத கெட்டியான காய் என்பதனைப்
 புகரில் பசங்காய் என்பதனால் குறித்தார். இது துளையிடாத,
 உருண்டையான பொற்காசுகள் இருந்ததைக் குறிக்கிறது. பொற்காசுகள்
 உருவாவதற்கு முன்பு பொன்னையே எடையாகக் கொடுத்துப் பண்ட
 மாற்று நடந்துள்ளது. இதனைப் "பொன்னொடு வந்து கறியொடு
 பெயரும்" என்றும் தொடர் ¹⁸⁸ உணர்த்தும்.

பொன்னாலான காசுகளை மாலையாகச் செய்து பெண்கள்
 தம் அரையைச் சுற்றி அணிந்திருந்தமையினை,

"ஆசில் கம்மியன் மாசறப் புனைந்த
 பொலஞ்செய் பல்கா சனிந்த வல்குல்" ¹⁸⁹

என்றும் புறநானுற்று அடிகளால் அறியலாம். சேரநாட்டின் கண்ணும்
 இவ்வகையான பொற்காசுகள் இருந்தன.

1. களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலைப் பாடிய காப்பி-
 யாற்றுக் காப்பியனார்க்கு நாற்பது ஞாநாயிரம் பொன் பரிசாகக்
 கொடுத்தான் அரசன்.

2) ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் காக்கைபாடினியார் நச்சென்ளையாருக்கு ஒன்பது காப்பொன்னையும் ஐ றாயிரம் காணமும் பரிசிலாக நல்கினான்.

3) செல்வக் குடுங்கோ வாழியாதனைப் பாடிய கபிலருக்கு அவ்வரசன் ஐ றாயிரம் காணத்தைப் பரிசாக வழங்கினான்.

இச்செய்திகள் பதிற்றுப்பத்தின் பதிகங்களால் அறியப்படுவன. ¹⁹⁰ பொற்கட்டிகளைக் 'காணம்' என்னும் ஒருவகை நிறையாலும், 'கா' என்னும் நிறையாலும் அளக்கப்பட்டமையினை இவற்றால் அறியலாம். ¹⁹¹ 'மேலும், "தொடியே க.சு, கொள்ளே ஐயவி என்னும் நிறையாலும், கழஞ்சு, சீரகம், தொடி, பலம் நிறை, மா, வரை, அந்தை என்னும் நிறையாலும்" நிறுத்துள்ளனர். ¹⁹²

சங்க காலத்தில் கையாளப்பட்ட காசுகளைப் பற்றித் தெளிவான விளக்கம் கிடைக்கவில்லை யெனினும் காசுகள் வழக்கில் இருந்தமையினை வலியுறுத்திக் கூறமுடிகிறது. தொடக்கத்தில் பொற்கட்டியாகவும், அதன்பின் உருண்டை வடிவிலதாகவும், பிறகு தட்டை உருவிலதாகவும் அமைந்தமையினை அறிய முடிகிறது.

தொடக்கத்தில் குளையிடப்பட்ட பொன்னையே தமிழகத்தில் எடையாகப் பயன்படுத்தினர்; பின்னர்த் குளையிடப்பட்ட பொற்காசுகள் கி.பி. இரண்டாம் ஐ றாண்டு வரை புழக்கத்தில் இருந்தன என்ற கருதுவர் சத்தியநாதய்யர். ¹⁹³

மேற்கூறிய இருமுறைகளாலும் சங்க காலத்து வணிகம் நடந்துள்ளமையினை அறிய முடிகிறது.

அரசியல் துறை: வணிகர் கட்டம் கட்டமாகச் சென்ற வானிகம் செய்வர். இவ்வணிகக் கட்டத்திற்குச் 'சாத்து' என்ற பெயர். சாத்தின் தலைவன் 'சாத்தன்' எனப்பட்டான். பல சாத்துகளுக்குத் தலைவனாக இருப்பவன் 'மாசாத்துவான்' என்ற வழங்கப்பட்டான். தமிழர்கள் தரை வழியாகவும் கடல்வழியாகவும் வணிகம் புரிந்தனர். தரைவழியாக வானிகம் செய்வாருக்கு 'மாசாத்துவான்' என்றும், கடல்வழியாக வானிகம் செய்வாருக்கு 'மாநாய்கன்' என்றும் வழங்கப்பட்டனர் எனக் கருதலாம். இதற்குக் கோவலன் தந்தை மாசாத்துவான் என்ற பெயரும், கண்ணகி தந்தை மாநாய்கன் என்ற பெயரும் பெற்றமை சான்றாக விளங்குகிறது.

வணிகர்களுக்கு அரசு பேருதவிகளைச் செய்துள்ளது. சேர நாட்டு மன்னர்கள் ஏனையோரினும் சிறந்த முறையில் வணிகர்க்கு உதவினர் எனலாம். வணிகர்க்கு இடையூறு செய்த குறும்பர்களை வென்ற அடக்கி வணிகருடைய செயற்பாடுகளுக்குத் துணையாக நின்றனர் சேர மன்னர்கள்.

வணிகர்கள் கட்டம் கட்டமாகச் சென்ற ஓரிடத்திலே வணிகம் புரிந்தனர். அவர்கள் செல்லும் வழியிலும், வணிகம் புரியும் இடத்திலும் பகைவர்களாலும் கொள்ளையர்களாலும் இடையூறுகள் ஏற்பட்டன. நிலவழியாகச் சென்ற வணிகச் சாத்திற்கு ஏற்பட்ட இடையூறு பற்றி,

"... .. சாத்தெறிந்து
அதர்குட் டுன்னும் அணங்குடைப் பகழிக்
கொடுவில் சூடவரீ" 194

என்ற அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. இங்ஙனம் ஏற்படுகின்ற துன்பம்

போக்கிப் பாதுகாத்தனர் சேர அரசர். எவ்வித இடையூறும் ஏற்படாமலிருக்க வணிகச் சாத்தூடன் படைவீரர்களை உடன் அனுப்பி யுள்ளனர். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் எவ்வகைக் கலங்களை விற்கும் வணிகக் குடியை ஆறலைகள்வரிடமிருந்து பாதுகாத்து வந்தான். இதனை,

" ஞாலத்துக்
கலம் பகர்நர் குடிபுறந் தராஅ" ¹⁹⁵

என்ற கூறுகிறது புறநானூறு.

சேர மன்னர்கள் நிலத்தை மட்டும் ஆள்நிலமாகக் கொள்ளாது கடற்பகுதியையும் தங்கள் ஆளுகைக்கு உட்படுத்தி ஆண்டவர்கள். இதனைக் குறிப்பிட்டுப் பாடும் புலவர் மாறோக்கத்து நப்பசலையார்,

"சினமிது தானை வானவன் குடகடல்
பொலந்தரு நாவா யோட்டிய அவ்வுழி
பிறகலம் செல்கவாது" ¹⁹⁶

என்ற கூறுவர். இதனால், சேரநாட்டிற்கு நாவாய்கள் பொன்னைக் கொணரும் என்பதும், அவை செல்லும் மேலைக்கடலில் பகைவர்களின் கலங்கள் செல்லா என்பதும் பெறப்படுகின்றன. இவை சேரமன்னர்கள் வணிகக் குடியினருக்குப் புரிந்த அரசியல் சூனையினைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

வேந்தன் பொருள்

"உறபொருளும் உல்கு பொருளும்தன் ஒன்னார்த்
தெறபொருளும் வேந்தன் பொருள்" ¹⁹⁷

என்பது குறள். உடையாரின்மையின் தானே வந்துற்ற பொருளும், புகழையுமாகிய உறபொருளும், கலத்திலும் காலிலும் வரும் பண்டங்கட்கு

விதிக்கப்படும் சுங்கமாகிய உல்குபொருளும், பகைவர் திறையாகக் கொள்ளும் பொருளும் அரசுக்கு உரிய பொருள்களென வள்ளுவர் கருத்திற்கு விளக்கம் தருவர் பரிமேலழகர்.

இப்பொருள்களோடு வேந்தன் போரிடுங் காலத்துப் பகைவன் நாட்டினின்று கொணரும் பொருள்களும், ஒறுத்தலினால் வரும் பொருள்களும், தன்னாட்டு மக்களும் பிற நாட்டாரும் நல்கும் பரிசுகளான பொருள்களும் சேர்ந்த வேந்தன் பொருள்கள் எனல் தகும். மக்கள் செலுத்தும் கடமைகளும் வேந்தன் பொருளாகும்.

உல்குபொருள்: நாட்டின் பெருவழிகளில் துறைமுகங்களில் சுங்கச் சாவடிகள் அமைத்துச் சுங்கம் பெற்றனர். இச்சுங்கமானது வேந்தன்தன் பொருளாக அமைந்தது. இதனை இலக்கியம் 'உல்கு' என்ற குறிப்பிடும். வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாகும் பொருளாயினும், வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியாகும் பொருளாயினும் சுங்கச் சாவடிகளின் மூலமாகத்தான் செல்ல வேண்டும். அங்ஙனம் குவிந்த கிடங்கும் பொருளினை வேந்தன் தன் படைகொண்டு பாதுகாத்தான். சுங்கச்சாவடிக்கு வரும் பொருளின்மேல் தத்தம் சின்னங்களைப் பொறித்த அனுப்புவர்.

பலாப்பழம் அளவாகக் கட்டிய மிளகு மூட்டைகளைக் கழுதையில் மேலேற்றிச் செல்லும் வனிகச் சாத்தர் பெருவழியில் அமைந்துள்ள சுங்கச் சாவடிகளில் சுங்கத்தைச் செலுத்தினர் என்றும், அங்கு வில்வீரர்கள் உடனிருந்து காத்து வந்தனர் என்றும் பெரும்பாணாற்றுப் படை தொழிக்கிறது.

"அனார்ச்செவிக் கழுதைச் சாத்தொடு வழங்கும்
உல்குடைப் பெருவழிக் கவலை காக்கும்
வில்லடை வைப்பின் வியன்காட் டியவு" 198

இங்ஙனம் சுங்கச் சாவடி அமைத்துச் சுங்கத்தைப் பெறும் முறை
முவேந்தர் நாட்டிடத்தும் இருந்தது. பொருட் பொதிகளின்மேல்
தத்தம் இலச்சினைகளைப் பொறித்தமையினைப் "புலிபொறித்துப்
புறம்போக்கி"¹⁹⁹ என்பதனால் அறியலாம். சுங்கத்தால்
வானிகம் குறைவுபடாது என்பதனை "உல்குசெய்க் குறைபடாது"²⁰⁰
என்றும் தொடர் உணர்த்துகிறது. இவற்றால் சேர மன்னரும்
பிறரும் வாங்கிய சுங்கம் அறத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தது
என்பது தெளிவாகிறது.

ஒன்னார்த்தெறுபொருள்: சேரநாட்டு மன்னரும் மக்களும்
ஏனைய நாட்டினரைவிட வீரத்திலும் படைவலிமையிலும் சிறந்தவர்களாக
விளங்கினமையால், ஒன்னார்த்தெறுபொருள் பெறுவது என்பது
அவர்களுக்கு அரிதன்று. சேரர் போர்பல புரிந்தமையாலும்
இவர்தம் வீரங்கண்டு ஏனையோர் அஞ்சி நடுங்கினமையாலும் ஒன்னார்த்த
தெறுபொருள் பெருமளவில் வந்து குவிந்தன. இப்பொருளினை
இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று, மன்னன் வன்மைக்குஞ்சி
மாற்றாரும் குறுநில மன்னரும் திறையாகத் தரும் பொருள்;
மற்றொன்று, மாற்றானொரு போரிட்டு வென்ற பிறகு அவன்
நாட்டினின்றும் கவர்ந்து வந்த பொருள்.

சேரமன்னர்க்கு ஏனையோர் திறை தந்தமையினைப் "பகைப்புல
மன்னர் பணிதிறை தந்து"²⁰¹ என்பதனால் அறியலாம். வேந்தன்
பொருளாகப் பல இருப்பிலும் அமர்கடந்து பெற்ற ஒன்னார்த்தெறு
பொருளினையே சிறப்பாகக் கருதினர். இதனை,

"கோடுமுழங் கிமிழிசை யெடுப்பும்
பூகெழு செல்வ மரீஇய கண்ணே"²⁰²

என்றும் பதிற்ப்பத்து அடிகளான் அறியலாம்.

ஆறில் ஒருபங்கு: தீத்தொழிலைப் போக்கிக் கோவைச் செவ்விதாக்கி, ஆறில் ஒன்றாகிய இறையைக் கொண்டு, நடுவு நிலைமையைச் செய்து இனிமையாக அரசாண்டவர்கள் சேரமன்னர்கள். இதனை,

"கொடிது கடிந்து கோல்திருத்திப்
படுவதுஉண்டு பகலாற்றி" ²⁰³

என்ற பாடுவர் குறங்கோழியர் சிழார். இதன்கண் அமைந்த "படுவது" என்பதற்கு,

"தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல்,
இவ்வறத்தானாகிய தான் என்ற கூறு ஐந்தொழிய,
எஞ்சி நிற்கும் ஆறாவது கூறு அரசர்க்காதலின்
அதனைப் 'படுவது' என்றார்" ²⁰⁴

என்ற விளக்கம் தருவர் ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை. இங்கு, இவர் வள்ளுவர்தம் குறட்குருத்தினையும், அதற்கான பரிமேலழகர் உரை விளக்கத்தினையும் ²⁰⁵ ஏற்றுக்கொண்டு கூறியிருப்பதனை அறியலாம்.

இவ்வாழ்வாளுக்குரிய அறத்திற்கு உரைதரும் பரிமேலழகர், "அரசனுக்கு இறைப்பொருள் ஆறிலொன்றாயிற்று, இவ்வைம்புலத்திற்கும் ஐந்து கூறு வேண்டுகலான் என்பதறிக" என்ற கூறுவர். மேலும் அவர், வேந்தன்தன் பொருளுக்கு உரைதரும்போது, "ஆறில் ஒன்று ஒழியவும் உரியன" ²⁰⁶ என்ற குறிப்பிடுவர்.

பரிமேலழகர் உரைவிளக்கத்தினைக் கொண்டு, மக்கள் கம் வருவாயில் ஆறிலொரு பங்கினை அரசர்க்குச் செலுத்தினமையினை அறிய முடிகிறது வி. ஆர். இராமச்சந்திர தீட்சிதர், ²⁰⁷ வி. கனகசபை, ²⁰⁸ ந. சுப்பிரமணியன், ²⁰⁹ எம். ஈ. மானிக்கவாசகம் பிள்ளை, ²¹⁰ எம். எஸ். பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை ²¹¹ ஆகியோர் இதற்கு அரண்செய்யும் வகையில் தத்தம் நூலில் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

ஆயின், "சங்க நூல்களில் இக்கொள்கைக்கு ஆதரவான சான்றுகள் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை"²¹² என்ற சு.வித்தியானந்தன் குறிப்பிடுவர். இக்கருத்தினை மறுத்தற்கில்லை.

இருப்பிலும், மக்கள் அரசர்க்கு நிலவரி செலுத்தினமையினை உரைமுடிசின்றது. ஆறில் ஒரு பங்கு என்பதற்குரிய இலக்கியச் சான்றுகள் இல்லையென்றாலும், நிலவரி இருந்தமையினைக் கொண்டும், உரையாசிரியரின் உரைவிளக்கங்களைக் கொண்டும் 'ஆறிலொரு பங்கு அரசர்க்குச் செலுத்தப்பட்டது' என்றும் செய்தியை அறியலாம்.

வரிகள்

அரசனால் விதிக்கப்பட்டு மக்களால் செலுத்தப்படும் பொருள் வரி, கடமை, இறை, ஆயம் என்றும் சொற்களால் வழங்கப்படும். இறை பலவகைப்படும்; எனிலும், இறைவகைகளில் சிறந்தது நிலவரியாகும். வேந்தன் தன் பொருளில் நிலையானதும், முதன்மையானதும் மக்கள் செலுத்தும் வரியே ஆகும்.

"குடிகள் செலுத்தும் வரிகளாவன: நிலவரி, நீர்வரி, மனைவரி, தொழில்வரி, ஆள்வரி, விலங்குவரி, பொருள்வரி, உய்ப்பு வரி, மனைவரி, தண்டவரி, கோயில் வரி, கொடைவரி, ஊழியப்பேற்றவரி, படை வரி, காட்சி வரி, கருவூல வரி, காசடிப்பு வரி"²¹³

என வரிகள் பல திறத்தன.

வேந்தனால் விதிக்கப்பட்டவை மட்டுமன்றி மற்றவர்களால் விதிக்கப்பட்டனவும் வேந்தன் பொருளாக அமைந்துள்ளன. மக்களுக்கு வரி விதிக்கப்படும் முறையினை ஐந்து வகையாகப் பிரிக்கலாம். அவை: அரசனால் விதிக்கப்படுவன; ஊரவையாரால் விதிக்கப்படுவன; அற

மற்றத்தாரால் விதிக்கப்படுவன; கோயிலதிகாரிகளால் விதிக்கப் படுவன; சிற்றா ர்த் தலைவனால் விதிக்கப்படுவன என்பன. 214

வரி வாங்கும் முறை: சங்க காலத்தில் வரி வாங்கிய முறையினைத் தெளிவாகக் கூற இயலவில்லை; எனினும், சங்கம் மருவிய காலத்தில் எழுந்த சிலப்பதிகாரம் சில குறிப்புகளைத் தருகின்றது. சிலம்பு 'ஆயக் கணக்கர்' என்பாரைக் குறிக்கிறது. 215 இவர்கள் வரிக்கூற செய்யும் கணக்கர் ஆவர். 'காவிதி' என்னும் சொல்லுக்கு 'வரியிலார்', 'அரசிறை வாங்குவோர்' என்ற அரும்பதவுரைகாரரும், ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டாரும் பொருள் கூறவர். 216

"வரி தண்டும் அரசுதிகாரிகள் வரிக்குக் கூற செய்வார் என்பது சாணம் (S.I.I. 37); ராஜாக்கள் ஊர்தொறும் கூறசெய்வார்களை வைக்குமா போல (ஈடு 5.2.8) என்பது ஈடு வியாக்கியானத் தொடர்" 217

என்ற இராகவையங்கார் கூறவதும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. 'காவிதி என்பார் பொருள் அமைச்சன் ஆவார்' என்ற டி.வி. மகாலிங்கம் குறிப்பிடுவார். 218

அரசனால் வழங்கப்பட்ட காவிதி என்னும் பட்டத்தினைப் பெற்ற அமைச்சர் வரித்துறைக்கு உரியவராக இருந்தமையினை அறியலாம். அவருடன் ஆயக்கணக்கரும் இருந்துள்ளனர். ஏற்றமதி இறக்குமதியாகும் பொருள்களுக்குச் சுங்கத்தை விதித்துத் திரட்டுவதற் கென்ற தனிப்பட்ட அமைப்பும், மக்களிடமிருந்து வரியினைப் பெறவ- தற்கென்ற தனிப்பட்ட அமைப்பும் இருந்தமையிலிருந்து ஒவ்வொரு

திறைக்கும் திறமை மிக்க அமைச்சர் இருந்திருக்கலாம் என்ற கருத இடமிருக்கிறது.

குடிகளிடமிருந்து வரி திரட்ட நான்கு முறைகள் கையாளப் பட்டன. அவை:

1. அரசாங்கம் ஓர் இலாகாவையே அமைத்து அரசாங்க அலுவலரைக் கொண்டு நேரே வரியை வசூலித்தல்.
2. அரசாங்கத்திற்கும் குடிகளுக்கும் இடையில் ஒரு குழுவின் இருந்து வரிகளை வசூலித்தல்.
3. குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியில் வருவாயை ஒருவரிடம் ஒப்படைத்து அதன் ஒரு பகுதியை அரசாங்கத்திடம் ஆண்டுதோறும் கொடுக்கச் செய்தல்.
4. ஒரு நாட்டைப் பல பகுதிகளாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு பகுதியையும் ஒரு தலைவனிடம் ஒப்படைத்தல். அத்தலைவன் ஆண்டுதோறும் குறிப்பிட்ட தொகையை அரசுக்குச் செலுத்துவதோடு போர்க்காலத்தில் படையுதவியும் செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டு நடத்தல்.²¹⁹

இம்முறையில் வாங்கப்படும் வரியானது பணமாகவோ, பொருளாகவோ கொடுப்பவனது விருப்பத்திற்கேற்பக் கொள்ளப்பட்டது.

"பணமாக வாங்கும் வரியைக் 'காசாயம்' என்றும், 'பொன்முதல்' என்றும் கூறுவர். தானியமாக வசூலிக்கும் வரியை 'நெல்லாயம்', 'நெல்முதல்' என்றும் பெயரிட்டு வழங்கினர். நீதிமன்றத்தில் விதிக்கப்படும் தண்டப்பணத்தைக் 'தண்டம்' என்றும், 'மன்றபாடு' என்றும் கூறுவர்"

என விளக்கம் தருகிறார் மா.இராசமாணிக்கனார்.²²⁰

அரசாட்சிக்குக் 'கையிகந்த தண்டம்' என்பது தடையாக அமையும் என்ற முன்னர்க் கூறப்பட்டது.²²¹

வரி வெறுவதில் அறப்பண்பு : . வேந்தன் புரியும் செங்கோன்மை இருவகைப்படும். அவையாவன : குறைதீர்த்தலும் முறைவழங்கலும். ஏனையோர் போற்றும் பேரரசனாக விளங்கினாலும் மக்கள் நலனையே பெரிதெனக் கொண்டு அரசு புரிபவன் சிறந்த அரசன் ஆவான். செங்கோலாட்சிக்குப் பொருட்செல்வம் இன்றியமையாதது. பொருட் செல்வம் இவ்வுழி ஒழுக்கம், அறம், இன்பம் ஆகிய அனைத்தும் நடைபெறாது. அதனால், நாட்டின் செல்வத்தையும், வேந்தன்தன் பொருளையும் இன்றியமையாதனவாகக் கருதுவர். அப்பொருளினை நல்குவதில் முதலிடம் பெறுபவர் உழவர்; ஈட்டுவதில் முதலிடம் பெறுபவர் வணிகர். வேந்தன் தான் எண்ணிய இடமெல்லாம் சென்ற பகைமை என்னும் இருளைப் போக்கத் தோன்றாத் துணையாய் நிற்பது பொருளே ஆகும்.

வேந்தன் மக்களுக்குச் செய்யும் கடமைகளில் முதலில் நிற்பது பசியும் பிணியுமின்றி நாடுபுரத்தல் என்பதாகும். இவையிரண்டனையும் இன்மையாக்குவது பொருளே. அதனால் வேந்தர் தம் நாட்டின்கண் நீர்நிலைகள் பல உருவாக்கி வளப்படுத்துவதில் கவனம் செலுத்திவந்தனர் என்பதை அறியலாம். சேரநாட்டின் பொருளாதாரத்தை வளப்படுத்திய சேர மன்னர்கள் பொருளைப் பெறுவதில் அறப்பண்பினைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகினர்.

வரி என்பது அரசராலும் மற்றவர்களாலும் விதிக்கப்படுபவை. அங்ஙனம் விதித்தலில் அறம் நிலைக்க வேண்டும். தீயோரிடமிருந்து நல்லோரைக் காக்க ஒறுத்தல் வேண்டப்படுதலின் ஒறுத்தல் அறம் என்றாற் போலச் செறுநரின் செருக்கை அடக்கவும், வருவோர்க்கு வரையாது வழங்கவும், செவ்வனே ஆட்சி நடாத்தவும் பொருள் வேண்டப்படுதலான் வரி பெறுவதும் அறம் எனப்படும். இருப்பினும், மக்கள் துன்புறாதவாறு அதனை அறவழியில் பெறுதல் வேண்டும்.

மக்களிடமிருந்து வரியினைப் பெறும்போது அவர்களின் நிலைமையறிந்து அதற்கேற்றாற்போல் வரியினை மன்னர்கள் பெற்றனர். நெறியறிந்து வரியினைப் பெறுபவனே அறிவுடை வேந்தனாகக் கருதப் பட்டான். விதித்த வரியினை முழுதையும் பெறவேண்டும் என்பதில் அவர்கள் ஆர்வம் காட்டவில்லை. மக்கள் பெற்ற வருவாய் அறிந்த அதற்கேற்ற முறையில் வரியினைக் குறைத்தும், விலக்கியும் அறம் புரிந்துள்ளனர். "மக்கள் நிலைமை யறியாது வரி பெறுவதில் மட்டும் எண்ணங்கொண்டிருப்பவன் பொருளினைக் கவர வேலேந்தி நிற்கும் ஆறலைகள்வனைப் போன்றவன் ஆவான்" என்பர் வள்ளுவர். ²²²

நெறியறிந்து இறைபெறுவான் ஆயின் அவன் நாடு கோடப் பொருளினை ஈட்டிக் கொடுத்தத் தானும் தன் மக்களும் தழைத்த விளங்க வகைசெய்யும். அங்ஙனம் அறமின்றி மிக்க இறையைப் பெறுவா-
னாயின் யானை புகுந்த விளைநிலம் போலத் தானும் உண்ணாமல் உலகமும் உண்ணாமல் கெட்டு அழிவான். இதனைப் பிசிராந்தையார்,

"யானை புக்க புலம்போலத்
தாது முன்னா ஓலகமுங் கெடுமே" ²²³

என்ற பாண்டியன் அறிவுடைநம்பிக்கு அறிவுறுத்தவதன் வாயிலாக அறியலாம்.

குடிமக்கள் தாமே நல்கும் வரிப்பொருளைப் பெறுவது அறிவுடைமை; கையிகந்த கடமை வான்குவது சிறுமை. வெற்றியால் உண்டாகி வழிவழி வரும் அரசுடைமையினைப் பெற்றவனாயினும், கையிகந்த கடமையைப் பெற்றானெனில் அவன் ஆண்மையிலாச் சிறியோன் ஆவான் என்று சோழன் நலங்கிள்ளியின் பாட்டால் அறியலாம். ²²⁴

இதனை நாடாரும் மன்னவனே கூறியிருத்தலால் வரியினைப் பெறுவதில் அவர்கள் காட்டிய நெறிமுறையினையும், கையிகந்த கடமை வான்குவதில்

காட்டிய வெறுப்பினையும் நங்கு உணரலாம். இதனால், புலவரும் மன்னரும் மக்களின் நிலைமையினை அறிந்தகொள்வதில் கொண்டிருந்த ஆர்வம் நங்கு புலப்படுகிறது. கையிகந்த கடமை பெறுவதும், மக்களின் நிலைமையறியாத வரிபெற முனைவதும் கொடுங்கோன்மை ஆகும்.

எனவே, சங்க கால மன்னர்கள் வரிபெறும் முறையில் கொண்டிருந்த மிகுந்த கவனத்தையும், வரிபெறுவதில் தவறு நிகழ்தல் கூடாதென அஞ்சும் அவர்கள் உள்ளத்தாற் உணர்வையும் அறியலாம். சேரநாட்டு மன்னர்கள் இத்தன்மையராய் விளங்கினர். இதனை, வரிபெறும் முறைமை பற்றிப் புலவர் எவரும் சேரர்க்கு அறிவுறுத்தாமையே காட்டும்; இவர்கள் கையிகந்த கடமையினைப் பெற்றாரில்லை; ஆயின் வரிநீக்கம் செய்துள்ளனர்.

வரிநீக்கம்: வானம் பொழியாத வனங்குன்றி வறமையுற்ற காலத்தும், விருவிழா முதலான காலத்தும் வரிநீக்கம் செய்துள்ளனர். சோழநாட்டு மக்கள் 'செய்க்கடன்' செலுத்த முடியாத ஆண்டுகள் சில கழிந்தன. மக்களின் நிலைமையறிந்த வெள்ளைக்குடி நாகனார் மன்னனைக் கண்டு பழஞ்செய்க்கடனை விடுவிக்குமாறு வேண்டினார். புலவரின் சான்றாண்மைப் பண்பினைத் தன் கடமையாக எண்ணிப் பழஞ்செய்க்கடனை விடுவித்தான் மன்னன். இதனை,

"பகடுபுறந் தருநர் பார மோம்பிக்
குடிபுறந் தருகுனை யாயினின்
அடிபுறந் தருகு வரடங்கா தோரே" 225

என்ற பாடினார் புலவர். விளைபொருளை உருவாக்கும் உழவர்களின் ஞாப்பத்தைப் போக்குவாயானால் பகைவேந்தரும் நினைடி வனங்குவர்

என உழவர் குடியின் பெருமையினை எடுத்துரைத்துப் பழஞ்செய்க்கடனை விடுவித்தமை போற்றற்குரியது.

சேரன் செங்குட்டுவன் தன்னைப் பாடிய பரணுக்குப் பரிசிலாக உம்பற்காடு என்னும் பகுதியை இறையிலியாகக் கொடுத்தான் என்ற பதிகம் கூறும்.²²⁶ மேலும், இவன் கண்ணகிக்கு விழா நடத்தும்போது மக்கள் செலுத்த வேண்டிய வரியினை நீக்கினான் என்பதனை,

"கறைகெழு நாடு கறைவீடு செய்ம்மென"²²⁷
என்னும் சிலப்பதிகார அடியினால் அறியலாம்.

எனவே, சேரமன்னர்களின் அறப்பண்பினை வரி பெறுவதிலும், வரி நீக்கம் செய்வதிலும் காணலாம்.

வகுத்தலில் அறம் காணல்

பொருள்கள் வரும் வழிகளை மேன்மேலும் உண்டாக்கியும், அங்ஙனம் வந்தவற்றைத் தொகுத்தும், தொகுத்தவற்றைப் பிறர் கொள்ளாமல் காத்தும், காத்தவற்றை அறம் பொருள் இன்பம் ஆகியவற்றின் பொருட்டு வகுத்தலும் ஆகிய தொழில்களைச் செவ்வனே செய்பவன் அரசன் ஆவான். இதனை,

"இயற்றல் மீட்டலங் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரசு"²²⁸

என்னும் குறட்பாறால் அறியலாம். இயற்றல் (organisation), ஈட்டல் (collection), காத்தல் (Protection), வகுத்தல் (Distribution) என்னும் நான்கும் நல்லாட்சிக்கு இன்றியமையாதன. இயற்றலிலும், ஈட்டலிலும், காத்தலிலும் சேர மன்னர்கள் காட்டிய திறம் இதுவரை காணப்பட்டது. அறத்தாற்றான் வரும் செல்வத்தையே

விரும்பும் சேர மன்னர்கள் வந்த பொருளினை வகுத்து நல்குவதிலும் அறத்தினைப் பின்பற்றினர்.

இவர்கள் தம் நாட்டின்கண் வாழும் இரவலரைப் புரந்து இரவலரை இன்மையாக்கினர்; இரவலர் இன்மையாயினும் அறப்பண்பினை விட்டாரில்லை; அறத்தினைத் தொடர்ந்து புரிய விரும்பினர். அதனால், சேரர் பிறர் நாடுகளில் உள்ள இரவலரை வருவித்து அவர்களின் வறுமையை வெறுமையாக்கினர். தம்மை நாடிவந்த நகைப்புலவாணருக்கும் வரையாது வழங்கினர். இதனால் சேர மன்னர்கள் புரிந்த வன்மையும், அவர்களின் வகுத்தளிக்கும் திறமையும் புலப்படுகின்றன.

இயற்றல், ஈட்டல், காத்தல் ஆகிய மூன்றிலும் வகுத்தல் சிறப்புடைத்தது. ஏனெனில் அகன்வழியே அவன் தன் செங்கோன்மையை நிலைநிறுத்த முடியும். பல்வேறு நாட்டிலிருந்து வந்த பொருளும், தன் நாட்டு மலையிடத்தும் கடலிடத்தும் பெற்ற பொருளும் ஆகிய செல்வத்தினை அறத்தின் அடிப்படையில் வகுத்து அறச்செயல்கள் பல புரிந்தான் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன். இதனை,

"பல்வேறு வகைய நனந்தலை யீண்டிய
மலையவுந் கடலவும் பண்ணியம் பகுக்கும்
ஆறுமுட் டுறாஅ தறம்புரிந் தொழுகும்" 229

என்றும் பதிற்றுப்பத்தின் பாடல்களால் அறியலாம். நால்வகை அரசியல் செயல்களுள் வகுத்தலால் அரசு மாட்சி எய்துவது பற்றிப் 'பண்ணியம் பகுக்கும் ஆறு' என்றார். இங்ஙனம் பகுக்குமிடத்த அறம், பொருள், இன்பம் குறித்துப் பகுத்தல் அறமாதல் கண்டு, அவ்வறத்தைச் செய்தொழுகும் வேந்தனைப் 'பகுக்கும் ஆறு முட்டுறாஅது அறம்புரிந்த ஒழுகும் நினக்கு' என்ற குறிப்பிடுகிறார்.

முடிப்புரை

சங்க காலச் சேரர் அரசியல் 'அறம் தஞ்சும் அரசியல்'லாக விளங்கியது. அரசியல் நெறிமுறை, நீதி நெறிமுறை, போர் நெறிமுறை, வரி நெறிமுறை என்னும் நான்கு பிரிவுகளில் அஃது ஆராய்ந்த காவப்பட்டு.

அன்பு, அறன், பொய்யாமை, பொறையுடைமை, அஞ்சதல், அஞ்சாமை முதலான பண்புகளில் நின்றவர்கள் சேரமன்னர்கள். இவர்கள் இவ்வற வாழ்க்கையில் சிறந்தவர்களாயும், மாண உணர்வின் உறைவிடமாயும் விளங்கினார்கள்.

காட்சிக்கெளியராகவும் கருஞ்சொல் அற்றவராகவும் இருந்தார்கள்.

வேந்தர் கடமை தம் நாட்டு மக்களைக் காப்பாற்றவது ஆயின், சேரர் தம் நாட்டு மக்களைக் காத்தலோடு, பகைவர் தம் நாட்டு மக்களையும் காத்தது சிறப்பு வாய்ந்தது ஆகும்.

உழவர் குடியினருக்கு நீர்நிலைகளை உண்டாக்கியும், வணிகர் குடியினர்க்குப் படைகொண்டு காவல் வழங்கியும் புரந்தனர்.

அரசாட்சிக்குத் துணைபுரிந்தோர் முழுமையடைந்த போது அவர்களைப் பேணுதலாகிய பேரறத்தைச் செய்தனர்.

சேரவேந்தர் தம்மை நாடிவரும் இரவலர்க்கு வரையாத வாரி வழங்கியதோடு அவர்களுடன் அமர்ந்து உணவுண்டு பெருமைப்படுத்தினர். இங்ஙனம் வழங்கியலதால் இரவலர்கள் இல்லாமல் போயினர். எனவே, பிறநாடுகளிலிருந்து இரவலர்களைக் கொணர்ந்து அறம் செய்தது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

பண்பிற் சிறந்தவராக விளங்கி அறிவுரை கறும் அவையோரைக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்தனர் சேர வேந்தர். அவர்கள் கறும் அறிவுரைகளை ஏற்று நடந்தனர். அரசன் வீற்றிருந்த திருவேலக்கமே நீதிமன்றமாக விளங்கியது. அரசனே நீதிபதி யாவான். நடுவு நிலைமை பிறழாது ஆட்சி, ஆவணம், அயலார் காட்சி முதலான முறைகள் கையாளப்பட்டு நீதி வழங்கப்பட்டது. குற்றம் புரிந்தவர்க்குக் குற்றத்திற்கேற்பத் தண்டனை வழங்கினர். கையிகந்த தண்டம் தவிர்க்கப்பட்டது.

சேர மன்னர்கள் போர்புரிவதிலும் அறத்தைப் பின்பற்றினர். ஒத்தாரொரு போரிடாகல், புறமுதுகிட்டோடுபவர் மேல் பொரா-கிருத்தல், போரிட விரும்பாதவர்மேல் போரிடாதிருத்தல், தோற்றாரைத் துன்புறுத்தாதிருத்தல் முதலான பண்பின் அடிப்படையில் போர் புரிந்தனர்.

பொருளாதாரத்தைப் பெருக்குவதிலும், பொருள்களை வகுத்து அளித்தலிலும் அறத்தைப் பின்பற்றினர். வேந்தன் பொருளாக உறுபொருள், உல்குபொருள், ஒண்ணார்த்தெறுபொருள் ஆகியன விளங்கின.

ஆறில் ஒரு பங்கினை மட்டும் அரசன் வரியாகப் பெற்றான். சேரவேந்தர் நெறியறிந்து இறை பெற்றார்கள். வாய்ப்பொய்ப்பின் வரிநீக்கம் செய்தனர். கையிகந்த கடமை வாங்குவதில் வெறுப்புக் கொண்டனர்.

எனவே, சேர மன்னர்கள் அரசியல், நீதி, போர், வரி ஆகிய நான்கு நெறிமுறைகளிலும் சிறந்து விளங்கி இனிய அறவழி அரசாட்சி நடத்தினர் என்பது நன்கு புலப்படுகிறது.

இயல்- 8 .

அந்நிழைகள்

அடிக்குறிப்புகள்

1. குறள். 388, பரி. உரை, ப. 149.
2. தலி. 133/8.
3. குறள். 996.
4. " , அதிகாரம் 44, பரி. உரை, ப. 165.
5. " 951, பரி. உரை, ப. 359.
6. பதிற்று. 32/1-2.
7. குறள். 983.
8. " 71.
9. " 72.
10. " அதிகாரம் 8, பரி. உரை, பக். 29-30.
11. " 757.
12. " 244.
13. புறம். 210/1-4.
14. பதிற்று. 63/4-5.
15. புறம். 245/6-7.
16. பதிற்று. 31/28.
17. குறள். 292.
18. பதிற்று. 63/6-7.
19. " 70/12.
20. குறள். 294.
21. " 299.
22. " 154.

23. பதிற்று. 17/1-3.
24. பதிற்று. 33/1.
25. குறள். 428.
26. சிலம்பு. 25/101-103.
27. குறள். அதிகாரம் 97, பரி. உரை, ப. 362.
28. சிலம்பு. 26/9-12.
29. குறள். 969.
30. புறம். 74.
31. " 66/3-5.
32. குறள். 386.
33. " 387.
34. புறம். 398/16-18.
35. பதிற்று. 22/1-4.
36. " 72/16; புறம். 72/7.
37. " 22/5.
38. நா. தி. பி. 3047.
39. புறம். 2/6-8.
40. சிலம்பு. 25/103-104.
41. புறம். 35/27-29.
42. " 17/5-8.
43. " 182/5-6.
44. " 55/10.
45. குறள். 384.
46. " 390.
47. " 390, பரி. உரை, ப. 149.
48. பதிற்று. 72/13.

49. பதிற்று. 72/4-7.
50. " 22/7-11.
51. " 89/8-10.
52. குறள். 1032.
53. பதிற்று. 13/23-24.
54. " 70/21-22.
55. அகம். 233/7-8.
56. பதிற்று. 69/10.
57. " 59/18-19.
58. குறள். 221.
59. " 222.
60. " 226.
61. " 390.
62. புறம். 54/6-7.
63. பதிற்று. 23/3-9.
64. புறம். 398/18-22.
65. பதிற்று. 55/10-12.
66. குறள். 448.
67. " 447.
68. " 727.
69. " 632.
70. புறம். 2/17-20.
71. பதிற்று. 12/24.
72. " 70/17.

73. புறம். 184/8.
74. தொல். செம்புளியல், 110; பு. வெ. மா., பாடாண். 33.
75. தொல். பொருள். 76/17.
76. " " 76/17, நச். உரை, ப. 229.
77. புறம். 5/5-7.
78. " 367/8-9.
79. " 213; 45.
80. " 63.
81. சிலம்பு. 3/159-160; அடி. உரை, ப. 120;
புதிற்று. 51/23-24, ஒளவை உரை, ப. 240.
82. புதிற்று. 51/23-24.
83. " 52/15-24.
84. " 52/11-12.
85. குறள், அதிகாரம் 4.
86. " 35; 34; 32; 39.
87. மணி. 25/228; 231.
88. மா. சங்குகசுப்பிரமணியம், குறள்குறும் சட்டாநறி, ப. 3.
89. குறள், உரைப்பாயிரம், பரி. உரை, ப. 1.
90. புறம். 39/9-10.
91. சிலம்பு. 20, வெண்பா 1.
92. குறள். 543.
93. " 543, பரி. உரை, ப. 208.
94. புதிற்று. 43/26; புறம். 390/19.
95. சிலம்பு. 20/53.
96. " 23/31-32.

97. சிலம்பு . 22/8.
98. " 26/3.
99. மதுரை . 494.
100. " 489-492.
101. பெரும் . 443.
102. சிலம்பு . 20/26-27.
103. " 20/44-46.
104. " 20/47-48.
105. " 20/49-62.
106. குறள் . 548.
107. சிலம்பு . 16/152-153.
108. " 20/வெப்பா 1.
109. புறம் . 10/3-4.
110. பதிற்று . 13/25-26.
111. குறள் 388, 541; பெரும் . 443; சிலம்பு . 20/25.
112. குறள் 541.
113. " 546.
114. மணி . 4/107-108.
115. குறள் . 548.
116. சிலம்பு . 20/75-77.
117. " 25/96-99.
118. " 5/135-138.
119. N. Subramanian, Sangam Polity. p.192.
120. சிலம்பு . 23/116-117.
121. தொல் . பொருள் . 75/2, நச்சுரை , ப . 212.

122. குறள், பரி.உரை, உரைப்பாயிரம், ப.1.
123. குறள். 549.
124. " 549, பரி.உரை, ப.210.
125. சிலம்பு. 20/63-64.
126. குறள். 550.
127. சிலம்பு. 28/202-203.
128. புறம். 10/3-4.
129. குறள். 562.
130. " 567
131. பதிற்று. 22/3-4.
132. குறள். 567.
133. புறம். 151/7-9.
134. சிலம்பு. 20/75-76.
135. பதிற்று. 22.
136. புறம். 34/1-2.
137. குறள். 550, பரி.உரை.ப.210.
138. சிலம்பு. 5/128-134.
139. பதிற்று. 38/9.
140. " 38/9.
141. " 29/8-9.
142. மணி. 7/8-10.
143. பதிற்று. 15/30.
144. " 90/1-13.
145. " 19/26-27.
146. குறள். 871.

147. புறம். 9/1-6.
148. பதிற்று. 34/9.
149. " 42/1-7.
150. " 42/4-7.
151. " 31/32-33.
152. புறம். 36/12-13.
153. சிலம்பு. 28/91-93.
154. " 28/105-107.
155. பதிற்று. 31/34-35.
156. " 37/10-11.
157. " 59/11-13; 62/11-19.
158. சிலம்பு. 26/225-230.
159. புறம். 142/6.
160. " 142/6, ஒளவை உரை, ப. 299.
161. குறள். 76.
162. " 871.
163. புறம். 9/5.
164. பதிற்று. 19; 26; 29.
165. குறள். 247.
166. " 751.
167. " 754.
168. பதிற்று. 15/34 (யாணர் நன்னாடு); 35/10; 36/1 (வீயா யாணர்).
169. " 24/15-17.
170. " 15/34.

171. பதிற்று. 24/29-30.
172. " 58/17-18.
173. " 74/5-6.
174. " 74/16.
175. செ.இராசு, ஐந்தாவது உலகத்தமிழ் மாநாடு மலர்,
'நெடுமுகழ்க் கொடுமணி, (த.க.), ப. 396.
176. குறு: 135/1.
177. பட்டின. 210.
178. சிலம்பு. 5/157-158.
179. தொல். பொருள். 34.
180. ஆகம். 149/7-11.
181. மெ.சுந்தரம், சங்க காலத் தமிழரின் கடல்வாணிகம், ப. 56.
182. மே.ஞ.நா., ப. 55.
183. சிலம்பு. 4/66-67.
184. ஆகம். 140/7-8.
185. பதிற்று. 30/9-12.
186. " 75/10-11.
- 186அ. படம்: விளக்கம்: முறையே பின்னைப்பு 4, 5இல் காண்க.
187. ஆகம். 363/6-8.
188. " 149/10.
189. புறம். 353/1-2.
190. பதிற்று. பதிகம். 4, 6, 7.
191. தொல். எழுத்து. 170.
192. " " 165, இளம். உரை. ப. 92, 171; ப. 94.
193. Sathianathier, R. A Political and Cultural History of India, Vol. I. Ancient India, p. 267.

194. துதம். 167/7-9.
195. பதிற்று. 13/22-23.
196. புறம். 126/14-16.
197. குறள். 756.
198. பெரும். 80-82.
199. பட்டின. 135.
200. " 125.
201. புறம். 387/12.
202. பதிற்று. 50/25-26.
203. புறம். 17/5-6.
204. " 17/6, ஒளவை உரை. ப. 50.
205. குறள். 43, பரி. உரை, ப. 20.
206. " 43, " ப. 20; குறள். 756, பரி. உரை, ப. 285.
207. V.R Ramachandra Dikshitar, Studies in Tamil Literature and History, p.209.
208. வி. கணகசபை, 1800-ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழகம், ப. 198.
209. N. Subramanian, Sangam Polity, p.212.
210. M.E. Manickavasagam Pillai, Culture of the Ancient Cheras, p.206.
211. M.S. Purnalingam Pillai, Tamil India, p.87.
212. சு. வித்தியானந்தன், தமிழர் சாஹித்யம், ப. 67.
213. ஞா. தேவநேயன், பழந்தமிழாட்சி, ப. 79.
214. மே. கு. நா., ப. 84.
215. சிலம்பு. 28/205. 216. சிலம்பு. 22/9, ந. மு. வே. உரை, ப. 458
217. மு. இராகவையங்கார், இலக்கிய சாஸன வழக்காறுகள், ப. 228.
218. "Kavidi was the Finance Minister", in T.V. Mahalingam's South Indian Polity, p.180.

219. மா.இராசமாணிக்கனார், தமிழக_தட்சி, ப.71.
220. மே.கு.நா., ப.70.
221. குறள்.567.
222. " 552.
223. புறம்.184/10-11.
224. " 75.
225. " 35/32-34.
226. பதிற்று. பதிகம் 5.
227. சிலம்பு.28/204.
228. குறள்.385.
229. பதிற்று.59/14-16.

* இ ய ல் - 9 *

* நி னை ரு னை ர *

இ ய ல் - 9

நி னை யு னை

'சங்க காலச் சேரர் அரசியல் நெறிமுறைகள்' என்றும் இவ்வாய்வேட்டில் இதுகாறும் மேற்கொண்ட ஆய்வின் பயனாகப் பெற்ற முடிவுகள் வருமாறு:

அரசியல் அமைப்பு உருவானதற்கு அடிப்படை நிலைக்களனாக அமைந்தது பழைய சமுதாய அமைப்பு ஆகும். தமிழகத்தின் தொன்மை மிக்க ஆட்சி நாகராட்சி. நாகராட்சிக்குப் பின்னர் தோன்றிய ஆட்சி மூவேந்தராட்சி; இம்மூவேந்தராட்சி தொல்காப்பியர் காலத்திற்கும் முந்தியது ஆகும்.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனும் நானிலத்திலும் அரசு உருவாயிற்று. முதலில் அரசு உருவான இடம் மருதநிலம். வேடர்த் தலைவனே சேரவேந்தன் ஆனான். மூவேந்தருள் மூத்தோர் சேரர் ஆவர்.

பண்டைத்தமிழகம் வடக்கே இமயம் முதல் தெற்கே தென்பாலி வரை விரிந்திருந்தது. 'தென்குமரி' என்பது தெற்கே ஓடிய குமரியாறு. சேரநாடு என்பது மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்கு மேற்கேயும், மேலைக் கடலுக்கு (அரபிக் கடலுக்கு)க் கிழக்கேயும் இருந்த நிலப்பகுதி. இது தென்பாண்டி நாடு, வேணாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பூழிநாடு, கற்கா நாடு (கொண்காண நாடு) என்றும் ஆறு உட்பிரிவுகளைக் கொண்டது; பின்னர்க் கொங்குநாடும் சேர்ந்த மிகப் பெரிய ஆள்தலைமையாக விளங்கியது.

சேரநாட்டின் தலைநகரம் கடன்மலை நாட்டிலுள்ள வஞ்சி ஆகும். கொங்கு நாட்டிலுள்ள கருவூரும் சேரநாட்டின் தலைநகராக இருந்தது. உதியன் மரபினர் வஞ்சியினைத் தலைநகராகக் கொண்டும், இரும்பொறை மரபினர் கருவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டும் அரசு புரிந்தனர்.

அரசாட்சியின் பண்புநலன் அரசியல். எப்போது அரசியல் தொடங்கியதோ அன்றிலிருந்து நாகரிகம் வளரத் தொடங்கிவிட்டது. சங்க காலத் தமிழக ஆட்சி முடியாட்சி ஆகும். இது தனியாட்சி, துணையாட்சி, கூட்டாட்சி என மூவகைப்படும். சங்க கால அரசியல் அறநா ளம் நீசின ளம் கறம் பண்பின் அடிப்படையிலும், மக்களிடையே நிலவிய பழக்கவழக்கங்களின் அடிப்படையிலும் அமைந்தது ஆகும்.

அரசு மரபு சங்க காலத்திற்கு முன்னதாகவே இருந்த வகை. தந்தையின் பின் மைந்தன் என அரசு மரபினைப் பொதுப்படக் கூறிலும், உடன்பிறந்தோர் பேரரசராக முடிசூடிய பின்பே, மைந்தருள் மூத்தோன் பேரரசன் ஆவான்.

சேர மரபினர் கி.மு. 4000 முதல் கி.பி. 1200 வரை ஆட்சி புரிந்துள்ளனர். இவர்கள் மூத்த வழியினர், இளைய வழியினர் என்றும் இருபிரிவினர் ஆவர். மூத்த வழியினர் உதியன் என்றும் அந்தவன் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்கள்; வானவர் என்றும் வானவரம்பர் என்றும் இவர்கள் வழங்கப்படுவதுண்டு. இளைய வழியினர் இரும்பொறை என்றும் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்கள்; இவர்களைப் பொறையர் என்றும் வழங்குவர்.

சேர மரபில் தோன்றிய பெருஞ்சோற்றதியன் சேரலாதன் முதலாகக் குட்டுவன் கண்ணன் ஈறாக முப்பது சேர மன்னர்கள் சேர நாட்டைச் சங்க காலத்தில் ஆண்டுள்ளனர்.

உதியன்சேரல் என்பாறும் பெருஞ்சோற்றதியன் சேரலாதன் என்பாறும் ஒருவனே ஆவன். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்பாறும் சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் என்பாறும் ஒருவனே ஆவன். தகூரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்பாறும் குட்டுவன் இரும்பொறை என்பாறும் ஒருவனே ஆவன். தகூரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின் மகனே இளஞ்சேரலிரும்பொறை. இளஞ்சேரலிரும்பொறை என்பாறும் சேரமான் குடக்கோச் சேரலிரும்பொறை என்பாறும் ஒருவனே ஆவன்.

சேரநாட்டுத் தாயமுறை மக்கட்டாய முறையே ஆகும். மன்னன் இல்லாத காலத்தும், இளையோனாக இருந்த காலத்தும், போர்மேற் சென்றபோதும் அவையோராலும் பிறராலும் இடைக்கால ஆட்சி நடைபெற்றது உள்ளது.

சங்க மருவிய காலத்தில் நிலவிய ஐம்பெருங்குழு, என்பேராயம் என்னும் அமைப்பு, சங்க காலத்தில் 'அவை' என்னும் பெயரால் அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு குழுவிலுக்கும் ஆயத்திலுக்கும் பலர் இருந்தனர். அரசாட்சியில் ஒவ்வொரு துறைக்கும் நிர்வாக அமைப்பும், நிர்வாகத் தலைமையும் இருந்துள்ளன. அரசன் எடுத்த முடிவினை மாற்றி அமைக்கவோ, தடுத்த நிறுத்தவோ அவைக்கு அதிகாரம் இல்லை; அறிவுரை கூற உரிமை உண்டு.

சங்க காலத்தில் ஊரவை இருந்தது; அது வழக்கினைத் தீர்த்து வைக்கும் மன்றமாகவும் விளங்கியது.

தார்ப்படை, நாற்படை, கழைப்படை என்பன பொது; கடற்படை, ஈர்ப்படை என்பன சேரர்க்குரிய சிறப்புப் படைகள்.

போரிலும்பொழுது பெரும்பாலும் தார்ப்படை, காலாப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, கழைப்படை என்னும்

முறையில் படையினை நிறுத்திப் போர் புரிந்துள்ளனர்.

சேரர்தம் வன்மைக்கு அஞ்சிப் பகைமன்னர் பணிந்து திறை செலுத்தினர்; பகைமன்னர்கள் தாம் செல்லும் வழியில் சேரநாட்டு இரவலரைக் காணின் வெங்குடை தாழ்த்தி வழிவிட்டனர். இது சேரர்தம் மறத்திற்குச் சான்ற. சேரர் ஆரியருடனும், சோழருடனும், இருபெரு வேந்தரொடும், கொங்கரொடும், கொங்காண வேந்தரொடும் போர்கள் பல புரிந்து வெற்றி பெற்றனர்.

அறம் குஞ்சும் அரசாட்சிக்கு அடிப்படையானவற்றன் அரசனின் பண்புநலனும் ஒன்று. சேர மன்னர்கள் காட்சிக்கு எளியராகிக் கருஞ்சொல் அற்றவராக விளங்கினர். தம்மை நாடிவரும் இரவலர்க்குப் பரிசில் "நல்குவர் ஏனையோர்; இரவலரை நாடிச் சென்று பரிசில் நல்குபவர் சேரர். இரவலர் அறியாவண்மை அன்புள்ளம் கொண்டு அருகும் தன்மைபுடையவர்.

சேரர் நகை காரணமாகக் கூடப் பொய்பேசா வாய்மை உள்ளம் கொண்டவர். பகைவர் பொறுத்தற்கரிய பிழைசெய்யிலும் பணிந்து திறை செலுத்துவராயின் பொறுத்தற்கொள்ளும் தன்மையினர். மானவுணர்வு மிக்கவர்; தமக்கு ஏற்பட்ட இழிநிலைக்காக உயிர்விடுவர். சேரமான் கனைக்காலிரும்பொறையும், புறப்புண் நானி வாள்வடக்கிருந்த சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனும் அத்தகையோர். கொடுங்கோன்மைக்கு அஞ்சும் பண்பும், செங்கோன்மைக்கு அஞ்சாக் குணமும் உடையவர். சேரர் இல்லறப் பண்பிலும் சிறந்து விளங்கினர்.

அறம் குஞ்சும் அரசாட்சிக்கு அடிப்படையானவற்றன் அரசியல் பண்புநலனும் ஒன்று. சேர மன்னர் மன்பதை காத்தலில் சிறந்தவர்.

நலிந்தோரின் குடிநலம் பேணலில் கவனம் செலுத்தினர். உழவர், வணிகர் குடிகளைப் படைகொண்டு காத்தனர்; மூதியோரைப் பேணினர். பகைநாட்டு மக்களையும் தம் நாட்டு மக்களைப் போலப் பாதுகாத்தனர். இது சேரர்தம் அரசியல் பண்பில் சிறப்புப் பெற்றது.

சேரர்தம் வண்மை போன்ற வண்மையும் புகழ்ச்சிக்குரியது. இரவலர்தம் மாசுபடிந்த ஆடையினைக் களைந்து, தாம் உடுத்தியிருக்கும் புந்துகிளைக் கொடுத்த, இரவலரொரு தாரும் அமர்ந்து உண்டு, உண்பித்த, வேண்டியாங்கு பரிசில் நல்குபவர். சேரர்தம் பொருள் பரிசிலர்தம் வெறுக்கையாயிற்று; இரவலர் செல்வராயினர். இரவலர் இன்மையின் பிற நாடுகளிலிருந்து இரவலரைத் தேரேற்றிக் கொணர்ந்து அறம்புரிந்தனர். இது சேரர்களின் வண்மை நலத்தில் காணப்படும் தனிச்சிறப்பு.

ஆட்சி செவ்வனே அமையத் துணைபுரிவது அவை. சேரநாட்டு அவையோர் பண்புநலன் சிறக்கப் பெற்றனர். வேண்டுங்காலத்து அறிவுரை வழங்கினர். விறலியர் பாடலில் நெடிதுறைதலையும், குணங்கை மகளிரொரு ஈடுதலையும் நன்றன்றெனக் கடிந்து உரைத்துள்ளனர். போரீகளைத் தவிர்க்க முயன்றுள்ளனர்.

அறந்தஞ்சம் அரசாட்சிக்கு உயிர்நாடி நீதி. தலைநகரில் அவையும், ஊர்களில் மன்றமும் அமைத்து நீதியினை நிலைநாட்டினர். உண்மைக்கு முதலிடம் கொடுத்து வழக்கினை நன்கு ஆய்ந்த பின்பே முறை வழங்கியுள்ளனர். மன்னன் இல்லாத காலத்து அவையோரும் நீதி வழங்கியுள்ளனர்.

ஒடித்தல் அறமே ஆகும்; குற்றத்திற்கேற்ப ஒடித்தல் அறம்; கையிகந்த தண்டம் அறத்திற்கு மாறானது. சேரநாட்டில்

செங்கோன்மை நடந்தமையான் மக்கள் பதி பிழையறியாது பல்வளம் பெற்ற இனிமையாக வாழ்ந்தனர்.

மக்களைக் காத்தற் பொருட்டுப் போரிடுதலும் அறத்தின்பாற் பட்டது. போரும் அறத்தால் அமைந்த, போரிடும் முறையும் அறத்தால் அமைதல் சிறப்புடையது. போரிடும் முன் அறிவிக்கும் முறையும் போரில் ஈடுபடாதோரைப் பாதுகாக்கும் பண்பும் இருந்தன.

சேரர் தம்மையொத்த வேந்தரொரு பொருதலையே விரும்பினர்; புறமுதுகிட்டோருவார்மேல் படைக்கருவிகள் எறியார்; போரிட வந்தவர் திறையிடுவோராயின் போர்க்களத்தும் அறவுணர்வோரு அருளுவர். இது போரிடுங்கால் சேரரிடம் காணப்படும் தனிச்சிறப்பு.

செங்கோன்மை ஆட்சி நிலவப் பொருளும் இன்றியமையாதது. சேரநாடு வளத்தாலும், செல்வத்தாலும், வனிகத்தாலும் சிறந்து விளங்கியது. உறபொருள், உல்குபொருள், ஒண்ணார்த் தெறபொருள் ஆகியவற்றோடு திறைப்பொருள் முதலியனவும் வேந்தன்தன் பொருள்கள் ஆகும். மக்களின் நிலைமையறிந்த வரி பெறதலே சிறப்புடையது. சேர மன்னர்கள் மக்களின் நிலைமையறிந்த வரிகளைப் பெற்றதோடு உரிய காலங்களில் வரி நீக்கமும் செய்துள்ளனர். அறத்தான் வரும் பொருளையே விரும்பினர்; மக்களிடமிருந்து பெற்ற பொருளை அறத்தின் அடிப்படையில் பகுத்தளித்தனர்.

சேரர் அரசாட்சி அறம் நிறைந்த ஆட்சியாக விளங்கிற்ற என்பதை மேற்கண்டவற்றால் அறியலாம்.

"சங்க காலச் சேரர் அரசியல் நெறிமுறைகள்" என்னும் இந்த ஆய்வினைத் தொடர்ந்த வேறு பல தலைப்புகளில் ஆய்வு

நிகழ்த்த வாய்ப்புகள் உண்டு. இந்த ஆய்வின் அடிப்படையில்

- அ) சங்க கால மன்னர்தம் தலைநகரங்கள்
- ஆ) சங்க காலப் பேரரும் புறத்தினையியலும்
- இ) சங்க காலச் சோழர் அரசியல் நெறிமுறைகள்
- ஈ) சங்க காலப் பாண்டியர் அரசியல் நெறிமுறைகள்

ஆசியவற்றை ஆய்வுக்களங்களாகக் கொண்டு புதிய ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளலாம்.

* பி ண் ணி னை ப் பு க ண் *

1. சேர நாடு (படம்)

2. சேரவேந்தர் அட்டவணை

3. அரண்பொறிகள்

4. காசு (படம் 1 - 2)

5. "காசுகள்"

(பேராசிரியருடன் ஒரு நேர்முகம்)

*

பின்னிணைப்பு - 2.

சேர வேந்தர் அட்டவணை.

எண்.	சேர வேந்தர்	பாடியோர்	பாடப்பெற்ற இலக்கியமும் பாடல் எண்ணும்	பேரர்	ஆண்டு	சிறப்பு
1.	சேரமான் பெருஞ்சோற்ற உதியஞ் சேரலாதன்	1. முரஞ்சியூர் முடிநாதனார் 2. மாருலனார் 3. இளங்கீரனார் 4. கோட்டம் பலத்தத்தஞ்சிய சேரமான்.	புறநானூறு: 2. அகநானூறு: 233; 65. நற்றிணை: 113 அகநானூறு: 168			சேர வேந்தருள் பழமை-யோன் பாரதப்போரில் பெரும் சோற அளித்தவன்; பதிர்தரப்பட்டில் முதல் பந்த இவன் தென்க் கருதப்படுகிறது.
2.	இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் (சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன்)	1. குமட்டுரீக் கண்ணனார் 2. மாருலனார் 3. பரனர் 4. கழாத் தலையார் 5. பரனர்	பதிர்தரப்பட்ட இரண்டாம் பந்த அகநானூறு 127; 347 அகநானூறு 396 புறநானூறு 62; 368 புறநானூறு 63	1. ஆரியப் பேரர் 2. கடம்பப் பேரர் 3. திருப் பேரர் (கோவிலடி)	58	இமயத்தில் விற்பொறித்-தவன்: கடற்பேரர் செவ்வன்; இறக்கும் நிலையில், போர்களம் வந்த கழாத்தலையானார், ஆரத்தகக் காட்டி எடுத்தகக்கொள் என்ற சொன்னவன். குமட்டுரீக் கண்ணனாருக்கு உம்பற் காட்டு ஐந்தா ற் ஐப் பிரதாயம் கொடுத்தவன் 38 ஆண்டிற்குத் தென்னாட்-டன் வருவாயில் பாகம் கொடுத்தவன்.

3. பல்யானைச்
செல்கெழு
குட்டுவன்

1. பாலைக்
கெதமனார் பதிர்தப்பத்த
முறைம்பத்த

1. கொங்கர்ப்
போர்
2. உம்பல்காடு
3. அகப்பா

25 கீழ்கடனீரும் மேல்
கடனீரும் ஒரு பகல்லை
வரும்படி யானைகளைக்
கொண்டு நிரைத்தத்
தரும் சிறப்புடையவன்.
தன் புரோகிதர் நெடும்-
பாரதாயினார் காடுபோக,
தாலும் சிறவறம் பூட்டவன்.
பாலைக் கெதமனாரும்
அவர் தம் மனைவியும்
சுவர்க்கும் புக ஒன்பது
பெருவேன்வி செய்தவன்.

4. கனங்காய்க் கன்வி
நாரீழுந்சேரல்

1. காப்பியாற்றக்
காப்பியனார்
2. கல்லாடனார்
3. பரணர்

பதிர்தப்பத்த
நாங்காம்பத்த
அகநானாறு 199
அகநானாறு 258

1. கொங்கர்ப்போர்
(வாகைப்பெருந்தறை)
2. தகடூர்ப்போர்

25

முடியினையும் மாலைவிலையும்
புகைவர் கவர்ந்ததனால்
கனங்காயால் ஆன மாலை-
யினை அலிந்த அரியனை
ஏறியவன்; தாவிந்த பூழி
நாட்டை மீண்டும் பெற்றவன்.
பாடிய புலவருக்கு தாறாயிரம்
பொன்றும் தன்னாட்டின்
சாகமும் கொடுத்தவன்.

5. சேரன் செங்குட்டுவன்
(கடல்பிறக்கோட்டிய
செங்குட்டுவன்;
வேல்கெழுகுட்டுவன்.)

1. பரணர்
2. இளங்கோவடிகள்
3. சாகலாணாள்
4. நக்கீரர்

பதிர்தப்பத்த
(சுந்தாம்பத்த)
புறநானாறு 369
அகநானாறு 212
சிலப்பதிகாரம்
(வஞ்சிக்காண்டம்)
அகநானாறு 270
அகநானாறு 290

1. ஆரியப்போர்
2. நேரிவாயில்
3. மோகர்ப்போர்
4. கடற்போர்
5. இரும்பில்
6. வியலார்
7. கொடுகர்
8. கொங்கர்ப்போர்

58

1. பொதுமொழிபொறாது
வஞ்சினம் கொண்டு போர்
செய்தவன்.
2. கண்ணகிக்குக் கோயில்
அமைத்தவன். 3. கைத்தண்ட
கின்னவனவழக்காகவும்,
நம்பன் அறகைக்காகவும்,
போர் செய்தவன்.
4. சோழபாண்டியர் இரு
வரையும் கொங்கர் செந்-
கனத்தில் வென்றவன்.
5. கடற்போர் புரிந்தவன்.
6. ஆரியப்போர் இருமுறை
செய்தவன். 7. பரணுக்கு
உம்பற்காட்டு வருவாயையும்
தன்மகன் குட்டுவன் சேரலையும்
பரிசிலாகக் கொடுத்தவன்.

6. ஐடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் காகக்கப் பாடினியார் நச்செஞ்ளையார் பதிற்ப்பத்து (ஆறாம்பத்து) 1. தண்டாரணியப் போர் 2. மலைப்பக்கத்துப் பகைவர் நாடு. 38

1. ஆரியநாட்டிலுள்ள தண்டாரணியம் என்ற பகுதியில் பகைவரால் கவரப் பட்ட ஆட்டு நிறைகளை மீட்டுக் கொணர்ந்தவன்.
2. நான்தோறும் போர்த்தொருத் மலைப்பக்கத்தைச் சார்ந்த பகைவர் நாடுகளைக் கைப் பற்றியவன்.
3. பாடிய புலவருக்கு அனிகவன் செய்வதற்க்கென்று ஒன்பது துலாம் பொன்றும், ஞாநாயிரம் பொற்க் காசம் கொடுத்தத் தன் அவைக் களத்தம் இடம் கொடுத்தவன்.

7. சேரமான் அந்தவஞ்சேரல் இரும்பொறை. உறையூர் ஏவிச்சேரி முடமோசியார் புறநானூறு 13 1. சோழனோடு பகைமை.

சோழன் முடித்தவைக் கோப்பெரு நறிகிள்ளியோடு பகைமை கொட்ட- கையான், அவன் கருவரை முற்றை யிட்டிருந்தான். பாசறையின்ற ஏறிவந்த யானை மதம் கொண்டு கருவருக்குப் புக, அதனைக்கண்ட சேரன், யாரினன் என்று வினவ, இவன் யார் எங்குவை யாயின் என்ற பாட்டைப்பாடி சினத்தை அடக்கியவன்.

8. சேரமான் கடுங்கோ வாழியாதன் (சேரமான் சிக்கற்பள்ளித் தொகுதிய செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன்) 1. கபிலர் பதிர்த்துப்பத்த (ஏழாம் பத்த) புறநானூறு 8;14 புறநானூறு 387

1. சோழபாண்டியரோடு போர்

25

1. புகைப்புல மன்னர் இவளுடைய நகைப்புல வாணநீர் வறமையினைப் போக்குவர் (வன்மை).

2. இவன் இரவலர் வரும் வழியில் புகைவர் எதிர்வாரித் தம் குடையைத் தாழ்த்திப் புரிசிலினை நல்கி வழிவிட்டுச் செல்வர்.

3. இரு பேரரசனை ஒட்டியவன் (வடநாட்டு வேந்தனும் தனையாக வந்தவனும்).

4. போர்புரிவதிலே உன்னதப்புகைவன்; மதில் கடத்தல்லல்லற உலவு உண்ணாம் என வஞ்சினம் கொண்டவன்).

5. திருமால் வழிபாட்டின் பொருட்டு ஓகந்தாள் என்றும் ஊரை அடைந்தவன்.

6. கபிலருக்கு தாறாயிரம் பொறி; காச சிறகுடையாகவும், நன்றா என்ற குன்றின்மேல் நின்ற கன்னில் கண்ட நாடெல்லாம் காட்டிப் பெருங்கொடையாகக் கொடுத்தவன்.

9. சேரமான்
தகடுரெறிந்த
பெருஞ்சேரலிருந்
பொறை

1. அரிசில்கிழார்
2. மோசிகீரனார்

பதிர்ப்பத்த
(எட்டாம்பத்த)
புறநானூறு
50

1. கொல்லிக்கற்றம்
2. தகடுர்
3. சோழபாண்டி ரோடு
போர்
4. காஞ்சீர்த்தலைவனோடு
போர்

17

1. தமிழகம் முழுவதையும் தனகாக்கி
கொண்டவன்.
2. தகடுர்ப்போர் சிறப்பு வாய்ந்த
தகடுர் யாத்திரை என்ற போர்
தூல் இருந்தின்று. இப்பொழுது
கிடையாது.
3. பெரிதும் தமிழ்ப்பற்ற கொண்டவன்.
4. வெற்றிமுழக்கமிடும் முரசினை மிகவு
உயர்வாக என்னியவன்.

10. குடக்கோ
இளஞ்சேரல்
இரும்பொறை
(சேரமான் கு
குடக்கோ
சேரல் இரும்பொறை)

பெருங்குன்றா ள்
கிழார்

பதிர்ப்பத்த
(ஒன்பதாம்பத்த)
புறநானூறு
210;
211

1. சோழபாண்டிய-
ரோடு போர்
2. விச்சி
3. பழைய
மாறன்

16

1. வஞ்சினம் காக்கபோரில்லாங்
காலமாயிவ இரவியம் திரியும் மறவர
களை உடையவன்.

2. இவனை உடற்றியோர் யானையின்
காலில் அகப்பட்ட லுங்கில் லுனைப்
போல் உய்தல் அரிது.
3. முப்பத்திராயிரம் பொற்காசும்,
என்றகாசா அருங்கல வெறக்கை-
யோடு பன்னூறாயிரம் பாற்பட வகத்து,
அவரையாதே அவர் ஊரும் மனையும்
வனமாகப்படைத்து இன்பம் அளித்தவன்.

11. மாந்தரம்
பொன்றயன்
கடுங்கோ

பரனர்

அகநானூறு;
142

1. இவன் வன்மையும், வன்மையும்
உடையவன். இவன் மூன்றோனை
'அறன் வாழ்த்த நற்காண்ட விறல்
மாந்தரன்விறன்மருத' எனப்
ப. பத்தி (90) கருவதைக்காலமாம்.

12. சேரமான்
கருவரேறிய
ஒன்வாட்கோப்
பெருஞ்சேரல்
இரும்பொறை.

நரிவெருஉத்
தலையார்

புறநானூறு; 5

1. கருவர்ப்போர்

1. சேரனைக்கண்டதும் இப்புவனார்
நல்லடம்பு பெற்றார். 'நரிவெருஉத்-
தலையார் தம்முடம்பு பெற்றவியந்த
பாடிய பாட்டு என்றார்
பேராசிரியர் (தொ. பொருள். 7)

2. கருவரேந்தனோடு போரிட்டதினா
இப்பெயர் பெற்றான்.

13. சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை	1. குறுங்கோழியூர் கிழார் 2. கடனார் கிழார்	புறநானூறு 17, 20, 22 புறநானூறு 229	சோழனோடு போர்	1. பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழி- யனால் பிழிப்புற்று இழந்த தன் நாட்டை மீண்டும் கைக்கொண்டு அரசு கட்டிக் ஏறியவன். 2. ஐங்குறுநூற்றைத் தொகுப்பித்தவன். 3. செங்கோன்மைப் புரிவதிலே சிறந்தவன்.
14. சேரமான் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை	பொருந்தில் இளம் கீரனார்	புறநானூறு 53(125)	1. சோழனோடு போர் 2. விலங்கில் போர்	1. தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட விலங்கில் என்றும் ஊரைப் பகைவர் முற்றுகையி- ன்ற உயிவித்தான்.
15. சேரமான் கணக்கால் இரும்பொறை	1. அவர்பாடியது 2. பொய்கையார்	புறநானூறு 74 கனவழிநாற்பது	1. கருமலம் 2. குவனோடு போர்	1. சோழன் செங்கனனால் பிழிக்குப் பட்டமை பொறாது, மாணமே பெரிதென எண்ணியுயிர் நீத்தவன். 2. குவனைக்கொன்ற அவன் பல்லைத் தன் கோட்டைவாயிற் கதவில் பதித்தான்.
16. சேரமான் கோக்கோதை மார்பன்.	1. பொய்கையார் 2. நக்கீரர்	புறநானூறு 48, 49 அகநானூறு 346	1. குவனோடு போர்	1. குவனை வென்ற அவன் பல்லைத் தன் கோட்டை வாயிற்கதவில் பதித்தான்.
17. சேரமான் குட்டுவன் கோதை	கோனாட்டு எறிச்சுளர் மாடலன் மதரைக் குமரனார்.	புறநானூறு 54		1. வானம் நான வறங்கும் வன்மைவன். 2. புலி தஞ்சம் வியல்புலம்போன்ற வலி; தஞ்சம் தடக்கையுறான்.
18. சேரமான் கோட்டம் பலத்தத் தஞ்சிய மாக்கோதை	அவர் பாடியது	புறநானூறு 245		1. தமிழ்ப்புலமை உடையவன்.

19. சேரமான் 1. கழாத்தலையார் புறநானூறு வெண்பு
பெருஞ்சேரலாதன். 2. வெண்ணிருத்தியார் 65 பறந்தலை
3. மாடூலனார். புறநானூறு 66

அகநானூறு
55

20. சேரமான் ழுடக் அவர் பாடியது
கூந்த நெடுஞ்- அகநானூறு
சேரலாதன். 30

21. சேரமான் பாலை 1. பேய்மகள் புறநானூறு; 11
பாடிய பெருவி. 2. இளவெயிலியார் புறநானூறு; 282
கடுங்கோ. 2. அவர் பாடியது

22. மருதம் பாடிய அவர் பாடியது. அகநானூறு 1. பருவூர்ப்
இளங்கடுங்கோ. 96, 176 பறந்தலை
நற்றிணை 50

23. சேரமான் இளங்கடுங்கோ " அகநானூறு
153

24. நம்பி குட்டுவன் அவர் பாடியது நற்றிணை
236, 245, 345
குறுந்தொகை
109, 243

1. விழப்புன் எய்தினானாயினும் விழுப்-
புணால் புறப்புன் எய்தியமையால்
வாள்வடக்கிருந்தனன்.

வேந்தராகவுமன்றிப் புலவராகவும்
இருந்தவர்.

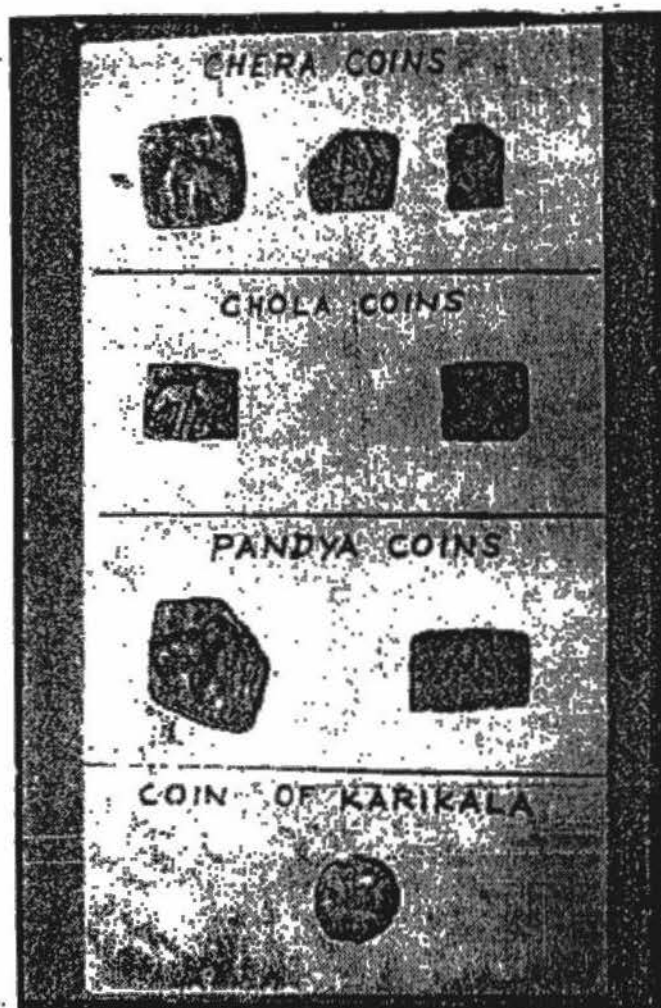
1. சேரவேந்தருள் பெரும்புலவராக
விளங்கியவர்.
2. பாலைக்கவி முழுமையும் நற்றிணை,
குறுந்தொகை, அகம்முதலிய தொகை
களில் உள்ள பாலைப் பாட்டுக்களையும்
பாடியவர்.
வேந்தவராகவும் இன்றி புலவராகவும்
இருந்தவர்.

25. சேரமான் மாவன்கோ	ஒளவையார்	புறநாறாறு 367	இவன் காலத்தில் இவரும், சோழ பாண்டியர்களும் பகைமையின்றி நண்பராக இருந்தனர்.
26. சேரமான் வஞ்சன்	திருத்தாமனார்	புறநாறாறு 398	பரிசிலர் வரிசையறிந்து நல்கும் பண்பினன்.
27. சேரமான் எந்தை	அவர் பாடியது	குறந்தொகை 22	வேந்தராகவும்ன்றிப் புலவராகவும் இருந்தவர்.
28. கருவூர் சேரமான் சாத்தன்.	"	குறந்தொகை 268	கருவூரில் இருந்தான் சேர வேந்தன்.
29. ஆதன் அவினி	ஒரம்போகியார்	ஐங்குறுநாறு- மருதத்திணை (வேட்கைப்பத்து)	சென்கோன்மையிலும் நற்பண்பிலும் சிறந்தவன்.
30. குட்டுவன் கண்ணன்	அவர் பாடியது	குறந்தொகை 179, 268	வேந்தராகவும் இன்றி புலவராகவும் இருந்தவன்.

அரணில் அமைக்கப்பட்ட வஞ்சனைப் பொறிகளும், அவற்றின் பொருள்களும் பின்வருமாறு :

1. வளைவிற் பொறி - வளைந்த தானே எய்யும் எந்திர வில்.
2. கருவிரல் ஊகம் - கரிய விரலையுடைய குரங்கு போலிருந்த சேர்த்தாரைக் கடிக்கும் பொறி.
3. கல்லமிழ் கவண் - கல்லையெறியும் இரும்புக் கவண் (இடங்கனி).
4. பரிவுறு வெந்நெய் - காய்த்திறைத்தலாற் சேர்த்தாரை வருத்தும் நெய்.
5. பாகடு குழிசி - செம்புருக்கும் மீடா.
6. காய்பொண்ணலை - உருகக் காய்ச்சியெறியும் எஃகு உலை.
7. கல்லிடு கூடை - இடங்கனிப் பொறிக்குக் கல்லிடு வைக்கும் கூடை.
8. ஞாண்டில் - அகழியைக் கடந்த மதிலைப் பற்றுவாரை மாட்டியிருக்கும் ஞாண்டில் வடிவான பொறி.
9. தொடக்கு - கழுத்தில் பூட்டி முறக்கும் சங்கிலி.
10. ஆண்டலையடுப்பு - பறந்த உச்சியைக் கொத்தி முளையைக் கடிக்கும் ஆண்டலைப்புள் வடிவமான பொறி வரிசை.
11. கவை - அகழியின்^{னி}தேறின் அதற்குள் விழுத்தள்கும் இரும்புக் கவை.
12. கழு - கழுக்கோல்.
13. புதை - அம்புக்கட்டு.
14. புதை - ஏவறைகள்.
15. ஐயவித்தலாம் - அம்புத்திரள் தொங்கவிட்ட விட்டம்.
16. கையெருசி - மதிற்றலையைப் பற்றுவாரின் கையைப் பொதுக்கும் ஊசிப்பொறிகள்.
17. சென்றெரி சிரல் - பனைவரீ மேற்சென்ற அவரீ கண்ணைக்கொத்தும் சிச்சிலிக்குருவி வடிவான பொறி.

18. பன்றி - மதிற்றலையிலேறினார் உடலைக் கொம்பாற் கிழிக்கும்
இருப்புப் பன்றி.
19. பனை - அடிக்கும் மூங்கில்தடி வடிவமான பொறி.
20. எழுவுஞ் சீப்பும் - கதவுக்கு வலியாக உள்வாயிற்படியில் நிலத்தில்
கீழே விரும் மரங்கள்.
21. கணையம் - கோட்டைமதிற் கதவுக்குத் தடையாகக் குறுக்கேயிடும்
உத்தரம்.
22. கோல் - விட்டேற.
23. குந்தம் - சிறுசவளம்.
24. வேல் - ஈட்டி.
25. ஞாயில் - குருவித்தலை என்னும் மதிவறப்புகள்.
26. ஞாற்றுவரைக் கொல்லி.
27. தள்ளிவெட்டி.
28. களிற்றப்பொறி.
29. விழுங்கும் பாம்பு.
30. கழுகுப் பொறி.
31. புலிப் பொறி.
32. குடப்பாம்பு.
33. சகடப் பொறி.
34. தகர்ப் பொறி.
35. அரிநாற்பொறி.

Ancient coins stated to belong to Chera, Chola, Pandya and Karikala dynastic periods.

Chera period coins found

ERODE, March 1
Prof. K. A. Thirugnanasambandam of Chickkalah Nalcker College here has found some ancient coins belonging to the Chera period from the Vaigai and Perur river beds.

The coins are square-shaped and have the figure of the elephant on one side and the Chera dynastic emblem of bow and arrow on the other side.

The coins found by him in Perur river bed have the same symbol but they are small in size.

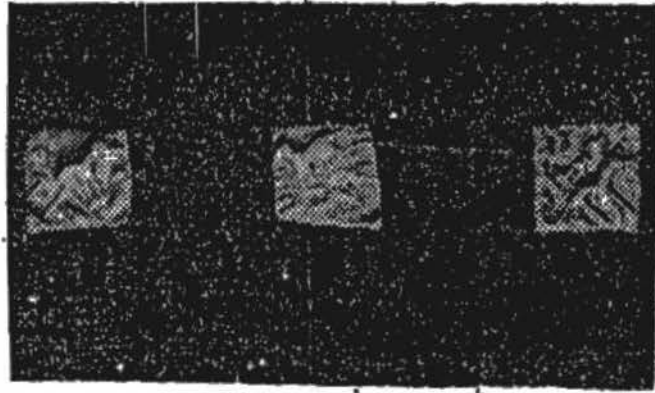
Prof. Thirugnanasambandam has said these coins proved that the K.ree great dynasties of ancient Tamil Nadu had more or less the same square or rectangular shaper coins bearing the dynastic symbols of "fish" for Pandyas, "tiger" for the Cholas and "bow and arrow" for Cheras.

Prof Thirugnanasambandam has stated that numismatic study

played a predominant role in tracing the history of ancient Tamil Nadu. The pictographic sign and dynastic emblem on the obverse and reverse of various types of ancient coins, helped us to decipher early Pandya, Chola and Chera coins. The Sangam literature referred to 'Kasu' 'Kanam' and "Kattipon" but adequate information about them was lacking. The common feature of a standing elephant was seen on the obverse of all South Indian coins of different dynasties. These coins, made of copper were of square in shapes.

In Pandya coins of Sangam age we could see the conventional fish emblem and in Cho'a coins the tiger, the dynastic emblem.

Mr. M. T. Rapson, in his book on "Indian Coins" says, 'no coins have hitherto been assigned to the Chera dynasty at its most flourishing period before the Chola conquest in 377 AD.' — PAC.

2,200 ஆண்டுகளுக்கு முன் பாண்டிய மன்னன் பெருவழித்
காலத்தில் பயன்படுத்திய மின் சின்னம், அல்லமேதயாகக்
குதிரை சின்னம் பொறிக்கப்பட்ட நாணயங்களை படத்தில்
காணலாம்.

பாண்டியர் ஆட்சிகாலத்தில் பயன்படுத்திய

செம்பொன் காசுகள் கண்டு பிடிப்பு!

மதுரை வைகை ஆற்றில்!!

சுரோடு, ஜூன், 21—
மதுரை வைகை ஆற்றில்
சங்க கால பாண்டியரின்
ஆட்சிக் காலத்தில் பயன்
படுத்தப்பட்ட செம்பொன்
காசுகள் கண்டுபிடிக்கப்
பட்டு உள்ளது. என்று
சுரோடு சித்திய நாயக்கர்
கல்லூரி தமிழ் பேராசிரியர்
கே. ஏ. திருஞானசம்பந்தம்
கூறியுள்ளார்.

செம்பொன் காசுகள்

சுரோடு சித்திய நாயக்கர்
கல்லூரி தமிழ் பேராசிரியராக
இருப்பவர் கே.ஏ. திருஞானசம்
பந்தம். இவர் பழங்கால நாண
யங்கள் சேகரிப்பதில் ஈடுபட்டு
வருகிறார்.

பூவாச் சமீபத்தில், மதுரை
சென்ற போது அங்கு வைகை
ஆற்றில் சில செம்பொன் நாண
யங்கள் அவருக்கு கிடைத்தன.
இவற்றைப்பற்றி அவர் விடுத்
துள்ள குறிப்பில் கூறி இருப்ப்
தாவது:—

வைகை ஆற்றில் 11 காசுகள்
கண்டு எடுக்கப்பட்டது. இவற்
றில் இரு காசுகளில் பாண்டிய
மன்னரின் உருவம் பொறிக்கப்
பட்டு உள்ளது. 9 காசுகளில்
பெருவழி என்று எழுதப்பட்ட
பட்ட வரி வடிவம் உள்ளவை.

முடிப்பு பக்கத்தில் இப்படி நமக்க
குதிரையின் உருவம் பொறிக்கப்
பட்டு உள்ளது.

அச்சடிக்கப்பட்ட இந்த காசு
கள் செம்பால் ஆனவை. ஒரு
சில காசுகளில் மின் உருவம்
அறிக்கும் வரை கோடுகள் உள்
ளன.

மன்னரின் பெயர் தமிழ்
மொழி வாசகமாகவும், 'வரி வடி
வம், தமிழ்-பிராமி எழுத்துக்
களால் அமைந்தவையாகவும்
உள்ளது. இந்த காசுகள் கி.மு.
2-ம் நூற்றாண்டின் தமிழ்
நாட்டு பிராமி எழுத்து கல்
வெட்டு வகையைச் சேர்ந்ததாக
உள்ளது.

சேக்கிழர்

கி.மு. 2-ம் நூற்றாண்டிலேயே
தமிழர்கள் நாணயத்தினை
(காசவை) கலை நயத்தோடு
வெளியிட்டு உள்ளனர். சங்க
காலத்திலேயே நாணயங்களில்
கூட தமிழ் அச்சிடப்பட்டு உள்
ளது என்பது உணரும் போது
செந்தமிழை வளர்த்தவன் செந்
தமிழ் பாண்டிய மன்னனே என்
பது தெரிய வருகிறது.
இவ்வாறு பேராசிரியர் திரு
ஞானசம்பந்தம் கூறியுள்ளார்.

"காசுகள்"

(பேராசிரியருடன் ஒரு நேர்முகம்)

*

பின்னினைப்பு 4இல் கொடுத்தள்ள காசு படங்களைப் பற்றிய விளக்கம் இங்குச் சொல்லப்படுகிறது.

ஈரோடு சிக்கைய நாயக்கர் கல்லூரி, தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் க.ஆ. திருஞானசம்பந்தம், எம்.ஏ., எம்.பி. அவர்களுடன் நேர்முகம் கண்டு அறிந்த கருத்துக்கள் பின்வருமாறு:

சங்க காலத்தில் பெரிதும் பண்டமாற்ற முறை நிலவி வந்துள்ளது. விலையுயர்ந்த பொருள்களை வாங்கவும், வெளிநாட்டுப் பொருள்களை வாங்கவும் காசுகளைப் பயன்படுத்தி உள்ளனர். காசுகளைப் 'பொற்காசு', 'செம்பொன் காசு', 'வெள்ளிக்காசு', 'ஈயக்காசு' என வகைப்படுத்தலாம். அதிலும் குறிப்பாகப் பொற்காசுகளைப் பொறுத்தவரையில், பொன்சூகள், கட்டிப்பொன், பொற்காசு ஆகிய மூன்றவகை நிலையில் பயன்படுத்தினர். பொன்னைக் 'காணம்', 'கழஞ்சு', 'கா' முதலான நிறைகளால் அளந்தமையினை இலக்கியத்தின்வழிக் காணலாம். 'காணம்' என்பதற்குப் 'பரிபூண்' என்ற பொருள்; பரிக்கு ஊதாக அமைவது 'கொள்' ஆகும். கொங்குநாட்டில் 'கொள்ளுக்காசு' என்ற வழக்கு உள்ளது. இதனால் கொள்ளினைப் போன்ற உருவத்தாலும் நிறையாலும் அமைந்த பொற்காசு இருந்தமை அறியலாம்.

மேலும் வேப்பம்பழத்தைப் போன்ற, குமிழம்பழத்தைப் போன்ற, நெல்லிக்காயினைப் போன்ற, உகா மரத்தின் பழத்தைப் போன்ற,

ஆகியவற்றின் உருவங்கள் அச்சடிக்கப்பட்டும் உள்ளன. பின்பக்கத்தில் அந்தந்த நாட்டு மன்னரின் அடையாளச் சின்னம் (Dynastic Emblem) பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சோழ நாட்டு நாயகத்தில் புலியும், பாண்டிய நாட்டு நாயகத்தில் மீளும், சேரநாட்டு நாயகத்தில் வில்லம்புகளும் உள்ளன. சோழமன்னன் கரிகாலன் ஆட்சியில் வெளியிடப்பட்ட நாயகத்தில் புலியும், மீளும், வில்லும் அம்பும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனாக், வென்ற மன்னன் பகைவரின் அடையாளச் சின்னங்களையும் பொறித்து வெளியிடும் முறையும் இருந்துள்ளது. பின்னர் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட காசுகள் வெளியிட்டுள்ளனர். பாண்டியர் பயன்படுத்திய செம்பொன் காசுகள் மதுரை வைகையாற்றில் கிடைத்துள்ளன. இவற்றின், இரு காசுகளில் பாண்டிய மன்னன் உருவம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒன்பது காசுகளில் 'பெருவழுதி' என்ற எழுதப்பட்ட வரிவடிவம் உள்ளது. மன்னரின் பெயர் தமிழ்மொழி வாசகமாகவும், வரிவடிவம் தமிழ்-பிராமி எழுத்துக்களால் அமைந்தவையாகவும் உள்ளன. இந்தக் காசுகள் கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்நாட்டு பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டு வகையைச் சார்ந்ததாக உள்ளது. ஏற்கனவே, திணைமலர் இதழாசிரியர் இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி 'வழுதி' என்ற பொறிக்கப்பட்ட காசினை வெளியிட்டுள்ளார்.

வடநாட்டுப் புராணக் காசுகளில் ஐந்து உருவங்கள் பொறிக்கப் பட்டுள்ளன. எல்லா ரோமானிய நாயகங்களிலும் குரியன் உருவம் பொறிக்கப் பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழகத்து அச்சக் குத்திய நாயகத்தில் நான்கு உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டு உள்ளன. மதுரை மாவட்டத்தில் போடிநாயக்கனார் என்றும் ஊரில் பாண்டிய நாட்டு அச்சக் குத்திய காசு கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்காசுகளின் பின்புறம் மீன் உருவம் பொறிக்கப் பட்டுள்ளது. இவை பெரும்பாலும் நீள்சதுர வடிவிலும், சிறுபாண்மை சதுர

வடிவிலும் அமைந்துள்ளன.

ரோமானியர் தமிழகத்திற்கு வருவதற்கு முன்னரே தமிழகத்த மன்னர்கள் காசுகளைப் பெரிதும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதில் சேர மன்னர்கள் பயன்படுத்திய காசுகள் இதுவரை கிடைக்காமல் இருந்தது. இப்பொழுது கிடைத்துள்ளது என்பது ஈங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்க காலப் பொற்காசுகளின் எடை

- 1 காணம் - 4 குன்றி
- 1 பொன் - 1 காணம்
- 10 பொன் - 1 காசு அல்லது 1 கழஞ்சு
- 1 காசு - 1 கழஞ்சு
- 1 அங்கம் - $\frac{1}{2}$ காசு
- 100 பழம் - 1 கா
- 6 வீசை - 1 துலாம்

- கணக்கதிகாரம்

மேற்கோள் - தூல்கள்

மேற்கோள் நூல்கள்

அ) இலக்கியம்-இலக்கணம்

அகநானூறு, ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை, கழகம், சென்னை, மறுபதிப்பு, 1957.

இலக்கண விளக்கம், சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை பதிப்பு, 1881.

ஐங்குறுநூறு, பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை, கழகம், சென்னை, மறுபதிப்பு, 1966.

கம்பராமாயணம், கம்பன் கழகம், சென்னை, மூதற்பதிப்பு, 1976.

கலித்தொகை, நச்சினார்க்கினியர் உரை, கழகம், சென்னை, 1943.

குறுந்தொகை, பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை, கழகம், சென்னை, மறுபதிப்பு, 1965.

சிலப்பதிகாரம், அடியார்க்குநல்லாருரையும் அரும்பதவுரையும், உ.வே.சாமிநாதையர் பதிப்பு, சென்னை, எட்டாம் பதிப்பு, 1968.

சிலப்பதிகாரம், ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை, கழகம், சென்னை, மறுபதிப்பு, 1968.

சீவக சிந்தாமணி, உ.வே.சா.பதிப்பு, தியாகராச விலாச வெளியீடு, சென்னை, ஏழாம் பதிப்பு, 1969.

சுக்கிர நீதி, மு.கதிரேசன் செட்டியார் (மொ-ர்.), சன்மாரீக்க சபை, மேலைச்சிவபுரி, இரண்டாம் பதிப்பு, 1982.

திருக்குறள், பரிமேலழகர் உரை, கழகம், சென்னை, மறுபதிப்பு, 1967.

தொல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம், இளம்பூரணர் உரை, கழகம், சென்னை, மறுபதிப்பு, 1972.

தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம், இளம்பூரணர் உரை, கழகம், சென்னை, மறுபதிப்பு, 1973.

சென்னை, பொருளாதார அமைச்சு (தொழில்நுட்ப அமைச்சு) தலைவர், 1971.

தலைவர், 1971.

சென்னை, பொருளாதார அமைச்சு (தொழில்நுட்ப அமைச்சு) தலைவர், 1972.

தலைவர், 1972.

தலைவர், 1967.

தலைவர், 1967.

தலைவர், 1967.

தலைவர், 1962.

தலைவர், 1972.

தலைவர், 1967.

தலைவர், 1961.

தலைவர், 1968.

தலைவர், 1963.

தலைவர், 1967.

தலைவர், 1967.

தலைவர், 1972.

தலைவர், 1972.

தலைவர், 1967.

தலைவர், 1967.

தலைவர், 1950.

தலைவர், 1956.

தலைவர், 1956.

மணிமேகலை, ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்-ஒளவை ச.குரைசாமிப்
பிள்ளை ஆகியோரின் பதவுரை, விளக்கவுரை,
கழகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1955.

மதுரைக்காஞ்சி, பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை, கழகம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு, 1956.

ஆ) பிற நூல்கள்

அப்பாத்தரை, கா. (மொ-ர்.), 1800 ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழகம்,
ஆசிரியர் வி.கனகசபை, கழகம், சென்னை,
மறுபதிப்பு, 1962.

....., தென்னாட்டுப் பேரர்க்களங்கள், பாரி நிலையம்,
சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1971.

இராகவையங்கார், மு., சேரவேந்தர் செய்யுட்கோவை (முதற்ஹொகுதி),
திருவாங்கூர் சர்வகலாசாலைத் தமிழ்ப் பதிப்புத்
தொடர்-க, திருவாங்கூர், 1947.

....., ஆராய்ச்சித் தொகுதி, பாரி நிலையம்,
சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1964.

....., இலக்கிய சாலை வழக்காறுகள், தமிழ்நாடு
அரசு, சென்னை, 1973.

இராசமானிக்கனார், மா., தமிழக ஆட்சி, பாரி நிலையம், சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு, 1972.

....., தமிழ்நாட்டு வட எல்லை, எடுகேஉநல்ல
பப்ளிசின் கம்பெனி, சென்னை, முதற்பதிப்பு,
1948.

இலக்குவனார், சி., இலக்கியம் கற்ற தமிழர் வாழ்வியல் (சங்க காலம்),
வள்ளுவர் பதிப்பகம், புதுக்கோட்டை, 1972.

....., பழந்தமிழ், வள்ளுவர் பதிப்பகம், புதுக்கோட்டை,
இரண்டாம் பதிப்பு, 1968.

இலட்சுமிரதன் பாரதி, சோ., இறைமாட்சி அல்லது அரவியல், கழகம்,
சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1961.

சங்கு சுப்பிரமணியம், மா., குறள்-கூறல்-சட்டநெறி, கழகம்,
சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1967.

சிதம்பரனார், சாமி., பழந்தமிழர் அரவியல், இலக்கிய நிலையம்,
சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1973.

சிதம்பரனார், அருகச்சிதார் அ., சேரர் வரலாறு, கழகம்,
சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1962.

சுந்தரம், மெ., சங்க-காலத் தமிழரின் கடல் வாணிகம், பாரி நிலையம்,
சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1978.

சேதுப்பிள்ளை, ரா.பி., தமிழர் வீரம், பழனிப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 1955.

சோமசுந்தர பாரதியார், ச., சேரர் தாழ்வுரை, வஞ்சுவர்ப்பிள்ளை,
சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1960.

துரைசாமிப் பிள்ளை, ஓளவை சு., சேர-மன்னர் வரலாறு, சாந்தி நிலையம்,
சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1960.

....., பண்டையநாளைச் சேரமன்னர்கள்,
திருவளர் பதிப்பகம், ஓர் திருக்குடி, நான்காம்
பதிப்பு, 1968.

புலகாண்டியப்பிள்ளை, கு.ப. ந., சங்க காலத்தமிழர் அரவியல், சென்னை, 1963
தேவநேயன், ஞா., பழந்தமிழ்மாட்சி, கழகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு,
1952.

பிள்ளை, கே.கே., தமிழக வரலாறு-மக்களும் பண்பாடும், தமிழ்நாட்டுப்
பாடநூல் நிறுவனம் சென்னை, நான்காம்
பதிப்பு, 1981.

....., தென் இந்திய வரலாறு (மூன்றாம் பதிப்பு), பழனிப்பா
பிரதர்ஸ், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு,
1972.

வரதராசன், மு., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, சாகித்திய அகாடெமி, புதி
தில்லி, நான்காம் பதிப்பு, 1980.

வித்தியானந்தன், சு., தமிழர் சாற்பு, தமிழ் மன்றத்தார் வெளியீடு,
சாரதா விலாஸ் பிரஸ், சும்பகோணம்,
முதற்பதிப்பு, 1954.

வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., சேரன் செங்குட்டுவன், சென்னைப்
பல்கலைக்கழகம், மறுபதிப்பு, 1966.

....., கொங்கு நாட்டு வரலாறு, நியூ செஞ்சுரி
புக் உறவுஸ் பிரைவேட் லிட்., சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு, 1978.

இ) அகராதி, மலர், கட்டுரைகள்

அபிதான சிந்தாமணி, ஆ. சிங்காரவேலு முதலியார், ஏசியன் எடுகேஷனல்
சர்வீஸ், புதி தில்லி, மறுபதிப்பு, 1981.

அரசியலறிவு, பேராசிரியர் ஐவர் சொற்பொழிவுகள், கழகம், சென்னை,
மறுபதிப்பு, 1964.

ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு, விழா மலர், மதுரை 1981.

பதிற்றுப்பத்துச் சொற்பொழிவுகள், கழகம், சென்னை, மறுபதிப்பு, 1966.

புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள், கழகம், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு,
1966.

மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி, தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு, மதுரை, 1956.

ENGLISH BOOKS

- Arckiaswami, M., The Kongu Country, University of Madras, Madras, 1956.
- Kanakasabai, V., The Tamils Eighteen Hundred Years Ago, Kazhagam, Madras, Ed.II, 1956.
- Kunjjan Pillai. P.N., Studies in Kerala History, Valsa Printers, Trivandrum-14, Ed.I, 1979.
- Mahalingam, T.V., South Indian Polity, University of Madras, Madras, 1955.
- Manickam, V.Sp., A Glimpse of Tamilology, The Academy of Tamil Scholars, Trichy, Ed.I, 1968.
- Manickavasagom Pillai.M.E., Culture of the Ancient Cheras, Manjula Publications, Kovilpatti, Ed.I, 1970.
- Narayana Pillai. P.K., Kerala Studies, Prof. A.Gopala Menon Commemoration Volume, Trivandrum, 1955.
- Nilakanta Sastri,K.A., Studies in Chola History and Administration. Madras, 1932.
-, A Comprehensive History of India, Vol.II Madras, 1957.
- Purnalingam Pillai, M.S., Tamil India, Kazhagam, Madras, Reprint, 1945.
- Ramachandra Dikshitar,V.R., Studies in Tamil Literature and History, Madras, 1936.
- Ranganatha Punja,P.R., India's Legacy:The World's Heritage-Dravidian, Vol.I. Basel Mission Book Depot. Mangalore, 1948.
- Sathianathier, R., A Political and Cultural History of India (Ancient India, Vol.I), S.Viswanathan, Madras, Ed.VI, 1980.

Sesha Iyengar, T.R., The Ancient Dravidians, The Tamil University Publishing House, Madras, Ed.I, 1925.

..... Dravidian India, C.Coomaraswamy Naidu & Sons, Madras, 1933.

Sesha Iyer, K.G., Cera Kings of the Sangam Period, Madras, 1937.

Sivaraja Pillai. K.N., The Chronology of Early Tamils, Madras, 1932.

Srinivasa Iyengar, P.T., History of the Tamils, Asian Educational Services, New Delhi, Reprint, 1982.

Subramanian, N., Sangam Polity, Ennes Publications, Madurai, 1980.

The Holy Bible, I Kings, Chapter X:22, King James Version, Collins Clear Type Press, London, 1946.

சங்க காலச் சேரர் அரசியல் நெறிமுறைகள்

DIGITISED

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
பிஎச். டி. பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்பட்ட ஆய்வேடு

ச. குருசாமி, எம்.ஏ.,
தமிழ் முதுநிலை விரிவுரையாளர்,
பச்சையப்பன் ஆடவர் கல்லூரி,
காஞ்சிபுரம் - 631 503.

தமிழ்த்துறை
பச்சையப்பன் கல்லூரி,
சென்னை - 600 030

டிசம்பர் 1989

இ ய ல் - 9

நி னை யு னை

'சங்க காலச் சேரர் அரசியல் நெறிமுறைகள்' என்றும் இவ்வாய்வேட்டில் இதுகாறும் மேற்கொண்ட ஆய்வின் பயனாகப் பெற்ற முடிவுகள் வருமாறு:

அரசியல் அமைப்பு உருவானதற்கு அடிப்படை நிலைக்களனாக அமைந்தது பழைய சமுதாய அமைப்பு ஆகும். தமிழகத்தின் தொன்மை மிக்க ஆட்சி நாகராட்சி. நாகராட்சிக்குப் பின்னர் தோன்றிய ஆட்சி மூவேந்தராட்சி; இம்மூவேந்தராட்சி தொல்காப்பியர் காலத்திற்கும் முந்தியது ஆகும்.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனும் நானிலத்திலும் அரசு உருவாயிற்று. முதலில் அரசு உருவான இடம் மருதநிலம். வேடர்த் தலைவனே சேரவேந்தன் ஆனான். மூவேந்தருள் மூத்தோர் சேரர் ஆவர்.

பண்டைத்தமிழகம் வடக்கே இமயம் முதல் தெற்கே தென்பாலி வரை விரிந்திருந்தது. 'தென்குமரி' என்பது தெற்கே ஓடிய குமரியாறு. சேரநாடு என்பது மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்கு மேற்கேயும், மேலைக் கடலுக்கு (அரபிக் கடலுக்கு)க் கிழக்கேயும் இருந்த நிலப்பகுதி. இது தென்பாண்டி நாடு, வேணாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பூழிநாடு, கற்கா நாடு (கொண்காண நாடு) என்றும் ஆறு உட்பிரிவுகளைக் கொண்டது; பின்னர்க் கொங்குநாடும் சேர்ந்த மிகப் பெரிய ஆள்தலைமையாக விளங்கியது.

சேரநாட்டின் தலைநகரம் கடன்மலை நாட்டிலுள்ள வஞ்சி ஆகும். கொங்கு நாட்டிலுள்ள கருவூரும் சேரநாட்டின் தலைநகராக இருந்தது. உதியன் மரபினர் வஞ்சியினைத் தலைநகராகக் கொண்டும், இரும்பொறை மரபினர் கருவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டும் அரசு புரிந்தனர்.

அரசாட்சியின் பண்புநலன் அரசியல். எப்போது அரசியல் தொடங்கியதோ அன்றிலிருந்து நாகரிகம் வளரத் தொடங்கிவிட்டது. சங்க காலத் தமிழக ஆட்சி முடியாட்சி ஆகும். இது தனியாட்சி, துணையாட்சி, கூட்டாட்சி என மூவகைப்படும். சங்க கால அரசியல் அறநா ளம் நீசினா ளம் கறம் பண்பின் அடிப்படையிலும், மக்களிடையே நிலவிய பழக்கவழக்கங்களின் அடிப்படையிலும் அமைந்தது ஆகும்.

அரசு மரபு சங்க காலத்திற்கு முன்னதாகவே இருந்து வருவது. தந்தையின் பின் மைந்தன் என அரசு மரபினைப் பொதுப்படக் கூறிலும், உடன்பிறந்தோர் பேரரசராக முடிசூடிய பின்பே, மைந்தருள் மூத்தோன் பேரரசன் ஆவான்.

சேர மரபினர் கி.மு. 4000 முதல் கி.பி. 1200 வரை ஆட்சி புரிந்துள்ளனர். இவர்கள் மூத்த வழியினர், இளைய வழியினர் என்றும் இருபிரிவினர் ஆவர். மூத்த வழியினர் உதியன் என்றும் அந்துவன் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்கள்; வானவர் என்றும் வானவரம்பர் என்றும் இவர்கள் வழங்கப்படுவதுண்டு. இளைய வழியினர் இரும்பொறை என்றும் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்கள்; இவர்களைப் பொறையர் என்றும் வழங்குவர்.

சேர மரபில் தோன்றிய பெருஞ்சோற்றதியன் சேரலாதன் முதலாகக் குட்டுவன் கண்ணன் ஈறாக முப்பது சேர மன்னர்கள் சேர நாட்டைச் சங்க காலத்தில் ஆண்டுவர்.

உதியன்சேரல் என்பாறும் பெருஞ்சோற்றதியன் சேரலாதன் என்பாறும் ஒருவனே ஆவன். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்பாறும் சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் என்பாறும் ஒருவனே ஆவன். தகூரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்பாறும் குட்டுவன் இரும்பொறை என்பாறும் ஒருவனே ஆவன். தகூரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின் மகனே இளஞ்சேரலிரும்பொறை. இளஞ்சேரலிரும்பொறை என்பாறும் சேரமான் குடக்கோச் சேரலிரும்பொறை என்பாறும் ஒருவனே ஆவன்.

சேரநாட்டுத் தாயமுறை மக்கட்டாய முறையே ஆகும். மன்னன் இல்லாத காலத்தும், இளையோனாக இருந்த காலத்தும், போர்மேற் சென்றபோதும் அவையோராலும் பிறராலும் இடைக்கால ஆட்சி நடைபெற்றது உள்ளது.

சங்க மருவிய காலத்தில் நிலவிய ஐம்பெருங்குழு, என்பேராயம் என்னும் அமைப்பு, சங்க காலத்தில் 'அவை' என்னும் பெயரால் அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு குழுவிலுக்கும் ஆயத்திலுக்கும் பலர் இருந்தனர். அரசாட்சியில் ஒவ்வொரு துறைக்கும் நிர்வாக அமைப்பும், நிர்வாகத் தலைமையும் இருந்துள்ளன. அரசன் எடுத்த முடிவினை மாற்றி அமைக்கவோ, தடுத்த நிறுத்தவோ அவைக்கு அதிகாரம் இல்லை; அறிவுரை கூற உரிமை உண்டு.

சங்க காலத்தில் ஊரவை இருந்தது; அது வழக்கினைத் தீர்த்து வைக்கும் மன்றமாகவும் விளங்கியது.

தார்ப்படை, நாற்படை, கழைப்படை என்பன பொது; கடற்படை, ஈர்ப்படை என்பன சேரர்க்குரிய சிறப்புப் படைகள்.

போரிலும்பொழுது பெரும்பாலும் தார்ப்படை, காலாப்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, கழைப்படை என்னும்

முறையில் படையினை நிறுத்திப் போர் புரிந்துள்ளனர்.

சேரர்தம் வன்மைக்கு அஞ்சிப் பகைமன்னர் பணிந்து திறை செலுத்தினர்; பகைமன்னர்கள் தாம் செல்லும் வழியில் சேரநாட்டு இரவலரைக் காணின் வெங்குடை தாழ்த்தி வழிவிட்டனர். இது சேரர்தம் மறத்திற்குச் சான்ற. சேரர் ஆரியருடனும், சோழருடனும், இருபெரு வேந்தரொடும், கொங்கரொடும், கொங்காண வேந்தரொடும் போர்கள் பல புரிந்து வெற்றி பெற்றனர்.

அறம் குஞ்சும் அரசாட்சிக்கு அடிப்படையானவற்றன் அரசனின் பண்புநலனும் ஒன்று. சேர மன்னர்கள் காட்சிக்கு எளியராகிக் கருஞ்சொல் அற்றவராக விளங்கினர். தம்மை நாடிவரும் இரவலர்க்குப் பரிசில் "நல்குவர் ஏனையோர்; இரவலரை நாடிச் சென்று பரிசில் நல்குபவர் சேரர். இரவலர் அறியாவண்மை அன்புள்ளம் கொண்டு அருளும் தன்மையுடையவர்.

சேரர் நகை காரணமாகக் கூடப் பொய்பேசா வாய்மை உள்ளம் கொண்டவர். பகைவர் பொறுத்தற்கரிய பிழைசெய்யிலும் பணிந்து திறை செலுத்துவராயின் பொறுத்தற்கொள்ளும் தன்மையினர். மானவுணர்வு மிக்கவர்; தமக்கு ஏற்பட்ட இழிநிலைக்காக உயிர்விடுவர். சேரமான் கனைக்காலிரும்பொறையும், புறப்புண் நானி வாள்வடக்கிருந்த சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனும் அத்தகையோர். கொடுங்கோன்மைக்கு அஞ்சும் பண்பும், செங்கோன்மைக்கு அஞ்சாக் குணமும் உடையவர். சேரர் இல்லறப் பண்பிலும் சிறந்து விளங்கினர்.

அறம் குஞ்சும் அரசாட்சிக்கு அடிப்படையானவற்றன் அரசியல் பண்புநலனும் ஒன்று. சேர மன்னர் மன்பதை காத்தலில் சிறந்தவர்.

நலிந்தோரின் குடிநலம் பேணலில் கவனம் செலுத்தினர். உழவர், வணிகர் குடிகளைப் படைகொண்டு காத்தனர்; மூதியோரைப் பேணினர். பகைநாட்டு மக்களையும் தம் நாட்டு மக்களைப் போலப் பாதுகாத்தனர். இது சேரர்தம் அரசியல் பண்பில் சிறப்புப் பெற்றது.

சேரர்தம் வண்மை போன்ற வண்மையும் புகழ்ச்சிக்குரியது. இரவலர்தம் மாசுபடிந்த ஆடையினைக் களைந்து, தாம் உடுத்தியிருக்கும் புந்துகிளைக் கொடுத்த, இரவலரொரு தாரும் அமர்ந்து உண்டு, உண்பித்த, வேண்டியாங்கு பரிசில் நல்குபவர். சேரர்தம் பொருள் பரிசிலர்தம் வெறுக்கையாயிற்று; இரவலர் செல்வராயினர். இரவலர் இன்மையின் பிற நாடுகளிலிருந்து இரவலரைத் தேரேற்றிக் கொணர்ந்து அறம்புரிந்தனர். இது சேரர்களின் வண்மை நலத்தில் காணப்படும் தனிச்சிறப்பு.

ஆட்சி செவ்வனே அமையத் துணைபுரிவது அவை. சேரநாட்டு அவையோர் பண்புநலன் சிறக்கப் பெற்றனர். வேண்டுங்காலத்து அறிவுரை வழங்கினர். விறலியர் பாடலில் நெடிதுறைதலையும், குணங்கை மகளிரொரு ஈடுதலையும் நன்றன்றெனக் கடிந்து உரைத்துள்ளனர். போரீகளைத் தவிர்க்க முயன்றுள்ளனர்.

அறந்தஞ்சம் அரசாட்சிக்கு உயிர்நாடி நீதி. தலைநகரில் அவையும், ஊர்களில் மன்றமும் அமைத்து நீதியினை நிலைநாட்டினர். உண்மைக்கு முதலிடம் கொடுத்து வழக்கினை நன்கு ஆய்ந்த பின்பே முறை வழங்கியுள்ளனர். மன்னன் இல்லாத காலத்து அவையோரும் நீதி வழங்கியுள்ளனர்.

ஒடித்தல் அறமே ஆகும்; குற்றத்திற்கேற்ப ஒடித்தல் அறம்; கையிகந்த தண்டம் அறத்திற்கு மாறானது. சேரநாட்டில்

செங்கோன்மை நடந்தமையான் மக்கள் பதி பிழையறியாத பல்வளம் பெற்ற இனிமையாக வாழ்ந்தனர்.

மக்களைக் காத்தற் பொருட்டுப் போரிடுதலும் அறத்தின்பாற் பட்டது. போரும் அறத்தால் அமைந்த, போரிடும் முறையும் அறத்தால் அமைதல் சிறப்புடையது. போரிடும் முன் அறிவிக்கும் முறையும் போரில் ஈடுபடாதோரைப் பாதுகாக்கும் பண்பும் இருந்தன.

சேரர் தம்மையொத்த வேந்தரொரு பொருதலையே விரும்பினர்; புறமுதுகிட்டோருவார்மேல் படைக்கருவிகள் எறியார்; போரிட வந்தவர் திறையிடுவோராயின் போர்க்களத்தும் அறவுணர்வோரு அருளுவர். இது போரிடுங்கால் சேரரிடம் காணப்படும் தனிச்சிறப்பு.

செங்கோன்மை ஆட்சி நிலவப் பொருளும் இன்றியமையாதது. சேரநாடு வளத்தாலும், செல்வத்தாலும், வனிகத்தாலும் சிறந்து விளங்கியது. உறபொருள், உல்குபொருள், ஒண்ணார்த் தெறபொருள் ஆகியவற்றோடு திறைப்பொருள் முதலியனவும் வேந்தன்தன் பொருள்கள் ஆகும். மக்களின் நிலைமையறிந்த வரி பெறதலே சிறப்புடையது. சேர மன்னர்கள் மக்களின் நிலைமையறிந்த வரிகளைப் பெற்றதோடு உரிய காலங்களில் வரி நீக்கமும் செய்துள்ளனர். அறத்தான் வரும் பொருளையே விரும்பினர்; மக்களிடமிருந்து பெற்ற பொருளை அறத்தின் அடிப்படையில் பகுத்தளித்தனர்.

சேரர் அரசாட்சி அறம் நிறைந்த ஆட்சியாக விளங்கிற்ற என்பதை மேற்கண்டவற்றால் அறியலாம்.

"சங்க காலச் சேரர் அரசியல் நெறிமுறைகள்" என்னும் இந்த ஆய்வினைத் தொடர்ந்த வேறு பல தலைப்புகளில் ஆய்வு

நிகழ்த்த வாய்ப்புகள் உண்டு. இந்த ஆய்வின் அடிப்படையில்

- அ) சங்க கால மன்னர்தம் தலைநகரங்கள்
- ஆ) சங்க காலப் பேரரும் புறத்தினையியலும்
- இ) சங்க காலச் சோழர் அரசியல் நெறிமுறைகள்
- ஈ) சங்க காலப் பாண்டியர் அரசியல் நெறிமுறைகள்

ஆசியவற்றை ஆய்வுக்களங்களாகக் கொண்டு புதிய ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளலாம்.
